

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

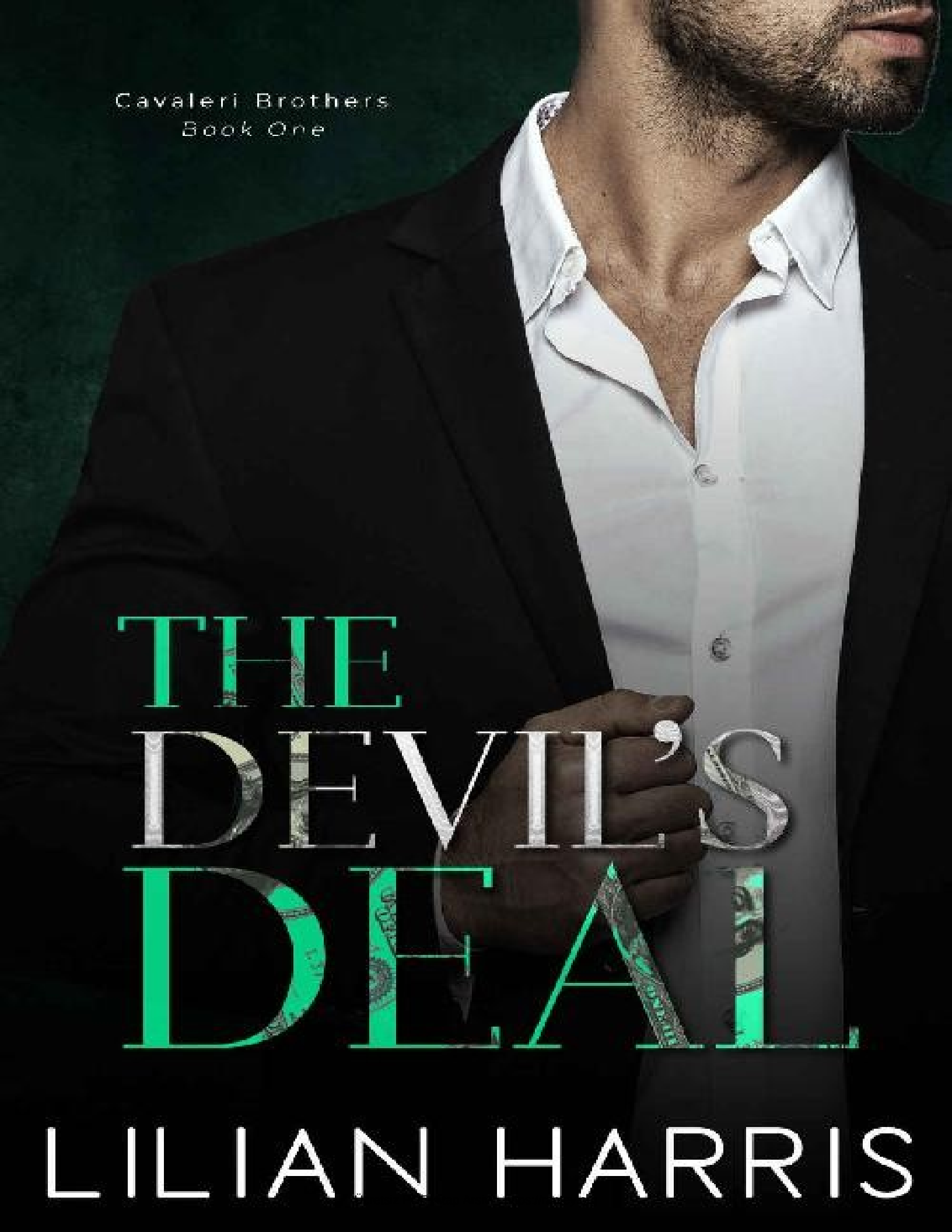
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cavaleri Brothers
Book One

THE DEVIL'S DEAL

LILIAN HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TKE DEV)L'IN ANLAŞMASI

CAVALER) BROTKERS BOOK ,

L) L) AN KARR) S

İÇİNDEKİLER

I. Geçmiş

Bölüm 1

10 Yaş

Bölüm 2

Üç Gün Sonra

Bölüm 3

Yaş 13

Bölüm 4

Beş Gün Sonra

Bölüm 5

İki Gün Sonra

Bölüm 6

Bölüm 7

İki Gün Sonra

II. Şimdiki Zaman

Bölüm 8

Yaş 28

Bölüm 9

Bir Hafta Sonra

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bir Hafta Sonra

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38 Üç Gün

Sonra

YazanYazar Hakkında:

Lilian Harris Teşekkür

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2021 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Editör/İç Formatlama: CPR Düzenleme:

Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Vellum ile Oluşturulan

 Kara Dul Tasarımları

İyilik en karanlık gölgelerde bile yatar.

BÖLÜM)

TKE GEÇMİŞ

CHAPTER ONE

CK) ARA

YAŞ ,o

SEVGİLİ GÜNLÜK,

Hayatımdan nefret ediyorum.

Buradan, bu evden nefret ediyorum. Bu vücuttan. İçinde sıkışıp kaldığım bu dünyadan.

Odalar büyük ama duvarlar beni . Nefes alamıyorum. Gerçekten acıyor.

Her yerim acıyor. Keşke artık acı çekmek zorunda olmasaydım.

Her gün kötü duygularla savaşıyorum, kaçıp gidebilmeyi diliyorum. Ama kaçamıyorum.

Aptal babamla bu aptal evde yaşamak zorunda kaldım.

Ondan ve kötü ruh halinden korkuyorum. Bana ve anneme neyin bağıracağını ya da bize neyin vuracağını asla bilemiyorum. Her şeye kızıyor! Hangi müziği sevdiğime, hangi diziye izlemek istediğime, kiminle arkadaş olmak istediğime.

Arkadaşım bile yok. Gerçekten yok. Dominic dışında kimse yok, üçüncü sınıftan beri arkadaş olduğum çocuk. Ama ben ona Dom diyorum. Sanırım bunu sana zaten söyledim. Ailesi ona öyle diyor, ben de öyle diyorum. Takma adım yok, ama bunun nedeni ismimi olduğu gibi sevmem.

Okuldaki diğer çocukların hepsi berbat. Sadece benden hoşlanıyormuş gibi yapıyorlar ama plan yaptıklarında beni hiçbir yere davet etmiyorlar. Biliyorum çünkü birlikte yaptıkları şeyleri duyuyorum. Onları evime davet ettiğimde de hep meşgul oluyorlar. Ben aptal değilim.

Benden nefret etmeleri için ne yaptım bilmiyorum ama insanların beni sevmesini sağlayamam. Bu onların kaybı. Beni neden hiç aralarına almadıklarını sormak istiyorum ama . Bir keresinde Caitlin'in başka bir kıza annesinin babamın tehlikeli olduğunu söylediğini duydum. Benim geçtiğimi görünce konuşmayı kestiler.

Babam neden tehlikeli? Bana vurduğunu biliyorlar mı? Anneme vurduğunu? Hayır, bilemezler. Kimse bilemez.

Her neyse. Umurunda değil. Benim Dom'um var. O gerçek bir arkadaş. Dünyadaki en iyi arkadaşım. Sınıfta ilk tanıştığımızdan beri hiç ayrılmadık.

Ama babam Dom ve ailesinden nefret ediyor. Onunla arkadaş olmama hiç izin vermiyor. Onu doğum günlerime bile davet edemiyorum. Aptal babam onların ezik olduğunu söylüyor ama bu çok saçma. Asıl ezik olan o.

Onlardan neden bu kadar nefret ettiğini gerçekten anlamıyorum. Bizim kadar paraları yoksa ne olmuş yani? Babam bana bu kadar iyi davranan birinden nasıl nefret edebilir?

Dominic'in ailesi de bizimkinden çok daha iyi. Anne ve babası birbirini gerçekten seviyor. Babamın anneme en son ne zaman iyi davrandığını hatırlamıyorum.

Dom'un ailesi fırınlarına her uğradığımda bana çok nazik davranıyor. Gelmiş geçmiş en iyi çikolatalı kekleri yapıyorlar.

Dom'a sahip olduğum için mutluyum. Onsuz çok yalnız olurdum.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor ve Dom'dan gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Dom: Umarım evde sıkılmamışsındır. mesaj at.

Bir elimle cep telefonumu tutarken, son günlük girdimi bitiriyorum.

Şimdi gitmeliyim, günlük. Dom arıyor ve babam eve gelmeden onunla konuşmak istiyorum. Hoşça kal!

Mesajlaşmak yerine onu aramaya karar verdim çünkü bu aptal Razr telefonda numara tuşlarıyla mesajlaşmak berbattı.

Numarasını çevirdiğimde, o cevap vermeden önce telefon bir saniye çalıyor. "Selam Chiara," diyor neşeyle. "Günün nasıl geçiyor? Ben olsam Seni akşam yemeğine davet ediyorum ama babanın benden nefret ettiğini biliyorum, o yüzden..." Gülüyor ama üzgün bir şekilde. Kendimi çok kötü hissediyorum.

"Senden nefret etmiyor," diye yalan söylüyorum, dürüst görünmeye çalışıyorum.

Ama faydası yok. Babamın bana "o çocukla" arkadaş olmayı bırakmamı söylediğini duymuş. Ama ben hiç dinlemedim. Okuldayken kiminle arkadaş olduğumu kontrol edemez. Babamın tüm hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Zaten bu konuda harika bir iş çıkardı.

"Sorun değil, Chiara. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Yeter ki..." Bir süre duraklıyor.

"Ne olduğu sürece?"

"Onunla aynı fikirde olmadığınız sürece."

"Tabii ki bilmiyorum! Sen gelmiş geçmiş en iyisin. Tamam mı?" Nefesim öfkeyle dışarı fırladı. "Dangalak babamın sana başka bir şey düşündürmesine izin verme. O zaten herkesten nefret eder. *Benden* bile hoşlanmıyor."

"Dangalak baba," diye gülüyor ve benim de kıkırdamama neden oluyor. "Bunu sevdim."

"Dominic! Saygı göster!" Annesi Carmella'nın azarlayan sesini duyuyorum. "Üzgünüm anne," diye homurdanıyor. "Ama bu doğru."

Son kısmı söylerken sesini fısıltıya indiriyor ve ikimizin de kıkırdamasına neden oluyor.

"Chiara'ya selam söyle," diye devam ediyor annesi. "Ve onun fırına gelmesini özledim."

"Sanırım seni duydu anne," diyor şaka yollu. "Biraz gürültücüsün."

"Hey, orada uslu dursan iyi edersin yoksa babanın işten eve getirmeye söz verdiği çikolatalı pastadan alamazsın."

"Tamam, . Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ama iki dilim istiyorum."

"Hayal kurmaya devam et. Zaten zar zor bir tane alıyorsun." Yine de şaka yaptığını söyleyebilirim.

"Annene onu benim de özlediğimi söyle," diye araya giriyorum.

"O da seni özlüyor," diyor ona.

"Telefonu bana ver," dediğini duyuyorum ve bir sonraki şey onun sesinin hattan geldiğini biliyorum. "Selam tatlım. Evde her şey yolunda mı? Haftalardır ne anneni ne de seni görmedim. Siz kızların uğramasını özledim."

"Biz iyiyiz. Aynınız, biliyorsun."

Ama bilmiyorum. Ailem hakkında ne kadar şey bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Evet, biliyorum tatlım. Dinle, burada her zaman hoş karşılanırsın. Sana söyledim.

Son konuştuğumuzda annem de aynıydı. Sizler bizim ailemiz gibisiniz."

Yenik bir nefes aldım. Annem fırınlarına bayılır. Şehirdeki en iyisi. Ben yalvardığım için gitmeye başladı ve babamın buna izin vermesinin tek nedeni annemin eve getirdiği çikolatalı pastayı sevmesiydi.

Ne zaman uğrasak, annem ve Carmella her zaman sohbet ediyorlar. Ama babam son zamanlarda gitmemize izin vermiyor, çok fazla gittiğimizi söylüyor ve ben de bunu onlara söylemeye utanıyorum. Babam onun izni olmadan hiçbir şey yapmamıza izin vermiyor.

"Orada mısınız?" Carmella endişeyle sorar.

"Evet. Sanırım."

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi? Güvenine asla ihanet etmem, Chiara."

Midem düğümleniyor ve kalbim sinirden zıplıyor. Keşke ona her şeyi anlatabilsem ama günlüğümden başka kimseye anlatmıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

"Neden bizi seviyorsun? Annem ve benden mi? Kimse sevmiyor gibi görünüyor. En azından okulda kimse beni sevmiyor ve kimse yanıma gelmeme izin vermiyor. Sanırım bunun nedeni..." Cümleyi bitiremiyorum. Bitiremem. Daha çok soru soracak ve ben ona cevap veremeyeceğim. Babam hakkında kötü konuştuğumu öğrenirse

ona ya da aileye, bana zarar verecek.

"Çünkü neden?" Söyleyeceklerimi gerçekten merak ediyor gibi görünüyor. Sinirlerimi ve korkumu bastırıyorum. Kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor. Neredeyse duyabiliyorum. Boğazımda hissediyorum.

"Ben... umm." Sesim korkuyla titriyor.

"Bana ne söylersen söyle, bizimle kalacak," diye beni rahatlatıyor. "Sana söz veriyorum."

Sanki o da görebiliyormuş gibi içgüdüsel olarak başımı sallıyorum. "Çünkü... şey... babam." Kelimelerin hızla dökülmesine izin veriyorum ve durmuyorlar. "Kimse onu sevmiyor, bu yüzden kimse beni sevmiyor. Muhtemelen bu yüzden Dom'dan başka arkadaşım yok. O harika biri, bu yüzden başka kimseye ihtiyacım yok ama yine de sevilmemek berbat bir şey. Hakkında konuşulmak. Lütfen sana söylediklerimi anneme söyleme! Üzgün olduğumu öğrenince çok üzülecek."

"Oh, tatlım..." Sesi alçak ve sempatik. "Bir şey söylemeyeceğim ama beni dinle. Sen baban değilsin. Kimsenin seni başkasının davranışları için yargılamaya hakkı yok. Peki ya okuldaki o çocuklar? Siktir et onları."

İçimden ağlamaklı bir kahkaha yükseliyor. "Az önce lanetledin." "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Dom'a söyleme."

"Yapmayacağım," diye kıkırdıyorum, gözümün altını siliyorum.

"Bu kahkahayı duyduğuma çok sevindim. Artık ikimizin de aramızda küçük bir sırrı var."

"Bana karşı her zaman nazik olduğun için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, Chiara. Sen benim çocuklarımdan biri gibisin. Dört küçük mankafa oğlum var. Bana bir kız lazım."

"O kadar da kötü değil," diye ekliyorum gülerek.

"mı geçiyorsun? Beni çıkarıyorlar, özellikle de Enzo ve Dante. Saçlarımın beyazlamasının sebebi bu ikisi."

"Anne!" Dante'nin duyuyorum. "Babam ne zaman eve gelecek de yemek yiyebileceğiz? Açlıktan ölüyorum!"

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye soruyor bana. "Onlara daha otuz dakika önce atıştırmalık bir şeyler verdim. Oy, bu çocuklar. Onlar isyan etmeden gidip yemeği bitireyim. Annene selamımı söyle ve müsait olduğunda arasın."

"Tamam. Dom'a hoşça kal
dediğimi söyle." "Söylerim.
Güle güle, tatlım."

Telefonu kapattıktan uzun bir süre sonra yatağıma uzandım ve söylemem gerekenden fazlasını söylemediğimi umdum. Beni incitebilecek olandan fazlasını.

DOMİNİK YAŞ 10

Annem telefonu elinden alır almaz Chiara ile yalnız konuşmak için mutfığa gitti. Umarım benim hakkımda utanç verici bir şey söylememiştir. Annem bu konuda kesinlikle iyidir. Hâlâ beni okula bırakırken ona veda öpücüğü vermeme bekliyor.

Artık on yaşıdayım. Ailenin bebeği Matteo gibi beş değil. Ben ailenin en büyüğüyüm, bu yüzden annem bana neden çocukmuşum gibi davranıyor bilmiyorum.

Okuldaki çocuklar zaten bana tuhaf bakıyor. Onlara benden hoşlanmamaları için başka bir sebep vermeme gerek yok. Annemi öpmek bana arkadaş kazandırmayacak.

Her neyse.

Onlara ihtiyacım yok. Benim Chiara'm var ve o da bana hep sahip olacak. Onunla nasıl arkadaş olmayacağımı bile bilmiyorum. Zaten hep öyleydik.

Babasının beni sevmemesinden nefret ediyorum. Onun da benden nefret etmeye başlamasından korkuyorum. Belki de arkadaşım olmaktan vazgeçmesine neden olacak. Bunun olmasını hiç istemiyorum. Bu benim en büyük korkularımdan biri ve onun bundan haberi yok.

Sonraki bir saat boyunca, babam işten gelene kadar ödevlerimi yapmaya devam ediyorum ve sonra o duş kardeşlerim ve ben masayı hazırlıyoruz.

"Bunu al," diyorum Dante'ye, iki tabağı ona uzatırken diğer dördünü alıyor.

Annem şu büyük oval tabaklardan birine fırında ziti ve ızgara tavuk koymakla meşgul.

"Neden bu kadar çok alıyorsun?" Dante kızgın bir ifadeyle soruyor. "Daha fazlasını taşıyabilirim."

"Ben daha yaşlıyım. Duh!" Gözlerimi deviriyorum. "Ve daha güçlüyüm."

"Hayır. Sen güçlü değilsin. Senden daha yükseğe zıplayabilirim ve bahse girerim seni kaldırıp taşıyabilirim."

"Bahse girmek ister misin?" O da aynısını yaparken tabakları tezgâha bırakarak soruyorum.

"Oh, hayır, yapamazsın!" Annem bağıyor. "O tabakları alıp masaya koysan iyi edersin. Her biriniz üçer tane alacaksınız ve bu konuda duymak istediğim son şey bu."

"Ugh!" İnledim.

"Evet! Yüzünüze karşı," diye övünüyor Dante tabakları yemek odasına taşıırken.

"Kapa çeneni," diye fısıldayarak karşılık veriyorum ki annem duymasın ve onu dışarı kadar takip edeyim. Dante benden bir yaş küçük ve bunu unutuyor.

Biz dışarı çıkarken Enzo bütün çatalları masanın etrafına yerleştiriyor.

"Siz ikiniz çok yavaşsınız. Ben çoktan bitirdim. Gördünüz mü?" Son çatalı yere bırakırken eliyle bir işaret yapıyor.

Dante ve ben aynı anda, "Kapa çeneni Enzo," diyoruz. Yedi yaşında ve en az Dante kadar sinir bozucu.

"Ne yapabilirim?" Matteo koltuktan atlayıp bana doğru koşarken soruyor, iri kahverengi gözleri heyecanla doluyor. "Ben de yardım etmek istiyorum!"

Başının tepesini okşuyorum, koyu kestane rengi saçları bizimkiler kadar kalın ve yumuşak. "Git annemden peçeteleri getir."

"Tamam!"

Bunu yapmak için koşuyor ve saniyeler sonra elinde bir demet beyaz peçeteyle geri dönüyor. Gülmek için başımı sallıyorum. O kadar tatlı ki.

"Kız arkadaşın nasıl?" Dante alay

ediyor. "O benim değil-"

"Kardeşine işkence etmeyi bırak, Dante," diyor babam merdivenlerden inerken.

Dante yanaklarını şişirerek, "Evet baba," diye mırıldanıyor.

"Chiara nasıl oğlum? Onu fırında özledik." "O iyi. Babası arıyor."

Yüzümü buruşturup gözlerimi deviriyorum. " zamanki gibi."

"Zavallı çocuk." Başını sallıyor, dudakları aşağıya doğru dönüyor. "Böyle çılgın bir babaya sahip olacak kadar güzel bir kız. Ne yazık."

"Francesco!" Annem elinde büyük bir tabak yemekle dışarı çıkarken şöyle diyor.

Babam gülümseyerek onun yanına gider. "Özür dilerim, güzel karıcığım. Çocukların önünde ona deli dememeliydim." Annemi yanağından öpmeden önce bana göz kırpmıyor. "Dur sana getireyim."

Yemeği onun elinden alır ve masanın üzerine koyar.

"Nihayet!" Dante haykırır. "Açlıktan öleceğimizi sanıyordum."

Annem başını sallar. "Bu kadar şikayetten sonra tabağında tek bir şey bırakırsan Tanrı yardımcın olsun."

Annem ve babam tabaklarımızı doldurmaya başladılar ve hepimiz yemeğe başladığımızda herkese bakıyorum, normal bir aileye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyor ve Chiara'nın da bunun bir parçası olmasını diliyorum.

CHAPTER TWO

CK) ARA

TKREE DAVS SONRA

"ANNE! ANNE!" BAĞIRIYORUM, OTURMA ODASINA KOŞUYORUM.
Babam televizyon izlerken sehpayı siliyor. "Dominic telefonda ve-"

"Yine o aptal çocukla dalga mı geçiyorsun benimle?" diye bağıyor babam, elini siyah saçlarında gezdiriyor, yüzümden akan gözyaşlarını fark etmiyor. Ya da belki fark ediyor ama umursamıyor.

"Ama baba, o-" diye açıklamaya çalışıyorum ama avucunu sertçe kaldırarak beni durduruyor.

"Sana o aileden bahsetmiştim! Kaç kere? Ha?" Bağırıldığı için yanakları kızarıyor. "Onlar pislik! Beni duyuyor musun?" Gözleri büyüyor, yanakları daha da kızarıyor. "Ve sen onlarla ilişki kurarak adımızı lekeliyorsun? Benim öz kızım mı?"

Onlar çöp değil! Kafamın içinde çılgılık atıyorum. Onlar senden daha iyi! Senden nefret ediyorum!

"Faro! Ağlıyor. Bir olduğunu görmüyor musun?"

"Seninle mi konuşuyordum?" Ona vurmak üzereymiş gibi elini kaldırdı ve ben nefes nefese kaldım. "Temizliğini bitir ve ben kızım ile konuşurken o lanet çeneni kapat."

"Annesi öldü, baba. Bir dakikalığına nazik olamaz mısın?!" Yarı bağıyorum, yarı hıçkırarak nefes alıyorum. "Söylediğin her şeyi duyabiliyor." Telefonu havaya kaldırıyorum. "Umurunda değil mi?"

Annemin vücudu hareketsiz. Paçavra masanın üzerinde durur.

"Ne dedin sen?" Bana döndü, doğruldu, kaşları gerildi.

"Araba kazası olduğunu söyledi. Dedi ki-"

Çenem titriyor, gözyaşlarım burnumu yakıyor ve boğazım ağrıyor.

"Ah, anne," ağlıyorum, ona doğru koşuyorum, beni sıkıca tutarken telefon hala elimde.

Sonra telefonu benden aldı. "Dom, bebeğim, çok üzgünüm."

Şimdi ağlıyor, onun gözyaşları benimkilerden daha hızlı akıyor. Kısa bir duraklama oldu.

"Oh, Tanrım. Eve geliyoruz. Tamam mı? Sen burada kal. Birazdan orada olacağız."

Telefonu kapatıyor, beni yine iki koluyla tutuyor.

"Git ayakkabılarını giy," diyor bana.

"Oraya gitmeyi düşünmesen iyi edersin," dedi babam. "Birkaç çiçek gönder ama o kadar."

Ona ters ters bakıyor.

"Gidiyoruz. O çocuklar daha yeni annelerini kaybettiler. Bana ne yaptığınız umurunda değil," diyor çenesini kaldırarak. "Ama ben gidiyorum, çünkü ben de bir insanım."

Babamın yüzü her saniye daha da kızgınlaşıyor, kalın kaşları eğiliyor ve ince dudakları şeytani bir bilim adamı gibi bükülüyor. "Adamlarımdan biri seni götürecektir. Bir saatin var."

Sonra ağır adımlarla dışarı fırladı.

Annem rahat bir nefes veriyor, kollarının sıcaklığını bana sarıyor, elleri sırtımda aşağı yukarı kayıyor.

"Neden o olmasın?" Kulağına o kadar alçak sesle konuşuyorum ki beni duyup duymadığını bile bilmiyorum.

"Öyle söyleme bebeğim," diye fısıldıyor. "Onun korkunç biri olduğunu biliyorum ama böyle düşünmeni istemiyorum."

"Evet, öyleyim." Geri çekiliyorum, buğulu gözlerine bakıyorum. "Neden ölemedi?!" Fısıldayarak bağıriyorum. "Dom'un annesi gibi iyi insanlar neden ölmek zorunda?"

Oh, Dom.

Gözlerime yeni yaşlar doluyor, acım artıyor.

"Buna verecek cevabım yok bebeğim. Keşke bilseydim." Burnunu çekerken kendi gözyaşlarını da siliyor. "Ama şu anda arkadaşına ve ailesine odaklanmalıyız. Onların bize ihtiyacı var."

DOMINIC ÜÇ GÜN SONRA

Kolumu yumruklayıp duruyorum, bunun bir rüya olduğunu ve annemin ölmediğini düşünüyorum. Memurlar üç gün önce eve gelip annemin sonsuza dek öldüğünü söylemediler. Araba kazası dediler. Herkesin bana söyleyeceği tek şey bu.

"Az önce onu gördüm," diye ağladı babam, ben ona sarılırken. "Bana Matteo'yu anaokulundan almaya gideceğini söyledi, böylece okul servisine binmek zorunda kalmayacaktı. Ölmüş olamaz."

Benimle gerçekten konuşmuyordu. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi ve ben de bunu duymak için oradaydım.

Kardeşlerim ve ben okuldan döndükten sonra evimize gelen iki polisi hatırladıkça karnım zangırdıyor. Bana hiçbir şey söylemek istemediler, babamı sordular. Ben onu ararken içeri girdiler.

Sonra Chiara'yı aradım çünkü ona ihtiyacım vardı. Annesiyle birlikte uğramasına sevindim. Polisler babamın eve gelmesini beklerken benimle kaldılar ve daha sonra da kaldılar. Annesi Enzo ve Matteo'nun yatmasına yardım ederken Dante ve ben babamla ilgilenmek için uyanık kaldık.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve onlardan nefret ediyorum. Neredeyse onları deviriyorum. Nasıl gitmiş olabilir?

"Anneciğim. Lütfen geri gel. Lütfen." Ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Tüm vücudum acıdan titriyor.

Babam eve geldiğinde anneme çok kötü bir şey olduğunu anladı. Cevap almak için polisleri çağırdı ve sonra cevapları aldı, keşke almasaydı.

Nasıl ölmüş olabilir? Onu bugün gömmemiz nasıl mümkün olabilir? Neden benim annem? Kimseye ne yaptı ki? O en iyisiydi.

Göğsümü tutarken kalbim hızla çarpıyor. Nefes alamıyorum. Ağlamaktan boğazım acıyor.

Seni özledim.

Gözyaşları devam ediyor ve ben onları durduramıyorum. Kibarca istesem bile bir yere gideceklerini sanmıyorum. Yatağımdan bir yastık alıp yüzüme koyuyorum, aynı anda hem çığlık atıyor hem de ağlıyorum.

Kapı kolu dönmeden önce kapım hafifçe çalınıyor. Yastığı hızla yerine koyup gözlerimin altını siliyorum.

"Dom?" Chiara'nın sesi kapıdaki aralıktan sesleniyor.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, buradayım."

Annemin cenazesinden sonra herkes evin alt katında ve ben onlarla birlikte olmaya dayanamadım. Anneleri gibi ağlıyorlardı.

O bizim kızımızdı. Onu *biz* kaybettik, onlar değil.

Odama kaçtım, yalnız kalmak istiyordum. Ama Chiara'dan değil. Asla kaçmak istemeyeceğim tek kişi o.

Yüzünü görene kadar kapı her seferinde biraz daha açılıyor.

"Burada olmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor, sesi emin değilmiş gibi geliyor. "Evet, tabii ki. Sadece aşağıda olamam."

Başını sallıyor, yatağıma doğru yürürken ellerini önünde kavuşturuyor.

"Sana bir şey aldım." Elini açıyor ve üzerinde kalp olan gümüş bir kolye ortaya çıkıyor.

Merakla ona bakıyorum ve yanıma otururken dudağını ısırıldığını görüyorum.

"Bu bir dostluk kolyesi," diye açıklıyor, kolyeyi ikiye bölüp kalbinin bir yarısını bana uzatarak. "Bu şekilde, nerede olalım, her zaman birlikteyiz."

Önce yarıma, sonra da ona bakıyorum.

"Aptalca mı?" diye soruyor burnunu kırıştırarak. "Evet, aptalca." Elini havada sallayarak kendi sorusuna cevap veriyor.

Ama hiç de aptalca değil. Hoşuma gitti.

Hem de çok.

Elini tutuyorum, sabit tutuyorum. "Bayıldım, Chiara."

"Gerçekten mi?" Biraz gülümsüyor, yüzü yana kayıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

O çok güzel.

"Evet." Başımı salladım, kaldırdım ve boynuma taktım. "Çok havalı." Günlerdir ilk kez sırıtıyorum.

"Arkasında isimlerimiz yazıyor." Ben kendiminkine bakarken o yarısını çevirip üzerindeki ismi gösteriyor.

"Vay, bu harika."

"Evet." Yaklaşıyor. "Öyle sayılır." "Asla çıkarmayacağım," diye söz veriyorum.

Gülümsüyor, sonra ikimiz de öndeki duvara bakıyoruz. Daha da yaklaşıyorum ve bunu yaptığımda eli yavaşça benimkine doğru ilerliyor, parmakları nemli parmaklarımın arasına giriyor.

Başımı onunkinin üzerine koyuyorum ve uzun bir süre öyle kalıyoruz.
Elimi daha sıkı tutmasına izin veriyorum, bunun beni biraz daha iyi, biraz daha güvende hissettirmesini umuyorum.

Ama öyle değil.

Annem öldü ve ben hep kırgın olacağım.

CHAPTER THREE

CK) ARA

YAŞ ,3

SON ÜÇ YILDIR DOM'LA OLAN ARKADAŞLIĞIM

Daha güçlü. Annem ve ben uğradığımızda ya okulda ya da pastanelerinde takılıyoruz.

Annem çocukları takip etmeyi seviyor ve Dom, kardeşleri ve ben çok fazla kek yerken Dom'un babasıyla konuşarak vakit geçiriyor.

Babam sayesinde çok uzun kalmıyoruz -belki otuz dakika-. Şoförüne bizi alıp geri getirmesini söylüyor. Dom'un evine gitmeme hâlâ izin yok, annem de öyle.

Annesinin öldüğü gün ve cenazesinin olduğu gün tek istisnaydı. Ama en azından fırında oyalanmak ve kendimiz olmak için biraz zamanımız var. Bu da bir şeydir.

Bazen, gitmeme izin verildiğinde, Dom'u kütüphanede görebiliyorum.

Yine de annem için üzülüyorum. Carmella öldüğünden beri hiç arkadaşı yok. Sadece Kirsten teyzem var, onu da babam yasakladığı için pek görmüyoruz. Nedenini bilmiyorum.

Ama en azından annemin Dom'un babası var. Eminim yalnızdır. Herkesin arkadaşına ihtiyacı vardır.

Dom ve ben birlikte olmadığımız zamanlarda, babam evde olmadığına telefonda sohbet ediyoruz, ki bu son zamanlarda çok sık oluyor. Bir sürü farklı iş yürütüyor ve her zaman meşgul. Şükürler olsun. Evde olduğu zamanlardan nefret ediyorum.

Ama şanssızım, bugün evde ve tek istediğim Dom'u görmek. Onu özledim.

O hâlâ televizyon izlerken fark edilmeden sıvışabileceğimi ve bir saatten kısa bir süre sonra geri dönebileceğimi umuyorum. fark eder mi? Söylemedi.

Merdivenlerden parmak ucunda indiğimde hiçbir şey görmedi. Sanki bazen görünmez oluyorum, ta ki bir şeye ihtiyacı olana kadar.

Yavaş adımlarla kapıya doğru ilerliyorum, oturduğu kanepenin arkasından geçip gidiyorum. Çıktıktan sonra anneme mesaj atarım.

Avucum kapının koluna geldi.

Neredeyse geldik.

"Nereye gidiyorsun?" diye çıkıştı babam, ses tonundaki keskinlik odanın öbür ucuna kadar geliyordu.

Boynumu sesine doğru çevirirken elim titriyor, başının yan tarafı beni selamlıyor, gözleri hala futbol maçına yapışmış.

Tenim korkuyla canlanıyor, dehşetle karıncalanıyor. "Sadece kütüphaneye gidiyorum."

Tüm gücümle sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. Eğer korkunun kokusunu alırsa, yalan söylediğimi anlayacaktır. Yani, bir bakıma. Oraya gidiyorum, ama onun onaylamayacağı sebeplerden dolayı.

"Sınıftaki çocuklarla bir bilim projesi üzerinde çalışmam gerekiyor."

Bir an sessiz kalıyor ve ben rahatlıyorum, sessizliğinin beni bırakacağı anlamına gelmesini umuyorum. Bazen şanslıyım ve onu iyi bir ruh halinde yakalıyorum. Çok sık olmasa da o günler en güzel günler oluyor çünkü o günlerde Dom ve ben kütüphanede birlikte saatler geçirebiliyoruz. İstedığımız kadar takılabileceğimiz bir atıştırmalık alanı var. Babamın tanıdığı kimse izlemeden saklanabildiğim ve çocuk olabildiğim tek yer orası. Şoförü her zaman ön tarafa park eder. Bir kere bile içeri girmedi.

"Hayır."

Bir kelime ve umudum uçup gidiyor.

"Bu hiç adil değil!" Çılgık atıyorum. "Bunu hep yapıyorsun! Hiçbir yere gitmeme izin verilmiyor. Okuldayım. Yapmam gereken şeyler var! Anlamıyor musun?"

Televizyon sustu ve anında haddimi aştığımı anladım. Ama beni kontrol etmesinden ve bir hayatım olmasına izin vermemesinden bıktım.

Kim hiçbir şey yapmasına izin verilmeyen bir kızla arkadaş olmak ister ki? Birkaç çocuk benimle takılmaya çalıştı ama babamdan hep hayır cevabı geldi. Henüz on üç yaşında olabilirim ama evde odamda oturmak yerine bir şeyler yapabilecek yaşıyım. Okuldan sonra da bir şey yapabileceğimden değil. Şoförüne beni aldırıp eve bıraktırıyor.

Koltuktan kalkıyor, bana yaklaşırken yuvarlak göbeği sallanıyor, kısa kollu beyaz tişörtü ıslak, göğsünde hâlâ avucunda tuttuğu şişeden kalan bira lekesi var.

Önüme geçtiğinde gözlerimin içine boş boş bakıyor. Sonra aniden diğer eli havalanıyor ve sertçe yanağıma değiyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da babanla böyle konuşuyorsun?" diye bağıyor sesi, duvarları tırmalıyor, söküp atmak ve bana dokunamayacakları bir yere gömmek istediğim anılarla dolu.

Bir avucumu yanağıma götürürken gözlerim yaşıyor, içimden bir inilti fişkırıyor.

"Faro!" Annemin sesi geliyor, uzun, siyah saçları başının tepesinde toplanmış. Çok daha genç olmama rağmen birbirimize çok benziyoruz. "Sakın ona elini sürme!"

Yüzü tiksintiyle buruşarak ona doğru yürüyor. "Ne yapacaksın, seni lanet olası puttana schifosa?" *Pis fahişe.*

Yüzüne tükürüyor.

Nefes nefese kaldım, gözlerim büyüdü, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Ona zarar vermeyin!

Ama konuşamıyor gibiyim. Tek bildiğim dehşet.

Gözlerini kapatıyor, gözyaşlarını siliyor, hiç şaşırmıyor. Bu sık karşılaşılan bir durum ama her seferinde sanki ilk kez oluyormuş gibi korkuyorum.

Elleri dışarı fırlıyor, onu boynundan yakalıyor, onu yerden kaldırmadan önce yüzünü onun yüzüne bastırıyor.

Ona doğru koşuyorum, yumruklarımla sırtına vuruyorum.

"Bırak onu!" Bir yumruk daha indirirken bağıyorum. "Bırakın onu!"

Annem nefes almaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oluyor, elleri uzun Fransız manikürlü tırnaklarıyla adamın omuzlarını pençelemek için dışarı fırlıyor.

Çılgılık atmaya, onu rahat bırakması için yalvarmaya devam ediyorum ama sanki orada bile değilim. Öfkesi, tüketmek istediği şeyden başka bir şey görmüyor ve şu anda o da annem.

Antrenin köşesine koşarak annemin daha önce kullandığı süpürgeyi aldım ve kafasına vurdum.

İşte o zaman sonunda onu bırakıyor ve bana bakarken başının arkasını tutuyor.

"Bana vurdun mu?!" diye hırlıyor ince bakışlarıyla. "Ellerini kıracağım senin!"

Gözlerim şişiyor, kesiliyor, korku midemin çukuruna iniyor.

"Beni duyuyor musun, Chiara? Seni öldüreceğim!"

Annem koşarak geliyor, ikimizin arasında duruyor. "Merak etme bebeğim. Annen burada."

Acımasızca gülüyor, biz bir adım geri giderken o bir adım daha atıyor. Biri kapıyı çaldığında neredeyse duvara dayanmışım. "Tek kelime etme!" diye uyarıyor parmağını annemin yüzüne doğrultarak. Beni kollarının arasına alıyor, ikimiz de titriyoruz.

Ben normal nefesler almaya çalışırken o usulca "Şşşt," diye sakinleşiyor.

Gir ve çık.

Gir ve çık.

Ama kalbimin atışını sakinleştiremiyorum. Göğsümden patlamak üzere.

Babam kapıya bakıyor, gözetleme deliğine yaklaşıyor. Dışarıya bakarken sırtıyor ve kapıyı açıyor.

Salvatore amcam içeri giriyor, kısa kahverengi saçları önden diken diken.

"Seni arıyordum," dedi babama, bizden ona doğru bakarak.

Kaşları merakla çekiştiriyor. "Halletmemiz gereken bazı işler var. Bütün gün kışını kaşırken unuttun mu?"

Bana gülümseyerek bakıyor ama ben karşılık . Kollarım annemin kalçalarına daha sıkı sarılıyor.

Gözleri işkencecime dönerken dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Bir ceket al ve gidelim, Faro. Geç kalmamızdan hoşlanmayacaklar."

"Sence umurumda mı, Sal? Onlar da kim oluyor ki umurumda olsun?"

Babam koridordaki gömme dolaba yönelirken amcam başını sallıyor.

Çılğın, Sal Amca bana bakıyor, biraz eğiliyor, parmağıyla şakağını işaret ediyor, ağzında bastırılmış bir gülümseme var.

Bu sefer kıkırdıyorum.

Babam sesin geldiği yöne doğru hızla dönüyor. Ama amcam hiçbir şey yokmuş gibi davranarak doğruldu.

Üç amcam arasında en normali Sal Amca'dır. Babamın aksine komik olabiliyor. Kızı Raquel ile de kardeş gibi iyi anlaşıyoruz.

Amcam Benvolio da iyi biri ama onu aile etkinliklerinde ya da tatillerde gördüğümde ya da babamla iş yapmaya geldiğinde selam vermek dışında benimle pek konuşmuyor.

Diğer amcam Agnelo da en az babam kadar deli görünüyor. Onu diğer kuzenim Aida'gördüğümde hep ona bağılıyor. O çok

Bizim yanımızda çekingen. Umarım babamın bana yaptığı gibi ona vurmaz. Ama sanırım ondan korkuyor. Gerçekten korkuyor. Ailemiz yanımızdayken neredeyse hiç konuşmuyor. Konuşmaya çalıştığında da, duymasından korkuyormuş gibi babasına bakıp duruyor.

Babam ceketini giydikten sonra Sal Amca'yı kapıdan çıkarıyor. Onlar çıkar çıkmaz annem koşuyor, kapıyı kilitliyor, sonra kolları yine beni tutuyor.

"Beni dinle," diyor fısıltıyla, yüzümü avuçlarının arasına sıkıştırırken çömeliyor. "Bizi buradan çıkaracak kadar param var. Arkadaşım bizim için uzakta bir yer ayarlıyor."

"Ne? Nerede?"

"Şşşt!" diye uyarıyor kulağıma daha fazlasını söylemeden önce. "Yakında öğreneceksin. Pazartesi'den itibaren bir hafta içinde gitmiş olacağız. Babanın bir toplantısı varken seni okuldan erken alacağım ve o bizi bulamadan kaçacağız. Kimseye bir şey söyleme. Dom'a değil. Ne öğretmenine. Kimseye. Her yerde gözleri ve kulakları var. Öğrenmesi riskini göze alamayız."

Ben başımı sallayınca geri çekiliyor, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, gözlerinin kenarlarından yaşlar akarken kaşları sıkılıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, titreyen ellerimi birbirine kenetliyorum ve bunun sarsıntıları durduracağını umuyorum. Ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Annem gözlerimin ve ellerimin arasına bakarken fark ediyor.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim." İki elimi de avuçlarının içine alıp ağzına götürüyor ve parmaklarımı öpüyor. "İkimiz de iyi olacağız. Göreceksin."

Bu sefer daha çılgınca başımı sallıyorum, sesim korkudan kayboluyor.

Umarım haklıdır. Umarım o öğrenmeden kaçmanın bir yolu vardır.

Ancak herkes dilediğini elde edemez.

Pazartesi günü okuldayken tek düşünebildiğim hafta sonu babamla yaşadıklarımı. O gece eve döndüğünde

Annem ve ben. Odamda kaldım, bize zarar verebileceği korkusuyla titriyordum ama vermedi.

"Sorun nedir, Chiara?" Dom bana dönüp kitabı elimden alarak kucağında kapatırken soruyor. "Üzgün olduğumu söyleyebilirim."

Omuz silkiyorum, büzülmüş dudaklarımı sağa doğru büküyorum, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi bana attığı o bakışı görmezden geliyorum.

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Ben kimseye söylemem. Bunu artık biliyorsun, değil mi?"

Ona tekrar baktım. "Güveniyorum. Sana güveniyorum. Beni tanıyan tek kişi sensin."

Birkaç gün önce kütüphaneye gitmek istediğim için babam bana tokat attığında neler olduğunu ona anlatmaya korkuyorum. Annemi incittiğinde.

"Baban mı? Yine bir şeye mi kızdı? Cumartesi günü bu yüzden mi kaçtın?"

Öfkeli bir nefes çekiyorum. Ne zaman bir ruh halinde olsam, bunun hep babamın suçu olduğunu biliyor.

"Evet. Gitmeme izin vermedi. Bir tartışma başlattı. Annemle babamın tek yaptığı kavga etmek. Her şey onun suçu. Orada olmak bile istemiyorum."

Ona annemin planından bahsetmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Henüz söyleyemem. Dom için bile olsa annemi tehlikeye atamam.

"Evde durum ne kadar kötü?" Elini benimkinin üzerinde sıkıyor.

Derin bir iç çekiyorum, nefesimden fazlasını bırakıyorum. Gerçeği söylüyorum. "Çılgınlara dayanamıyorum. Sürekli anneme vuruyor."

"Sana da vuruyor mu?" diye soruyor kısık bir nefesle.

Hiç kimseye söylemedim. Tek bir kişiye bile. Ama onu söylemeyeceğine güvenecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Söylerse neler olabileceğini biliyor.

"Bazen," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, omuz silkerek onunkine kenetlediğim elime bakıyorum. Ona bakmayı başaramıyorum.

Avuçlarını omuzlarıma yerleştiriyor ve ellerim hala karıncalanıyor, onun sırtını istiyorum.

"Neden bana söylemedin?"

Utangaç bir şekilde ona bakıyorum, içimde bir utanç dalgası uçuşuyor.

"Ne yapabilirsin ki? Onu kimse durduramaz."

Dişlerini sıkıyor, parlak yeşil gözleri kısılıyor. Onu hiç bu kadar kızgın .

"Bir gün yapacağım," diye söz veriyor. "Bir gün büyüdüğümde ondan daha güçlü olacağım ve sana yaptıkları için onun canını yakacağım. Yemin ederim,

Chiara."

Ve ben ona inanıyorum.

"Oh, Dom." Kollarımı ona sımsıkı sarılmak için doladım. "Seni çok seviyorum. En iyi arkadaşım olduğun için çok mutluyum."

Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları aşağı itiyorum. Ağlamayı sevmiyorum, özellikle de insanların önünde.

"Ben... Ben seni seviyorum, Chiara. Sen benim de en iyi arkadaşımsın. Her zaman da öyle olacaksın." Bana daha sıkı sarıldı. "Bana söz ver... Ne olursa olsun, her zaman arkadaş ."

"Tabii ki olacağız!"

Ayrıldık ve bana bakarken dudakları çatıldı. "Bazen baban gibi artık beni sevmeyeceğinden korkuyorum."

"Bu asla olmayacak. Ve eğer benimle arkadaş olmayı bırakmaya çalışırsan, dikkat etsen iyi olur. Benden korktuğunu biliyorum."

"Öyle mi?" diye güler, endişesi geçmiştir artık. "Bana ne yapabilirsin ki?"

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirip göğsüne vuruyorum. "Bir yolunu . Bana bir saniye verin."

"Uh-huh. Okurken anlarsın. İki gün sonra kitap ödevimiz var, yoksa unuttun mu?" diye fısıldıyor.

"Konuyu değiştirmeyi bırak." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sadece benden korktuğunu itiraf et."

"Tamam." Gerçekten gibi ellerini kaldırıyor. "Korkuyorum. Deli olabilirsin."

Gülümsüyor ve o sevdiğim gamzeleri ortaya çıkıyor.

"Hey!" diye kıkırdıyorum usulca, bir elimle göğsünü itiyorum.

Ama ben deliyim, çünkü bugünlerde dünyadaki en iyi arkadaşıma ondan bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlandığımı söyleyecek cesareti bulmayı planlıyorum. Bir erkek arkadaşına sahip olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onun benim olmasını istiyorum.

Eğer kabul etmezse, muhtemelen ağlarım. İşleri tuhaflaştırma riskini göze alamam. Ama duygularımı da kendime saklayamam, özellikle de annem ve ben bir hafta içinde ayrılacakken. Onun bilmesine ihtiyacım var.

"Sonsuza dek birlikte," diyor serçe parmağını kaldırırken.

"Sonsuza dek birlikte olacağız," diye söz veriyorum, benimkini onunkine takıyorum, boynumdaki, üç yıl önce ona verdiğim kalbin yarısını ovuyorum.

Onunki de hala üzerinde.

Sözümü tutmak için her türlü niyetim var. Çünkü nereye gidersem gideyim, Dom hep benimle olacak.

KAPATERFOUR

CK) ARA

F) VE DAVS SONRA

BU SABAH BİR ŞEYLER OLUYOR. NE OLDUĞUNU BILMIYORUM AMA Babam çok gergin görünüyor. Ofisinde biriyle konuşuyordu ve koyu renk takım elbiseli adamlar girip çıkıyordu. Daha önce hiç görmediğim adamlar.

Annem evde değil, uyandığımdan beri de gelmedi. Bana krep yapmak için hep buradaydı. Onu defalarca aradım ama açmadı. Bir saat önce ona birkaç sesli mesaj bıraktım.

Bu öğleden sonra Dom'la fırında buluşma planımız olduğunu biliyor. İki gün sonra gideceğimiz için bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Neden ? Umarım yakında eve varır.

Kaşığı elimde evirip çeviriyorum, kâsedeki Cheerios'ların etrafında dönüyorum.

Babamın ofis kapısının çarptığını duyuyorum ve sonra mutfağın hemen dışında adamlarından biriyle fısıldaşıyor. Ama onlar susar susmaz, ağır ayak sesleri fayansları döverek yaklaşıyor.

Bir şekilde görünmez olmayı umarak kâseme bakmaya devam ediyorum. Midem hız trenindeymişim gibi dönüyor.

"Telefonun," diye sertçe çıkıştı. "Şimdi."

Kafamı kaldırdığımda tek gördüğüm yüzündeki öfke ifadesi oluyor.

"Telefonuma neden ihtiyacın var?" Sessizce soruyorum, ürkek davranmazsam bana kızacağından korkuyorum.

"Beni mi sorguluyorsun?!" diye öyle yüksek sesle bağırıyor ki yanakları kırmızı domatese dönüşüyor.

Kıkırdamak istiyorum ama bu onu daha da kızdıracak.

"Telefonun *benim*! Buradaki her şey benim. Parasını ben ödüyorum." Yüzü terden parlıyor. "Beni bir daha asla sorgulama." Dişlerini gıcırdatıyor

vahşı bir hayvan gibi. "Ne onu yapacaksın."

Kotumun cebine uzanıp onu çıkarıyorum ve görür görmez elimden çekip alıyor. Gözlerim dehşet içinde dönerken nabzım boğazımda ağır bir şekilde atıyor.

"Şimdi ben geri vermeye karar verene kadar onu alamayacaksın." Burun delikleri alevlendi. "Bir dahaki sefere bir şey istediğimde, bunu yaptığından emin ol."

Bana bir kez daha kaşlarını çatıyor, sonra arkasını dönüp hışımla dışarı çıkıyor. Birden telefon olmadan Dom'la konuşamayacağımı fark ettim! Ya mesaj atarsa ve babam görürse, ona karşı geldiğimi bilirse? O zaman telefonumu bana asla geri vermez.

Peki ya annem ararsa? Ya bir yerde yaralanırsa ve ona yardım edecek kimse yoksa? Nabız atışlarım hızlanıyor ve midem daha fazla yemek kaldırmıyor.

Ayağa kalkarak kaseyi çöpe boşaltıyorum ve kaşıkla birlikte duruladıktan sonra her ikisini de bulaşık makinesine yerleştiriyorum.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için kanepeye yönelip televizyonu açıyorum. Ama birkaç dakika sonra artık yalnız değildim.

Babam orada çalışanlarından biriyle birlikte. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Babama ne iş yaptığını hiç sormadım. Hiçbirinin iyi olduğunu düşünmüyorum. Onu her gördüğümde tüylerim diken diken oluyor.

"Burada kal ve ona göz kulak ol," diyor Douche Dad adama. "Hiçbir yere gitmediğinden emin ol. Senin ya da evin telefonunu kullanmasına da izin verme."

"Evet, patron." Siyah saçlı ve çamurlu gözlü adam başını sallıyor.

"Daha sonra döneceğim. Bir sorun olursa beni ara." Babam beni daha önce hiç görmediğim bir adamla yalnız bırakarak çıkıp gitmeden önce tek söylediği bu.

CHAPTER V

DOM) N) C

TNO DAVS LATER

"ENZO'YA GÖZ KULAK OL," DIYORUM DANTE'YE. "GIDIP BABAMI KONTROL ETMELİYİM. O DEĞİL

Telefonunu açıyor ve Chiara'yla buluşmak için otuz dakika içinde fırına gitmemiz gerektiğini biliyor."

"Neden bebek bakıcılığı yapmak zorundayım?" diye inliyor. "Bunu başka kim yapabilir ki?"

"Tek başıma kalabilirim!" Enzo homurdanıyor. "Ben on yaşındayım! Bebek değilim."

Gözlerimi deviriyorum ve Dante'ye ters ters bakıyorum. "Ona göz kulak oluyorsun. Aramam ihtimaline karşı telefonun yanında kal."

"Her neyse." Dante arkasını döner ve mutfığa doğru yönelir.

"Birazdan dönerim. Babamın iyi olduğuna eminim."

İkisi de beni görmezden geliyor, ben kapıdan çıkarken Enzo da Dante'yi takip ediyor.

Fırının telefonuna cevap vermemek babamın yapacağı bir şey değil. Ve neden cep telefonu kapalı olsun ki? Bu çok garip. Matteo onunla birlikte, yani uzağa gidemezler.

Annemin başına gelenlerden sonra, her zaman hayatımızda bir şeylerin daha ters gitmesini bekliyorum.

Fırın evden sadece birkaç blok ötede, bu yüzden her zaman geri dönüp kardeşlerimi alabilir ve onlarla birlikte geri gelebilirim.

Dükkâna vardığımda kapıda kapalı yazısını görüyorum.

Ne oluyor be?

Bu hiç mantıklı değil.

"Baba?" Kapıyı çaldım. "Ben Dom, ?"

Kapıyı daha sert çalıyorum ama cevap yok ve ışıklar da kapalı.

"Selam dostum," diye sesleniyor Gerard yandaki sahibi olduğu şekerçi dükkânından çıkarken.

"Babamı gördün mü?" Sesim gergin bir şekilde soruyorum.

"Hayır, ben...ah..." Kırılmış saçlarını kaşıyor. "Aslında onu bütün gün görmedim."

"Tamam, teşekkürler." Panik başlamadan önce nereye gideceğimden emin olamadan uzaklaşmaya başladım. "Eğer onu görürsen, onu aradığımı söyle."

"Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Umarım öyledir."

Sonra oradan koşarak çıktım, bankada, bakkalda, süpermarkette onu aradım. Ama hiçbir yerde yok. Chiara'nın annesinin telefonunu arıyorum ama o da cevap vermiyor.

Eve yürüyerek dönmeye ve orada bir süre beklemeye karar vererek, onlara rastlamayı umarak uzun yoldan gidiyorum. Okuldan bazı çocukların bazen takıldığı terk edilmiş bir deponun önünden geçmeden önce bir blok ilerledim.

Dışarıda park etmiş tek bir siyah araba var. Çok parlak, kontrol etmeye karar verdim. Deponun girişini geçtiğimde içeriden gelen sesler duyuyorum. Biraz uzaktan geliyorlar, bu yüzden adamın ne söylediğini bilmiyorum.

Nabzım hızlanıyor ve kaçmak yerine ayaklarım içeri doğru hareket etmeye başlıyor.

Bu kim olabilir?

Girişin yanındaki kısmi bir duvarın arkasına saklanırken, damlayan bir borunun yanından geçerek, spor ayakkabılarım ses çıkarmadan içeri giriyorum. Burası biraz karanlık ve yüzleri seçmek zor, ama etrafıma baktığımda dört adam görüyorum.

Birdenbire bir çocuğunkine benzer bir inleme sesi duyulur.

Kafamı biraz daha dışarı çıkarıyorum ve işte o zaman onları görüyorum: küçük bir çocuk ve bir adam, ikisi de dizlerinin üzerinde. Bulduğum yerden şekillerini ve boyutlarını seçebiliyorum.

Bacaklarım sertleşiyor, vücudum titriyor.

Burada ne tür garip şeyler oluyor?

Bir adam el fenerini yakarak yüzünü aydınlatıyor ve yüzünü net bir şekilde gördüğümde nefesim kesiliyor.

Yüksek sesle.

Chiara'nın babası başını bana doğru çeviriyor. "Bir şey duydunuz mu?" diye soruyor diğerlerine.

Kalbim çok hızlı atıyor, göğsüm ve boğazım acıyor, panik tüm bedenimi ele geçiriyor. Beni burada bulursa, öldürür.

O tehlikeli biri. Babam hep böyle söyler. Göğsüm inip kalkıyor ve atan kalbime yaslanan elim bile kafamın içindeki gürültüyü susturamıyor.

Başka bir adam, "Şu lanet boru yüzünden, sana söylüyorum," diyor. "Lanet olası sinir bozucu."

Babası başını sallar ve yerde yatan, kolları arkadan bağlı iki kişiye döner.

Ve ışığı yüzlerine tuttuğunda gözlerim dönüyor, ciğerlerim göğsümün içinde donuyor. Ellerim titriyor ve ılık sıvı bacağımanın iç kısmından aşağı damlıyor.

Yerde yatan babam ve kardeşim, onlara doğrultulmuş bir silah var.

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, kötü adamlar duyacak diye korkuyorum.

Chiara'nın babası onların başında duruyor, silahı kalçasında tutuyor. Babama yaklaşıp ağızındaki bandı yırtıyor.

Babam açıkça ağlıyor, sağına dönüyor. "Sorun yok, Matteo. Baban burada." Faro, "Baban senin için hiçbir şey yapamayacak, evlat," dedi. mizahsız bir kahkaha.

Kalbim boğazımda atıyor. Bu gerçek olamaz. Bu bir rüya. Gözlerimi kapatıyorum, üçe kadar sayıyorum. Ama tekrar açtığımda hâlâ buradaydım, babamın ve kardeşimin ölümünü görmek üzereydim.

Kaçmak, onlara yardım etmek istiyorum ama Faro aynı silahı kardeşime doğrulturken ben burada bir korkak gibi donmuş, altıma işiyorum.

"Lütfen, Faro. Lütfen çocuğa zarar verme. O yanlış bir şey yapmadı," diye inliyor babam, sesi titriyor. "Bana istediğini yapabilirsin ama onu bu işin dışında tut. O masum."

Faro acımasızca kıs kıs güler. "Babanın hataları her zaman oğluna geri döner, Francesco. Bunu bilmen gerekir."

Nefes kaldım, dehşete kapıldım.

"Çok geç olmadan oğluna veda et."

Gözlerim akan yaşlardan dolayı acıyor. İki avucumu ağızıma götürüp kusmak istediğimde göğsümün ortası ağırlaşıyor

"Hayır, hayır. Hayır. Lütfen hayır," diye feryat ediyor babam, ikisi de ağlarken kardeşime doğru eğiliyor. "Sorun yok, Matteo. Geçti. Şşş."

Kardeşim sadece daha yüksek sesle ağlıyor, iniltileri kalbimi kesiyor.

"Benim ister misin?" Chiara'nın amcalarından birine benzeyen başka bir adam, sorar.

Sanırım hepsi amcalarına benziyor. Fotoğraflarını görmüştüm.

"Ne oluyor Agnelo?" Faro bağıyor. "Bir çocuğu öldürmek için gerekenlere sahip olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"O zaman ne diye oyun oynuyorsun?" Agnelo soruyor. "Lanet olası günün ortasındayız. Akşama kadar beklemeliydin."

"Buradaki polisler bizim cebimizde. Sen kimden korkuyorsun?"

"Polisler değil," diyor başka bir adam. "Okuldaki çocuklar bu bok çukuruna geliyor. Bugün birden fazla çocuğu öldürmek mi istiyorsun?"

"Bakma, tamam mı oğlum?" Babam Matteo'ya söyler. "Sadece bana bak ve gözlerini kapat." Sesi bir hıçkırıkla çatlar. "Seni seviyorum oğlum. Beni duyuyor musun? Babam üzgün. Seni seviyorum."

Pop.

Kurşun kardeşime isabet ettiğinde nefesim kesiliyor, ağzım ve gözlerim dehşetten açılıyor. Dudaklarım titriyor, vücudum sarsılıyor, neredeyse yere yığılacaktım.

"Matteo!" diye bağıyor babam Matteo'nun bedeninin üzerine düşerken. Hayatımda hiç bu kadar sert çığlık attığımı duymamıştım.

Kardeşimin bedeni yere düşüyor, çocuksu yüzü yere dikilmiş bana bakıyor, vücudunun her yerinden kan sızıyor. Sessizce ağlıyorum, omuzlarım sarsılıyor. Faro kardeşimin ölü bedeninin önünde diz çöküp babamı gömleğinden tutarken ellerime sarılıp ağlıyorum.

"Dizlerinin üstüne çök, seni orospu çocuğu."

Ama babam reddediyor, hıçkırarak ağabeyime doğru ilerliyor.

Faro ve kardeşlerini öldürmek istiyorum. Hepsinin kalbini göğüslerinden söküp çıkarmak. Keşke bir silahım olsaydı, onları buradan vurabilirdim.

"Bitirdiğimi mi sanıyorsun?!" Faro soruyor. "Sence bu kadar mı?" Bu, babamın kardeşimi bırakarak Faro'yla yüzleşmesini sağlıyor.

"Seni öldüreceğim, sonra da oğullarının her birini alıp onları da öldüreceğim. Cavaleri soyu seninle birlikte ölecek."

"Lütfen," diye yalvarıyor babam. "Çocuklarımı öldürme. Birini öldürdün. Diğerlerinin gitmesine izin ver."

Faro kıkırdar. "Karıma bulaşmaktansa daha akıllıca davranmalıydın."

Pop.

Kurşun babamın alnından girerken gözlerim doluyor, yaşlar sel oluyor. Ve o düştüğünde, işte o zaman kendime geliyorum. Onları hayal kırıklığına uğrattım ama diğer kardeşlerimi uğratamam.

Nabzım boğazımda atarken, arkasına saklandığım duvardan aşağı doğru sürünüyorum, dışarı çıkana kadar her adımımı sessizce geriye doğru atıyorum.

Koşarken ayaklarım adrenalinle doluyor, hepimiz ölmeden önce kardeşlerimi kurtarmam gerekiyor. Cebimden cep telefonumu çıkarıp evi arıyorum ve Dante hemen cevap veriyor.

"Cehennem-"

"Dinle, git babamın dolabından şu siyah spor çantasını al ve üçümüz için birkaç kıyafet hazırla. Gitmemiz gerek."

"Neden?" Dante'nin sesi endişeli geliyor. "Sadece yap şunu! Tabii ölmek istemiyorsan." *Klik.*

Ben koşmaya devam ederken sıra sessizleşiyor. Ayaklarım o kadar hızlı hareket ediyor ki, bu kadar hızlı koşabileceğimi bile bilmiyordum.

Ön kapıya geldiğimde anahtarı kilide sokup içeri koşuyorum. "Dante! Enzo!" Yukarıya sesleniyorum. "Hadi gidelim!"

"Neden? Babam nerede?" Enzo merdivenlerden inerken kaşları yeşil gözlerinin üzerine kısılmış bir şekilde soruyor.

"Açıklayacak zamanım yok. Bir kez olsun dediğimi yap! Bu ölüm kalım meselesi."

"Çantayı taşımama yardım et," diye sesleniyor Dante yukarıdan.

Koşarak yukarı çıkıyorum, tutamağı tutuyorum, alttaki tekerlekler ahşap basamaklara sertçe çarpıyor.

"Burada bekleyin," diyorum onlara, mutfağa koşuyorum, kurabiye kavanozuna vuruyorum ve babamın acil durumlar için sakladığı iki bin doları çıkarıyorum.

Nereye gidersek gidelim bir iş bulana kadar elimizdeki tek şey bu.

"Hazır," diyorum, çantayı kaptığım gibi omzuma atıyorum. Kapıyı kilitlemek üzereyken telefonum bir mesajla çalıyor.

Chiara'nın adını bulduğumda derin bir iç çekiyorum ve gideceğimiz yere vardıktan sonra ona olanları anlatabilmeyi umuyorum. Umarım onu geride bıraktığım için beni affeder.

Ama gönderdiği metni okuduğumda, çirkin sözcükleri gözden geçirdiğimde, kendimi daha soğuk ve daha yalnız hissediyorum. Bunu bana nasıl söyleyebildi?

"Hadi ama!" Mesajı ikinci kez okurken Dante bağılıyor.

Chiara: Bugün babamla konuştum ve artık arkadaşınız olmak istemediğime karar verdim. Hiçbirinizi görmek istemiyorum.

Ne? Bunu kastetmiyorsun.

Aslında senden hiç hoşlanmadım, Dom. Ailenden de hiç hoşlanmadım. Sadece rol yapıyordum çünkü hepiniz için üzülüyordum. Babamın hep söylediği gibi hepiniz eziksiniz. Hepinizin arkasından gülerken çok eğlendim.

Bunu nasıl söylersin? Peki ya kolye?

Chiara: İpucunu al ve mesaj atmayı kes yoksa babama polis çağdırırım.

Senden nefret ediyorum. Umarım seni bir daha görmem.

Çenem titriyor ve acım içimde birikiyor.

O asla benim arkadaşım olmadı. O da babası kadar korkunç biri. Nasıl bilemedim?

Kapıya son bir kez bakıp cep telefonumu ağacın arkasına fırlatıyorum ve deli gibi koşuyorum.

CHAPTERS) V

CK) ARA

BUGÜN ANNEMLE GÜN OLACAKTI. AMA BEN

Onu iki gündür görmedim. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, sürekli ağlıyorum, midem bulanıyor, nerede olduğunu merak ediyorum.

Cevapları olan tek kişi bana hiç cevap vermiyor. Ne zaman eve gelse, babam annemle ilgili sorularımı geçiştiriyor, beni bir sinekmişim gibi görmezden geliyor. Can sıkıcı. Alakasız.

Cep telefonumu da geri vermedi. Keşke bana verseydi, annem aramış mı diye kontrol edebilirdim. Onu soracak kimsem bile yok, bu daha da berbat.

Nerede olabilir ki? Bensiz asla gitmez, değil mi? Asla. Beni asla aptal babamla bırakmazdı.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için Dom bugün okula gelmedi. Hasta mı? Başına bir şey mi geldi? Sormak için aptal telefonum bile yok! Konuşacak birine çok ihtiyacım var ama onun yerine odamda yapayalnızım.

Alt dudağım titriyor, sonra çenem ve gözyaşlarım akmaya başlıyor. Nasıl olsa kimsenin beni duymayacağını bilerek yastığıma hıçkırarak ağlıyorum.

Anneme ihtiyacım var. Eğer ona bir şey olursa, ölürüm.

Yatağımdayken otururken ayağım yerde sekiyor, yüzüm ellerimde, gözyaşlarım ellerime akıyor.

"Ahhh!" Nemli dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçıyor.

Keşke hiç doğmamış olsaydım. Keşke onun kızı olmasaydım.

Saçlarımdan bir tutam tutarak hayal kırıklığıyla çekiyorum, annemin nerede olduğunu öğrenmeden bir dakika daha dayanamıyorum. Babamın bildiğini biliyorum. Sadece bana söylemiyor.

Ama yapacak. Ona başka seçenek bırakmayacağım. Bu sefer beni görmezden gelmeyecek.

Gözyaşlarımı silerek ve sakinleşmek için bir dakika ayırarak ve cevapları almak için aşağıya indim.

Ofisinin önüne geldiğimde nabzım kulaklarımda atmaya başlıyor.

Güm.

Güm.

Daha hızlı ve daha hızlı, kalbim çarpıyor. Ve hava ağzımdan o kadar hızlı dökülüyor ki, nefesimi tutmam zorlaşıyor.

Boğazımda aniden sıkışan yumruya karşı yutkunuyorum. Yumruk yapıp kapalı kapıya vururken ellerim titriyor.

İçerisi sessiz ama orada olduğunu biliyorum. Bu sefer daha yüksek sesle vuruyorum. Sonra tekrar.

Beni görmezden gelemesin. Artık görmezden gelmeyeceğim.

Kapıyı tekrar çaldığımda kapı açıldı.

"Neden beni rahatsız ediyorsun?" diye soruyor, sesi o kadar tedirgin ki, içimde beni seven bir baba özlemi duyduğum derin bir yeri acıtıyor.

"Ben... Ben," diye kekeliyorum, sesim de kalbim kadar kırık.

"Çıkar baklayı." Bana ters ters bakıyor. "Yapacak işlerim var." Dişlerimi sıkıyorum, ağlama isteğimi bastırıyorum.

"Annem nerede?" korkuya rağmen sesimin bu kadar düzgün çıkmasına şaşıyorum. "Günler oldu ve bana söylemiyorsun. Endişeleniyorum ve onun nerede olduğunu her zaman bildiğini biliyorum. Seyahate mi çıktı?"

Burnundan bir ejderha gibi keskin bir nefes çekiyor, gözleri kısılıyor.

"Onun gibi bir şey," diye kıs kıs gülüyor. "İçeri gir. Sana tam olarak nerede olduğunu söyleyeceğim."

Kapıyı tamamen açıp içeri girmeme izin verdi.

Ortasında büyük, koyu kahverengi bir masa olan geniş ofisine geçiyorum. Buraya ilk kez giriyorum. İçeri girmeme hiç izin vermemişti.

Ben kahverengi kanepenin ucuna, masasından en uzağa oturuyorum, o ise siyah ofis koltuğunun üstüne yerleşiyor.

Kendini masaya yaklaşıyor, dirseklerini masaya . "Sana bir bok söylemek istemiyordum ama ısrar ettin, o yüzden sana gerçeği söyleyeceğim."

Sözlerini bekleyerek kanepenin kenarına doğru kayıyorum. Boğazını temizliyor. "Annen... o gitti."

Bana sadece hava durumu raporu veriyormuş gibi geliyor ama aslında tüm dünyamı mahvetti.

Her nefes alışımnda göğsüm sertçe zıplıyor. Ve içim bıçakla kesilmiş gibi acıyor. Kalbimin sesine benzeyen yüksek ses kulaklarımı işgal ediyor ve oda panikten dönüyor.

"Ne...?" Zar zor bir kelime oluşturabiliyorum. Kusmuk midemin çukuruna oturmuş, yavaşça yukarı doğru kayıyor.

"O ölmedi," diye gülerek devam ediyor, omuzları benim işkencemle sallanıyor, uğursuz sesi vücudumda hamamböcekleri gibi kayıyor.

Gözlerim yerinden fırladı. "Ne?"

Kulaklarım çınlıyor, belki de yanlış duymuşumdur. "Gitti demek istedim. Bizi terk etti."

Yüzüm şaşkınlıktan iki büklüm oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Bu işkence gibi. Önce öldüğünü düşündüm, şimdi de beni terk ettiğini mi söylüyor?

"Hayır." Başımı sallıyorum. "O bunu asla yapmaz."

Benim için, eklemek istiyorum. Seni terk ederdi ama beni asla.

"Evet, öyle yaptı." Kaşları yukarı kalktı. "Artık seni istemiyor. Başka bir adamla kaçtı ve seni almadı. Bu sana ne anlatıyor, ha? Annen bir fahişeden başka bir şey değil."

"Kesin şunu!" Ayağa fırladım. "Ona öyle deme!"

"O neyse odur."

"Sen bir yalancısın! Sana inanmıyorum," diye sızlanıyorum, alt dudağım titriyor, söylediği her yalanda gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Onu sevdiğini biliyorum ama o seni sandığın kadar sevmiyor," diye ekliyor.

"Yalan söylüyorsun!" Karşılığında ne yapacağını umursamadan suçluyorum. "Bensiz asla gitmez."

"Ne istersen düşün." Kötücül ağzından şeytani bir kıkırdama dökülür.

"Ama yalan söylemiyorum."

Yavaşça geri çekilirken çenem titriyor, gözyaşlarım akmaya devam ederken başımı sallıyorum.

"Artık sadece ben varım, Chiara," diye kıs kıs gülerek masasının en üst çekmecesini karıştırıyor. "İşte."

Elini uzatıyor, telefonum avucunun içinde. Onun yakınında olmak istemesem de geri dönüp telefonu alıyorum.

O bir yalancı. Yalancı olduğunu biliyorum.

Annemi incitti. zorundaydı. O
kötü biri.
Bir canavar.
Telefonu alıp dönüyorum ve gitmeye başlıyorum.
"Çıkarken kapıyı kapat," diyor. "Ve artık beni rahatsız etme. Cevaplarınızı
aldınız."

Aceleyle çıktım, kapıyı olduğu gibi bıraktım. Kendisi kapatabilir. Kızabilir,
bana ne isterse yapabilir. Artık bir önemi yok.

Odama ulaştığımda kapıyı kilitliyorum, inleyerek nefes alıyorum, nabzım
kalın bir acı ağıyla beni sert bir şekilde vuruyor. Bununla başa çıkamıyorum.

Bu çok fazla.

Bir hıçkırık kopuyor, sonra bir başkası, ta ki ben duvara yaslanıp onun için
ağlayana kadar.

Ona ihtiyacım var.

Anne. Geri

gel.

CHAPTER SEVEN

CK) ARA

TNO DAVS LATER

ANNEM GİTTİ AMA BEN HÂLÂ BURADAYIM. DOM DA GİTTİ. HERKES GİTTİ. Ama ben. Onların olduğu yerde olmak istiyorum ama ve olamam.

Babamın annemin beni terk ettiği yalanını söylemesinin üzerinden iki gün geçti. Onsuz tam dört gün. Dün okula zar zor gidebildim. Onu muhtemelen bir daha göremeyeceğimi anladığım günden beri gözlerim şiş ve kırmızı.

Koridorlardan geçerken bütün çocuklar bana baktı. Ama hiçbirini iyi olup olmadığımı sormaya zahmet etmedi. Kimse umursamadı. Sınıfta bana biraz arkadaşça davranan kızlar bile benimle uğraşmadı.

Telefonumu geri aldığımdan beri her saat annemi arıyorum ve onunki artık telesekretere düşüyor. O kadar çok mesaj bıraktım ki, robot ses telesekreterinin dolu olduğunu söylüyor.

Daha da kötüsü, Dom'un da nerede olduğunu bilmiyorum. Üç gündür okula gelmedi. İkisi de beni nasıl terk edebilir? Cep telefonunu aradım, mesaj bıraktım, beni araması için yalvardım ama anneminki gibi ölü bir telefon.

Onun burada olmadığını görür görmez bugün okula gitmemeye karar verdim. Dolaplarımız yan yanaydı ve sınıfa hep birlikte giderdik.

Babamın fedailerinin, onun emriyle beni takip ederken fark edeceklerinden endişelenerek binanın arkasından kaçıyorum ve okuldan kısa bir yürüyüş mesafesindeki fırına gidiyorum. Dom'un olabileceği tek yerin orası olduğunu biliyorum, o olmasa bile ailesinden biri orada olacaktır.

Ama oraya vardığımda, omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Yanılıyorum. Çok yanılmışım.

Karanlık boşluğa bakarken kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, artık çok fazla yaşamla dolu bir yer değil.

Hepsi gitmiş.

Gözlerime sessiz yaşlar doluyor, düşüyor, hiçliğe sürükleniyor.

Neden sevdiğim herkes kayboluyor?

Dom nerede olabilir? Neden bana söylemeden gitsin ki? Bunu asla yapmazdı. Beni asla böyle incitmezdi.

"Hey, Chiara," diyor bir adam.

Arkamı döndüğümde kısa boylu, kır saçlı, yaşlı bir adamla karşılaşıyorum. Onu Gerard olarak tanıdım, yan taraftaki şekerçi dükkânının sahibi.

"Bugün Dom'la konuştun mu?" Kalın, gri saçlarını kaşıyor. "Endişelenmeye başladım."

"Hayır." Titreyerek başımı sallıyorum. "En son ne zaman buradaydılar?"

Kaşları hafifçe geriliyor ve bir parmağını şakağına koyarak dalgın dalgın bakıyor.

"Cuma günü Francesco'yu bütün gün gördüm ama sonra Dom Cumartesi öğleden sonra onu aramak için uğradı ama dükkan kapalıydı. Çocuk şu anda senin gibi endişeli görünüyordu." Gözlerini kısarak merakla bana bakıyor. "Neler oluyor?"

Hafta sonu en yoğun zamanları. Dom'un bana bunu söylediğini hatırlıyorum.

Acil bir durum olmadıkça, babası asla kapatmazdı.

Bekle...

Ben çıldırırken kalbim hızla atıyor.

Cumartesi annemin kaybolduğu, babamın telefonumu aldığı gün. Dom'un babasına bir şey mi yaptı?

Bir ürperti iki kolumdan aşağı akıyor ve kalın dikenler bırakıyor.

Hayır. .

Ama ben olsam yapmazdım. Annemden ve Dom'un ailesinden nefret ediyordu. Ya hepsine zarar vermeye karar verdiyse? Ya...

Bu düşünceleri düşünemiyorum bile. Annem ve Dom'un içinde olmadığı bir dünya hayal edemiyorum.

"Son birkaç gündür onlarla hiç konuştun mu?" Gerard düşüncelerimi bölüyor.

Boğazımdaki endişe yumağının üzerinden "Hayır," diye konuşuyorum. "Dom telefonuna cevap vermiyor." Kelimeler dudaklarımdan titreyerek dökülüyor. "Açık gibi görünmüyor."

"Oh, Tanrım." Nefesini sertçe verdi. "Francesco'nun numarası bende yok. Polisi aramak zorunda kalacağım."

Polis mi? Aman Tanrım.

"Tamam," diyorum o uzaklaşırken zar zor fısıldayarak.

Fırına son bir kez daha baktıktan sonra, kendi yansımama bir saniye daha bakmaya dayanamayarak, gözlerimden yaşlar boşanarak oradan koşarak çıkıyorum.

BÖLÜM))

TKE MEVCUT

CHAPTER 9

DOM) N) C

YAŞ 28

"NEREDE LAN O?" GÖMLEĞİNİN YAKASINI ÇEVİRİP

Korkmuş görünen bir adama bakarken dişlerimi sıkıyorum.

Öyle olmalı.

Şu anda bu depoda hayatta olan tek kişi o, ama uzun sürmeyecek. İhtiyacımız olanı aldığımızda, o da ölmüş olacak ve diğerleri kadar güzel olacak.

"Yemin ederim bilmiyorum,"

diye ağlıyor. Gerçek gözyaşları.

Acınası.

Kardeşim Dante arkamda bir benzin bidonu tutuyor, üstünü açıp kapatarak onunla alay ediyor. "Belki bunu kafasına döküp yakarsak daha hızlı konuşur."

"Lütfen!" Greg yalvarıyor. "O ve kardeşleri saklanıyor! Kimse nerede olduklarını bilmiyor. Bize söylemedi."

Akıllıca. Faro'nun nerede olduğunu kimseye söylemesini beklemiyordum.

Benim için fark etmez. Gerekirse Palermo suç ailesindeki her askeri, her kaptanı öldürmeyi planlıyorum. Ta ki Don'un kendisini, Faro Bianchi'yi ve üç kardeşini öldürene kadar.

Kuruluşlarından herhangi biri yolumuza çıkarsa, bedelini ödeyeceklerdir.

Ancak Bianchi'leri öldürmeden önce, sahip oldukları tüm yasal işletmeleri yakacağız ve alevler içinde kalmalarını keyifle izleyeceğiz.

Greg'e yukarıdan aşağıya bakıyorum, askerlerinin kanı beyaz tişörtüne bulaşmış. Şimdi çok daha iyi görünüyor. Biraz karakter katıyor.

"Nerede olduklarını bilmemen büyük talihsizlik," diyor Enzo yanımdan.

"Bu bilgi olmadan hiçbir işe yaramazsın. Tıpkı onlar gibi."

Elindeki silahla on iki cesedi işaret ediyor. "Başka ne ? Lütfen. ama," diye açıkça hıçkırır. "İstemiyorum öl. Ben kimseye bir bok yapmadım."

"Bu doğru değil," diye tükürdüm, gömleğini avucumun içinde sıkarken, Faro'yla ilişki kuran herkese duyduğum öfke içime yayılıyordu. "Senin kim olduğunu biliyoruz. O pislik için çalışıyorsun. Onun için öldürüyorsun. Onun için silah satıyorsun. Sen de en az onun kadar kötüsün."

Greg sıradan bir moron değil. Organizasyonda bir kaptan. Onların deyimiyle bir capo.

Artık ölmüş olan asker grubunun mürettebatını yönetiyor ve doğrudan Faro'nun iki kardeşi olan Benvolio ve Agnelo'ya bağlı olarak çalışıyor. İki alt patrona sahip olmak pek sık rastlanan bir durum değildir ama sanırım yaşlı Faro sadece birini seçemezdi. Diğer kardeşi Salvatore onun consigliere'i, yani sağ kolu, ona akıl vermesi gereken kişi.

"Ailemin yemek yemesi lazım, dostum."

Gözlerinde parlayan yaşların hiçbir etkisi yok. Sadece yumruğumu gömleğinin etrafında sıkıyorum.

"O benim patronum," diye devam ediyor zavallı orospu çocuğu. "Sana ne yaptı bilmiyorum ama üzgünüm dostum. Lütfen, bırak gideyim. Ne istersen yaparım."

Dante kıkırdayarak etrafımda dolaşıyor, omuzları sanki biri ona hayatında duyduğu en komik fıkrayı anlatmış gibi titriyor.

Greg'in başının arkasına uzanır ve gözleri buluşana kadar uzun, kahverengi saçlarını çeker.

"Bu nefesten çıkmaya izin verecek gibi mi görünüyoruz, dostum? Biz orada arkadaşlarını katlederken sen burada değil miydin?" Greg'in yüzünü cesetlere doğru çevirir.

Greg, tüm Cadılar Bayramı şekerlerini kaybetmiş bir çocuktan daha çok hıçkırır. Ama yakında korkusu yok olacak. Çürüyen etten başka bir şey olmayacak.

Ona ya da buradaki ölü adamlara acımıyorum. Faro gibi bir adam için çalışırlarsa böyle olur. On beş yıl önce sekiz yaşındaki kardeşim Matteo ve babamın tetiğini çekerek ailemi yok eden kişi. Ve bunun bedelini kanının her zerresiyle ödemeli.

Hepsi olmalı.

Kardeşleri oradaydı ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadılar.

İntikam almaya yemin ettim ve son on beş yılın her günü onların ölümüne doğru ilerliyordum.

Babamızı ve ağabeyimizi bizden aldığında, kardeşlerimi ve beni de aynı anda öldürdü. Hissizleştik ve ailemizin bize aşılacağı "öldürmeyeceksin" gibi değerler yok oldu.

Ve henüz on üç yaşındayken çaresizce onların ölümünü izlediğimde, birdenbire bir çocuğun bedeninde bir erkeğe dönüştüm. Zihnim onların kanından, çığlıklarından, merhamet çığlıklarından başka bir şeyle dolmadı.

Biz babamın her şeyiydik. Biz doğmadan önce sahibi olduğu fırında köle gibi çalışmasının tek nedeni buydu. O ve annem sahip oldukları her kuruşu oraya yatırdılar ve gerçekten başarılı oldular.

Annem ve babam yemek pişirmeyi çok severdi. Bu her zaman birlikte yaptıkları bir şeydi. Çoğu zaman kardeşlerim ve ben de yardım ederdik ve bu ailece yaptığımız bir şey olurdu.

Sonra bir gün annemin arabasına sarhoş bir sürücü çarptı. Çarpmanın etkisiyle öldü. Ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ne kardeşlerim için, ne de babam için. Hayatının aşkı gitmişti.

Pisliğin teki öğleden sonra ikide sarhoş olmuş ve ona çarpmış. O zamanlar çok küçük olduğum için babam bana detayları anlatmadı ama çocuklar ve ben yıllar sonra öğrendik.

O günden sonra yuvamız yıkıldı ama babam bizi onsuz büyütmek için elinden geleni yaptı, çok çalışmaya devam etti, annemin olmamızı isteyeceğini bildiği erkekler haline getirmek için.

Ama bizi şimdi görseydi, gurur duymazdı. Dönüştüğümüz her şeyden nefret ederdi. İşlediğimiz suçlar, aldığımız hayatlar, hepsi intikam adına.

Yine de buna değer.

Umarım bunu anlayabilir. Onun bebeğini aldılar. Bu önemli olmalı.

Kardeşlerimle birlikte Faro'dan kaçıp otostopla eyalet sınırlarını aştıktan sonra, bir gün hepsini öldürmenin bir yolunu bulacağıma yemin ettim.

Sığınma evlerine gitmeden önce bir yıl sokaklarda yaşadık, bir şekilde zengin olacağımıza inandık, böylece birkaç silah bulabilir, birkaç adam kiralayabilir ve kardeşimizin ve babamızın ölümünde parmağı olan her orospu çocuğunu öldürebilirdik.

Büyük hayaller kurduk. Buna mecburduk. Elimizde kalan tek şey buydu. Başka bir yol göremiyorduk. Köhne bir barınakta iki yıl kaldıktan ve ek işlerde çalıştıktan sonra şansım yaver gitti ve tüm hayatımız değişti.

Geleceğimizi güvence altına alan adamlarla tanıştığım da sadece on altı yaşındaydım. Beni gördüğünde küçük bir kafede çalışıyor, her gün yerleri siliyordum. Güçlü gri takım elbisesi, elinde kahvesi vardı. Omzuma dokunduğunda önce yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. İçimden kovulma endişesi geçti. İşimi kaybedemezdim. Paraya ihtiyacımız vardı. Bize bir hayat kurmak için her şeyi biriktiriyordum. En büyükleri olarak onların koruyucusuydum ve bu işi çok ciddiye alıyordum.

Adı Tomás Smith'ti. Bizi kurtaran adam. Bana neden okula gitmediğimi sordu. Evde eğitim gördüğümü söyleyerek yalan söyledim ve bu kısmen doğrudu. Bulduğumuz barındaki kitapları kullandım ve bildiklerimi kardeşlerime öğrettim.

Cevabımı düşünürken Tomás daha iyi bir iş isteyip istemediğimi sordu. İlk başta ne istediğinden emin olamadım. Ürkütücü bir herif benimle konuşuyor, iş isteyip istemediğimi soruyordu... iğrenç hissettiriyordu.

Tereddüt ettiğimi görmüş olmalı ki bir kart çıkardı ve bana uzattı. *Royal Onyx Resort & Spa yazıyordu*. Ona baktım, benim gibi bir çocuğun orada ne yapabileceğini anlamamıştım.

Bana genç çocukları işe almaktan hoşlandığını, onlara daha fazla şey için bir yol açtığını söyledi. Ucuz işgücü olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Herkese iyi para ödüyordu.

Toplamda beş lokasyondan oluşan bir otel zinciri işlettiğini ve temizlik ekibini genişletmek istediğini söyledi. aptallık olurdu. Para, sahip olduğum herhangi bir işte aldığım dan çok daha fazlaydı.

Ona araba kullanmadığımı ve oraya otobüsle nasıl gideceğimi bulmam gerektiğini söyledim. Bu fikri elinin tersiyle itti ve beni götürüp getirmesi için bir şoför önerdi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Evim yoktu. Bakmam gereken kardeşlerim vardı. Bu iş yürümeyecekti ve ona nedenini söyledim. Gitmek yerine, kendi deyimiyle bok çukurundan eşyalarımızı almamı sağladı ve otellerinden birinde ücretsiz bir oda ve üçümüz için de bir öğretmen teklif etti.

İnanamadım. Hatta bunun bir şaka olup olmadığını bile sordum. Güldü ve hayata zor bir başlangıç yapmış bir adam olduğunu ve gençken birilerinin kendisi için yaptığı iyiliğin karşılığını vermek istediğini söyledi. Bu onun geri verme şekliydi.

Kardeşlerim ve ben otele taşındıktan sonra onun doğr uyu söylediğini anladık. Çalışanlarından bazıları bizim yaşlarımızdan beri onunla birlikteydi ve bize onlara ne kadar yardımcı olduğunu anlatıyorlardı.

Tomás'ın her şeyi vardı: para, güç, kadınlar. Ama çok yalnızdı. Bunu görebiliyordum. Biz tanışmadan beş yıl önce kızını ve karısını kaybetmişti. İkisi de o bir iş gezisindeyken bir ev yangınında ölmüştü. Bir gece viskiyi biraz fazla kaçırdığımızda bana bunun için kendini asla affetmediğini söyledi.

Belki de bu yüzden bana bir yabancından çok oğlu gibi davranıyordu. Belki de yalnızlıktandı. Belki de bu yüzden bir yıl önce öldüğünde CEO'luk görevini bana bıraktı ve kardeşlerimin de yönetim kurulunda yer almasını sağladı. Mirasının benimle birlikte yaşayacağına inanıyordu ve ben de onu henüz hayal kırıklığına uğratmadım.

Tomás geçmişimiz hakkında her şeyi biliyordu ve geleceğimizi şekillendirmemize yardımcı oldu. Onun için çalıştığım bir yıl içinde çok yakınlaştık ve evde olanları itiraf ettim.

Bir hafta içinde yeni kimliklerimiz . Bu sayede bir hayatımız oldu. Sonunda.

Ondan bir yıl sonra da bizi evlat edinmek istedi.

Artık Cavaleri kardeşler değildik. Smith'lerdik. Ben Brian, Dante Chris ve Enzo da Patrick'ti.

Artık gerçek kimliklerimizi geri aldık. Tomás, ihtiyaç duymamız halinde avukatları aracılığıyla bunun gerçekleşmesi için bir yol sağladı ve hangi isimleri kullanmaya karar verirsek verelim şirketindeki pozisyonlarımızı güvence altına aldı.

Ölümünden bir yıl önce dördüncü evre rektum kanseri teşhisi konulduğunda, intikam planlarımı itiraf ettim. O kötü bir adam değildi. Kararımı onaylayacağını hiç düşünmemiştim ama onayladı. Tek istediği, kendimi ya da çocukları öldürtmeyeceğime dair söz vermemdi.

Tabii ki ona söz verdim, ikimiz de kırılabilceğimi bilsek bile o.

Durumu kötüleşip kemoterapi işe yaramamaya başlayınca Sadece onun mirasını sürdürmekle kalmayacak, bana öğrettiği gibi kendi mirasımı da yaratacaktım. Bir gün bizim de kendimize ait bir şeyimiz olsun isterdi.

Bu yüzden kardeşlerim ve ben, o ölmeden hemen önce, gerçek isimlerimizi kullanarak kurduğumuz Vendetta Corporation adlı yeni şirketimiz altında üç gece kulübü açtık.

Tomás gururluydu. Ölmeden önce ona verebildiğimiz son şey buydu.

Peki ya şirketin adı? Pek yaratıcı değiliz ve Bianchi'lerden saklanmaktan bıkmıştık.

Onu kaybettiğimizde, sanki başka bir ebeveynimizi kaybetmiş gibi hissettik. O bizim için kelimenin tam anlamıyla bir aileydi. Her şey için ona borçluyduk.

Faro'nun hâlâ bizi arıyor olma ihtimaline karşı geri döndüğümüzü bilmesini istedik. Bizi bulmak için yıllarını harcadığından hiç şüphem yok ve bazı çocuklar tarafından alt edilmek muhtemelen unutmak isteyeceği bir şey değil.

Dante, Greg'i yere fırlatır.

"Zamanın doldu," dedim ona. "Yaratıcınla ya da diğeriyle tanışma vaktin geldi."

İki elini kaldırıyor, boğulan bir kedi gibi feryat ediyor, asla gelmeyecek bir merhamet için yalvarıyor. "Lütfen! Size yardım edebilirim. Senin için çalışabilirim! Ne istersen yaparım."

"Şunu artık yapamaz mıyız?" Enzo ısrar ediyor. "Bir saat içinde yapmam gereken işler var ve hâlâ üzerimdeki kanı yıkamam gerekiyor."

Ne tür şeyler yapması gerektiğini biliyorum. Daha çok *kiminle* yapması gerektiğini. Adını bilmiyorum, çünkü her hafta değişiyorlar, ama kesinlikle bir kadın. Kardeşim her zaman ya amda ya da içkide boğulur, genellikle de aynı anda. Kulüpler bunu çok daha kolaylaştırdı. Dante de onun kadar kötü ama Enzo daha kötü.

Enzo bir an için kanlı ellerine bakıyor, onları sıkıca yumruk yapıyor, parmak eklemleri koyu kıpkırmızıya boyanmış.

Lacivert pantolonuna ve gri gömleğine bakıyorum, her kan sıçramış. Her birimizin üzerine, sanki biri üzerimize boya atmış gibi, insanların sanat dediği o tuhaf resimlerdeki gibi.

"Onu öldürelim artık," diye ısrar ediyor Enzo.

Silahı belimdeki kılıftan çıkarıyorum ve Greg bu manzara karşısında gözyaşları içinde dua ediyor.

"Hiçbir Tanrı sana yardım etmeyecek," diye alay eder Dante.

Silahı kaldırıp Greg'in bacağına doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum.

"Ahh!" diye çığlık atıyor, kurşun etini parçalıyor. Sonra aynı şeyi diğerine yapıyorum.

Hiç tereddüt etmeden.

Ama henüz işimiz bitmedi. Yaklaşmadık bile. İşimiz bittiğinde burası tanınmaz hale gelecek.

Greg acıyla çığlık atmaya devam eder, bir bacağına tutunur, parmaklarının dilimleri arasından sızan kanla kurşun deliğini kapatır.

Dante hâlâ elinde olan benzin bidonunu açar.

"Onunla ne yapacaksın?" Greg soruyor, gözleri dehşet içinde büyüyor, gözyaşları onu yakalayan korku tarafından bastırılıyor.

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" Dante kapağı yere fırlatır. "Seni güzelce ve çıtır çıtır kızartacağım. Sonra da her yeri havaya uçuracağız ki patronun temizlemek için güzel bir pislik bulsun."

"Aman Tanrım! Hepiniz çıldırmışsınız! Ne oluyor lan? Vurun beni!"

"Bu çok kolay dostum," diye ekliyorum. "Ve çok daha az eğlenceli."

Dante'ye bakıyorum, Enzo da yanında, ikisi de aynı uğursuz gülümsemeye sahip. Dante teneke kutuyu Greg'in kafasına doğru çeviriyor, benzin kokusu burnumun direğini sızlatırken vücudundan aşağı dökülüp etrafında birikiyor.

Greg ayağa kalkmaya çabalar, bacaklarını unuttur, sonra pes eder, sonunun yaklaştığını bilerek hıçkırığa hıçkırığa ağlar.

İşkenceli bir son.

Enzo cebinden bir kibrit kutusu çıkarıp yakıyor ve dans eden aleve bakıyor. "Seni tanımamak güzeldi."

Sonra biz geri sıçrarken kibrit Greg'in kucağına düşüyor.

Greg'in çığlıklarına karışan bir ateş kükrüyor. Hepimiz daha da uzaklaşarak alevlerin onu yiyip bitirmesini, eritmesini ve yok etmesini izliyoruz, tıpkı Faro'nun isteği üzerine pek çok masum aileyi yok ettiği gibi.

Bu insanlardan kaçı ona merhamet etmesi için yalvardı da o hiç merhamet ? Siktir et onu.

Birkaç bidon daha alıp her yere benzin döküyoruz. Adamlardan birinin üzerinden çıkardığımız bir tişörtü alıp ateşe verdikten sonra yere atıyorum.

Yangın yavaş başlar, büyür, benzinle birleşmeye devam ettikçe daha da şiddetlenir.

Her yer cehenneme dönmeden buradan çıkmamız gerektiğini biliyorum.

Yaptıklarımıza bakıyorum. On iki adam, hepsi ölü, hepsi bacaklarından vurulmuş, sonra da kafalarından. Onları da yakabilirdik ama en iyisini sona sakladık. Greg onların en iyi tetikçilerinden biri. Bu timsah gözyaşları ona olan nefretimizi azaltmadı.

"Pekâlâ, hadi buradan siktir olup gidelim," diyorum ve çıkışa doğru yönelip babamın bir zamanlar hayatlarımız için yalvardığı noktaya hızlıca bir göz atıyorum. Matteo'nun hayatı için.

Şimdi, tüm bu yer yanıp kül olacak ve Faro'nun hatasının külleriyle birlikte bu anıyı da gömecek. Onun için planlarımızın daha yeni başladığını anladığında pişman olacak.

Dışarı çıktığımızda yan yana durup alevlerin yükselişini, duvarları altın-turuncu sıcaklığıyla boyayışını, kimsenin yok edemeyeceği vahşi bir güçle birleşmesini izliyoruz. En azından zamanında.

İntikam güzeldir.

Faro'nun önemseydiği her şeyi yok ettiğimizde çok daha iyi olacak.

CHAPTER NINE

CK) ARA

BİR HAFTA SONRA

İZLENİYORUM.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

O altıncı his, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor, gölgelerde birinin olduğunu bilmek.

Bekliyorum.

Ne için, bilmiyorum.

Ne zaman işe ya da bir arkadaşımın dışarı çıksam, derim karıncalanıyor, o derin farkındalık duygusu midemdeki düğümün sıkışmasına neden oluyor.

Deli gibi görünebilirim ama nasıl bir hayat yaşadığımı bildiğim için muhtemelen değilim. İçimde beni kimin izlediğini bildiğime dair bir his var: Babam. Ya da daha büyük ihtimalle onun adamları. Gidip ona sorabileceğim bir şey değil. Hâlâ öyle bir ilişkimiz yok.

Annem öldükten sonra, sihirli bir şekilde daha iyi olmadı. Daha da kötüleşti. Yıllar geçtikçe, ona karşı duyduğum küçümseme onun öfkesiyle birlikte daha da arttı.

Gençlik yılları korkunçtu. O kadar çok zehirle dolu aşağılayıcı sözler sarf etti ki, beni içten dışa doğru parçaladı. Ama o sadece bıçağı daha derine sapladı, tıpkı anneme yaptığı gibi çektiğim acının her zerresini istiyordu.

Acımızdan zevk alıyordu.

Bana kendimi değersiz hissettirdi.

Aptalca bir şekilde, o gittikten sonra sonunda beni hak ettiğim gibi seveceğini düşünmüştüm. Ama o incitici sözler üstüne incitici sözler söyledikçe, bu hayali artık tadını alamayacağım bir yere gömme zamanının geldiğini anladım.

Bugüne kadar, geldiğinde kullandığı bir satranç taşından başka bir şey değildim. Bu vahiy artık bana acı vermiyor ve sanırım

Bu çok üzücü.

Beni her aradığında ya da bir iş toplantısı için onu görmeye zorladığında, evindeki büyük vazolardan birini alıp ciğerlerindeki tüm oksijen bitene, hırpalanmış vücudundaki tüm kan akana kadar kafasına vurmak istiyorum.

Onun peşinde olan ve saklanmasına neden olan her kimse ona minnettarım. Kim bilir kiminle savaş başlattı ya da ne kadar sürecek? Bu birilerini kızdırmak için yaptığı ilk şey değil ve eminim son da olmayacak. Babamın birilerinin ona ne yapması gerektiğini söylemesiyle ilgili bir sorunu var, bu da her zaman onun yararına olmuyor.

Oh, pekala.

Belki onu öldürürler ve beni zahmetten kurtarırlar. Bunu kendim yapmayı düşündüğüm çok zaman oldu ama hiçbir zaman bunu yapacak cesareti bulamadım.

Ne zaman onunla bir toplantıya gitsem, iş yerinden aldığım silahım yanımda oluyor. Bazen o konuşurken, mermim tam gözlerinin ortasına isabet etmeden önce yüzünde oluşan o anlık şoku hayal ediyorum.

Benim sadece bir ebeveynim vardı. Annem. Annem onun olmadığı her şeydi.

Ve hala ona ne olduğunu bilmiyorum.

Nihai gerçekten korkuyorum: sonsuza dek gitmiş olmasından. Onu öldürmüş olmasından.

Ama bence yaptı.

Öyle olmalı.

Göğsümün ortasında çürüyen bir sızı oluşuyor, içime saplanıyor ve bana onun öldüğünü söylediği günün anısıyla beni içine çekiyor.

Gözlerimi kapatıp derin nefesler alarak acımı dindiriyorum. Acıyı maskeleyem çok daha zor olsa bile güçlü gerekiyor. Ama her gün bununla yaşamak dayanılmaz bir şey.

Annemin kayboluşunu araştırmaya çalıştım ama hiçbir yere varamadım. Annemin nerede olabileceğine dair sahip olabileceği her türlü yararlı bilgi, kimsenin adım atmasına izin verilmeyen çalışma odasında kilitli. Evde olmadığı her zaman kilitlediği. Ona ne olduğunu bulacağım. Bulana kadar da rahat etmeyeceğim. Bu onun kalıntılarını bulmak anlamına gelse bile.

Annem ortadan kaybolduğunda, kendime eninde sonunda gitmenin bir yolunu bulacağımı söyledim. Başka seçeneğim yoktu. Artık yanımda kimse yoktu. O evde sadece ben ve o vardık. O ve onun zalimliği, beni her yönden kontrol etme ihtiyacı, kiminle evleneceğim de dahil.

Evet, bu doğru. On altı yaşımdayken, benim için biraz daha büyük birini seçtiğini söyledi. Başka bir aileden bir patronun oğlu.

Yirmi bir yaşında onunla evlenecektim. Kabul edip etmemem, bu adamın kim olduğu, bana iyi davranıp davranmayacağı önemli değildi. Babamın tek derdi iki aileyi birleştirip kendini daha güçlü kılmaktı.

O zaman bunun olmayacağını biliyordum. Kimse bana kiminle evleneceğimi söyleyemezdi, özellikle de babam.

Annem ölür ölmez evden kaçmak istemişim. Bu yüzden on dört yaşımdan itibaren doğum günlerinden ve arkadaşının karısının güzellik salonunda çalışmak gibi ek işlerden kazandığımı her kuruşu biriktirdim.

On sekiz yaşına geldiğimde elli binden fazla param vardı. Diyelim ki babamın arkadaşları partilerde çok cömert davranıyorlardı ve zarfları bana verdiklerinde babam çok sarhoştı. Neyse ki yatağımın altına ya da dolabıma hiç bakmadı. Parayı yavaş yavaş gizli bir banka hesabına yatırmaya başladım.

Bir gün, gitmeye hazırdım. Tüm planımı yapmışım. Babam iş için uzaktaydı ve ya şimdi ya da asla diye düşündüm. Ama elimdeki tek seçeneğin asla olduğunu fark etmemiştim.

Havaalanına vardığımda, o ve bir düzine adamı beni bekliyordu.

Beni öldüreceğini ya da daha kötüsü, o adamla daha çabuk evlenmemi sağlayacağını düşünmüştüm. Ama yapmadı. Beni sessizce eve götürdü ve haftalarca odama kilitledi, sadece günde bir kez yemek vermek için içeri girdi.

Yavaş yavaş sonsuz parçalara ayrılıyordum ama bunu belli etmiyordum, tek istediğim hayatımda bir kez olsun özgür olmak olsa bile. Güçlü kaldım, acıyı her zaman kaldığı yerde, kalbimin içinde tuttum.

İki hafta sonra bir gün geldi ve yanımdaki yatağa oturdu. Bana ya Michael'la evlenebileceğimi ya da diplomamı alıp striptiz kulübünü işletebileceğimi söyledi.

Benim durumumdaki kızların çok fazla seçeneği yok. Ailelerimiz eski kafalı, genç yaşta evlilik ve çok geçmeden çocuk bekliyorlar. İyi, terbiyeli Sicilyalı hanımlar olmamız, babamızın dediklerini yapmamız gerekiyor. Sevmediğimiz bir adamla evlenmek gibi.

Michael, Messina ailesinin başışısının oğlu. Yakışıklı olduğu kesin ama içinde büyüdüğüm yaşam tarzının bir parçası olan bir adamla asla evlenmem. Michael'la yaşamak, hayatım boyunca kaçınmaya çalıştığım her şey olurdu.

Yani babamın teklifi pek de iyi bir teklif değildi ve o da bunu biliyordu. Kulübü yönetmek için yaptığı anlaşmayı kabul ettim.

Sıradan bir kulüp de değil. Tips & Tricks, New York City'den arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta, Doğu Yakası'nın en kârlı striptiz kulüplerinden biri. Ünlüler ve politikacılar buraya sık sık gelir ve ben de buranın sorunsuz çalışmasını sağlamak için çok iyi bir iş çıkarıyorum.

Babamın birkaç işletmesi daha var ama hepsi göstermelik. Her birini para aklama aracı olarak kullanıyor, beni sorumlu tuttuğu da dahil.

Kulübü, arabamı ve evimi düzenli olarak böceklerle karşı kontrol eden birini gizlice işe aldım. Çalışanların arabalarını bile tarıyor. Kanun ve kendi babam arasında, çok dikkatli olamıyorum. Henüz bir şey bulamadı.

Hapse girmek ya da babamı ispiyonlamak zorunda kalmak ve bu yüzden öldürülmek gibi bir arzum yok. Tereddüt bile etmezdi. Tetiği kendisi bile çekebilir.

Bir düğmeye basarak dizüstü bilgisayarımı açıp kulübün bu ayki mali durumuna bakıyorum. Kara geçtik, tam da babamın sevdiği gibi. Eğer bir an için bile burayı idare edemeyeceğimi düşünseydi, çoktan beyaz bir elbise giymiş, tanımadığım bir adamla yemin etmiş olurum.

Birkaç tuşa daha dokunarak mevcut içki siparişimi kontrol ediyorum ve tüm sevkiyatların zamanında yapıldığından emin oluyorum. Eğer zamanında gelmezlerse, işimi çabucak kaybederler. Hızlı hizmet için onlara yeterince ödeme yapıyorum.

Sonunda işim bitti, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sandalyemin arkasına yaslanıp ayaklarımı giydiğim yüksek topuklu siyah diz üstü çizmelerin altına uzattım.

Biraz boş vaktim olduğunu düşünerek annemin kız kardeşi Kirsten teyzemi aramaya karar veriyorum. Yalnız yaşıyor ve gecenin yalnızlığında yazmayı tercih eden bir yazar olduğu için gece yarısı uyanık olacağını biliyorum.

Evinde kimsesi olmadığını bilmek çok kötü hissettiriyor. Uzun zaman önce, onu sevmek yerine dövmeyi tercih eden bir adamla evlenmiş ve onu çok fazla tekmelediğinde yumurtalıklarında ciddi hasara neden olmuş. Sonuç olarak çocuk sahibi olamıyor.

Onu terk etmesi yıllarını aldı ve bir daha kimseyi bulamadı. Sanırım annemin ortadan kaybolması ona sonunda bavulunu toplayıp gitme cesaretini verdi. Ne kadar üzücü olsa da, annemin neler yaşadığını bilmek ve kız kardeşinin istismarcı bir adamın elinde ölmesinden korkmak, teyzeme sahip olabileceği bir geleceğe dair bir fikir verdi.

En azından ben öyle düşünüyorum. Yaşadığı dehşetle ilgili hikayeleri paylaşırken bana hiçbir zaman bunları açıkça söylemedi.

Masadan cep alıp numarasını çeviriyorum ve ikinci çalışta cevap veriyor.

"Hey, Chiara," diye esniyor.

"Selam teyze. Yazıyor musun?"

"Biliyorsun," diye gülüyor bir esnemeyle daha.

"Gecenin yarısı korkunç şeyler yazmayı nasıl başarıyorsunuz bilmiyorum. Son kitabınızdan sonra hala kabuslar görüyorum. Veznedarlardan biri beni arayıp öldürecek mi diye düşünmeden bir bankaya adım atamıyorum. Bunun için teşekkürler."

"Hey, bu kitabın çok satmasının bir nedeni var," diyor sesinde bir gülümsemeyle.

O çok yetenekli. Akraba olduğumuza inanamıyorum. Eğer bir kitap yazmaya çalışsaydım, muhtemelen iki heyecan verici cümleyi bir araya getiremezdim.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter," diye araya giriyor. "Sen nasılsın? Kulüpte misin?"

Ofisim ses geçirmez, ki bu harika bir şey, çünkü aslında dışarıda neler olduğunu duymak istemiyorum. Tabii bir müşteri kızlarıma el kaldırmazsa, o zaman Bay Pislik için kötü bir gün olur.

Fedailerimin halletmesine izin verebilirdim ama yüzümü göstermeyi seviyorum. O sik kafalıların burayı bir kadının işlettiğini ve burada çalışan hiçbir kadına bok atmalarına izin vermeyeceğini bilmelerini istiyorum.

"Evet. Ofiste başka bir gün daha." Ayaklarımı kaldırıp masamın üzerine koyuyorum, bileklerimi çapraz yapıyorum.

"Keşke o pislik baban seni rahat bıraksa. Ve eğer dinliyorsa, siktir git Faro. Göremediğini biliyorum ama orta parmağымda senin adın var."

Bir kahkahaya boğuluyorum. Ruhunda hissettiğin türden. Sana sıcaklık getiren türden.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Keşke yakında beni görmeye gelebilsen. Seni gerçekten özledim, Chiara. Aylar oldu."

Haklı, öyle oldu. Artık yakın olduğumuz için çok mutluyum. Çocukken onu hiç görmedim ama bunun nedeni babamın annemle onu ziyaret etmemize izin vermemesiydi. Annemin yaptığı her şeyi o dikte ederdi. Her arkadaşını. Adamlarından biri ona şoförlük yapmadan hiçbir yere gidemiyordu. Hatta annem

araba kullanmasına izin veriyordu. Ne yediğinden ne giydiğine kadar her şeyi kontrol ediyordu.

Babam, teyzemden nefret ettiği için onu küçümsüyor. Ama onu kim *sevebilir* ki?

Acil durumlar için annemin bana verdiği numarayı saklamıştım.

"Güvenebileceğin tek kişi teyzen. Bunu unutma bebeğim," derdi.

Küçük yaşta bile bu numaranın önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden onu sakladım.

Annem kaybolduktan sonra teyzem ve ben oldukça yakınlaştık ve şimdi haftada en az bir kez babamın arkasından konuşuyoruz. Onun hayatımda olmasından memnunum. Kendimi anneme biraz daha yakın hissetmemi sağlıyor.

Gençken, lisedeki derslerim arasında ne zaman ara versem onunla buluşmanın bir yolunu bulurdum. Babamın hiçbir fikri yoktu. En azından ben bildiğini sanmıyorum, çünkü bundan hiç bahsetmedi. Birini yapmaması gereken bir şey yaparken yakaladığında sevinmemek onun yapacağı bir şey değil. Onu göremediğimde, e-posta yoluyla konuşurduk. Onu ararsam öğrenmesinden korkuyordum.

"Ben de seni özledim, Kirsten Teyze." Ağır bir iç geçiriyorum. "Haftada bir gün izinli olduğumda sana gelmenin bir yolunu bulacağım, tabii beni onunla bir toplantıya zorlamazsa, ki bu da günümün çoğunu öldürür."

"İnsanların başına kötü şeyler gelmesini dilemememiz gerektiğini biliyorum ama umarım onun da başına gelir."

"Evet, sen ben de."

Aynı anda gülüyoruz ama sesi bitkin geliyor. "Uyu hadi," diyorum ona.

"Yapacağım, söz veriyorum. Biraz daha konuştuktan hemen sonra."

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Tamam. Git yaz. Seninle sonra konuşuruz."

"İyi geceler, tatlım. Seni seviyorum."

"İyi geceler. Ben de seni seviyorum."

Telefonu masanın üzerine bırakarak aramayı sonlandırıyorum. Umarım erkekler bu gece uslu durur. Ara sıra ortaya çıkan serserilerle uğraşmak istemiyorum.

Kulübümdeki hanımların hepsi benim için özeldir. Onların iyiliğini gözetmek benim işim. Hepsinin anlatacak hikâyeleri var. Hepsi kendilerini ya da ailelerini beslemek için maaş çeklerini kazanmaya çalışıyor. Saygıyı hak ediyorlar.

Ve burada, . Bundan eminim.

İçlerinden biri, benim yaşımda olan Joelle, işe başladığımdan beri iş arkadaşım. Kulüpte olmadığımız zamanlarda takılmıyoruz ama saat başlamadan önce arkamıza yaslanıp bir şeyler içiyor ve kız kıza sohbet ediyoruz.

Bu konuda paylaşacak pek bir şeyim yok. Seks radarımda bile değil. İyi bir sevişme yaşamayalı neredeyse bir yıl oldu. Tanıştığım tüm erkekler adi ve yanıma bile yaklaşmıyorlar.

En son yattığım adam izin günümde tek başıma gittiğim bir barın tuvaletinde seviştiğim biriydi. Takım elbise giymişti ve bal rengi kahverengi gözleri ve öpüşmek için yaratılmış dudaklarıyla çok ateşliydi.

Alkolü bile suçlamayacağım. Bu kız onu istiyordu. Hem de çok.

Seks bir tuvalet kabini için oldukça ateşliydi. Ve o zamandan beri, cırcır böceği gibi.

Kimseyle evlenmek gibi bir arzum yok. Zavallı bir enayiye bu hayatıma çekmeyeceğim. Babamın mirasını ve kötü adını taşımak zorunda kalabilecek çocuklarım da olmayacak. Çocuklar tatlı bir dedeyi hak eder, kötü bir orospu çocuğunu değil.

Eğer onun tasmaından kurtulmayı başarabilirsem, ki bu pek olası değil, belki o zaman bir gelecek için umut olabilir.

Ama burada ihtiyacım olduğu sürece çalışacağım, sırf babamla ya da onun gibilerle ilgisi olan biriyle evlenmek zorunda kalmamak için.

Tam gözlerimi dinlendirmek üzereydim ki kapım gürültüyle çalındı.

Harika.

CHAPTER TEN

CK) ARA

KAPI AÇILMADAN ÖNCE "GİRİN," DEDİM.

Marco, korumalarımından biri, kapı çerçevesinin üzerinde yükseliyor. Adam 1.80 boyunda ve 80 kilo ağırlığında. Buradaki müşteriler onun geldiğini gördüklerinde kimseyle uğraşmamaları gerektiğini biliyorlar ve dinlenmekte olan erkek kaltak suratı sadece bana yardımcı oluyor.

Ama Marco çok yumuşaktır. Şimdiye kadar tanıştığım en tatlı, en nazik adam.

Ve pek tanışmadım.

Boşver onu. Hiçbirini tanımıyorum.

"Sorun nedir?" Gözlerindeki endişeli ifadeyi fark ederek soruyorum.

"Hanımefendi, bir müşteriyle ilgili bir sorun var. Biliyorum olmak istediğin

haberdar edildi."

"Tam da sakın bir gece geçirebileceğimi düşünürken." Dudaklarımı bir sırtıma kaplıyor. "Neler oluyor?"

Daha dik oturuyorum. Eğer biri bir kıza zarar verirse, bunun bedelini ödeyecek. "Ben icabına bakabilirim, böylece o pisliğin etrafında olmak zorunda kalmazsın."

"Bana karşı çok nazıksın Marco. Ama bu benim işim. Ayrıca, eğer gerekirse onları dövmek için yanımda sen varsın."

Yumruğunu sıkarken ağzı seğiriyor. "Yapacağımı biliyorsun."

"Oh, biliyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi gidip şu sorunu halledelim."

Ayağa kalkıyorum ve onunla birlikte yürüyorum, uzun, loş bir koridorda aceleyle ilerlerken hipnotize edici bir melodi beni karşılıyor. Ana kata ulaştığımızda müzik daha da gürültülü bir hal alıyor. Kulüp çok büyük. Üç sahne var ve kızlar her yarım saatte bir değişiyor, toplamda on kız var.

Beni sorunun kaynağına götürürken Marco bana bölümlerden birinde asi bir adamın kızlardan birini kalçalarından tutup kucağına attığını ve ardından göğüslerini okşamaya çalıştığını söyledi. Marco ve Antonio, diğer fedai, kızı adamın üzerinden çekti.

Yaklaştığımızda Antonio'yu köşedeki bir masanın yanında, ensesinden tuttuğu bir adamla buluyorum. Antonio, Marco kadar iri olmayabilir ama çok daha çılgın olabileceği kesin.

"Merhaba beyler," diye selamlıyorum onları.

Antonio arkasını döndüğünde adamın gömleğinin oldukça dağınık olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen eskiden düğmeleri vardı ama neredeyse hepsi . Gözünün etrafında da güzel bir morluk var. Antonio'nun işi gibi görünüyor.

"Yaptığın şey hoşuma gitti." Sırıtarak adamın yüzünün etrafında bir daire çiziyorum.

"Teşekkürler patron." Antonio omuz silkiyor, başı pembe ve mor ışıkların altında parlıyor. "Deniyorum."

Antonio onu daha sıkı kavrarken adam dişlerini sıkarak yüzünü buruşturuyor.

Sonunda göt herife daha iyi bakabildim. Topuklu ayakkabılarımla benden yaklaşık bir santim kısa. Topuksuz boyum 1.80, topukluyken ise 1.80.

"Gecemi mahvetmeye karar veren sen misin?" Bana bir şakaymışım gibi bakan adama bakıyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye sorar, dudakları tiksintiyle bükülür.

Antonio'nun diğer eli adamın çenesinin altında bir yumruk oluşturuyor ve kafasını kabaca geriye itiyor. Bakışlarından bir yumruk daha indirmek üzere görebiliyorum.

Ama elimi uzatıp onu durduruyorum, gözlerim adaminkilerden hiç ayrılmıyor. "Ben Chiara. Chiara Bianchi. Burası benim kulübüm ve bunlar da benim kızlarım.

Ve ellerini onlardan birinin üzerine koyduğunu duydum."

İçinden küçük bir kahkaha patlar. "Bunun için buradalar, değil mi? Beni mutlu etmek için. Fahişeler başka ne işe yarar ki?"

Gözlerimi kısıyorum, yüzüm onunkine bir santimden daha az yaklaşıp kadar ona yaklaşıyorum. "Benim kızlarım fahişe değil. Onlara bir kez daha böyle deyin ve ne olacağını görün."

Sırıtır ve ben de sırtışını yüzünden silme isteği duyuyorum.

"Çok alıngansın. Sen de striptizci olmadığına emin misin? O koca memelerin sahnede zıplamasını görmek isterdim. Sanırım bir dahaki sefere ellerimi üzerlerine koymak istiyorum."

Marco arkamdan, "Lütfen hanımefendi, izin verin ben yapayım," diye adeta yalvarıyor.

Müziğin sesine rağmen Marco'nun nefesinin enseme dolaştığını duyabiliyorum. İki adam da bana karşı çok korumacı.

Kocaman bir gülümsemeyle ona doğru dönüyorum. "Benim de biraz eğlenmeme izin vermelisin. Yoksa çok sıkıcı olur."

Pisliğe döndüğümde yumruğumu sıkıyor ve burnuna doğru fırlatıyorum.

Çılgılık atıyor, burnunu avuçlarken kan bir fıskiye gibi fışkırıyor, hiperventilasyon geçiriyor. Olası bir çatlak olabilir de olmayabilir de. Bunu söylemek biraz zor. Geriye dönüp baktığında güzel anıları olacak. Tökezlemeye başlar ama Antonio onu dik tutar.

Sağımızdaki masada oturan adamlar kıkırdayarak bir şeyler mırıldanıyor. "Hâlâ göğüslerimi hissetmek istiyor musun?" Acı bir kahkaha ile soruyorum.

Bir yıl boyunca aldığım tüm o boks dersleri yaradı. "Seni aptal sürtüğüm!" diye bağıyor. "Bunun için seni dava edeceğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Ya aptalsın ya da ölmek istiyorsun. Hangisi olduğunu tam olarak anlayamıyorum." Sıkılmış bir iç çekiyorum. "Az önce bunu söylememişsin gibi davranmayı öneriyorum."

Hâlâ fışkıran kanın kokusunu alarak tekrar yüzüne yaklaştım. "Seni bir daha görürsem burnundan çok daha fazlasını kırarım, sopam, ya da tanıdığım herhangi biri. Keşke hiç tanışmasaydık diyeceksin." Göğsünü itiyorum. "Şimdi, ben polisleri aramadan önce bir böcek gibi dağılacak ve geldiğin deliğe gireceksin. Ve inan bana, eğer bunu yaparsam çok uzun bir süre hapiste kalacaksın. Bundan emin olacağım."

Geri çekiliyorum.

Antonio ve Marco'ya "Çıkarın şu pisliği buradan," diyorum. Antonio başını salladı. "Memnuniyetle."

Pisliği saçlarından tutup sürüklüyor, adam neredeyse ayaklarının üzerine düşecek. Parmaklarımı sırtımın alt kısmına kadar inen uzun siyah saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bu benim hayatım. Bunu ben istemedim. Ben istemedim. Ama yine de buradayım, kış tekmeliyorum ve isimler alıyorum.

Öğretmen olmak istiyordum. Çılgınca, değil mi? Dünyada bir fark niyetliydim, sanırım babamın yaptığı kötülükleri telafi etmek için. Artık asla olmayacak.

Yirmi sekiz yaşımdayım ve babam beni ne kadar çalıştırır çalıştırsın burada sıkışıp kaldım. Üniversitede kendi bölümümü bile seçemedim. Babam, ihtiyacı olduğunda beni kullanabilmek için işletme seçmemi söyledi.

Başından beri benim için yaptığı plan buydu: Beni reddedeceğimi bildiği bir evliliğe zorlamak, böylece onun emirlerini yerine getirmekten başka seçeneğim kalmayacaktı.

Bara doğru yürüyüp bir içki sipariş ettim. O olaydan sonra buna ihtiyacım var.

"Hey, Tina," diye sesleniyorum barmene. "Bana bir Short Southern Screw getirebilir misin?"

Bunu sipariş etmeye bayılıyorum, her seferinde beni güldürüyor. Ve kesinlikle bir vida kullanabilirim. Kısa bir tane değil ama. Tercihen uzun, kalın ve ne yaptığını bilen bir tane.

Uzun, derin bir nefes çekiyorum. Sanırım ben ve arkadaşım Pat, nam-ı diğer dildomla yine yalnız bir gece geçireceğiz.

Tina içkiyi önüme koyuyor ve hemen boğazımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum. Votka ve Southern Comfort ile karıştırılmış bir miktar şeftali ve portakal var. Beni yakacak ve hızlı bir şekilde vuracak bir şey istedim ve bu kesinlikle hile yaptı.

Ofisimin sessizliğine geri dönmek üzereyken arkamdan biri omzuma vuruyor. Etrafıma bakındığımda Joelle'in orada durduğunu görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "O bok çuvalına ne olduğunu gördüm. Sienna'ya bunu yaptığına inanmıyorum."

Başını sallıyor, dudaklarını endişeyle büzüyor, uzun, dalgalı çilek sarısı saçları yüzünün kıvrımlarıyla flört ediyor.

Kadın muhteşem ve ben o tarafa bile sallanmıyorum. Kulübün gözdesi. Parası olan her erkek onunla özel dans etmek istiyor. Sadece 1920'lerin pinup'ı gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda vücudunu nasıl hareket ettireceğini de iyi biliyor.

Hayatım buna bağlı olsa bile bir sırıkla ne yapacağımı bilemezdim. Eğlenmek için bir kez denediğimde gülünç görünmüştüm. Bazen, bir direğin etrafına nasıl sarılacağını hayal edebileceğinizden daha iyi bilen bir grup striptizcinin patronu olmak berbatır, özellikle de onlara katılmanızı istediklerinde.

Neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Kızlar bir gün rutinlerini çalışıyorlardı ve beni de denemeye davet ettiler. Tek utanç kaynağı bendim. Bir daha asla yapmadım. Bu bayanlar çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

Öyle değil.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Diğer adamı görmeliydin."

"Yaptım," diye gülüyor ve başını sallıyor. "Hatırlat da sana asla bulaşmayayım."

Dudakları eğlenerek kıvrılır.

"Bir kız her zaman kendini savunmayı bilmeli," diyorum ona.

"Haklısın." Elinin tersiyle saçlarını omzunun üzerinden geçiriyor. "Spor salonumdaki eğitmenden savunma dersleri almaya başlayacağım. Eski bir MMA dövüşçüsü. Ve çok tatlı! Bana katılmalısın. Seni biraz hırpalamak hoşuna gidebilir." Gözlerini sinsice sallıyor.

"Bunu aramıyorum."

"Oh, lütfen! Burada benimle konuşuyorsun." Başparmağıyla kendini işaret ediyor. "Ne kadar uzun zaman olduğunu biliyorum."

"Neden sana bir şeyler anlatıyorum ki?" Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum ve abartılı bir iç çekiş yapıyorum.

"Beni sevdiğin için mi?"

"Evet, evet. İşinizin başına dönün. Sanırım sırada sen varsın."

"Tamam." Geri çekiliyor, kireç yeşili sütyenindeki kristaller tepedeki renkli LED ışıkların altında parlıyor. "Ama fikrini değiştirirsen diye söylüyorum, adı Frank ve kolları onun tek büyük özelliği değil." Kırmızı dudaklarının kıvrımıyla göz kırıyor. "Spor salonuna gel ve kendin gör."

Buz gibi bakışlarımı ona doğru çeviriyorum ve ağzımın kenarından süzülen bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Benden uzaklaşıyor ve sahneye çıkmadan önce adını sesleniyorum.

Kaçlarını çatarak arkasına bakıyor.

"Numarayı bana mesaj at." Biraz eğlenmek için adamla evlenmek zorunda değilim.

Sırıttırıyor. ". "

Baştan çıkarıcı bir şekilde basamakları tırmanırken, direği kavrayıp etrafında bir kez döndükten sonra bacakları sıkıca tutunup bırakmadan önce sunucu onu tanıtıyor.

Dönüp ofisime gitmeye niyetlendim, ama bunun yerine doğrudan bir tuğla duvara çarptım.

Tam olarak bir duvar değil. Daha çok göğsü kayadan daha sert olan bir adam gibi.

Ela gözleri benimkilere kayıyor ve aşırı bir bakışla birleşiyor. Neden bana en sevdiği köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi bakıyor? Başka biri olsaydım belki ondan biraz korkardım ama değilim. Onun olabileceğinden çok daha kötü adamlar tanıdım.

Ama yüzündeki sert ifade aynı hızla kayboluyor ve yerini dolgun, tehlikeli derecede seksi dudaklarının cilveli bir hareketine bırakıyor.

"Affedersiniz," diye sinirli bir şekilde bağıyorum, yontulmuş yüzüne ve gözlerinin yumuşak kahverengi tonlarına bakıyorum.

Açık mavi kısa kollu tişörtünün içinde gerilen pazu kasları hafifçe titriyor. Karmaşık bir dövme sağ kolunu boydan boya sarmış, parmak eklemlerinden yukarı doğru uzanıyor. Utana sıkıla seçmeye çalışıyorum ama dikenli sarmaşıklar, siyah güller ve bir kafatasının ötesinde bir şey görmek zor.

Yoldan zahmetine girmiyor, aslında çekilmesini de istemiyorum. Yanağımın içini ısııyorum. Tırnaklarımı onun yüzünde gezdirme arzusu içimi çılgına çeviriyor.

Adam çok ateşli.

Üzgünüm, Pat. Bu kız bu gece farklı bir joystick kullanıyor olabilir.

"Orada iyi idare ettin," diyor sonunda, gürleyen müzik dalgasının üzerinden, çenesiyle az önceki olayın gerçekleştiği yeri işaret ederken sesinin tonu şehvetli bir törpüyle örtülü.

Bir elimi kalçama koyup kaşlarımı kaldırıyorum. "Şaşırmış gibisin. Neye? Daha önce bir kadının kendi işlerini hallettiğini hiç görmedin mi?"

Alçak sesle ve derinden kıkırdıyor, bakışları gözlerime geri dönmeden önce dudaklarıma kayıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Bana bakışından, kelimelerin dudaklarından dökülüştünden, sanki basit kelimelerden ziyade bir şiir okuyormuş gibi, içimde bir sıcaklık birikiyor.

Gözlerimin onun boyunda gezinmesine izin verdim, dudaklarıma açık bir bakış attığında kurnaz olmadığını bilmesine izin verdim ve ben de olmak üzere değilim. Belki de onu gerçekten becermeliyim. Ne yapacağını biliyor gibi görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Belki de doğru kadınlarla birlikte olmadın."

Çok yakışıklı, orantısız bir sırtıyla karşılaştım. Dom'un bir zamanlar sahip olduğu gibi gamzesi bile var ama onunki iki taraftaydı.

Küçük bir nefes çekiyorum, boğazımda sıkılaştıran zonklamayı yutkunarak bastırıyorum. Çenemi kaldırıp omurgamı düzeltirken dikkatim seksi yabancıya dönüyor.

"Haklısın. Belki de henüz doğru tipte bir kadınla birlikte olmadım." Bakışları göğüslerimin üzerinde geziniyor, derin, çakıllı sesi tüm kıyafetlerimi keserek tam kalçalarımın arasına iniyor. "Peki şimdi başlamama ne dersin?"

Onu gerçekten ofisime davet etmeden önce buradan gitme vaktim geldi. Ses geçirmez olduğunu söylemiş ?

"Gerçekten gitmeliyim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle, bacaklarımı hareket ettiremeyecek kadar tahrik olmuş bir halde.

Gözleri benimkilere takılırken dili dışarı fırlıyor, alt dudağının üzerinde geziniyor. Başka tarafa bakamıyorum. Vücudum üzerindeki cinsel hüneri, sarsamadığım bir cazibe.

Eğiliyor, nefesi dudaklarımı ısıtıyor. Sarhoş edici.

"Kal." Kelimesi bakışlarından daha ipeksi, beni bir alev patlamasıyla okşuyor, içimi ısıtıyor. "İstediğini biliyorum."

Zırhımda bir bükülme görmesini istemediğimden, onun alay ediyorum.

"Ben artık gidiyorum. Fark etmediysen, yönetmem gereken bir kulüp var. İyi bir çocuk olduğundan ve diğerinin yaptığını yapmadığından emin ol. O güzel yüzünü mahvetmek istemem."

O da karşılık olarak kıkırdıyor. "Güzel olduğumu düşünüyorsun, ha?"

Gözleri ağzıma odaklanıyor ve çenesini sıkarak elmacık kemiklerinin altındaki çukurları belirginleştiriyor. Ya o çene çizgisi? Keskin ve mükemmellik için kazanmış. Parmağımın ucunu oradaki kirli sakalın üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Lütfen. Sanki çekici olduğunu ." Gözlerim alaycı bir şekilde yuvarlanıyor. Sırıttıyor. "Bunu güzel bir kadından duymak güzel."

Sıkılmış gibi kaşlarımı çatıyorum ama içimden gülümsüyorum. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır. Mesaideyim ve içki içmiyorum."

"Az önce seni bir atış yaparken gördüm." Sırıttıyor. "Yalan söylemekte erkekleri yumruklamakta olduğun kadar iyi değilsin, değil mi?"

Omuz silkiyorum, ağzımın köşesi zoraki bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Hadi, bir içki." İri elini ensesinde gezdiriyor, Rolex olduğundan şüphelendiğim gümüş saati tam vitrinde. "Çok fazla vaktinizi almayacağım. Hatta bakire bile yaparım."

"Ben pek bakire değilim... içiciyim."

Eğilmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor, o kadar yakın ki nefeslerini duyabiliyorum ve kulağımın altındaki hassas noktada gezindiğini hissedebiliyorum. "O zaman daha kirli yapacağıma söz veriyorum."

Bir nefes çekiyorum. Sözleri içime ulaşıyor, beni her türlü korkunç derecede uygunsuz ama bir o kadar da lezzetli düşüncelerle dolduruyor.

Az önce nefes nefese mi kaldım? Oh, lanet olsun. Lanet bir bakire gibi nefes nefese , değil mi?

Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor. Onunla yatma fikri şimdi o kadar da kötü gelmiyor.

Geri çekiliyor, göz kapakları içimde dolaşan aynı arzuyla kapanıyor. "Peki, şu içki hakkında..."

Sanki birlikte ne kadar kirli olabileceğimizi düşünüyormuş gibi bakmaya devam ederken nabzım hızla atıyor. Sanki yalnızmışız ve beni çoktan soyuyormuş gibi.

Dudaklarımdan yıpranmış bir nefes çıkıyor. "Tamam. Bir içki. Bu kadar." Kuru kuru kıkırdıyor. "Göreceğiz bakalım."

Bu da ne demek oluyor?

Ama sormuyorum. Seksi yabancımınla bir içki için hayatta kalacağım ve sonra onu bir daha asla görmeyeceğim. Tabii düzenli müşterim olmazsa, o zaman da kesinlikle sevişiriz. Sadece bir yere kadar uslu durabilirim.

Ben bara doğru bir adım atıp döner sandalyeye oturuyorum, o da yanımdakine. İyice yaklaşıyor, kalçasını benimkine yaslıyor ve iç bacaklarımdan birbirine kenetlenmesine neden oluyor.

İçki şişelerine, yukarıdaki televizyonlara, onun dışında her yere bakıyorum. Gözleri gözlerimi her tuttuğunda, sanki görünmez bir çekim tarafından yerimde tutuluyorum, bu konuda bir şey yapana kadar bırakmayı reddeden bir çekim.

Ben içimden bu kadar zavallı olduğum için kendimi azarlarken o barmene el sallıyor. Doğru yerlerde kasları olan seksi adam benimle flört ediyorsa ne olmuş yani?

Ben Chiara Bianchi'yim. Ben kimseye boyun eğmem. Onlar Ben.

Ama başımı hafifçe çevirdiğimde, o büyüleyici gözlerle karşılaşıyorum. Benimkini sıkıştırıyor, beni felç ediyor ve her nefesim göğsümde sıkışıyor, ciğerlerimi yakıyor.

Bakışları dudaklarıma düşüyor, gözleri bana onlarla ne yapmak istediğini söylüyor.

Midem dibe vuruyor, zaten orada olan düğümler sıkışıyor. Kalın parmakları barın üzerinde geziniyor, barmenin dikkatini çekmek için diğer elini kaldırırken benimkine yaklaşıyor.

"Sana ne getirebilirim?" Tina şehvet dolu yoğun bağlantımızı keserek soruyor.

"Onun için Martini. Benim için sek viski."

"Martini istediğimi sana kim söyledi?" Tina uzaklaşırken sertçe soruyorum.

Döner koltuğunda dönüyor, kaşlarını çatıyor. "Yanıldım mı?" "Hayır," diye , parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek. "Ama bu mesele bu. Bir dahaki sefere sor."

Kim olduğunu sanıyor da beni tanıyormuş gibi benim için sipariş veriyor? Yani, en sevdiğim içkilerden biri, ama konu bu değil.

"Bir dahaki sefer olacak mı?" "Ben demek istemedim ki..."

Bakışlarının arzuyla dolup taşması beni kekelemeye zorluyor. O gözler güneşin ısıttığı ten gibi parlıyor, vücuduma ısı dalgaları halinde yayılıyor.

Yüzünde hafif bir gülümseme var, gerçek bir gülümseme. "Uh-uh, şimdi geri alamazsın."

İstem dışı bir kıs kıs gülüyorum. "Vay canına, sonunda gülüyor," diyor. "Zar zor." Gözlerimi deviriyorum.

Başını sola doğru çeviriyor. "Bu bir başlangıç."

İçkiler geliyor ve ben hemen kendiminkini alıyorum, yudum yudum içiyorum, alkolün verdiği sükunete ihtiyacım var.

Henüz içkisine dokunmuyor, benimkinin tadını çıkarmamı izliyor. Rubik Küpü'nü çözmeye çalışır gibi gözlerimin içine bakarken sessiz an geçiyor.

Kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" Diyorum. "Bu biraz ürkütücü."

Ve biraz da ateşli. Hayır, bu yalanı unut. Çok ateşli.

"Özür dilerim. Sadece birinin nasıl bu kadar güzel olabileceğini anlamaya çalışıyorum."

Başımı sallayarak gözlerimi deviriyorum. "Adın ne, Casanova?" "Brian Smith. Seninki ne?"

"Chiara."

"Soyadı yok mu?"

"Hayır. Sadece Chiara." Babamı duyup duymadığını bilmiyorum ama sanırım ona bu yönümü anlatmasam daha iyi olacak. Uzun zamandır bir erkekle sohbet etmekten keyif almamıştım ve bunun henüz sona ermesini istemiyorum.

Babamın ünü bu şehre çok zarar verdi. Bazen keşke adımı değiştirebilseydim diyorum ama elimdekiyle kaldım.

Kucağımdaki elime uzanıyor. Elimini tutup üstünden öpüyor ve kara kaşlarının altından bana bakıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ağzını kaldırarak. "İçimde hızlı arkadaş olacağımıza dair bir his var."

Dudaklarının köşeleri, bakışlarının eğimiyle birlikte hınzırca yukarı kalkıyor.

İçimde haklı olabileceğine dair bir his var. Alkolden olabilir ama dört gözle bekliyorum.

Dakikalar iki saate dönüşüyor ve biz hala konuşuyoruz, birbirimizin içinde kayboluyoruz, kelimelerin içinde kayboluyoruz ve geçen her anla birlikte cazibe artıyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Başka birini isteme duygusu. Bu kadar kötü değil. Onu şimdi ilk gördüğümünden daha çok istiyorum.

Her konuştuğunda, tek istediğim onun hakkında daha fazla şey , yalanlarını ve arkasındaki gerçekleri öğrenmek.

O bana kendinden parçalar verdi, ben de karşılığında ona kırıntılar verdim. Gerçek benliklerimizin küçük küçük parçaları, ama ikimizin de ilgisini çekmeye yetti.

Çok kişisel bir şey paylaşabileceğim gibi değil ve o da aynı şekilde görünüyor... temkinli, kart destesini göğsüne yakın tutuyor. Bunu herkesten çok anlıyorum ve bu onu daha da ilgi çekici kılıyor.

Onu anlamaya . Belki bugün değil, ama onu tanıyacağım.

"Nasıl oldu da bir erkek hâlâ ayaklarını yerden kesmedi?" diye soruyor, meraklanmış gibi, viskisini eline alıyor ve sanki biraz önce su içmiş gibi yüzünü buruşturmadan yudumluyor. Bardağı itiyor.

"Belki de süpürülmek istemiyordumdur?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki de itilmek istemiyordumdur. Sertçe. Hızlıca."

Ne yapıyorum ben?

Ama kendimi durduramıyorum, özellikle de bu likör boş midemde birikirken.

İçkimden bir yudum daha aldığımda aniden yerinden kalkıyor ve beni sandalyemde döndürerek yüzümü ona dönmemi sağlıyor. Avuç içleri barın üzerine sertçe iniyor, yüzünü benimkine yaklaştırıp beni içine hapsediyor.

Ciğerlerim hava almak için savaşıırken heyecandan tüylerim ürperiyor, omurgamdan aşağı akıyor. "Bir kez daha edepsiz bir şey söyle, Chiara," diye uyarıyor, bakışlarını

ağır kapaklı bir tane. "Ve seni daha önce hiç itilmediğin kadar sert iteceğim."

Dudaklarım titriyor. Sözlerinin gücünden, sert vücudunun yakınlığından, kolonyasının odunsu kokusundan karnım dönüyor ve eğiliyor.

Ağzı benimkine yaklaşıyor ve onu hissetmeyi bekleyerek bir nefes alıyorum, ama bunun yerine dişleri alt dudağımın köşesini sıyrıyor ve içime keskin bir karıncalanma gönderiyor.

Kukum sıkıştı, boşluk hissettim, daha fazlasına ihtiyaç duydum. Sanırım inlemiş olabilirim. Umarım üzerimize çöken müziğin ritmiyle bunu fark etmemiştir.

Geri çekiliyor, sanki bir öğün yemek yapacakmış gibi ağızma bakıyor. Nefeslerim sığlaşıyor ve titriyor, göğsümün ortası kalbimin parçalanmış atışlarından dolayı ağrıyor.

Sonra geri çekilir ve tekrar yerini bulur.

Ben de az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

CHAPTER ELEVEN

DOM) N) C

KARŞIMDA BİR ZAMANLAR SEVDİĞİM KIZ OTURUYOR VE BEN SÜREKLİ
Bunca zaman sonra gerçekten onun yanında olduğuma inanmak için her şeyine bakmam gerekiyor.

İçkisinden yudum alırken uzun, dalgalı kuzguni siyah saçları omzunun üzerinden bir tarafa dökülüyor.

Bakışlarım yuvarlak, koyu kahverengi gözlerinden delicesine kıvrımlı vücuduna kadar onu yutuyor. Büyümüş ve daha da güzelleşmiş. Gömleği göğüslerini zar zor kapatıyor. Çok büyük değiller ama onun yapısına göre çok büyükler.

Eğer onun kızı ve kalbimi yerinden söken kız olmasaydı, çoktan duvara yaslanmış ve sikim içine gömülmüş . Hiç de sert olmazdı. Bunun için resmen yalvarıyor.

Ama bu asla olmayacak. Onunla olmaz. Yaptığım şeyi yapmamalıydım bile, ama kimyamızı inkar edemezdim.

Neden bu kadar güzel olmak zorunda? Ve neden bu kulüpte sikimi emen o dudakları düşünmeden edemiyorum?

Sikeyim.

Sikim zonkluyor. İstesem onu bu taburede kucağımda zıplatabilirim.

Kadınların kalçalarını açmalarını sağlamak hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Onlarla işim bittikten sonra gitmelerini sağlamak. Ama içimden bir ses bunun onunla sorun olmayacağını söylüyor.

Yumruğumu sıkarak mafya prensesiyle ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Onu asla beceremeyeceğim.

Yalvarsa bile olmaz.

Tek düşünebildiğim bu olsa bile.

Ben düşmanı sikmem. Onu mahvederim.

Bu güzel küçük şey şimdi beni istiyor olabilir, ama yakında, ona ne yapmak üzere olduğumu anladığında, benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek.

Chiara Bianchi şeytanın kızı olabilir, ama yakında benim olacak, de istediği şekilde değil.

Bu şekilde olmasını istememiştim. Hiç beklemediğim bir anda kucağıma düştü. Ama şimdi, bekleyemiyorum.

"Burayı ne zamandır işletiyorsun?" Onun hakkında neredeyse her şeyi bilmeme rağmen soruyorum.

Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum. Bu gecedan önce onu görmeye ihtiyacım yoktu. Ama hasta ruhlu bir pislik olduğum için, onun da benimki gibi tüm hayatının mahvolmasına neden olmadan önce beni bu şekilde görmesini istiyorum. Faro'nun tek çocuğu için bir sürü planım var ve hiçbirini onu mutlu etmeyecek.

"Yedi yıl önce üniversiteden mezun olduğumdan beri," diye yanıtıyor.

Bunu ben de biliyordum. Bilgi toplamak ve onu yaklaşık iki yıl boyunca takip etmek arasında, onun hayal edebileceğinden daha fazlasını biliyorum.

Onu sadece babası yüzünden takip etmedim. Bundan daha derin bir şeydi. Geçmişimiz -kendimi hâlâ kurtaramadığım geçmişim- beni korkutuyordu.

Onu düşünmeyi hiç bırakmadım. Bir kere bile.

Ve beni ne kadar incittiğini her hatırladığımda, onu daha fazla incitmek istiyorum.

Kardeşlerim ve ben yıllardır Bianchi kardeşler için planlar yapıyorduk, ancak geçen yıl planımız somutlaştı. Her şeyi mükemmel bir şekilde organize ettik ve hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olduk.

"Bu hep yapmak istediğin bir şey miydi?" Merak ediyorum.

Neden burada çalıştığını merak ediyorum. Bu bilgiyi öğrenemedim. Henüz öğrenemedim.

Mizahsızca gülüyor. "Striptiz kulübü mü işletiyorsun?" Kaşları havaya kalkıyor. "Kesinlikle hayır."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" "Yapmak zorundaydım diyelim."

"İstemediğin bir şeye zorlandığın için üzgünüm," diye ekliyorum, sipariş ettiğim viskiden bir tane daha alıp hızla içiyorum ve kehribar rengi sıvının boğazımda bir yol açmasına izin veriyorum.

"İşler her zaman daha kötü olabilirdi," diyor umursamazca.

Ve senin için, bebeğim, olmak üzereler.

Hayatının ne kadar değişmek üzere olduğunu ve babasının bununla ne kadar ilgisi olduğunu bilse kaçırdı. Ya da belki kaçmazdı. Onu henüz tam olarak anlayamadım. Ama kaçmanın bir faydası olmaz. Onu her zaman bulacağım.

Bir zamanlar olduğum çocuğu hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Söylediklerinden pişman olup olmadığını.

Arkadaşlığımızın bir anlamı var mıydı? Benim hiç önemim var mıydı?

Çenemi çelikleştirip barmene bir içki daha ısmarlaması için el sallıyorum, geçmişimizin yaralarını yakmaya ihtiyacım var.

Onun beni izlemesini izlerken, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gerçekte kim olduğumu anlayacağı anı dört gözle bekliyorum. Bildiğini her şey paramparça olduğunda.

"Gerçekten erkek arkadaşın yok mu?" Olmadığını bildiğim halde soruyorum.

Başını sallıyor. Yüz ifadesi kırılmış gibi ve aptal kalbim de bunu hissediyor.

"Bir tane olsaydı burada seninle flört eder miydim?" Yüzü yine rahat, mutsuzluğun izleri artık yok.

"*Bu flört müydü?*" Sırtarak alay ediyorum.

Çizmesini baldırına geçirirken dudakları seğiriyor ve elim bileğine gidiyor, gözlerimiz birleşirken onu sıkıca kavırıyor.

Daralmış bakışları, ona yıllardır vermek için yanıp tutuştuğum cezayı verirken altımda kıvrınmasını hissetme arzusun her zerresini sıkıştırıyor.

"Yalnız olmalısın," diyorum, ayağını bırakarak, karanlıkta gizlenen vahşeti yatıştırmaya ihtiyaç duyarak.

Parmağını bardağının kenarında gezdiriyor, aklından geçen her şeyin cevabını içinde barındırıyormuş gibi dalgın dalgın içkisine bakıyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok, Brian Smith." Düz, beyaz dişlerini göstererek bana bakarken sırtıyor. "Bu arada, bu gerçek bir isim mi? Kulağa çok sahte geliyor."

Alçak sesle kıkırdıyorum. Ne kadar haklı olduğunun farkında değil.

Merak etme, Chiara Bianchi. Yakında adımı öğreneceksin ve öğrenmemiş olmayı dileyeceksin.

"Yeni tanıştığınız insanlara hep hakaret eder misiniz, yoksa ben mi şanslıyım?"

"Bu kadar hassas olma." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu sana yakışmıyor."

Sandalyesinin kenarından tutup dizleri dizlerime değene kadar onu sertçe kendime doğru çekiyorum. Boynuna doğru eğilip çiçek parfümünün kokusunu içime çekerken gözleri bakışlarıma takılıyor. Burnum kulağına ulaşana kadar boynunun sütununu takip ediyor.

"Bana neyin yakıştığını nereden biliyorsun, Chiara? Hmm?" Diğer elim kalçasına inerken alçak bir hırıltıyla soruyorum, parmaklarım sıkıca sarılırken o pantolonunu çekiyor, nefesi yoğunlaşıyor.

Kulüpte yetki onda olabilir ama bende değil. Ona sahibim ve o bunun farkında bile değil.

Bunların hepsi planımın bir parçası, kendimi ikna ediyorum. Ona ne yapmak üzere olduğumu anlayana kadar beni istemesini sağlamak.

Geri çekiliyorum, ayrılmış dudaklarını ve ağır ağır kapanan gözlerini tarıyorum. Çok seksi ve şimdi tahrik olduğu için daha da seksi.

Kahretsin, bu kadını istiyorum. Onun sesini istiyorum, kırık ve yaralı, tıpkı yıllar önce arkadaşlığımızı hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attığında kalbimin olduğu kadar.

"Sen... ah..." diye kekeleyerek ayağa kalktı. "Ben... Şimdi işe dönmem gerekiyor." Beni değerlendirirken gözleri yarıklara dönüşüyor. "Sizinle tanışmak güzeldi Bay *Smith*."

Ben de ayağa kalkıyorum, elini ağzıma götürüyorum. "Bu zevk bana ait."

Kasıla kasıla uzaklaşmaya başladı, omzunun üzerinden bana bakarken eli benimkinden uzaklaştı.

"Chiara, bir şey daha var" diye sesleniyorum.

Boynunu bana "Ne istiyorsun lan?" der gibi bakıyor.

O alıngan kadın geri döndü ve sikim sertleşti, tadına bakmak istiyorum.

"Bu gece çıkarken dikkatli ol. Dışarıda bir sürü deli adam var."

Benim gibi.

"Endişen için teşekkürler *Smith*, ama son yedi yılda kendi başımın çaresine bakmayı başardım." Bakışları gözlerimden göğsüme doğru iniyor ve sonunda yuvarlak kışını zıplatarak gözden kayboluyor.

Babası, kızının bir çöpü becermek istediğini bilse ne hissederdі acaba? Kardeşlerim ve ben o zamanlar onun için bir çöp olabilirdik, ama bugünlerde, üzerinde onun adı yazan bir silahtan başka bir şey değiliz.

İntikam için hazırız. Kanının bir tiran gibi koştuğı sokaklara dökülmesine hazırız.

Bir hafta önce deposuna yaptığımız şey, onun cehennemi olacak buzdağının sadece görünen kısmı. Muhtemelen iki gün önceki çamaşırhane saldırısından hemen sonra böyle bir şey olacağından şüphelenmemişlerdir.

Faro iki yasal işyeri işletiyor, bunlardan birini yaktık. Ama çamaşırhane sadece bir kabuktu, silah kaçakçılığı yaptıkları saçma sapan bir iş yeri idi. Kendi adamları dışında kimse kullanmıyordu. Zamanın yarısından fazlasında yasadışı operasyonlarını yürütmek için kapalıydılar. Adamlarımız onları izliyordu. Yaptıkları her şeyi biliyorduk.

İçerideki herkesi öldürdükten sonra tüm silahları aldık, sonra da mekânı ateşe verdik. Bu bizim imzamız haline geldi - sahip olduğu her şeyi rüzgârda savrulan küllerden başka bir şey kalmayana kadar yok etmek.

Bu, çıkardığımız ilk mürettebatıydı ve kana bulanmış bir not bıraktık.

Morte.

- C

Her şeyi harekete geçiren olay bu. O ve kardeşleri bok çuvaları gibi saklandılar. Bizden korkmalılar. Bu akıllıca.

İstedikleri kadar saklansınlar. Biz sabırlıyız. Olmak zorundayız.

Onları bulup öldürene kadar yolumuza çıkmaya cüret eden her bir adamlarını yok edeceğiz.

Biraz yardıma ihtiyacımız olursa, çok yakında Chiara'nın kuzeni Raquel'den yardım alacağız.

Faro hayatımızı mahvetmeden önce normal bir çocuktum. Avukat olmak istiyordum. Evet. Ben, lanet bir avukat. Şimdi çok komik.

Babamız bizden utanıyor mu yoksa gurur mu duyuyor merak ediyorum. Vücudunda kötü bir kemik olmayan basit bir adamdı. Faro'nun onu neden öldürdüğünü ya da kardeşimi neden öldürdüğünü bilmiyorum.

Ama öğreneceğim. Ben onun canını almadan önce şeytanın kendisi bana gerçeği söyleyecek ve ben onunla işimi bitirdiğimde bir kurşun için yalvarıyor olacak.

Merhamet yok.

Babamızı öldürdüklerinde, küçük bir çocuktan başka bir şey değildik. Göz açıp kapayınca kadar ezebilecekleri böcekler. Çamaşırhanelerini havaya uçurana kadar Bianchi'ler hayatta olduğumuzu bile fark etmediler.

Ama şimdi var.

Gücümüzün tam boyutunu, maaş bordromuzdaki kiralık silahların sayısını henüz bilmiyorlar. Artık o kadar çok paramız var ki, onunla ne yapacağımızı bilmiyoruz. Sefalet içinde yaşadığımız günler çok gerilerde kaldı.

Deponun yanışını izledikten sonra, diğerleriyle birlikte yanmasına izin vermediğimiz askerlerinden birinin kafasını kestik ve büyük, kırmızı bir fiyonkla özel olarak teslim ettirdik.

Dante'nin fikri.

Hastalıklı bir mizah anlayışı ve daha da hastalıklı bir aklı var. Eğer işlerimizi yürütmekte iyi olmasaydı, mükemmel bir suikastçı olurdu. Hiç endişe duymadan öldürür.

Faro herkesten misilleme görmeyeceğini düşünüyor. Yanlış düşünüyor. Kutunun içinde sadece arkadaşının kafası değil, kanlı bir not da vardı:

Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir. Devamı gelecek.

-C

Ayrıca sohbet etmek ve eski günleri yad etmek isterse diye ona kullan-at telefonlarımdan birinin numarasını bıraktık. O orospu çocuğunun buna bir son vermesi için yalvardığını duymak istedim.

Bir gün sonra aradı. Ama yalvarmıyordu. Bana bir teklifte bulundu, ona düşüneneğimi hissettirdiğim ama asla düşünmeyeceğim bir teklif.

Ben şeytanla anlaşma yapmam. Onu yakıp kül ederim.

Kardeşlerinin ölümünü görebilmesi için onu sona saklamayı düşündüm ama paradan başka hiçbir şeyi umursamadığını fark ettim, bu yüzden onu dışarı çıkarmak için beklemek bana sadece işkence olacaktı.

On beş yıl, intikam için beklemek için uzun bir süre. Zamanı geldi. Ve şimdi zamanı.

CHAPTER TWELVE

CK) ARA

SONUNDA KULÜPTE YALNIZIM. MÜZİĞİN KAPALI OLMASI HUZUR VERİCİ.

Işıklar söndü. Burası şimdi çok farklı görünüyor. Eve gitmeden önce burada bir süre yalnız kalmayı seviyorum. Marco ve Antonio kulübü tek başıma kapatmamdan nefret ediyor ama ben büyük bir kıyım.

Babamın gözünün üzerimde olduğuna eminim. Adamları muhtemelen gizli bir delikten izliyordur, malının güvende olduğundan emin olmak için.

Ben sadece : onun işi için bir sigorta poliçesi.

Beni kullanmayı bitirdiğinde, hayatındaki diğer herkes gibi beni de bir kenara atacak. Kimse onun için bir şey ifade etmiyor. Sanırım bir ruhu yok. Belki de şu psikopatlardan biridir. Ya da sosyopat. Aradaki farkı hep karıştırıyorum.

Amcalarım bile ondan daha yürekli, ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Yine de hepsi deli orospu çocukları. Hayır, gerçekten, büyükannem tam bir orospuydu. Kaba, soğuk ve torunlarının hiçbirine güzel bir söz söylemeyen biriydi. Belki de babam bu yüzden böyledir. Ya da belki Maybelline gibi doğuştan böyledir, sadece daha çirkindir.

Kuzenim Raquel dışında babamın ailesinden kimseyle yakın değilim. Birer hafta arayla doğduk ve birbirimizden hiç ayrılmayız. Babası Salvatore, babamın danışmanı. Babam isterse onun kışını silen adamdır. Raquel ondan nefret ediyor ama benimki gibi tacizci olduğu için değil. Ailesi onu parçası olmak istemediği bir evliliğe zorluyor.

Ailenin askerlerinden biri olan ve kendisinden on dört yaş büyük Carlito ile evlendirilmek üzere sözlenmiştir. Bu çıkmazdan kurtulmasına yardım edecek kimsesi yoktur.

Kuzenim akıllı, şu anda New York'ta çok prestijli bir hastanede asistan ve uzun, siyah saçları ve koyu kahverengi saçlarıyla delicesine güzel.

Gözleri. Sürekli olarak bu hayattan ve altı ay sonra evleneceği kapkaççı heriften kaçmaktan bahsediyor.

Carlito'yu burada çok görüyorum, her hafta yeni bir kız sikini okşuyor. Bazen aynı anda iki kıza birden para ödüyor. Kesinlikle evlenmek isteyen bir adama benzemiyor. Eminim onu aldatıyordur ve düğünden sonra bunun duracağından şüpheliyim.

Raquel için kalbim acıyor. Keşke ona yardım edecek param olsaydı. En azından istemediğim bir adamla bir gelecekte kurtuldum. Kendi seçimlerimi yapamadığım bu hayatın daha iyi olduğunu söyleyemem. Ama aileye gelin gitmektense burada çalışıp hayatımın sonuna kadar yalnız kalmayı tercih ederim.

Bu kulübü yönetmek sahip olduğum tek şey ve belki de bu yüzden bu kadar ciddiye alıyorum. Ama bu bile bir yanılsama. Bu *benim* kulübüm değil. Babamın kulübü.

Raquel'i kontrol etmek için aramaya karar verdim. Çok uzun saatler çalışıyordu ama bugün izinliydi çünkü Carlito'nun ailesi için katılması gereken bir parti vardı. Acaba henüz eve gelmedi mi? Bizim çevremizdeki partiler çok geç saatlere kadar sürer.

Kırmızı el çantama uzanıp cep telefonumu çıkarıyorum ve numarasını çeviriyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor.

"Hey," diye fısıldıyor, sesi telaşlı geliyor.

Arka planda bir erkek ve kadın sesi var ve endişe göğsümün ön tarafını kemiriyor.

"Raquel? Neler oluyor?" Alçak bir ses tonuyla soruyorum, nabzım kulaklarımda hızla atıyor.

"Carlito ve annem düğünü üç ay öne almaktan bahsediyorlar!" Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum. "Onunla evlenemem, Chiara. Ölmeyi tercih ederim."

"Öyle deme! Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

Ama bu bir yalan. Onun ailesiyle ve hatta babamla konuşmak dışında denemediğim şey kalmadı. Babam bana kendi işime bakmamı söylerken, onun ailesi sadece elimi okşadı ve bunun en iyisi olduğunu söyledi.

Kimin en iyisi? Onlara sormuştum. Kızınız istemediği bir adamla evlenmektense hayatına son vermeyi tercih ediyor, ama siz onun için en iyisinin olduğunu mu düşünüyorsunuz? Teyzem ve amcamla hiç bu şekilde konuşmamıştım. Ama onlara ulaşmaya çalışmak zorundaydım. Ne yazık ki işe yaramadı. Raquel'in bana söyleyeceklerinden korkuyorum.

çıkış yolu olmayan bir köşeye itilirse yapacak?

"Ciddiyim, Chiara. Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Ölmeyi tercih ederim."

Gözlerimin arkasında bir sızı oluşuyor. Boku yedi. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bundan kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Annesi bunu babasından daha çok istiyor.

Ya Carlito? Onunla evlenme düşüncesine kafayı takmış durumda. Ailesi buna engel olsa bile ondan vazgeçmeyecek.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı!" Israr ediyorum. "Belki bir manastıra katılır ve Tanrı'ya yemin falan edersiniz."

"Evet, tamam. Ciddi ol. Ailem buna izin vermezdi. Beni oradan tekmeleyerek ve bağırarak çıkarırlardı. Keşke evlenebileceğim başka biri olsaydı, rol yapması için ona para ödemem gerekse bile. Babamdan daha güçlü biriyle. Onunla başa çıkabilecek biri. Hepsini alt edebilecek biri."

İç çekiyor, sesindeki o bildiğim ve sevdiğim güven artık yok. Sesi... kaybolmuş gibi. Ölçülemeyecek kadar yenilmiş.

Sahte bir evlilik yaparak ona yardım edebilecek kimseyi tanımıyoruz. Başka uygun seçeneği yok. Dışarıdaki hiçbir erkek onun için mafyayı karşısına almaz. Kesinlikle hastanesindeki başka bir doktor da. İlk sorun işaretinde kaçarlar.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor kısık bir sesle. "Annem az önce tüm taşınma işlerini halledeceğini söyledi. Yaşlandığımı ve beklemek için bir neden olmadığını düşünüyor. Yakında çocuk sahibi olmam gerektiğini söyledi. Bunu bana yaptığına inanamıyorum!"

Yüzüm tiksintiyle buruşuyor. Raquel o hayvanın çocuklarına mı hamile? Kusmadan bunu düşünemiyorum bile.

Burnunu çekiyor, soğukkanlılığı bozuluyor. Ağzından çıkan acınası iniltiler benim de gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine neden oluyor.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Michael'la evlenmek zorunda kalacağımı düşündüğümde, hayatımın bittiğini düşündüm. Kulağa ne kadar korkunç gelse de köprüden atlamayı bile düşündüm. Ama çıkış yolu bulamayınca, bir çıkış yolu yaratırsın.

Etrafta dolaştığını duyuyorum, telefondan ağır bir cızırtı geliyor. "Gitmem gerekiyor. Sanırım odama gelmek üzere."

"Güle güle," diye mırıldandım. Ama o çoktan gitmişti.

Sert bir nefes aldım. Bu delilik. Yetişkin kadınlarız ama insanlar bize ne yapmamız gerektiğini söylüyor, sanki kendi başımızın çaresine bakamayacak kadar beceriksizmişiz gibi tüm hayatımızı planlıyor.

Telefonu çantama geri koyarak ayağa kalkıyorum, burayı kilitlemem ve eve, güzel, sıcak bir yatağa gitmem gerekiyor.

Çıkışa yönelip kapıyı açıyorum ve sessizliği bozan cırcır böcekleri dışında sessiz bir sokağa giriyorum. Bu bölgede uzun süredir kapalı olan bir puro ve seks oyuncağı dükkânı da dâhil olmak üzere birkaç iş yeri daha var. Otoparkta sadece benim arabam var, saat sabahın üçünü çoktan geçtiğinden beri bu durum her gece yaşanıyor.

Anahtarlarımı çıkarıp dükkânı kapatmaya başlıyorum ki, köşeden gelen birden fazla lastik sesinin gürültüsüyle kalbim vahşi atların izdihamı gibi çarpmaya başlıyor. Gezintiye çıkmış birkaç genç olmalı.

Anahtarları karıştırıyorum, arabalar yaklaşıyor, kalbim artık boğazımda atıyor.

*Kahretsin. Buradan defolup gitmeliyim. Ya beni görüp dururlarsa?
Ya bana zarar verirlerse?*

Elim titriyor, anahtarlar hâlâ kapıya takılı.

Kapat şu lanet şeyi ve arabana koş!

Birden, sanki hiç gibi gürültü kesilir. Arabalar gitmiş olmalı. Rahatlama bir el bombası gibi gelir.

Crunch.

Crunch.

Birinin ayak sesleri kaldırıma çarpıyor ve nefes alış verişimin hızlanmasıyla gözlerim açılıyor.

Korkunun tüm düşüncelerimi ele geçirmesiyle midem alçalıyor, dalıyor. Zihnim gitmemi söylüyor ama bedenim kımıldamıyor.

Şimdi birden fazla ayak sesi var.

Dizlerimin bağı çözüldü. Buz gibi soğuk bir titreme vücudumu sarıyor.

Arkamı dönme. Bu bir

rüya.

Senin için burada değiller.

Bir ürperti tüm vücudumu sarıyor ve sert bir beden arkamdan sırtıma bastırdığında nefesim kesiliyor. Bir adamın göğsü, yanağım soğuk kapıya yaslanana kadar beni itiyor.

Derin, sakın nefesler alıyor, bu nefeslerin ensemde yarattığı his beni hiç bilmediğim kadar korkuyla yıkıyor.

"Eğer çılgılık atarsan, *en* ufak bir kıpırdanma olursa seni öldürürüm," diyor derin, boğuk bir ses.

Bekle.

Bu sesi daha önce de duymuştum.

Sesin gerçekten de saatlerce flört ettiğim adama ait olup olmadığını anlamama fırsat kalmadan, güçlü ve erkeksi bir el ağzıma yapışıyor ve dudaklarımı yapışkan bir bantla kapatıyor.

"Ateş! Ateş!" Bağırıyorum, onu defetmeye çalışıyorum, içimdeki adrenalin kontrol için savaşıyor, boks antrenörümün bize sorunla karşılaştığımızda "ateş" diye bağırmamızı söylediğini hatırlıyorum, çünkü insanlar "yardım" kelimesini görmezden gelme eğilimindedir.

Saçımı tutup sertçe çekiyor ve siyah bir kar maskesinin içinden bakan bir çift ela gözle karşılaşıyorum.

Artık hiç şüphe yok. Bu o. Kendine Brian Smith diyen adam.

Burada benden gerçekten hoşlandığını düşünmüştüm ama bu sadece oynadığı bir oyundu.

Sanki gerçekten o olduğunu bilmemi istiyormuş gibi maskeyi yukarı çekip gülümsüyor, dudakları acımasızca bükülüyor.

Bakışlarımı kısıyorum ve sırtışı daha da derinleşiyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Chiara Bianchi. Birlikte çok eğleneceğiz. Söz veriyorum." Diğer eli ağzımın ve burnumun üzerine iniyor ve beyaz bir şeyle kapatıyor.

Homurdanıyorum, sürüklenmeye başlarken bile ona karşı mücadele ediyorum. Her şey puslu ve siyah olmadan önce, onun derin, gırtlaktan gelen sesini duyuyorum.

"Benimle kavgaya girmeyi, bebeğim. Kaybedersin."

Göz kapaklarım uyku ile uyanıklık arasında sallanıyor. Onları açmak çok zor. Çok halsizim ve başım dönüyor, sanki çok kısa kesilmiş bir uykudan yeni uyanmışım gibi. Şakaklarımda da hafif bir baş ağrısı var.

Işık göz kapaklarımdan süzülüyor ve gözlerimi sonsuza dek kapalı tutmayı umarak inliyorum. Bedenim sıvılaşmış gibi hissediyor. Uzuvarımı zar zor hareket ettirebiliyorum.

Neredeyim ben? Ne oldu?

Sağ kolumu yukarı çekiyorum ama sıkı bir şey onu rehin alıyor, bileğimi zorluyor. Diğer elimi hareket ettirmeyi deniyorum ama aynı şey oluyor.

Ne oluyor lan?

İşte o zaman beni buraya getiren olayları hatırladım.

Lanet olası Brian Smith.

Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Arabaları.

Korkuyu. Şimdi bağıyım, ağzım tıkalı ve elim kolum bağlı.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum ama üzerime yapıştırdığı lanet bant yüzünden daha çok iniltiye benziyor.

Kollarımı daha sert çekiyorum, tüm gücümle bağıyorum. Çıkan boğuk sesler beni daha da öfkeliyor.

Hayır, , hayır. Tekrar kilit altına alınamam.

Babamın beni haftalarca bir odaya hapsettiği anılar zihnime hücum ediyor ve panik başlıyor. Göğsüm hızlı nefes alıp vermekten kabarıyor.

Bu bir daha olmayacak.

Midem derin bir korkuyla çalkalanıyor ve her nefes daha hızlı düşüyor, ta ki tek istediğim rahatlamak için ciğerlerimi tırmalamak olana kadar.

Gözlerim ışığa alışmaya başlıyor ve onları sonuna kadar açmayı başarıyorum.

"Günaydın prenses," diyor Brian küçümseyici bir ses tonuyla.

Başımı kaldırıp ona odaklanıyorum, dişlerimi bir kükremeye sıkarken kanım öfkeyle kaynıyor. Bileklerimdeki bağlara rağmen ellerim sıkılıyor.

"Umarım uykunuz tatmin edici geçmiştir."

Bulanık görüşüm, onun sırtışını fark etmemi sağlayacak kadar netleşiyor. Onu solumdaki duvara dayalı siyah deri koltukta arkasına yaslanmış buluyorum. Bacağını diğer dizinin üzerine çaprazlamış, siyah mokasenleri ayaklarını örtüyor.

Bir enerji patlamasıyla, ellerimi halat gibi görünen şeye doğru sertçe çekerek sırtımla yukarı itiyorum. Barbar bir hayvan gibi hırlarken gözlerim yoğun bir savaş içinde onunkilere dik dik bakıyor.

Kıkırdıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Biraz dezavantajlı durumdasın."

İçimde kaynayan öfke ve dehşetle nefes nefese kalıyorum.

Bana burada ne halt ettiğimi söylese iyi olur ve şu lanet kaseti üzerimden çıkarsa iyi olur.

Sandalyeden kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. Açık pembe düğmeli gömleği hareket ettikçe kaslı vücuduna doğru geriliyor. Seksi bir işadamı gibi görünüyor ama aslında öyle değil.

Yatağın benim tarafıma geçtiğinde, bir elini aşağı uzatıyor ve parmak eklemlerinin sert dokunuşuyla yanağımı okşuyor. Boğazımda saf dehşetle karışık bir safra yükseliyor.

"Bu senin için kötü olmak zorunda değil." Dudaklarının kenarları derinleşerek bir gülümsemeye dönüşüyor ve elini çekerken o gamze ortaya çıkıyor. "Eğer uslu durur ve o minik pençelerini kendine saklarsan, bandı çıkaracağım. Eğer çılgılık atmaya karar verirsen kimse sana yardım etmeyecek, yani sadece kendine zarar vermiş olacaksın. Anlaşıldı mı?"

Eğer bu bağlardan ve bu odadan kurtulmak istiyorsam, deli gibi davranmam. İyi bir küçük kız gibi davranırken bir plan düşünmeliyim. Başımı sallayarak ona en iyi şekilde davranacağımı gösteriyorum.

Her şey girecek.

Evet, doğru. Kimi kandırıyorum ben? Bu çok kötü.

"Bu acıtacak," diye uyarıyor bandı koparmadan önce memnuniyetle.

Dışarı çıkmak isteyen çılgılığı bastırarak inliyorum.

Kaseti eziyor ve yatağın yanındaki siyah komodinin üzerine koyuyor.

"Ben neden buradayım?" Sesim amaçladığımdan daha kısık çıktı.

Cevap vermiyor, bana bakıyor, elinin tersini çenemin kenarında gezdirirken kaşları sıkıca düğümleniyor, bakışları adlandıramadığım bir duyguyla dolu. Sanki bana değil de benim içime bakıyor gibi. Sanki aklı tamamen başka bir yerdeymiş gibi.

"Alo? Sana söylüyorum, pislik!"

Çenesi sıkılır ve trans bozulur. Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden eli boynuma uzanıyor, kalın parmakları etrafımı sarıyor ve tam olarak doğru miktarda sıkıyor.

"Ağzından çıkana dikkat et." Nefes verışı, ateş püsküren bir ejderha gibi yuvarlanıyor.

"Ne yapacaksın, ha?"

Kalbim göğüs kafesime doğru hızla çarpıyor, öyle ki göğsümü delip geçeceğinden korkuyorum.

"Beni becermek mi istiyorsun? Bu mudur yani? Zavallı küçük adam." Ses tonum rahatsız edici bir hal aldı. "Ne oldu? Başka türlü kaldıramıyor musun?"

Daha sert sıkıyor ve ciğerlerim, isterse beni öldüreceğini bilecek kadar yanıyor. Korkumu hafife almayacağım. Karşımdaki adam tehlikeli ve eğer babama benziyorsa, beni öldürmekten çekinmeyecektir.

Ben yine bir metayım. Sanki üzerimde şöyle yazan bir etiketle doğmuşum gibi: *Beni kullan ve suistimal et.*

Parmakları ağızıma indi.

"Lanet olası bir şey daha söylersen, o güzel dudaklarına bir parça daha bant yapıştırırım." Yüzü yaklaşıyor, ağzı benimkine değecek kadar yakın, ama değmiyor. "Ve eğer seni becermek isteseydim, bunu çoktan yapardım. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Yatağına bağlıyken onun tarafından becerilme düşüncesi beni rahatsız ediyor. Bu görüntünün aklımdan geçmesi bile iğrenç.

Rahatsızlığımı fark ediyor, gözleri yavaşça bedenimi tarıyor ve saf alevlerden oluşan kavurucu bir yol bırakıyor.

Dişlerimi sıkarak ona bakıyorum, aramızdaki bu çekimin sönmesini istiyorum. Onu ve saat beş yönündeki gölgesiyle onu daha da seksi kılan yontulmuş çenesini küçümsüyorum.

"Ne oldu prenses?" Bakışları benimkilere çarpıyor, parmağı göğüslerimin arasından geçip göbek deliğimde duruyor. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

Vücudum yeniden ısınıyor, göbeğim istemeden de olsa sıkılıyor. "Bana öyle deme!" Kükrüyorum.

"Prenses" kelimesi tüylerimi diken diken ediyor. Babam onun için bir şey ifade ediyordum gibi davrandığında bana böyle seslenirdi. Ama bu sadece arkadaşları etraftayken gösteriş içindi. Bugüne kadar, bırakın bu kelimeyle anılmayı, bu kelimeyi duymak bile istemiyorum.

Gülüyor. "Neden olmasın? Eski erkek arkadaşın sana böyle mi sesleniyordu?" Kaşlarım sıkıca kıvrılıyor.

"Yapma, tamam mı?" Sesim acı dolu anılarla birlikte düşüyor, sonsuza dek kapalı tutmak istediğim yaralarımı kaşıyor.

"Peki. Artık sana prenses demeyeceğim." O kelimeyi tekrar söylediğini bilerek sırtıyor.

Başımı salladım. "Tam bir pisliksin."

"Bugünün hangi kısmı bunu ele verdi?"

Kaşlarımı çattım. "Babamın kim olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını öğrenirse ne yapacağının farkında mısınız?"

Babam beni umursamıyor olabilir ama bu yabancı bunu bilmek zorunda . Öte yandan, babam ismine çok düşkündür ve savaş başlatmadan kızının kaçırılmasına izin vererek kimsenin zayıf olduğunu düşünmesine izin vermez.

Görünüşün hatırı için, Brian'ın ve onun için çalışan herkesin küçük çocuklar gibi görünmesine neden olacak bir savaşı katılmaları için tüm müttefiklerini ikna edecektir.

"Burada olmanın sebebi baban, Chiara."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu hak etmek için bana ne yaptı?"

"Yakında öğreneceksin ama şimdi zamanı değil. Git dinlen. Ben biraz sonra döneceğim. O zaman yemek yer ve duş alırsın."

"Bekle bir saniye!" Bakışlarımı genişletiyorum. "Bu şekilde uyumamı mı bekliyorsun?" İpi çekiyorum.

"Ne sanmıştın ki? Evimde dolaşmana izin vereceğimi mi?"

"Neden bu boku çıkarıp bana bir hayvanmışım gibi davranmayı bırakmıyorsun? Bunların hiçbirini ben istemedim. Babamı ben seçmedim. Ona hiç benzemiyorum."

Kıs kıs gülüyor. "Doğru. Tabii ki değilsin."

Sonra dönerek benden uzaklaşıyor, ayak sesleri ahşap zeminde yankılanıyor. Kapıya doğru uzanıyor, ama gitmeden önce bana bakıyor, bakışları kulüpte tanıştığım adamınki gibi yumuşaklaşıyor. Gözlerinin ağırlığını üzerimde hissediyorum.

"Gözlerini kapat ve uyu. Burada kimse sana zarar vermeyecek, Chiara. Söz veriyorum."

"Senden başka kimse," diye karşılık veriyorum usulca.

Gitmeden önce bana uzun uzun bakıyor, kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

CHAPTER TEN

CK) ARA

HIÇ UYUMADIM. GÖZ KAPAKLARIM AĞRIYOR VE VÜCUDUM

Gerçi işlevimi yerine getirebilmek için yarım kilo kafeine ihtiyacım var. Sonunda uyuduğumda, çökeceğimi biliyorum.

Geniş yatak odasında etrafıma bakıp bir saat arıyorum ama yok. Oda daha çok normal bir evin üç yatak odası gibi. Buranın ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum. Bu odanın görünüşüne bakılırsa, devasa olduğuna eminim.

Burada bir komodin, duvarın dörtte üçünü kaplayan düz ekran televizyon ve oturduğu koltuktan başka bir şey yok. Bir de beni rehin tutan yatak var tabii. Bunu unutamam.

Keşke bana bunun ne hakkında olduğunu söyleseydi. Bilmem gerek ki bir şekilde onun tarafında olduğuma ikna edebileyim.

Bu çok da zor olmayacak. Normal şartlar altında beni esir alan kişiye yardım etmeyi asla düşünmezdim ama normal şartlar altında değiliz. Babam işine geldiği zaman insanlara zarar veren bir pislik. Eminim bu adama çok kötü bir şey yapmıştır. Ona yardım etmek buradan canlı çıkmamı sağlayacaksa, ne isterse yaparım.

Kapı sarsılıyor ve bedenim alarma geçiyor, nabzım boynumun içinde hızla atıyor. Doğrulamaya çalışıyorum ama kaymaya devam ediyorum.

Bir gıcırtyla kapı açıldı ve elindeki tepsiyle rüyalarımın ve kâbuslarımın adamı içeri girdi. Değişmiş, şimdi koyu mavi düğmeli bir bluz giyiyor, bir tarafı kıvrılmış, diğerinin aksine dövmesiz bronzlaşmış bir kolunu ortaya çıkarıyor.

Gri kravatu boynunda itaatkâr bir şekilde duruyor ve gri pantolonuna uyuyor. Güçlü bir erkeklik ve bir arzuladığım her şeyi yayıyor. Çok kötü.

O adam psikopat olmaya karar verdi. En çok bu tiplerden etkilenirim.

Tepsiyi yanımdaki komodinin üzerine bırakıyor. "İyi uyudun mu?"

"Hayır, yapmadım," diyorum ters ters bakarak, kelimeler gıcırdayan dişlerimin arasından hızla dökülüyor.

"Otelim tatmin edici olmadığı için üzgünüm. Umarım kötü bir Yelp yorumu almayız."

"Bundan zevk , değil mi?"

Kıkırdıyor. "Çok fazla. Tahmin bile *edemezsin*."

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" Daha fazla bilgi almak için hemen daldım. "Neden? Taşınmak mı istiyorsun?" İçten içe yanan bakışlarıyla bedenimi yıkıyor.

"Yatağında iyi görünüyorsun."

"Bana para versen bile olmaz." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra tekrar konuşuyorum. "Sen de en az onun kadar kötüsün. Bunun farkında mısın?"

Kaşları soru sorar gibi kırışıyor. "Kim?"

"Babam. Başka kim olabilir?"

Burun delikleri alevleniyor ve nefesleri ciğerlerinden sertçe dökülüyor.

"Ben

onun gibi değil."

"Hayır mı? Beni kandırabilirdin. Beni kaçırdın, bağladın, bana bir vahşi gibi davrandın."

"Bu şekilde bakabiliriz. Ama seni gerçekten incitmedim, değil mi?" Tepsinin üstünü kaldırıyor ve burnuma tatlı bir koku çarpıyor. "Gördüğün gibi sana bir cappuccino, bir tepsi dolusu çilekli krep ve biraz da simit getirdim. Bırakın kurbanlarını, babanın bile *sana* bu şekilde davranmadığını biliyorum."

Bu kısmı acıtıyor. Bir yabancıнын babamın bana kötü davrandığını bildiğini bilmek, yüksek sesle itiraf edebileceğimden çok daha utanç verici.

"Bana yemek getirmen seni iyi bir adam yapmaz. Beni hâlâ isteğim dışında tutuyorsun."

"ve üzgün olduğumu söyleyebilirdim ama . Ve daha önce de söylediğim gibi, sana zarar gelmeyecek. Uslu durmadığın sürece." Dudakları alaycı bir ifadeye bürünerek içimin de onlarla birlikte burkulmasına neden oluyor.

"Çocuklara uslu durmaları söylenir," diye karşılık veriyorum. "Ben yetişkin bir kadını."

Derin bir kahkaha atıyor. "o küçük ateşi seviyorum ama korkarım burada işe yaramaz."

Bakışlarım onunkilere takılıyor ve cevap olarak planladığım geri dönüş, onun bana açgözlü bakışları karşısında yok olup gidiyor. Sanki tek bir şey yapıyor,

Ama gözleri başka bir şey söylüyor.

Boğazımdaki ağır yumruyu yutuyorum ve bakışlarımı ayırmakta zorlanıyorum.

Boynunun arkasını kavriyor, göz kapakları o kadar kısa bir an için kapanıyor ki, bunu gerçekten yapıp yapmadığından emin değilim.

Tepsiyi alıp yanıma oturuyor ve çatalıyla parça krep kesiyor.

Çatalı tutan eli ağzıma yaklaşıırken, "Ağzını aç," diyor.

Başımı sallıyorum, bu şekilde yemek yemeyi, beslenmeyi reddediyorum.

Cehennem

Ha

yır. "Ye. Şimdi." Gözleri öfkeyle parlıyor.

"Hayır." Ben de ona ters ters bakıyorum.

Çatalı biraz içeri itiyor. "Ben sormadım. Ye dedim."

"Ve ben hayır dedim," diye mırıldanıyorum krep parçaları ağzıma düşerken ve tükürüyorum

onları dışarı çıkar. "Beni hâlâ bu şekilde bağlı tutarken olmaz!" Bileğimi çekiyorum. "Çöz beni."

Çatalı kabaca tepsiye bırakıyor ve çatal gürültüyle yere düşerken eli aynı anda başımın arkasına iniyor, avuç içi sertçe saçlarımı yumrukluyor.

"Bu lanet bir pazarlık değil, Chiara. Benimle kavga etmeyi bırak. Bunu yaparsan senin için çok daha iyi olacak."

Çenemi sıkıyorum, bakışlarım onunkilerle savaşıyor. "Senden çok daha korkunç adamlarla birlikte oldum. Sen bir hiçsin."

Elini bıraktı. "Peki." Ayağa kalkıyor, tepsiyi alıyor. "Kendini öldürmek mi istiyorsun? Devam et. Açlıktan öl."

"Ben ölürsem, pazarlık kozun da ölür," diyorum. "Beni bu yüzden burada tutuyorsun, değil mi?"

"Eğer ölürsen, kelleni gümüş bir tepside babana sunacağım. Neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrin yok ve inan bana bilmek de istemiyorsun. O yüzden devam et bebeğim, bunu kendin için zorlaştır."

"Ben senin bebeğin *değilim*."

"Tamam, bebek değil." Omuzları küçük bir sallanıyor. "Seni beslememi isteyip istemediğine karar vermek için on saniyen var yoksa gidiyorum. Daha sonrasına kadar yemek yok."

"Siktir git!" . "Keyfin

bilir."

Sonra odadan dışarı çıktı.
Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor ve aslında neden burada olduğumu merak etmeme neden oluyor.

Kapının açılma sesi beni uykumdan uyandırdı.

Bekle? Uyuya mı kalmışım? Kahretsin.

Uyanık kalmak için daha çok çabalamalıyım. Elinde aynı lanet tepsiyle geri dönen o adama güvenliğimi emanet edemem.

Ondan bir şey kabul etmeyi reddediyorum. O yemeği dar, yuvarlak kıcına sokabilir.

"İnatçılığını kaybedecek kadar aç olmadığını görmeye geldim." Sesi yaklaşıyor.

Midem gurulduyor, sanki bir işaret gibi.

Lanet olası hain.

Yüzümü başka yöne çeviriyorum, yan tarafa bakıyorum.

İnleyerek yanımdaki yatağa uzanıyor. "Burada olduğun süre boyunca beni delirteceksin, değil mi?"

Tekrar ona bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum, ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Oldukça fazla."

Nefesini içine çekiyor. "Tam bir baş ." Omuzlarımı silkiyorum, dudaklarımı büzüyorum.

Başını sallar. "Beni buna pişman etme."

Sonra her ikisini de serbest bırakırken elleri bileklerimde.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum her birine masaj yaparken, yatağa yaslanıyorum.

"İzin ver." Ellerimden birini avucunun içine alıyor, nasırlı parmakları tenimi okşuyor ve orada yayılan acıyı hafifletiyor.

Ama bir erkeğin elini üzerimde hissetmekten zevk almıyorum. Bu adamın değil. Elimi çekiyorum.

"Kahramanı ya da bu her ne haltsa onu oynayamazsın! Bana acı çektiren sensin!" Etrafındaki kırmızı halkayı görebilmesi için bileğimi kaldırarak bağıriyorum. "Onu benden alamazsın!"

Çenesi titriyor. Kahve gibi kokan dumanı tüten bir fincan alıp komodinin üzerine koyduktan sonra bana uzatırken hiçbir şey söylemiyor

Tepsi.

"Yemek yediğinden emin ol."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırakmaya ne dersin?" "Bir saniyeliğine kavga etmeyi bırakmaya ne dersin?"

"Ben bunu yapamam. Hayatım boyunca savaştım. Şimdi de duracak değilim. Hatta seninle birlikte olmak mücadeleye devam etmek için daha da büyük bir neden."

Derin bir iç çekiş vücudunu terk eder. "Bunu anlıyorum. Sandığından daha fazla."

Bu adam kafamı karıştırdı. Sert ama yumuşak. Keşfedilmemiş pek çok parçası olan bir gibi. Babam esirini asla serbest bırakmaz, onu beslemezdi. Brian bu konuda yanılmadı.

Çatalı elime alıp krepten bir parça koparıyorum ve ağzıma geldiğinde inlemeye başlıyorum.

Vay anasını, bu çok lezzetli.

Az önce benden çıkan sesi duymuş olması umurumda bile değil. "O kadar iyi, ha?" İlk kez içtenlikle gülüyor.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum ağzım doluyken, gözlerim açılıyor. Bir ısırık daha alıyorum, tabağı da yemeye hazırım.

"Aşçım Sonia en iyisidir. Ne isterseniz yapabilir. İsteddiğiniz bir şey olursa bana söyleyin."

Başımı sallıyorum. Belki bu yeni hayata alışabilirim. Kimse benim için yemek yapmıyor. Hazır yiyeceklerle hayatta kalıyorum. Yemek yapmayı deneseydim, muhtemelen evimi yakardım.

"İşin bittikten sonra sana banyoyu göstereceğim. Dün gece tüm ihtiyaçlarınızı paketleyip buraya getirdim, yani her şeyiniz yanınızda."

"Benim lanet evimde miydin?" Şokla soruyorum, göz kapaklarım hızla kırpışıyor.

"Öyleydim. Külot koleksiyonun gerçekten hoşuma gitti, özellikle de kasıksız olanları."

Ağzım kocaman açıldı. "İğrençsin."

Gözlerindeki alaycı parıltı verdiği tek yanıtıdır.

"Biri mahremiyetinize bu şekilde tecavüz etse ne hissederdiniz?" diye sordum.

"Muhtemelen onları öldürürdüm," diye rahatça cevap veriyor.

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum ağzıma bir lokma daha atarken. Midem yine gurulduyor. Dostum, çok açım.

O, burada ilk uyandığımda onu üzerinde bulduğum koltukta otururken ben sessizce kahvaltımı yapmaya devam ediyorum.

Kahveyi elime alıp birkaç yudumda hepsini içtikten sonra fincanı yerine bırakıyorum. İkinci krep üzerinde çalışmaya başlıyorum, birkaç ısırıkta mideye indiriyorum ve sonunda doyduğumu hissediyorum.

Brian ayağa kalkıyor ve tepsiyi benden alıyor.

", ayağa . Duş hemen kapının ardında." Önümdeki kapıyı işaret . "Yine de pencereden kaçmayı düşünme. Dışarıda adamlarım var ve biraz tetikte olabilirler."

Önce kapıya, sonra ona baktım. "Beni öldürecek misin? Sadece söyle ki hazırlıklı olayım. En azından bunu yapabilirsin."

"Ölüp ölmeyeceğin sana bağlı. Ama benim seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Bu şekilde devam edelim."

Harika. Yani ne olursa olsun öldüm sayılır.

Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, beni öldürür. Babamı alaşağı etmesine yardım edersem, sevgili babam beni öldürür. İçinde sıkışıp kalmak için harika bir durum gibi görünüyor.

Hâlâ buradan çıkmak için bir plan yapmam gerekiyor. Sonra saklanacak bir yer bulmayı düşüneceğim. Sakladığım biraz para var, sadece yakın bir yere uçak bileti almaya yetecek kadar, ki bu da işime yaramaz.

İşten maaş almıyorum. Babam bana ödeme yapmayı reddediyor. Tüm harcamalarımı biliyor ve bana faturalarımı ödeyebilmem ve yiyecek alabilmem için haftalık bir burs veriyor. Ondan sonra geriye sadece birkaç dolarım kalıyor. Kendime bir şey almak istediğimde, satın alma işlemi onayladığı ve makbuzu gördüğü sürece bana para veriyor.

İpoteğim yok. Evimin parası tamamen onun tarafından ödendi. Her şeyden o sorumlu. Kendi hayatımı yaşamıyorum. Sadece ziyaret ediyorum.

"İçeri gir ve duş al." Brian düşüncelerimi böldü. "Ben burada bekliyor olacağım." Yatağın üzerine oturdu. "Çok uzun sürmesin. İşe gitmem gerekiyor. Ama öğle tatilinde kontrol etmek ve daha fazla yiyecek getirmek için geri geleceğim."

"Vay canına. Çok şanslıyım."

"Hadi ama Chiara. Senin saçmalıkların için zamanım yok. İçeri gir ve soyunmaya başla, yoksa ben yaparım."

Kıyafetlerimi zorla çekip çıkardığı görüntüler vücudumu ısıtıyor.

Bana dokunur muydu?

"Gittiğin süre boyunca hâlâ bağlı mı olacağım?" Acımasını umarak sesimi bilerek küçük ve muhtaç bir şekilde çıkarıyorum.

Kaşları çatılmış bir halde sorumu değerlendiriyor. Dalgalanan bakışlarında savaşın şiddetini görebiliyorum. Yüzümden ip izleriyle kazınmış bileklerime bakarken dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını hızlıca ısıtıyor.

"*Lütfen, Brian.*" Birine herhangi bir şey için yalvarmaktan nefret ediyorum, ama bağlanmamak için duymak istediği her şeyi söyleyeceğim. "Bileklerim gerçekten acıyor."

Derinlerde bir yerde bir kurtarıcı kompleksi olduğunu söyleyebilirim. Bana yaptıklarını göz önüne alırsak, hiç mantıklı değil, ama orada. Bunu biliyorum. Biraz kurcalayıp kanamasını sağlayabilirsem, belki yerinden kıpırdar.

"Aptalca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum," diye devam ediyorum. "Bana zarar vermeyeceğine inanıyorum. Burada oturup şu dev televizyonda bir şeyler izleyeceğim." Krem püsküllü yatak başlığına yaslanıyorum. "En son ne zaman hiçbir şey yapmak zorunda kalmadığım bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum."

Kahretsin. Kulüp.

Bu gece ne olacağını düşünmedim bile. Babam bu konuda benim iyiliğimden daha çok kızacak.

"Peki," diye sertçe kabul eder.

İçten içe mutluluk dansı yapıyorum.

"Ama yapmaman gereken bir şey yaparsan haberim olur." Vücudu benimkine çok yaklaşıyor. "Ve bir dahaki sefere bileklerinin ne kadar acıdığını umursamayacağım. Bağlı kalacaksın."

Eli bana doğru yaklaşıyor, bir parmağı çenemin altına yumuşakça iniyor. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Yüzümü kaldırıp kendisiyle buluşturuyor, sesinde beklediğim kötülük yok. Başımı sallıyorum, bir şekilde bakışlarında kayboluyorum.

Neden burada olduğumu söyle. Bana asla veremeyeceği cevaplar için gözlerini arıyorum.

Dudaklarıma bakarken kapüşonlu bakışları benimkiler kadar kaybolmuş. İç çekiyor ve eli düşerken naneli nefesi ağzımın üzerinde geziniyor.

"Git." Parmağıyla sol tarafımdaki banyoya açılan kapıyı işaret ediyor. "Orada zaten bir havlu ve bornoz var. Bavulun da şuradaki dolapta." Banyonun ilerisindeki başka bir kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkürler."

Ona her şey için teşekkür etmek garip geliyor. Ama nasıl derler? Bal ile sirkeden daha çok sinek yakalarsın. Yapmak zorundayım

Öfkemi kontrol etmekte daha iyiyim. Benim tavrım onda işe yaramayacak.

Ben içeri girerken o yatağa oturuyor ve "ünlülerin evleri" programlarından fırlamış bembeyaz, lüks bir banyo buluyorum. Döşeme parlak mermer ve gri bir sprej. Bir köşede jakuzi, diğer köşede de ayaklı duş var.

Bu korkunç günü unutturmak umuduyla fokurdayan sıcak suyun fiskelesini açıyorum. Bunun başıma geldiğine hâlâ inanamıyorum. Ne yapacağımı bulmam gerek. Sözde babama güvenemem. Eğer onun ya da benim hayatım söz konusu olsaydı, kendini kurtarmak için beni feda ederdi.

Giysilerimi çıkarıp çift lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine bırakıyorum ve duşa giriyorum. Saçımı yıkamak için bir şey aradığımda, tüm eşyalarımın zaten orada olduğunu görüyorum. Evime geldiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Zamanımı saçlarımı köpürterek ve vücudumdan aşağı akan sıcak suyun verdiği hissin tadını çıkararak geçiriyorum. İşim bittikten sonra gri bir havluyu başıma sarıyorum ve diğerini vücudumu kurulamak için kullanıp bornozu giyiyorum, kemeri belime sıkıca bağlıyorum.

Banyodan çıkıyorum ve serin hava bacaklarıma çarparak omuzlarımın titremesine neden oluyor.

Brian ayağa kalkıyor, dolaba yöneliyor ve valizimi çıkarıyor.

"Duş nasıldı?" diye soruyor, bakışları yüzümden göğüslerime doğru zikzaklar çiziyor, bornozun altından onlara bakmamak için kendini zor tutuyor ama başaramıyor.

Onu suçlamıyorum. Çok güzeller. Meme uçları soğuktan sertleşti. Umarım bu zar zor görüntünün tadını çıkarıyordur, çünkü onları üzerimde kıyafetlerim olmadan asla göremeyecek.

"İyiymi," diye cevap veriyorum, valizimin sapını ondan alarak.

Ben bunu yaparken, parmağım onunkini sıyrıyor. Tenim heyecan verici bir sıcaklıkla tutuşurken nefesim kesiliyor ve tüm vücudum her santimine yayılan karıncalanmalarla canlanıyor.

Hiç irkilmiyor ama gözlerinin benimkilere dikilmesinden dokunuşumuzun etkisini hissettiğini anlayabiliyorum.

"Gitmem gerek," diyor bana kuru bir sesle, az önce paylaştığımız bağ her neyse artık yok olmuş. "Kapıyı dışarıdan kilitliyorum. Kumanda televizyon sehпасının çekmecesinde. Sonra görüşürüz."

Bana sırtını döndü ve gitti. Döndüğünde nasıl bir ruh hali içinde olacağını merak ediyorum.

CHAPTERFOURTEEN

DOM) N) C

BU KADINDAN NEFRET ETMEM GEREKIYORDU, GÜZELLİĞİNDEN ETKİLENMEM DEĞİL.

VE

O çok güzel. Sadece seksi ya da ateşli değil, ya da o kötü yapılandırılmış sıfatlardan biri değil. Yeterince yaklaşmasına izin verirsem beni dizlerimin üzerine çökertecek güce sahip, büyüleyici biri. Bana geçmişî hatırlatmasına izin verirsem.

Ama yapmayacağım.

Asla derimin altına giremeyecek. Chiara her zaman bir kol mesafesinde tutulacak.

O bir amaç için araçtan başka bir şey değil. İstediğimi aldığımda, gitmekte özgür olacak.

Ve ben her zaman istediğimi alırım.

Onu tekrar bağlamalıydım ama bu kırık adamın içinde bir yerlerde, bir zamanlar sevdiği kızın onu tekrar sevdiğini görmek için dünyayı tersine çevirecek bir çocuk olduğunu inkâr edemem. Yaptığı şey için ne kadar acı çekersem çekeyim, onu asla incitmem, neye inanmasını istersem isteyeyim.

Onun morarmış bileklerini görmek beni yeterince incitti. Ona yaptığım şeyden nefret ettim ve bunu tekrar yapmak istemiyorum. O benim geçmişimin bir parçası, ruhumun derinliklerine işlemiş ve onu silmenin bir yolu yok. Hiç olmamışız gibi davranmanın bir yolu yok.

Cebime uzanıp cep telefonumu alıyorum ve birkaç tuşa basarak onun odası da dahil olmak üzere evimde kurduğum kameralara erişiyorum. Bu sadece onun ve benim güvenliğim için. En değerli varlığıma göz kulak olmalıyım.

Yatakta yatıyor, vücudu neredeyse hiç örtülü değil, uzun, bronzlaşmış bacakları tümüyle sergileniyor. Küçük gri şortu kalçalarının iç kısımlarına kadar uzanıyor.

Bahse girerim sıcak ve yumuşıktır. Benim gibi bir erkek için fazla yumuşak, tadına bakmama izin versem bile.

Bol bir atlet giymiş, göğüslerinin üst kısmı yukarı kalkmış. Dilimi o diri göğüslerin üzerinde gezdirme arzusu sikimi zonklatıyor.

Onu sabahlığın içinde gördüğümde, yumuşak kumaşa bastıran göğüslerinin o sert boncukları, o dayanıksız kumaş parçasını yırtmaktan ve her santimine sahip olmaktan başka bir şey istemedim. Yapmamam gerektiğini bilsem bile onu bu şekilde düşünmekten kendimi alamıyorum.

Chiara Bianchi benim için öz babasından daha büyük bir düşman. Arkadaşlığımızı yok etme şekli affedilemez. O zamanlar genç olabilirdik ama ne yaptığını bilmeyecek kadar genç değildik.

Ona
güvenmiştim

. Onu
sevdim.

Ama o bir yalancıdan başka bir şey değildi.

Şu anda odak noktam babası. Onunla işim bittikten sonra değerli kızı için endişeleneceğim.

Dante peşinde Enzo ile birlikte iş yerindeki ofisime girmeden önce kapım hafifçe çalınıyor. İki de masamın önündeki siyah deri sandalyelerden birine oturdular.

"Karın nasıl?" Dante'ye eğlenen bir ses tonuyla soruyorum.

"Güzel." Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Raquel'in kendini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünürsek."

"Zavallı şey," diye ekliyor Enzo. "Bana sahip olabilirdi ama onun yerine sana sahip oldu."

"Yakışıklı olabilirsin, kardeşim." Dante göz kırpmıyor. "Ama *tüm* çekicilik bende."

Enzo alay ediyor. "Kahretsin, onu da çantaya koydum. Benimle çok daha iyi vakit geçirirdi."

Dante onun omzunu sıkar. "İnan bana, kızımı nasıl eğlendireceğimi biliyorum. Peki evine gelip giden onca kadın varken bunu nasıl başaracaktın? Yoksa ikisini de yapabileceğini mi düşündün?"

Enzo gözlerini kısıyor, bir an düşünüyor ve omuz silkiyor. "Haklısın. Bir kadın yerine bütün kadınları elde etmeyi tercih ederim."

Bu moronların ikisine de kadınlar akın ediyor ama Enzo o yeşil gözleri ve kahverengi saçlarıyla güzel bir çocuk. Bizimle birlikte şirketi yönetiyor olmasaydı, manken falan olabilirdi.

Dante babamızın bakışlarına, koyu kahverengi saçlarına ve aynı derecede kahverengi gözlerine sahip. Gülümsemesi kadınları avucunun içine alır. Ona bakarak ne kadar tehlikeli olabileceğini asla bilemezsiniz.

Kardeşlerimden hiçbiri arkadaşına aç değildir ama Enzo farklı bir türdür. Yirmi beş yaşında ve ne yapacağını bilemedikçe çok parası olan Enzo'nun evine sürekli kadınlar girip çıkıyor, genellikle de birlikte. Üçlüler, hatta dörtlüler onun için çok önemli. Bir keresinde üçüzleri aynı anda becermişti. Kendisiyle çok gurur duyuyor.

Dante sadece yirmi yedi yaşında ama aletini Enzo'dan çok daha iyi kontrol ediyor.

Ben de iştahımı karşılıyorum. Ama yirmi sekiz yaşında en büyükleri benim ve bizim ve Tomás'ın olmak üzere iki markanın CEO'suyum, yani kimseyi hamile bırakacak değilim. Magazin gazetelerini görebiliyorum.

"Onu beceriyor musun ki?" Enzo Dante'ye soruyor, sesi *eğer korkağın tekisin* diyor.

"Oraya varacağız." Yüzünde ukala bir gülümseme belirir.

Benim Chiara'yı takip ettiğim gibi Dante de Raquel'i takip ediyor. Eğer kullanmamız gerekirse o mükemmel bir pazarlık kozu. Chiara'nın babasının aksine, Salvatore kızını gerçekten seviyor.

Bu planımızın bir parçasıydı: Ben Chiara'yı alıyorum, o da Raquel'i. Bir yıldır onun peşindeydi ve bilebileceği her şeyi öğrendi, örneğin yalnız başına gitmeyi sevdiği bar gibi, özellikle de üzgün olduğunda. Ve Chiara'yla yaptığı bir telefon görüşmesinin ardından ailesinin evinden hışım ile çıktığını gördüğünde, nereye gideceğini biliyordu ve ondan önce davrandı.

Dante'nin onu zorla almasına gerek yoktu. Ailesinin evlenmesini istediği adam olmadan kaçabilmek için çok para ve yeni bir kimlik içeren anlaşmasını kabul etti. Tek şartı, bir iş anlaşmasında ona yardım etmek için üç ay boyunca onunla evli kalmasıdır.

Ama yalan söyledi. Ondan boşanmak gibi bir planı yok. Bianchi'lerin bize duydukları nefreti düşününce, eminim onlar için kendi kanlarından birinin bizden biriyle çiftleşmesinden daha kötü bir şey olamaz. Bu ölümden daha kötü bir kader. Salvatore onun kardeşimle evlenmesine asla izin vermez.

Ama kızını Carlito gibi biriyle evlendirmek? Sanırım sorun değil. Dante, bir zamanlar ailemizi aşağılayan bir adamın kızına sahip olacağını bilmekten büyük zevk alıyor.

Tanrım, işler nasıl da değişti.

Raquel'in nefret ettiği biriyle evleneceğini biliyorduk. Dante onun her hareketini takip etmemiş olsa bile, bu iyi saklanmış bir sır değildi.

İnsanlar konuşur, özellikle de striptiz kulüplerinde. Ve Carlito, Dante'ye bir striptizci sikini okşarken onu istemediği için ona nasıl acı çektireceğini anlatmaktan çekinmiyordu. Adam sarhoşken size tüm hayat hikayesini anlatabilirdi.

Dante kulüpte onun arkadaşı oldu, Carlito oradayken onun da orada olmasını sağladı. Striptizcileri paylaşıyor, hesabını ödüyor, bilmediğimiz her şeyi öğrenebilecek kadar yakınlaşmak için her şeyi yapıyordu.

Kardeşlerim bana döndü.

"Senin kız nasıl?" Dante soruyor. "Seni hatırlamadığına inanamıyorum."

Çenemi sıkarak viski dolu sürahiyi elime alıyorum ve yanındaki bardağa biraz döküyorum.

"Neden yapsın ki?" Onun hakkında konuşulmasından nefret ederek karşılık veriyorum. "Neredeyse hiç eskisi gibi görünmüyorum."

Enzo gibi benim de yeşil gözlerim var. Eğer onları görseydi, beni anında tanırdı. Bu yüzden lens takıyorum. Henüz kim olduğumu anlamasını sağlayamam. Kaçmaması için korkmasını istiyorum. Eğer kaçarsa, neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri olmaz.

"Umarım kaybettiğiniz zamanı telafi ediyorsunuzdur," diyor Enzo.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "bu olmadığını biliyorsun."

"Bu biraz eğlenemeyeceğin anlamına gelmez." Kaşlarını sallıyor.

"Yeter!" Yumruğumu masaya vuruyorum ve sürahinin şingırdamasına neden oluyorum. Beni iyi tanıdıkları için konuşmayı hemen kesiyorlar.

İçkimden bir yudum alıyorum. "Gece üçte hazır olun. Striptiz kulübüne gideceğiz ve diğer yerlere yaptığımızı yapacağız. Kurşun geçirmez yeleklerinizi unutmayın. Bizi bekliyor olacaklar."

Enzo avuçlarını birbirine sürtüyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. "Sabırsızlanıyorum."

"Chiara üzerine düşeni yaptı mı?" Dante arkasına yaslanıp parmaklarını çıtlatarak soruyor.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme oluşuyor. "Yapacak."

Kulübün planı da diğer her şey gibi dikkatlice kurgulandı ve o da anahtarın bir parçası.

Söz verdiğim gibi, ona öğle yemeği yedirmek için eve zamanında dönüyorum. Bir elimde tepsiyi dengede tutarken, diğer elimle kapının kilidini açıyorum.

İçeri girdiğimi görür görmez Chiara yatakta doğruluyor, bacak bacak üstüne atıyor. Üzerinde hâlâ telefonumdaki canlı yayın sırasında onu gördüğüm kıyafetler var. Ama yakından görünüşü çok daha iyi. Hayal gücüm için neredeyse hiçbir şey kalmadı, yatağa park etmiş kıcı dışında, ki bahse girerim o şortlar olmadan daha da iyi görünüyordur.

"Sonunda," diye homurdanıyor, öfkesi bakışlarında kaynıyor. "Açlıktan ölüyordum. Bana su bile bırakmadın, seni pislik!"

Kahretsin. O haklı. Ben bir pisliğim.

Daha iyi bir adam olsaydım, özür dilerdim. Ama değilim.

Kahvaltı tepsisini alıp yere koyuyorum ve yenisini komodinin üzerine yerleştiriyorum.

"İç." Ona bir su şişesi uzattım.

Çabucak açıyor ve hepsini mideye indiriyor. "Gitmeden önce yeterince bıraktığınızdan emin olun. Belki bana da bir kâse almak istersin, böylece ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp bir köpek gibi içebilirim, çünkü sen bana böyle davranıyorsun."

Elleri ve dizleri üzerinde.

Nefes alıyorum. Bu kıvrımlı vücuda yapabileceğim o kadar çok şey var ki.

Boynumu kırıyorum, onu o narin boğazından yakalayıp acımasızca becerirken duvara düşüncesini engellemem gerekiyor. "Bundan sonra su içtiğinden emin olacağım. İstedğin başka bir şey var mı?

Belki biraz biftek ve ıstakoz?"

Ayaklarını yataktan kaldırıp yanıma geliyor ve kalçalarını sallayarak küçük, sıkı bedenini benimkine bastırıyor.

"Seni becermeye ne dersin?" bakışları benimkini bulurken ısııyor, parmağı göğsümün ortasına giriyor.

Karşılık veren kadınları severim. Ve buradaki başka bir kadını yatağıma bağlayıp öyle bir sikerdim ki, kimin sözünün geçtiğini hatırlardı.

Çenesini kabaca avucumun içine alıyorum ve dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken ağzına doğru eğiliyorum. "Çok büyük bir ağzın var, Chiara. Eğer dikkatli olmazsan, onu doldurmak için daha iyi yollar bulabilirim."

Nefes nefese kaldı, bu kabalığı beklemiyordu. Yanakları kızarıyor ve kışının yanaklarını işaretlemenin cazibesi avuçlarımı sızlatıyor.

Gözlerimi kısıyorum, dudakları dudaklarıma değene kadar yaklaşıyorum.

Ağzı sessiz bir iniltiye dönüşüyor, bunu istemeden yaptığını biliyorum.

Be

n. *Sikeyim.*

Sikim sertleşiyor, onu istiyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Elimi bırakıyorum, geri adım atıyorum ve bir kol boyu boşluk yaratıyorum. Aramızda. Neden bu cazibeye karşı koyamıyorum? Onun aklımdan tamamen çıkmasını istiyorum.

Çenemi sıkarak elimi hızlıca yüzümde gezdiriyorum.

"Kulüpteki tüm çalışanlarınızın telefon numaraları sizde var mı?"

Soruyorum, sesim sert ve soğuk, nihayet gelmemin asıl nedenine geliyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden? Onları da mı kaçıracaksın?"

Cebimden telefonunu çıkardım. "Bana kodu söyle." "Pardon?"

Kaşları inançsızlıkla bükülüyor.

"Beni duydun. Sormuyordum, Chiara. Kod. Şimdi."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana o sert kız yüzünü veriyor.

"Onlara zarar vermeyeceğine yemin et, ben de sana vereyim."

"önemsediğin için şanslılar," diyorum, ciddi bir şekilde.

"Evet, onlar benim insanlarım."

"Onlara zarar vermek için dışarıda değilim. Tam tersi."

İçini çekti. "Peki. Sana inanacağım. Sıfır, iki, sıfır, iki." Sesinden bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. "Onlara ne ?"

"Bana tüm çalışanlarınızın isimlerini

söyleyin." "Soruma cevap vermediniz."

"Biliyorum. Şimdi söyle bana."

İnliyor. "Tamam! Bağlantılarıma git. Hepsi 'kulüp' adı altında. Mutlu musun?"

"Çok," diye cevap veriyorum başımı kaldırmadan, kişilerin listesini buluyorum ve göndermek üzere olduğum toplu mesajı hazırlıyorum.

Ona baktığımda gözlerindeki hançerlerin beni işaret ettiğini görüyorum.

"Onlara mesaj gönderirken nasıl yazıyorsun?"

Yüz hatları kızgınlıkla geriliyor. "Ne demek istiyorsun?"

" ne yazıyorsun lan? Bilirsin işte, 'Hey, ben Chiara. Ben boktan bir patronum..." Gülümsüyorum.

"Aman Tanrım!" Ellerini havaya kaldırdı. "Benmişim gibi mi davranacaksın? Onlara zarar vermesen iyi edersin! Onlar iyi insanlar."

"Sana yapmayacağımı söyledim. Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam."

"Sadece 'Hey' de." Yatağa geri oturuyor, başını sallayarak önüne bakıyor, aslında belirli bir şeye bakmıyor.

Metni ben yazıyorum. Dinleseler iyi olur, yoksa temizleyecek büyük bir pisliğimiz olacak. Hiçbirimiz hak etmeyen birinin bu gece ölmesini istemiyoruz.

Hey. Bu gece evde kal. Kulüp kapalı olacak. Bir fare buldum. Paranı alacaksın. Merak etme.

Göndermeden önce ona doğru yürüyorum ve telefonu yüzüne tutuyorum. "Bu nasıl?"

Metni tarıyor ve yüz hatlarını gölgeleyen bir şaşkınlıkla başını kaldırıp bakıyor.

Sonra birden gözleri büyüdü.

"Siktir. Babamın ve amcalarımın saklanmasıyla ilgili sebebi sensin, değil mi?"

"Öyleyim." Sırıtiyorum. Nazik bir sırıtış da değil. Yıkımın arkasındaki canavarın ben olduğumu ve bundan gurur duyduğumu söyleyen bir sırıtma.

Bugünkü saldırı Faro Bianchi'ye, deposunu yaktığımız günün ertesinde bana teklif ettiği anlaşmayı reddettiğimi bildirecek. Savaşı durdurabileceğini düşündü ama onu neye inandırmış olursam olayım, şeytanın anlaşmasını kabul etmeye hiç niyetim yok.

Bianchi'nin adamları bunu kanlarıyla ödeyecek. Her biri ölene kadar savaş devam edecek.

CHAPTER FIFTEEN

CK) ARA

İKİYLE İKİYİ BİR ARAYA GETİRMEDİĞİME İNANAMIYORUM. O TEK babamı korkutan bir şey. Şimdiye kadar onu hiç kimseden saklanırken görmemiştim.

Brian Smith bir şekilde farklı olmalı ve ben de nedenini bulmalıyım. Babamın kapalı kapılar ardında bir savaş planladığını biliyorum. Ortadan kaybolmuş olabilir ama asla gerçekten gitmedi. O hep oradaydı. İzliyor, saldırmak için fırsat kolluyor. Hiçbir zaman masa başında oturup tüm savaşı askerlerine yaptıracak bir tip olmadı. Onlara liderlik eden hep o oldu.

Umarım Brian ve ordusu kazanacak kadar güçlüdür. Bir kız çocuğu kendi ebeveyninin ölmesini istememeli ama bu istiyor.

Babamın Brian'dan korktuğunu bilmek beni de korkutmalı ama yaşamama izin verecek kadar bana ihtiyacı olduğu umuduna tutunuyorum.

Tanrı biliyor ya, beni çoktan öldürebilirdi, özellikle de ona karşılık verdiğimde, ama yapmadı. Bana vurmadı bile. Hayatımdaki erkekler kendileriyle bu şekilde konuşan bir kadını tokatlarlardı. O sadece aldı. Ve ben de ona vermekten hoşlanıyordum.

Onun yanıdayken davranışlarımı kontrol altında tutmam konusunda kendime ne söylediğimi biliyorum, ama odaya her girdiğinde kendime engel olamıyorum. Bakışlarında yanan o cehennemi, bana tam olarak ne yapmak istediğini söyleyen o cehennemi görene kadar ısıрма ve pençeleme ihtiyacımı durduramıyorum.

Beni aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyor. Bu tehlikeli oyunu oynadığım için aptalım ama denesem bile durdurabileceğimi sanmıyorum.

Başımın yanındaki yastığı kapıp göğsüme bastırıyorum, kalbimin her atışına endişe kazınıyor, kendim için değil ama insanlar için

İşe alıyorum. Umarım hiçbiri bu gece kulübe gelmez. Onlardan biri zarar görürse kendimi asla affetmem. Bu benim hatam olur. Bianchi olduğum için, parmağımı bile kıpırdatmadan onları ölüme götürebilirim.

Kulübün kendisi umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece içindeki insanları önemsiyorum. Brian'ın orayı yakacak olmasına minnettarım, bu hepsinin işini kaybetmesi anlamına gelse bile. Zaten babam patronken orada çalışmamaları gerekirdi.

Ve ek bir bonus olarak, onun için çalışmak zorunda kalmayacağım. Benim için başka bir amaç ya da evlenebileceğim başka bir adam bulana kadar. Kuzenimi ölümüne seviyorum ama onun gibi olmak istemiyorum.

Yataktan kalkıp televizyonu açmadan önce amaçsızca etrafta dolaşıyorum. Kanallar arasında geziniyorum ama izleyecek bir bok bulamıyorum. Bu odada kilitli kalmaktan nefret ediyorum, tekerlekli bir fare gibi. Ama farenin aksine, etrafımın tamamen farkındayım. Farenin aksine, dışarıda daha fazlası olduğunu biliyorum ve kaçmak için hiçbir yol olmadan amaçsızca kazıyorum.

Buradan çıkmak için yapabileceğim bir şey olmalı. Önce, bu odadan. Sonra da bu evden. Bana güvenmesini sağlamalıyım.

Belki ona babam hakkında bilmediği bir şey sunabilirim. Kanını paylaştığım adamın benim için hiçbir şey ifade etmediğini ona gösterebilirim.

Ama bunun üzerine deneyebileceğim başka bir şey daha var. Daha riskli bir şey.

Daha cesur.

Ama işe yarayabilecek bir şey.

Onun bana olan ilgisini kendi yararına kullanabilirim.

Bununla savaştığını söyleyebilirim. Sanki ben güneşmişim ve o da tek bir dokunuşla yanacak bir ölümlüymüş gibi onu uyaran ihtiyat işaretlerini görebiliyorum.

Ama onun endişesini gidermenin bir yolunu bulabilirsem, kendimi ulaşılmaz biri gibi göstermezsem, belki kendimi bu yatak yerine *onun* yatağında bulabilirim.

Ve oraya vardığımda -o benim bedenime sahip olduğunda ve ben de onun kalbine sahip olduğumda- kaçarken onu ezeceğim.

Kapıda bir dizi anahtar şingirdiyor. Dönmüş olmalı. En azından o olduğunu umuyorum. Burada başka kimseyi duymuyorum, ama yine de eminim ki bunun nedeni evin çok büyük olması. Birinin saklanabileceği çok fazla yer var.

Brian elinde mini bir buzdolabıyla içeri girerken kapı hızla açılıyor. Başımı yataktan yana eğiyorum, kaşlarım kalkıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim de muhtemelen yüzümün görüldüğü kadar meraklı.

"Neye benziyor? Susuzluktan ve açlıktan etmeyessin diye sana bir buzdolabı getirdim. Doldurmak için malzeme aldım. Bana bir saniye ver, bağlayayım."

"Teşekkür ," diyorum toplayabildiğim en nazik sesle.

Buzdolabını köşeye taşıyor. Siyah kapüşonunun altından bile pazularının gerildiğini, kurtulmak istediğini görebiliyorum. Onu o kıyafetler olmadan, her ne yapıyorsa yaparken görmek için para verirdim.

Bu düşünce vücudumu karıncalandırıyor ve planımı gerçekleştirmemi çok daha kolay hale getiriyor. Becermek istediğin adamdan etkilenmek, ondan fiziksel olarak iğrenmekten çok daha iyidir.

Buzdolabını yere bırakıp fişini takıyor. Orada durup tırnağımın ucunu ısııyorum, siyah eşofmanlarının içinde çömelmiş, kalçası da diğer yerleri gibi kaslı bir şekilde onu bir röntgenci gibi izliyorum.

Birden her yerim ısınıyor, karşılıklı çekimimizin tuzağına düşüyorum. Parmaklarımı boynumda gezdiriyorum, derimin altındaki nabız etimi ısıyor. Vücudumun her yerinde o sert, erkeksi ellere duyduğum arzu çok büyük.

Hem onu becerme hem de canını yakma ihtiyacı kafamda yer kapmak için savaşıyor, her ikisi de kalbimin içinden geçiyor. Ve onu incitmek için her türlü niyetim var. Onunla yatmak istemem bunu değiştirmiyor.

Buzdolabını yerleştirdikten sonra kapıya doğru yürür ve birkaç kâğıt torba getirir. Çömelerek onları boşaltmaya ve buzdolabını şişelerle doldurmaya başladı. Ayağa kalkarak, planımı harekete geçirme niyetiyle ona doğru ilerliyorum.

Tam yanına geldiğimde kendimi alçaltıyorum, o buzdolabına bir kutu karışık çilek koyarken ben de bir çantaya uzanıp birkaç kap yogurt çıkarıyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Ben hallederim."

Ağzımın kenarı kalktı. "Görünüşüne bakılırsa, eminim çok şeyle başa çıkabilirsin." Bir elimi uzattım, bir parmağım omzuna indi. "Ama ben

yardım etmek istedim."

Gözlerimiz birleşirken çenesi titriyor ve kalbim midemin çukuruna düşüyor. Tırnağımın yavaşça kolundan aşağı inmesine izin veriyorum, karşılıklı bakışlarımız ikimizin de teslim olmak istemediği bir kırılganlık durumuna sürükleniyor.

Acımasız bakışları öylesine güçlü ki, kararlılığımı paramparça edecek, işlemlerini çok istediğim planı unutturacak bir güce sahip.

Kapüşonlu gözleri dudaklarımdan aşağıya, ince bir kumaş parçasının altına gizlenmiş göğüslerimin tepesine doğru bir yol çiziyor. Birdenbire atletimin içinde klostrofobik hissediyorum. Gözlerindeki açlık tüm nefesimi kesiyor, parmağım hala kalın kaslarına yapışmış durumda.

Avucu bileğimi kavrayıp çekmeden önce alçak ve keskin bir nefes veriyor.

"Bana bir daha asla dokunma," diye hırlıyor göğsünün derinliklerinde.

Ama bunu kastettiğini sanmıyorum. Hâlâ elimi kavradığı için değil. Gözleri beni içine çekmekten, yüzümün her bir parçasının tadını çıkarmaktan vazgeçemiyor gibi görünmüyor.

Seni kaçırın kişiden etkilenmen normal, değil mi? Bunun el kitabı var mı? Yani, neler yapabileceğini bilmeden önce ondan hoşlanıyordum, yani bu bir tür Stockholm sendromu değil, değil mi?

Ama yine de kirli hissettiriyor. İyi bir kirlilik. Sanki pisliğini üzerimden atmak yerine onunla duş almak istiyorum. Ve o pis, tamam.

"Dokunuşum sizi bir şekilde rahatsız ettiyse özür dilerim." Gösteriye inanmasını umarak gözlerim yere düşerken sesim zayıflıyor. "Normalde tercih edeceğin türden bir kadın değilsem özür dilerim." Ayağa kalkmaya başladım, kendimi onun sıkıca tuttuğu yerden çekmeye çalışıyordum. "Ben, ah..." Alt dudağımı çekiştiriyorum. "Geri dön..."

Ben uzaklaşmaya çalışmadan, kolu sırtımın alt kısmına dolanıyor, beni yanına çekiyor, bacaklarımdan biri kucağına düşüyor. Bakışlarımız buluşuyor, iyi inşa edilmiş duvarımı öfkeyle delip geçiyor.

Ağır nefesleri benimkilere karışıyor, dudaklarımız birbirine yaklaşıyor, aralarında neredeyse hiçbir şey yok, ikimizin de göğsü her yıpranmış nefes verişte yükselip alçalıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağıyor, erotik hırıltısı titreyen dudaklarımdan üzerinde titreşiyor.

Hızlı, keskin bir nefes çekiyorum, titreyen kalp atışlarımdan ritmi göğüs kafesimi kesiyor. Midemin boşluğunda ağır bir endişe yumağı oluşuyor ve daha derinlere dalıyor.

Yaktığı ateşi geri çeviremiyorum. O bir afrodisyak ve tam bir yemek. Ama bu tamamen cinsel bir şey ve hep de öyle olacak.

Bileğimi bırakıyor, eli kalçama düşüyor ve gözleri benimkilere takılı kalırken yukarı doğru kalkıyor.

"Eğer onun kızı olmasaydın..." Parmakları daha yukarı tırmanıyor, koluma ulaşıyor, yukarı çıkıyor, boynumun arkasını bulana kadar tenimi ısıtıyor. "Seni çırılçıplak bırakır ve defalarca sikerdim. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum."

İçim acıyor, boşluğun onun her şeyi tüketen gücüyle doldurulmasına ihtiyaç duyuyorum. Asla istememem gereken bir adama duyduğum bu ısrarlı arzuyu sona erdirmeye ihtiyacım var.

Dudakları dudaklarımın üzerinden geçene kadar daha da yaklaşıyor.

"Ama bebeğim..." diyor, çakıllı ses tonundan erkeksi bir kabuk damlıyor. "Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

Ağzıma karşı gülümsüyor ve dili dışarı çıkıp ucu dudaklarımın arasına daldığı anda bir inilti çıkarıyorum.

"Ve senin bu küçük hareketin..." diye devam ediyor, "...benim üzerimde asla işe yaramayacak."

Eli başımın arkasına doğru uzanıyor, parmakları bir saldırıdan önceki yılan gibi yavaş yavaş uzun saçlarıma batıyor. Saç tellerimi avucunun içinde yumrukluyor, bileğinin etrafına doluyor ve başımı acımasız bir güçle geriye doğru çekiyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, ona biraz acıyla biraz zevkten ne kadar hoşlandığımı anlatan bir inilti.

"Bu her neyse, Chiara..."

Daha sert çekiyor, ben de tıslıyorum.

"Asla işe yaramayacak. Sana asla dokunmayacağım," diye söz veriyor, yoğun bakışları benimkileri delip geçiyor. "Çıplak olsan ve bana bir adak gibi açılсан, parmakların içinde, sikim için yalvarsan bile olmaz."

Dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor, burnu boynumda geziniyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Dudakları kulağımın altındaki yumuşak noktaya iniyor, boşalma ihtiyacı tüm düşüncelerimi bastırana kadar nefesleri yumuşak bir şekilde tenimin üzerinde geziniyor.

Hızlı bir nefes çeker. "Enerjini hayatta kalmaya sakla. İhtiyacın olacak o."

İki elini de benden uzak tutarak ayağa kalkıyor, kapıya doğru dönüyor, sanki benden ve az önce olanlardan uzaklaşmak dünyanın en kolay şeyiymiş gibi.

Yerde kaldırmam gereken bazı yiyecekler dururken orada oturuyorum, nefeslerim her çekişte bana eziyet ediyor.

Benim için biçilmiş kaftan. Düşündüğüm kadar kolay manipüle edilebilecek biri değil. Yine de sorun değil. Onu daha ne kadar zorlayabileceğimin farkında değil. İşim bittiğinde, hiçbir şey için yalvarmam gerekmeyecek. Yalvaran o .

"Bekle!" Elini kapı koluna koyduğunda seslendim.

Dönüp bana ters ters bakıyor. "Çabuk ol. Gitmek zorundayım."

"Babam ne yaptı? Bilmem gerek."

Dişlerini sıkıyor ve yumruğunu sıkıyor. İlk başta bana söyleyeceğini sanmıyorum, ama uzun süren saniyelerden sonra cevap vermeye başlıyor.

"Benim için çok önemli olan iki kişiyi öldürdü."

Sözcükleri keskin bir şekilde söylemiş olsa da, her hecedeki çığ acıyı hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kalbim tanımadığım iki insan için kırılıyor.

Kaybettiği kişi onun için çok şey ifade ediyordu. Bu çok açık. Masum olduklarına eminim. Babamın cinayetleri bir çeşit koz olarak kullanması beni şaşırtmaz. Babam tam bir pislik. Başına gelecekleri hak ediyor.

Brian kapıya doğru döner.

"Hey, gitmeden önce," dedim. "Bilmen gereken bir şey var."

Sinirli bir nefes veriyor ve bana dönüyor. "Şimdi ne var?"

Yanağımın içini ısııyorum, hayatımda korkmam gereken yeni bir rotayı mühürlüyorum. Ama artık umurumda değil. Ona istediği bir şeyi sunabilirim, beni öldürtebilecek bir şeyi. Ama başlangıçta beni bu odadan çıkaracaksa, buna değer.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Hepsinin nerede olduğunu." Çenesini yukarı kaldırıyor, kaşları bir santim yükseliyor.

"Sana anlatacağım," diye devam ettim. "Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Göğsünün derinliklerinde kıkırdıyor. "Küçük kızlarla anlaşma yapan bir adama benziyor muyum?"

Dişlerini gıcırdatıyorum. "İyi. Onu bulmada iyi şanslar. Asla bulamayacaksın."

Bunu bilmemin tek nedeni, ve amcam Sal'ın olaydan hemen sonra babamın çalışma odasında kısık sesle konuşmalarıdır.

amaşırhane yangını. Bir toplantı için çağrıldıktan sonra onu beklerken kulak misafiri olarak risk aldım. Ama şu anda bu bilginin ne kadar faydalı olduğunu bildiğim için iyi ki yapmışım diyorum.

Brian vücutumdan sadece bir parmak uzaklaşana kadar bana doğru yaklaşıyor. "Ne istiyorsun?" diye homurdanıyor, çenesi seğiriyor.

Hayal kırıklığı.

"Küçük kızlarla anlaşıma yapmadığını ?" Müstehcen bir şekilde sırtıtıyorum.

Bir kol arkamda kıvrılıyor, sırtımı sıkıca kavıyor ve beni vücutunun sertleşmiş ağırlığına doğru itiyor.

"Bu bilgiyi senden almak için başka yollar bulabilirim, Chiara." Diğer eli, avucu yüzüme ulaşana kadar yan tarafımda geziniyor ve çenemi kabaca kavıyor. "Ve eğer acele edip bana baban karşılığında ne istediğini söylemezsen, annemin beni yetiştirdiği o küçük centilmenlik kırıntısı da yıpranacak."

"Sen, bir mi?" Alay ettim. "Nerede?"

Dili dışarı fırlıyor, alt dudağının üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde geziniyor, bakışlarında hınzır bir açlık dolaşıyor. "Güle güle, Chiara."

Vücutunu kapıya doğru savurarak bir kez daha odanın içinde ilerliyor.

"Bu odadan çıkmak istiyorum!" Sesleniyorum.

Dönmeden önce bir an donup kalıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bende istediğin bir şey var." Duraklıyorum, derin nefes alıyorum.

"Ve sen de bana benim istediğim bir şeyi verebilirsin. Ben buna adil bir takas diyorum." Dudaklarım muzaffer bir gülümsemeye dönüşüyor.

"edin. Verdiğiniz bilgilerin ne kadar faydalı olduğunu göreceğiz."

"Hayır," diyorum sertçe. "Sana söylediğimde beni bırakacağına dair söz vermeni istiyorum."

Gözlerimin ve burnumun arkasına bir acı yerleşiyor. Gelen gözyaşlarıyla savaşıyor, onları kırıpıştırıyorum.

"Buradan ayrılmak için neden bu kadar aresizsin? Oda prenses standartlarınıza uygun değil mi?"

Gözlerimi

kısarak

bakıyorum.

Sırtıtıyor.

Ondan nefret edip beynini gerçekten zevk alırdım. Bir kız hayal kurabilir.

Bir odaya kapatılmanın neden bu kadar zor olduğunu ona anlatmak istemediğim için içimden bitkin bir nefes çıkıyor. Ona kendimden gerçek bir parça vermek istemiyorum. Kimsenin bilmediği bir şey, Raquel'in bile.

"Uzun yıllar önce..." Gözlerimi onunkilere dikerek açıklıyorum. "Babamdan kaçmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım."

Göz kapaklarım, geçmişimin yaralı anılarını eşelemek için cesaretimi toplamadan önce sadece bir saniyeliğine kapanıyor.

ON YIL ÖNCE

Çocukken hep evden kaçmayı hayal ederdim. Buraya gelmek yıllarımı aldı ama şimdi, on sekiz yaşında, nihayet oradayım.

Taksi şoförüne biraz para uzatıp küçük valizimi alıyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Uçak biletimi elimde tutarken dışarı çıkmam biraz zaman alıyor.

Paris, Fransa. Orası benim yeni evim olacak.

Ona bakarken burnumun arkası ağrıyor, keşke hep konuştuğumuz gibi annem de benimle gelseydi diyorum. Ama bunu ikimiz için yapacağım. Kalbim göğsümde çarpıyor, adeta spiral çizerek mideme iniyor.

Babam öğrenirse beni öldürür. Ama o zamana kadar çoktan gitmiş olacağım, umarım nereye gittiğimi asla bulamaz.

Sonunda ayaklarımı arabadan dışarı kaydırarak valizi alıyorum ve kaldırıma yuvarlayarak arabanın kapısını arkamdan kapatıyorum.

Havaalanına açılan kapıya ulaştığımda taksi hızla uzaklaşıyor. İçeri adım attığımda, başımın üzerindeki ekranı tarayarak kapımı buluyorum, ancak o yöne doğru ilerlemeye başladığımda nefesim kesiliyor.

Daha önce hiç bilmediğim bir korku her yerimi sarıyor, ta ki tüm kontrol duyugumu yitirene kadar. Bedenim umutsuzluk ve dehşetle titreyene kadar.

Babam bir düzine adamla burada.

Öğrendi.

Nasıl öğrendi?

Hayır. Hayır. Onunla gidemem. Beni götüremez.

Birine çarpana kadar bir adım geri gidiyorum. "Özür dilerim. I..."

Özür dileyerek arkamı döndüm ama bir yabancıyla karşılaşmadım. Adamlarından birini buldum. Adam beni dirseğimden kavıyor ve babam bana doğru gelene kadar yerimde sabitliyor.

Tehditkâr gülümsemesi gelene kadar ayaklar santimlere dönüşüyor.

Onun muzaffer sırtışını gördüğümde kalbim midemin çukuruna düşüyor, nefesim ciğerlerimde donuyor.

Ben öldüm. Beni öldürecek. Ya da beni Michael ile evlenmeye zorlayacak. Ne yaptım ben?!

"Olay çıkarma," diye uyarıyor, sesi alçak. Ölümcül.

Beni havaalanından çıkarıp siyah ciplerinden birine bindirirken kolunu omuzlarıma doluyor.

Beni arka koltuğa itiyor, diğer yerini alıyor. Şoför bizi yola çıkardı. Babam tek kelime etmiyor. Bana bakmıyor bile.

Affedilmek, ikinci bir şans için yalvarmak istiyorum ama içimden gelmiyor. Bu adama hiçbir şey için yalvarmayacağım.

Eve vardığımızda önce o dışarı çıkıyor, yanıma geliyor ve kapıyı açıyor.

"Gidelim," diye .

Dışarı adımımı atıp onu takip ederek cehennemin beni beklediği eve girdiğimde buz gibi bir ürperti omurgamda kayıyor.

Kapı kapandığında, parmakları üst kolumu sıkıca sarıyor ve beni merdivenlerden yukarı sürüklüyor. Ona ayak uydurmak için neredeyse koşuyorum. Odama vardığımızda kapıyı açıyor ve ben soğuk, sert zemine düşerken beni içeri fırlatıyor.

Ama kapının kilitlenme sesi, anahtarın dönüşü... Bu hafızamdan asla silemeyeceğim bir ses.

Kendimi toparlayıp kapıyı denerken pantolonum ağırlaşıyor, beni içeri kilitlediğini biliyor ama hayal ettiğimi umuyorum.

Ama ben yapmadım.

Artık onun gerçek hayattaki tutsağıyım. Her zaman olduğum gibi, ama bu sefer daha kötü.

Her zaman güçlü olmaya çalıştım. Ona bana yaptıklarının -yapmaya devam ettiklerinin- beni etkilemediğini göstermek için. Ama burada kilitli kaldığım her geçen gece, kararlılığım, yıllarca inşa ettiğim o sert dış görünüşüm, doğru şekilde vurulmuş bir yumurta gibi çatlamaya başlıyor.

*Ama günde bir kez bana yemek vermek için odaya bunu belli etmiyorum.
Ağlamıyor
um.
Yalvarmıyo
rum.
Yatağa uzanıp tavana bakıyorum, umurumda gibi davranıyorum.
Ama çıkmak istiyorum.
Bir hayvan gibi kafese kapatılmaktan nefret ediyorum. Eğer pencere
olmasaydı, tüm zaman duygumu kaybederdim.
Günleri
sayıyorum.
Bir.
Beş.
On.
On dört.
O gün sonunda benimle konuşacak. Umudum cezamı çekmiş olmak, ama
babamla birlikte bundan şüpheliyim.
"Senden beklentilerim hakkında konuşmalıyız. Sen benim kızımsın ve öyle
davranacaksın. İki seçeneğin var ve sana verilen tek seçenek bu, bu yüzden
akıllıca seçim yap."*

*Kollarımı kavuşturup hançer gibi yuvarlak yüzüne bakıyorum. Koyu
kahverengi gözleri onu tanımayan birine asla kötü niyetli görünmezdi ama o
sıcaklığın altında bir katilin kalbi yatıyordu. Acımasız birinin.
Hikayeleri duydum. Onun ne olduğunu biliyordum. Ve hala ne olduğunu
biliyorum. "Ya Michael'la evlenirsin ya da işletme diplomanı alırsın."
devam ediyor. "O zaman kulübümü senin yönetmeni istiyorum. Federaller
kokluyor ve Pauly bırakın burayı, kendi kışını bile idare edecek durumda
değil. Şu anda elimdeki en iyi adam o, ama sende beyin var. Bu işi senin
yapmanı istiyorum."*

*Bu babamın bana yaptığı tek iltifat.
Beynim var. Sanırım alternatiften daha iyi.
Onunla pazarlık yapılamayacağını biliyorum. Ya ben bu sözde
seçeneklerden birini seçeceğim ya da o benim yerime yapacak. Ben de birlikte
yaşayabileceğimi seçiyorum.
Kulübü seçiyorum.*

Sonunda travmayı yeniden yaşamayı bitirdiğimde, Brian'a bakıyorum, parmak
eklemlerinin iki yanında bembeyaz olduğunu, yüz hatlarının öfkeyle
buruştuğunu görüyorum. Kaşları dalgalanıyor.

Kendi duygularıyla, sertliği onu bastıran bir adam için çok büyüktü.

Gözlerindeki yumuşamayı ya da acımayı görmek istemediğim için yere bakıyorum.

"Ondan nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim," diye devam ediyorum Brian'a bakarak.

Çenesi bükölüyor, gözlerinde babamı parçalayacak kadar güçlü dişler beliriyor.

"Onu indirmene hiçbir şey için yardım etmezdim ama bu odada sıkışıp kalmak bana sadece daha önce kilit altında tutulmanın acısını hatırlatıyor." Gözlerini yine kaçırıyorum. "Bununla başa çıkamam."

Gözlerimin içine yaşlar serpiliyor. Onların ağırlığının yaklaştığını hissedebiliyorum. "Kendimi toparlamış gibi göründüğümü biliyorum..."

Ona bakıyorum,

gözyaşlarının düşmesine izin vererek. "Ama benim yok. Herkes gibi benim de çatlaklarım var. Sadece onları gizlemek için çok çabalıyorum."

Gözlerimi kaydırarak acının dış kanıtlarını siliyorum. Zayıflık gurur duyduğum bir şey değil ama bazen hayatta kalmanın tek yolu bu.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Beni kilitlemeyin. İstedığınız kadar evinizde kalırım ve onu yok etmenize yardım etmek için elimden geleni yaparım ama bu odadan çıkmam gerek."

Aramızdaki mesafeyi açıyor, yanağımı avucunun içine alıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neden bana söylemedin?"

Gölümseyerek gözlerimi deviriyorum, dokunuşunun rahatlığına istemeden de olsa yaslanırken gözlerim doluyor. "Bunu ne zaman yapmam gerekiyordu? Arkamdan gelip bana ilaç verdiğinde mi? Ya da beni yatağına bağladığında mı?"

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bütün bunları bana daha önce söyleseydin, o buzdolabını iki kat merdiven çıkarmak zorunda kalmazdım."

"Sürekli bir hayal kırıklığı olduğum için özür dilerim." Avucunun sertliğine sokuluyorum.

"Seni başka bir odaya taşımamı ister misin?" diye homurdanıyor, başparmağı ağızımın yanında geziniyor, sanki ona dokunmak için kendi içinde savaşıyormuş gibi.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Bu oda iyi. Sadece çıkarken kapıyı kilitleme."

Başını sallıyor, parmağı ağızımın kenarını okşuyor.

Kalp atışlarım onun tüylü dokunuşuyla titriyor. Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum, bir erkeğin verdiği hissin tadını çıkarıyorum ve gerçekten umursuyormuş gibi davranıyorum. Daha önce beni önemseyen bir erkek olmamıştı. Asla da umursayacağımı sanmıyorum.

"Anlaştık." Elini bıraktı. "Şimdi bana o piçin nerede olduğunu söyle." Babamdan bahsedince sesi yumuşaklığını kaybediyor. "Sonra sana evi gezdirip Sonia'yla tanıştıracam."

Bu iyi bir şey. Bana güveniyor. Bu kafesten çıkmanın ilk adımı tamamlandı. Ama daha işim bitmedi. Bu evden için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım ve hepsinden saklanmanın bir yolunu bulacağım.

Kalbim göğüs kafesimde daha yüksek sesle atıyor, göğsümde yer kapmak için savaşıyor, ciğerlerimdeki hava felç edici bir korkuyla donmuş durumda.

Babama ihanet etmek üzereyim. Asla . Eğer öğrenirse.

Ama bildiğim düşmanla savaşmalıyım ve şu anda o düşman Brian.

"Anneme büyükannem ve büyükbabamdan miras kalan bir ev var," diyorum ona. "Babam ve amcalarım orayı uyuşturucu ve silah zulası olarak kullanıyor. Çamaşırhane olayından sonra orada olacağını söylediğini duydum. Bilirsiniz, orayı ateşe verdiğinizde."

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyor. "İyi bir gösteriyi severim."

"İzlemeyi çok isterdim," diye araya giriyorum, babamın evinin kül olduğunu görmekten ne kadar keyif alacağımı bildiğim için.

"Seyretmeyi seviyorsun, ha?" Gözlerinde yaramaz bir parıltı var ve gamzesi bir gülümsemeyle derinleşiyor.

"Yangından bahsediyorum." Alaycı bir sırıtışla başımı sallıyorum.

"Ben de." O da sırıtıyor. "Sadece farklı bir tür."

Alt dudağımın kenarını ısııyorum, sarhoş edici şehvet ve açlığın karışımı gözeneklerimden sızıyor, beynime dolanıyor, onu ve beni gösteren görüntülerle dolduruyor.

"Adrese ihtiyacım var Chiara," diyerek beni fantezilerimin sisinden koparıyor.

Cep telefonuna yazarken ona konumu veriyorum.

"İyi iş çıkardın." Başını salladı.

"Ona benden geldiğini söyleme."

"Söylemem."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Dikkatli ol."

"Benim için endişeleniyor musun?" Kaşları sıkıca çatıldı. "Bu çok mu kötü?"

Sert bir nefes çekiyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi içtenlikle bastırılmış. "Ne için?"

Bakışlarımız konuşulmayan bir şeye karışıyor, aramızda bir bağ oluşuyor.

Bi

- z. "Babanın bir bok parçası olduğunu. Her çocuk iyi bir babayı hak eder." Sahte bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Ben farklı bir şey bilmiyorum."

CHAPTERS)VTEEN

CK) ARA

BENİ ODADAN ÇIKARIP UZUN, BEMBEYAZ BİR KORIDORA GÖTÜRÜYOR. O kadar çok kapı var ki, hepsini zar zor sayabiliyorum. O çoktan aşağıya doğru inerken ben etrafımı öğrenerek bakmaya devam ediyorum.

Ayaklarım siyah ahşap basamaklara çarpıyor, aşağı inerken ellerim döner merdivenin parlak siyah tırabzanı üzerinde kayıyor.

Fuayeye girdiğimde gözlerim hemen katedral tavanı ve ortasında asılı duran büyük gümüş avizeyi fark ediyor. Onu takip ederek bir malikâneye benzediği her halinden belli olan çalışma odasına giriyorum.

"Vay canına," diyorum. "Tavan olağanüstü."

Çatının koyu grisi, farklı açılardan geçen beyaz tepe kirişleriyle çerçevelenerek bir dama tahtası yanılsaması yaratıyor. Süslü ve güzel.

Ben her şeyi incelemeye devam ederken omzunun üzerinden "Fazla rahatlama," diye sesleniyor.

Elim bir yanda krem süet L şeklinde bir kanepe, diğer yanda iki koyu gri koltuk ve ortada dikdörtgen cam bir masa üzerinde gezinirken, "Seni kovup buraya taşınabileceğimi umuyorum," diye takılıyor. Kanepe, açık gri tuğlalarla çevrili bir şömineye bakıyor.

"Bakmayı kes ve yürümeye devam et," diye emrediyor.

Ama onu görmezden geliyorum, soluk gri duvarlara ve tavandan tabana pencerelere bakıyorum, eşleşen bir yatağa sahip büyük beyaz bir çardak ve bir grup şezlongla çevrili oval şekilli bir havuz ortaya çıkıyor.

Çok zengin olduğu çok açık. kesinlikle paramız vardı, hem de çok, ama bu bambaşka bir zenginlik seviyesi.

Arkadan bir dizi ayak sesi yaklaşıyor, sonra bir diğeri. Donup kalıyorum, döndüğümde tepeden tırnağa siyah giymiş iki uzun adamın bize doğru geldiğini görüyorum. Nefesim kesildi ve Brian'ın arkasını dönmesine neden oldum.

Kim bunlar ve neden buradalar?

Gözlerim açılıyor ve yavaş adımlarla geriye doğru gidip Brian'a sertçe çarparken sırtımda bir ürperti hissediyorum. Eli kalçalarımın uzanıyor ve beni vücuduna yaslıyor.

"Sana zarar vermeyecekler." Sesi kulağımın kabuğunu okşuyor. "Benim için çalışıyorlar."

Kalçamı sahiplenerek sıkıyor, sonra beni serbest bırakıyor.

"Miles. Kevin," diyor selamlama şeklinde. "Bu Chiara ve bir süre burada kalacak."

Adamlar, avluya açılan kapının her iki yanında durarak uzaklaşmadan önce bana soğukkanlı bir şekilde başlarını sallıyorlar. Korumalar olmalılar.

Brian, "Hadi Chiara," diyerek yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor. "Gidip Sonia'yla tanışalım."

Hızımı artırıp onu mutfağa kadar takip ediyorum. Siyah saçları gümüşle karışık kısa boylu bir kadın, sırtı bize dönük bir şekilde tezgahın üzerinde bir şeyler doğruyor.

"Sonia, seni bir tanıştırmak istiyorum." Boynunu döndürür ve bıçağı yere bırakır.

"Oh, merhaba canım." Bize doğru yürürken ellerini siyah önlüğüne siliyor. Ona elimi uzattım. "Ben Chiara. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Onu sıcak bir şekilde kucaklıyor, gözlerinin kenarları şefkatli bir gülümsemeyle kırışıyor.

"Çocukların arkadaşlarıyla tanışmaktan her zaman mutlu olurum," diyor sevgiyle, Brian'a bakarak.

Hangi çocuklar? Kendi kendime merak ediyorum. Gardiyanları mı kastediyor?

"Bu akşam yemek için evde olmayacağım," diyor ona, sesi giderek yumuşuyor. "İşin bittiğinde yemeği buzdolabına at."

Nerede olacak? Saat daha akşam altı. Striptiz kulübüne gitmesine saatler var. Sanırım dünyanın çoğu uyumadan önce orayı yok etmeyi planlamıyordur.

Gitmeden önce onunla bire bir zaman geçirmeyi umuyordum, bu bana planımı pekiştirme ve beni yeterince istemesini sağlama şansı verecekti.

gardını düşürür. Ancak o zaman onun iyi tahkim edilmiş kalesinden kaçma fırsatım olacak. Ama oraya ulaşmak çok daha zor bir görev olacak. Her adımda benimle savaşıyor.

"Sorun değil. Ama yemek yediğinden emin ol." Eli çocuğun yüzüne uzanıyor ve hafifçe yanağını okşuyor. "Büyüyen bir çocuğun yemek yemesi gerekir."

Tatlı bir büyükanne figürü gibi. Onları birlikte görmek gerçekten çok güzel.

"Fark ettin mi emin değilim, Sonia." Ses tonu hafif bir şakacılıkla ayarlanmış. "Ama uzun zamandır erkek olmadım."

Elini bırakıyor ve sallıyor. "Eh, benim için siz çocuklar hep bebek kalacaksınız. Ne kadar güçlü ve sert olduğunuz umurumda değil. Duydunuz mu?"

"Evet, hanımefendi," diye kıkırdar Brian, bu kadına duyduğu hayranlık yüz hatlarına damgasını vurmuştur.

Sonia'nın koyu kahverengi gözleri şimdi benim üzerimde. "Belki de kaldırmadan önce güzel bir sıcak yemek istersin?"

"Yapardı," diye benim yerime cevap veriyor.

Başımı ona doğru eğiyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve ona "kendi adıma cevap verebilirim" bakışı atıyorum.

Sonia dudaklarını büzerek Brian ve benim aramda bir bakış atıyor. "Tamam, sana bir tabak hazırlayayım."

Brian ve ben hep bir ağızdan, "Teşekkür ," diyoruz, bakışlarımız kısa bir an için birbirimize kayıyor.

"Gideceğiz," diyor ona. "Zamanınızı çalmak istemem." "Seninle tanışmak güzeldi, Chiara, canım."

"Sen de," diyorum.

"Bir süre kalacak," diye ekliyor, gözleri bilerek bana bakıyor. "Öyle değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum, kızgın bir gülümsemeyle dudaklarımı büküyorum. "Bana başka seçenek bırakmadın."

Görüş alanımın bir köşesinden Sonia'nın kaşlarını çatarak Brian'dan bana baktığını görüyorum.

Çenesi kenetleniyor, gözleri iyi kontrol edilmiş bir öfke tabakasıyla dolup taşıyor. "Yarın görüşürüz Sonia," diye bağılıyor nazikçe. "Biz , Chiara. Hadi gidelim."

Sonia ruh halindeki değişikliği fark eder. "Terbiyeli ol." Ona bir parmağını kaldırıyor, sonra çalışma masasına dönmeden önce bana küçük bir el sallıyor.

Brian mutfağın diğer tarafından fırlayıp çıkıyor, geldiğimiz yoldan değil, sağa dönüp gözden kayboluyor. Elimden geldiğince ona ayak uyduruyorum ve onu dar bir koridorda volta atarken buluyorum.

Beni görür görmez öne atılıyor, bileğimden tutup beni Sonia'nın duyamayacağı şekilde aşağıya çekiyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Elimi çekmeye çalışıyorum ama elini sıkı sıkı tutuyor.

Cevap vermiyor, koridorun sonuna varana, sırtım hafif bir gümbürtüyle duvara çarpana kadar beni çekiyor. Avuçlarını yüzümün yanına koyuyor ve bana zehirli bir bakış fırlatıyor.

"O da neydi öyle?" diye fısıldıyor, yüzünü yaslıyor, hırıltısı dudaklarımda geziniyor.

"Sen neden bahsediyorsun, seni psikopat?" Sesim kısık ama içimde öfke kabarıyor.

Beni böyle hırpalayarak kim olduğunu sanıyor? Ve neden beni duvara yapıştırıp acımasızca becermesini istiyorum?

"Chiara, yemin ederim." Dişlerini gıcırdatıyor, bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında geziniyor. "Eğer bu boku bir daha denersen seni o lanet odaya geri kilitlerim. Sonia bu yönüm hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum."

Başımı yana eğiyorum. "Yani kadınları kaçırıp büyük, kötü odana kilitlediğini bilmiyor mu?"

"Ben kadın kaçırmam." Dudakları kıvrıldı, benimkilere o kadar yakındı ki biraz onunkilerin tadına bakacaktım. "Sadece bir tanesini."

"Belki de bir dahaki sefere rehinen olduğumu kime söylediğin konusunda beni uyarmalısın," diye sıkılmış dişlerimin arasından tükürdüm. "Excel tablosunu tercih ederim."

"Bunu düşüneceğim." Sırıttıyor, nefesi ağzımı yalıyor.

"Nasıl olur da hiçbir şeyin farkına varmaz?" Fısıldıyorum, arzunun gürültüsü içimi ısıtıyor. "Etrafında bu adamlar varken şüphelenmiyor mu?"

"Hayır," diye alçak sesle ve derinden haykırdı, gözleri kısılmıştı.

"Onların kim olduğunu sanıyor? Arkadaşların mı?" Küçük bir kahkaha attım. "Muhafızlar. İşlerim ve rakiplerim olduğunu biliyor. Kimse asla çok dikkatli ol."

"Beni buraya isteğim dışında getirdiğinizi gerçekten bilmiyor mu?"

"Hiçbir ipucu yok." Bir eli çenemi buluyor, parmakları kabaca çeneme giriyor. "Yerinde olsam çenemi kapalı tutardım prenses."

"Bana öyle demeyi kes!" Yumuşak bir haykırıyla parmaklarımın sırtına indiğini, tırnaklarımın canını acıtacak kadar sırtını tırmaladığını söylüyorum.

Bacaklarından biri kalçalarımın arasına girerken küçük bir hırıltı çıkarıyor, çenemdeki eli boynuma doğru kayarken vücudu kabaca benimkine bastırıyor.

Kıyafetlerinin altından sertliğini karnımın alt kısmına doğru ittiğini hissettiğimde sessiz bir inilti çıkarıyorum. Geniş avucunun genişliği boynumun sütununu sarıyor, parmakları yavaş yavaş kapanıyor, her nefesim için savaşıma kadar boğazımı itiyor.

"Sanırım burada kimin yetkili olduğunu unuttun." Daha da eğiliyor, dudakları çenemde geziniyor. "Umarım bu iyi bir hatırlatma olur." Daha sert sıkıyor. "Benimle taşak geçme, Chiara. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

"Beni korkutmuyorsun," diye hırıldayarak söylüyorum, nefes almakta zorlanıyorum, tırnaklarım sırtını daha derinden deliyor.

Fırtınalı bakışlarında bir kıvılcım tutuşuyor, içimde nabız gibi atıyor, birlikte ne olabileceğimize dair arzu gözlerinde o kadar belirgin ki. Keşke farklı insanlar olsaydık, farklı bir hayatın içine doğsaydık.

"Sanırım buna bir çare bulmamız gerekecek." Bu sözler bir tehdit anlamına geliyor.

Tırnaklarım yavaşça omurgasından yukarı, boynunun arkasına doğru ilerliyor, ta ki başına ulaşır derisini ısırana kadar.

Tırnaklarım kaslarının sertliğine daha da batarken kekeleyen bir ses tonuyla "Getir bakalım," diye meydan okuyorum.

Vahşi bir hırıltıyla tıslıyor, ellerimin üzerinde olmasından açıkça hoşlanıyor. Hoşlandığını bilmek hoşuma gidiyor. Amacıma ulaşmama yardımcı oluyor. Ne kadar çok dokunursak, yatağına girmeme izin verme şansı o kadar artacak ve ondan sonra, geldiğini bile görmeden kalbine gireceğim.

Oraya gittiğimde, benim için yapamayacağı hiçbir şey olmayacak, istediğim zaman evinden ayrılmama izin vermek gibi, karşılığında kalbimi almaya fırsat bulamadan ortadan kaybolmama fırsat verecek.

Onun gibi adamlar tanıyorum: her açıdan güçlüler, her şeyi koruyorlar, kalplerini bile. Ama özenle inşa ettikleri tüm duvarları yıkmak için tek bir çatlak yeter.

"Beni kışkırtma bebeğim," . "Seni bir dal gibi kırabilirim ve burada beni durduracak kimse olmaz."

Nabzım boynumda atıyor.

Onu duyabiliyorum.

Hisset.

İçime bir çekiç gibi vuruyor, tekrar tekrar, acıyana kadar. "Yap o zaman," diye itiyorum. "Ne bekliyorsun?"

Arzuyla karışmış korkumun tadını alabiliyorum. Beni heyecanlandırıyor ama aynı zamanda korkutuyor. Ve bu hoşuma gidiyor. Oynadığımız bu oyun sonunda ikimize de zarar verebilir, ama bazen yanık yaralara değer.

"Buraya tutsaklığımı senin için kolaylaştırmaya gelmedim," diye devam ediyorum, tek kelime etmeyi reddettiğinde, delici bakışları onun yerine tüm konuşmayı yapıyor.

"Bu çok kötü." Ağzı zar zor benimkine yaklaşıyor. "Senin için."

Uzun, derin nefesleri dudaklarımda gezinirken, kalçası içime giriyor ve boğazımın derinliklerinden alçak bir inilti çıkarıyor. Ciğerlerim yanarken, göğsüm hızla inip kalkarken ve bana verdiği her nefes için çabalarken bile ağzıma bir sırtış yayılıyor.

"Sana bakmayı sevdiğim için şanslısın," diye geveliyor, gözleri tutuyor, dudakları kulağımın kabuğuna doğru eğiliyor. "Yoksa çoktan ölmüş olurdun."

O dumanlı ses hassas kulak mememi okşuyor, içindeki kabuk kalçalarımın arasındaki ağrıya sürtünüyor. Bu piçin başladığı işi bitirmesini isterken canım yanıyor. Ama bunun yerine, elleri düşüyor ve nefes alış veriş normal hızına dönerken benden uzaklaşıyor.

Benim.

Amansız bakışlarımız aynı hizaya geliyor, birbirimize bakıyor, kelimelerle adlandıramadığımız bir savaş veriyoruz. Gözleri bir hüsrana yumağıyla kararıyor.

"Şimdi gidiyorum." Ellerini rahatça kapüşonunun içine sokar. "Her yerde kameralar var ve adamlarım izliyor olacak. Sakın bir şey yapmaya kalkmayın."

"Ne demek her yerde?" Gözlerim kocaman açıldı. "Benim odam da mı?"

Nabzım boğazıma çarpıyor, utanç verici bir şey yapıp yapmadığımı ya da çıplak dolaşıp dolaşmadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Oh, Tanrım! sanmıyorum.

"Benim odamı kastediyorsun," diye kıkırdarken dudakları hınzır bir sırtışa dönüşüyor. "Seni pislik!" Sonia'nın ya da bir başkasının duyup duymaması umurumda değil.

"Bunca zamandır beni mi izliyordun?" "Aynen öyle, bebeğim."

Adımlarını, vücudu kışkırtıcı bir dokunuşla benimkiyle buluşuyor. Bir parmağı çenemin altından kayıyor, arkası yüzümü onunkine doğru kaldırıyor.

"Ama sen biraz sıkıcısın." Kelimeler dudaklarımda mükemmel bir ritimle mırıldanıyor, vücudum hem öfke hem de şehvetten ısınıyor.

Sıkıcı, ha? Sana sıkıcıyı vereceğim.

"Odanızda kalın ve benim odama girmeyin. Seninkinin yanında. Oraya gittiğini anlarım."

Gitmeye başladı, adımlarının ortasında durdu, olduğu yerde durdu. Nefes alırken sırtı esniyor, bana dönüyor, yüz hatları artık daha az sert. Bakışlarımı o kadar dikkatle inceliyor ki, neredeyse onun bakışları arasında kayboluyorum.

"İyi uykular, Chiara." Sesinin şehvetli tınısı havada dolaşıyor ve beni cinsel ihtiyaçla yıkıyor.

Uzun bir nefes çekiyorum, kollarına koşup onu öpmek için duyduğum saçma dürtüyle savaşıyorum.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," diye itiraf ediyorum. "Bu gece dikkatli ol."

Sert bir iç çekip bakışlarını başımın üstündeki duvara dikeyiyor, sonra hışımla koridoru terk ediyor, beni orada yıkık dökük bir halde bırakıyor, endişelenmem gereken tek kişi kendimken neden burada beni kaçırın kişi için endişelendiğimi merak ediyorum.

CHAPTER SEVENTEN

DOM) N) C

ÇOCUKKEN BİLE BABASININ NE TÜR BİR HAYVAN OLDUĞUNU BİLİYORDUM. öyleydi, ama bana ona ne yaptığını anlattığını duymak, onu şekilde kilitlemek, bana bir şey yaptı. Ona yaptıklarını yapamazdım. Geçmişimizde ne olursa olsun onu bu şekilde incitemezdim. O daha iyisini hak ediyor. Her zaman hak etti.

Ama onun yanında dikkatli olmalıyım. Beni etkilemesine izin veremem. Vücuduyla beni baştan çıkararak ve gözyaşlarıyla beni mahvederek kardeşlerimle özenle hazırladığımız planı mahvetmesine izin veremem.

Buradan gitmek istediğini biliyorum. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama gitmesine izin veremem. Evimin konforunun ötesinde onu neyin beklediğini bilmiyor ve bilmek de istemiyor.

Onunla işim bittiğinde, gitmiş olacak. O tatlı dudakların ve aradaki diğer her yerin tadına bakmak için baştan çıkarılamayacağım kadar uzakta.

Chiara'nın ağızda bıraktığı tadı dilimden atmam gerekiyor, yoksa kendimi onun içine gömmek isteyeceğim. Beni deli ediyor. İçinde ruhumu tutuşturan bir ateş var ve onu ahlaksızca arzulamama neden oluyor.

Daha önce hiçbir kadın benimle onun gibi konuşmamıştı. O diğerlerinden farklı. Bu ateşli ruhu öldürmek istiyorum, bir yandan da onu geliştirip büyümesine yardımcı oluyorum. Onun karşılık vermesini seviyorum, ama ben daha sert ve daha kirli savaşıyorum.

Başımın arkasını ovuşturarak dikkatimi Chiara'dan uzaklaştırıp elimdeki göreve .

"Ne kadar sürecek?" Güvenlik şefimiz ve kardeşlerimle birlikte içinde bulunduğumuz minibüsün şoförü Miles'a soruyorum. Adamlarım arasında gerçekten güvendiğim tek kişi o.

Omzunun üzerinden "Beş dakika efendim," diyor.

Miles işinde mükemmeldir, eski bir keskin nişancı ve bir zamanlar donanmada SEAL'dı. Benim için çalışan tüm adamların üst düzey askeri geçmişleri var. İçinde bulunduğumuz türden bir bok için, sadece en iyisi yapacaktır.

Ben buradaki diğer iki adamın yüzlerini tararken o hızlıca sola dönüyor. Arkamızdaki minibüste sekiz adam daha var, striptiz kulübüne doğru gidiyorlar, kendilerini neyin beklediğini bilmiyorlar ama her şeye hazırlar.

Evden çıktıktan sonra kardeşlerim ve adamlarımızla birlikte Enzo'nun evinde bu gece için hazırlandım. Chiara oradayken evimde bir bok yapamam ve Raquel onun evindeyken Dante de .

Minibüs duruyor, sessiz sokakta sıralanan ağaçlar ve fenerlerden başka bir şey olmayan kulübün çeyrek blok ötesine varıyor. Uyanık olanlar sadece cırcır böcekleri ve biz de öyle kalmasını istiyoruz.

Diğer minibüsteki teknik adamlarımdan biri üç mil yarıçapındaki kamera frekanslarını öldürmekle görevliydi. Ring kamerası, araç kamerası, aklınıza gelebilecek her kamera saatlerdir çalışmıyordu.

"Efendim, yerimizi aldık." Roger telsizimden beni uyardı. "İçeride bazı hareketler görüyoruz. Şimdiye kadar iki adam. İkisi de silahlı."

Roger en ölümcül adamlarımdan biri, muhtemelen orduda keskin nişancı olarak çalıştığı günlerden kalma. Ayrıca gündüzleri karma dövüş sanatları okulu işletiyor ama geceleri benim için tam olarak ne yaptığını kimse bilmiyor.

"Beklemede
kalın," diyorum.
"10-4."

Adamlarıma "Arka tarafa geçiyoruz" dedim. "Maskelerinizi ve eldivenlerinizi her zaman takın. İçerideki herhangi bir adamı öldürün."

Kardeşlerim ve diğer adamlar siyah yüz maskelerini indiriyorlar, ellerinde yarı otomatik tabancalar ve her birinin vücuduna bağlanmış iki tane daha. Bu silahları seviyorum. Yerdeki spor çantasından kendiminkini çıkarıyorum. Faro iyi bir zevke sahip. Kendi silahlarını kendi halkı üzerinde kullanmasındaki ironi gözümden kaçmıyor.

Minibüsten çıkıyoruz, yavaş ve ölçülü adımlarla kulübün arkasına doğru ilerliyoruz. Diğer minibüsteki birkaç adam içeride hazır bekliyor, olası tehditlere karşı gözcülük yapıyor.

Botlarımız çakılların üzerinde çıtırdıyor ve kapıya yaklaştığımızda, kapıdaki cam pencereden içeriye bakıyorum, ellerinde dokuz milimetre olan iki adamın ileri geri volta attığını görüyorum. Ama henüz bizi görmüyorlar. Yakın değil.

Yeterince. Ortada, Chiara ile ilk konuştuğum barın yanında yerlerini aldılar. İki parmağımla işaret ederek herkesi gördüklerim konusunda uyarıyorum.

Faro, kulüpteki kamera görüntülerinden onu kaçırdığımı görmüş ve adamlarını buraya göndermiş olmalı. Onun bilmesini istedim. İçeride saklanan daha fazla adam olmalı.

Ondan çaldığım anahtarları çıkarıp birini dikkatlice kapıya yerleştiriyorum ve bir tık sesi duyana kadar çeviriyorum. Ve gecenin sessizliğinde, daha yüksek sesle geliyor.

Uğursuz.

Dante ve Enzo kapının diğer tarafındalar, diğer çocuklar da arkamızda dağılmış durumdalar.

Bir kez başımı sallayarak onlara hazır olmaları için işaret veriyorum. Kapıyı iterek açıyor, adamlar alarmla bağırırken içeri dalıyoruz.

Pop.

Pop.

Pop.

Ateş etmeye başladık, kurşunlar kafamın yanından geçiyordu. Kulübün arka tarafına açılan kapılardan üç adam daha koşarak çıkıyor ve peş peşe ateş ediyor.

Eğilip diz çöktüğümde bir mermi kulağımın yanından uçup gidiyor, yere düşerken bir orospu çocuğuna baldırından ateş ediyorum.

Acı içinde çığlık atıyor.

"Seni pislik. Hepiniz öldünüz," diye tehdit ediyor şimdi Mikey olarak tanıdığım capo. "Faro hepinizin kellesini alacak."

Hala üzerinde benim Dizler, I noktabenim silah at onun Gövde. "İyi İyi geceler, orospu çocuğu. Faro'nun seni ziyaret etmesini sağlayacağım."

Onu göğsünden vurdum. Sonunda . Biri gitti.

Gözlerim odanın içinde uçuşuyor, boynumdaki nabız öfkeyle çarpıyor, kalbimdeki öfkeyle eşleşiyor. Hepsinin ölmesini istiyorum. O aile için çalışan herkes ölecek.

Dante bir diğerini vurarak öldürürken, Enzo da adamın silahı yerdeyken, yakında pişman olacak bir orospu çocuğunu yumrukluyor.

Onu almak için acele ediyorum. Enzo göz teması kuruyor ve adamı hafifçe yana iterken, kafatasının arkasındaki pislğe ateş ediyorum. Kardeşimin üstüne düştü.

"Lanet olsun, dostum," diye mırıldanıyor Enzo, ölü ağırlığı tamamen üzerinden iterek. "Onu tam tepemde öldürmek zorunda mıydın?"

Ona elimi uzattım ve yukarı çektim. "Belki de seni orada bırakıp yüzünü yeniden düzenlemesini istemeliydim."

"Solunuzda," diye uyarıyor Enzo bir baş hareketiyle, dört adam daha saldırıya geçerken.

Orada kaç kişi var? Bum.

Bum.

Birini gözünden vuruyorum, diğeri bana ateş ederken eğiliyorum, Enzo da diğer ikisinin icabına bakıyor.

Omzum yanıyor ama acıyı görmezden geliyorum ve az önce beni öldürmeye çalışan kişiye iki el daha ateş ediyorum.

Boynundan fışkıran kanla yere yığılır.

Üstünde durarak göğsünün ortasına bir kurşun daha sıkıyorum.

Artık kesinlikle ölü. Ondan sızan kanı izlerken, kurşunların durduğunu fark ediyorum.

Şimdi sessiz.

"Siktir!" Dante arkamdan homurdanıyor.

Yanına koştum ve iki adamı ölü buldum.

Sol kolunu tutuyor, dudakları geriye doğru sıyrılmış, dişleri sıkılmış, yüzü acıyla bükülmüş. "Vuruldu."

Kolu serbest kalana kadar kapüşonunun kolunu nazikçe çekmeye başlarken ona "Bir ," diyorum.

Kolunun üst kısmından, omzunun hemen altından kan sızıyor.

"Kahretsin, seni Raquel'e götürmeliyiz. En yakın o."

Bu nasıl tedavi edeceğini bilir. Kapüşonumu yaranın etrafına sıkıca sarıyorum ve kanamayı durduracak kadar basınç uyguluyorum.

"Yüklenelim ve buradan siktir olup gidelim!" Adamlarıma bağıriyorum.

Etrafa baktığımda hepsinin hâlâ tek parça olduğunu görüyorum. Rahatlık üzerime çöktü.

Be

n. Enzo ve ben Dante'yi tutarken, inilti duyduk. Bir kadın sesi.

Ne oluyor lan?

"Bunu duydun mu?" Enzo soruyor, gözleri kısılıyor, sesi kısık.

Başımla barı işaret ederek başımı sallıyorum.

Git, ben konuşurum.

Anlayışla başını sallar ve adamlarımızdan biri görevi devralır.

Dante'yi sabit tutan Enzo sese doğru ilerliyor.

Birkaç yavaş adım atıyor ve sonra barın üzerinden atlıyor. Bu salak pervasız. Eğer Dante olmasaydı, onu öldürürdüm. Arkada lanet bir silah olabilir.

"Uzak dur benden!" diye bağıyor kadın, gözyaşları ses tonundan belli oluyor.

Aşağı bakarken avuçlarını uzatıyor. Benim görüş alanımdan onu göremiyorum. "Sana zarar vermeyeceğiz," diye söz veriyor. "Dışarı gel." Uzaniyor

bir elini onunkine uzattı. "Dışarıda kardeşlerim ve bizim için çalışan bir grup adam var. Sana bir şey yapmayacağımıza yemin ederiz."

"Umurumda değil! Beynini uçurmadan önce hemen gitmen gerek."

Yani bir silahı var. Henüz kullanmadığı için şanslı. Ya da şanslı olduğunu söylemeliyim. Kardeşimi öldürseydi onu vururdum.

"Ateşli ve silahlı bir kadını ne kadar sevsem de, özellikle de o kadın sensen, o şeyi bana doğrultmayı bırakmalısın Joelle." Sırıttıyor.

Onu tanıyor mu?

"Siktir git, Enzo."

Bu her türlü karışıklığı giderdi.

Rahatça bara yaslanıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki dostça sohbet ediyorlarmış gibi. "Buraya gelmemin asıl sebebinin sen olduğunu artık biliyor olmalısın. O direğe sahip olma şeklin..." Sanki hayal ediyormuş gibi homurdanıyor. "Lanet olsun, kızım. O şeyin üzerinde yılan gibisin."

Buraya Dante'yle geldiğini biliyordum ama striptizcilerle arkadaşlık ettiğini bilmiyordum. Şaşırdığımdan değil.

O çocuğun yuva kurduğunu görmek için para verirdim. Evlilikten bahsetmiyorum bile. Bir kız arkadaştan bahsediyorum. Ama bize verilen hayatla, hiçbirimiz buna sahip olamayız. Henüz değil. Düşmanlarımızın kanı ayaklarımıza dökülene kadar olmaz. Geçmişini bırakıp bugünde yaşayana kadar olmaz.

"O silahı bırakıp bizimle dışarı gelmeye ne dersin?" Enzo ona söyler. "Seni eve bırakırım."

"Ben burada iyiyim," diye karşı çıkıyor. "Gidebilirsin."

"Tamam, tabii bebeğim, sen kal." Bardan geri çekiliyor. "Ama burayı yaktığımızda tüm o güzel tenin çıtır çıtır olduğunu görmek gerçekten utanç verici olur. Tüm bu yeteneğin boşa gitmesini istemem."

"Siktir git!" diye bağıyor.

Sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Böyle güzel bir ağız böyle kirli şeyler söylüyor."

Ve o daha tek kelime edemedi, silah olduğunu düşündüğüm şeyin yere düşme sesi havayı yarıyor.

Hızla eğilip gözden kayboluyor.

"Dokunma bana, seni pislik!" diye bağıyor.

Enzo inliyor ve ayak sürüme ve hareket sesleri duyuluyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve bizim yaşlarımızda, dalgalı sarı saçlı ve açık mavi gözlü bir kadının kolunu tutuyor.

"Pislik mi?" diye soruyor suçlayıcı bir şekilde, diğer elini göğsüne dayamış ona bakarken. "Bu benim centilmenliğimdi. Eğer bir pislik olsaydım..." Saçlarını yumruklayarak yüzünü kendine yaklaştırıyor. "Seni boğazından tutup sürüklerdim."

İkisi de birbirlerine dik dik bakarken gözlerini kinle kısıyor, çenesini çelikleştiriyor.

"Hadi ama dostum. Dante'nin yardıma ihtiyacı var!" Bağıyorum. Sonunda bana baktı.

"Evet, . Benim ."

Onu kolundan çekip bardan uzaklaştırıyor ve sonunda bize katılıyor. Yanımdayken kulağıma doğru eğildi.

"Elimizde kim olduğunun farkında mısınız?" diye fısıldıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bianchi kardeşlerin en sevdiği oyuncak. Ve onlara bir ton para kazandırıyor." Beynindeki dişlilerin döndüğünü görebiliyorum.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?"

Sorumun cevabını zaten biliyorum.

"Onu elimde tutmak istiyorum. Onlarla uğraşmak için daha iyi bir yol var mı? Kulüplerini yakar ve en sevdikleri kızı alırız."

"Tamam. O seninle kalıyor."

"Başka türlü olmazdı. Onunla birlikte *çok* eğleneceğimize dair içimde bir his var." Onu kendi tarafına çekerken yüzündeki gülümseme ölümcül.

Hoşnutsuzlukla inliyor, ona bakmayı reddediyor, gözlerini adamlarımdan ayırmıyor.

Dante'yi minibüse bindirdikten sonra. Birkaç adamla kulübe dönüp, her santimini yakacağım.

Bum.

CHAPTER 10

CK) ARA

NEFESİM KESİLDİ, GÖK GÜRÜLTÜSÜNDEN ANINDA OTURUR POZİSYONA SIÇRADIM.
Yakın bir yerden gelen patlama sesi beni uykumdan uyandırdı.

İki elimle göğsümü kavıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve vücudumda sekiyor. Pencereden dışarı baktığımda, kalın karanlık bulutların hala gökyüzünü kapladığını görüyorum.

Titreyen ellerim yorganı bedenimden kaldırırken nefeslerim hızla kesiliyor.

Bu kim olabilir? Brian mı? Babam mı? Belki yerini söylediğimi öğrendi ve beni öldürmesi için birini gönderdi.

Thud.

Bir ayak sesi zeminin gıcırdamasına neden olur.

Gözlerim şişiyor, bedenim buz gibi bir soğukla doluyor, kalbim her nefeste çarpıyor, neredeyse içimde patlıyor.

Ayaklarımı yavaşça yataktan dışarı sallıyorum ve oturuyorum. Hareket edemiyorum. Zamanın içinde donmuş.

Buz gibi.

Titriyoru

m.

Thud.

Thud.

Thud.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Cesaretimi toplayıp ayağa kalkıyorum, parmak uçlarımda zeminde ilerliyorum ve kapıyı kilitliyorum, herhangi bir ses duyup duymadığımı anlamak için kulağımı kapıya dayıyorum.

Hiçbir şey.

Her kimse hareket etmeyi bıraktı. Ahşap zemin yine gıcırdıyor.

Nefes verişlerimi duyuyorum. Odanın yankısında daha yüksek.

Odamın hemen dışında zemin gıcırıyor ve karnım dönüyor, pantolonumun sesi daha da yükseliyor. Saklanacak bir yer bulmalıyım. Beni yere bastıran ağır korkuyu yutuyorum, bacaklarım hareket etmeyi reddediyor.

Lütfen Brian ol. Ölmek istemiyorum.

Ayak sesleri geri dönüyor, benden uzaklaşıyor ve bir kapının kapandığını duyuyorum. "Brian?" Neredeyse kendi kendime fısıldıyorum.

O olup olmadığını bilmek zorundayım. Bu gece ne olduğunu bilmeliyim. Ekibimin iyi olup olmadığını. Elim kapı koluna yaklaşıyor, sonra geri çekiliyor. Korkmaktan nefret ediyorum. Kendimi zayıf ve acınası hissettiriyor.

Büyürken yaşadığım korkunun miktarı çok fazlaydı ve bir şekilde hala o günleri yaşıyor olmam biraz üzücü. Babam her zaman her şeyin merkezinde oldu ve pek bir şey değişmedi.

Avucumu kapı tokmağına götürerek çevirmeye çalışıyorum ama korku odanın her köşesinden bana saldırıyor. Hızla atan nabzımı ve düzensiz kalp atışlarımı dengelemek için kendime birkaç saniye daha veriyorum.

Büyük bir endişeyle kolu çevirdim. Yavaşça.

Her seferinde biraz.

Dön.

Dön.

Kapı parçalanırken gıcırıyor.

Sikeyim.

Boğazımda yükselen safranın tadını alabiliyorum.

Keşke bir silahım olsaydı. Babam bana kulübü korumam gerektiğinde nasıl kullanacağımı öğretmişti.

Brian'ın yatak odasının nerede olduğunu biliyorum. Oraya koşup içeri girebilirim güvende . En azından öyle umuyorum.

Tamam. Üç deyin, kendime söylüyorum.

Bir. Kapıyı biraz daha aralıyorum ve koridorun tamamen karanlıkla kaplı olduğunu görüyorum.

İki. Gözlerim ışıksızlığa alışırken bir adım atıyorum.

Üç. Odasına doğru deli gibi koştum ve kapıyı açtım. Kapıyı çalmadım bile.

" da kim lan?" diye bağılıyor ve metal şangırtısına benzer bir ses duyuyorum.

"Ben Chiara. Beni öldürme," diyorum çabucak.

Komodinin üzerindeki lamba yanar ve adam orada oturur, kambur durur, elinde bir tabanca vardır, kan lekeleri kolundaki dövmeyle lekelemektedir.

Doğru görünmüyor. Bir var.

Güçlü, kendine güvenen adam bir acı tabakasıyla gölgeleniyor.

"Neyin var?" diye sordum. "İyi misin?"

Tek bir adımla ilerliyorum.

Dik dik bakıyor, göğsü yırtık pantolonuyla inip kalkıyor. "Buraya neden geldin?" Konuşurken silahını istemeden kaldırıyor. "Yüksek bir ses duydum. Babam olduğunu sandım."

Kıs kıs gülüyor. "Baban burada yüzünü göstermeye cesaret edemez." Öne doğru eğilip silahı komodinin üzerine koyar.

"Kahretsin!" diye homurdanıyor ve avucunu omzuna indiriyor.

Başımı yana eğiyorum. "Yaralandın mı?"

Tek cevabı bir inilti oluyor.

"Vuruldun mu?" Kalbim boğazıma çarparken gözlerim açılıyor. "Bir !"

Ona doğru aceleyle ilerliyorum, diz çöküp oturur pozisyona geçerken Bileğini.

"Ben iyiyim." Gözleri benimkilere dalıyor ve içlerinde acı var. "Değilsin," diyorum alçak bir sesle, bana bakmayı kesmesinden korkuyorum.

daha yüksek sesle konuş.

Kapüşonunu çektiştiriyorum. "şunu."

"Ne yapabilirsin ki?" diye soruyor.

"Ciddiyetine bağlı olarak mermiyi çıkarabilir, temizleyebilir, sarabilirim.

Doktorunuz var mı?"

Bunu ilk kez yapmadığımı söylemek isterim. Birkaç yıl babam vurulduğunda, Raquel bana ihtiyacım olması durumunda ne yapmam gerektiği konusunda yol göstermişti.

Sırıttıyor. "İhtiyacım olursa yanımda biri var."

"Harika. Ama onlar burada olmadığına göre, ben varım. yüzden maçoluk yapmayı bırak da şu lanet şeyi çıkar da yararı görebileyim."

O ayağa kalkıyor, ben de kalkıyorum.

"Kahretsin prenses," diye kıkırdıyor, kendinden emin bir şekilde. "Beni çıplak görmeyi bu kadar çok istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı."

"İlgilenmiyorum," diye homurdandım. "Peki ben sana o kelime hakkında ne demiştim?"

Gülüyor, kapüşonunu çıkarıp ayaklarımın dibine yere atıyor. Koluna sarılmış, artık çok fazla kanla lekelenmiş beyaz bir gömlek var.

"Neden kimse seni doktora götürmedi?"

İnleyerek kıs kıs gülüyor. "Bilselerdi yaparlardı." İnatçılığı karşısında başımı sallıyorum.

Yatağın kenarına tekrar oturur. "Sadece bir sıyrık. Yaşayacağım." "Sen bir aptalsın. Bu filmlerdeki gibi değil. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun. Kolundaki kurşun yarası lanet olası bir isabet ederse ne olur?"

"Şimdi de doktor mu oldun?"

"Hayır, ama kuzenim öyle. Bir şeyler biliyorum."

Derin bir iç çeker. "Kan kaybından . Hâlâ nefes alıyorum. Sanırım atardamarlarım iyi durumda bebeğim. Merak etme." Son birkaç kelime alaycı bir şekilde söylendi.

"Endişelenmiyorum."

Gömleği açıp uzun etli bir yara bulduğumda yüzümü buruşturuyorum. Kan büyük ölçüde durmuş gibi görünüyor.

"Bunu temizlemem ve yeniden sarmam gerekiyor." Dudaklarımı endişeyle büküyorum. "'Vurulma ihtimalime karşı' eşyalarını nerede saklıyorsun?"

"Neden bana yardım edecek kadar önemsiyorsun?"

"Belki de benim bir kalbim olduğu ve senin olmadığı içindir. Şimdi, nerede o?"

Sol taraftaki kapılardan birini işaret ediyor. "Banyo. Sol alt dolap, lavabonun altında."

Koşarak içeri giriyorum ve kendimi bana tahsis ettiği banyonun daha büyük bir versiyonu olan bir banyoda buluyorum.

Dolabı açtım ve ihtiyacım olan her şeyi buldum. Serum fizyolojik, bir rulo gazlı bez, bir ped ve pamuk toplarını kaptığım gibi dışarı çıkmaya hazırım ama kafamı kaldırdığımda kapının pervazında durduğunu görüyorum.

Bakışlarımız birbirinin içine girdiğinde kalbim duruyor. Midem yine bulanıyor ama bu sefer korkudan değil.

"Um, ben-"

"Buraya oturacağım." Ağzı köşeden yukarı kıvrılıyor. "Çarşafларımı kirlletmeni istemiyorum."

Nefesim kesiliyor, vücudum onun yatağına dolanmış halimizin görüntüleriyle bir anda ısınıyor.

Beni geçip tuvalet kapağının üzerine oturuyor.

"Hadi şu bitirelim," diyerek kolunu bana doğru uzattı.

Ona doğru ilerleyerek serum fizyolojik şişesini açtım ve yarasının üzerine biraz döktüm.

"Kahretsin," diye irkildi. "Beni öldürmeye falan mı çalışıyorsun?"

"Bu bana prenses dediğin için." Sırıtarak biraz daha döküyorum yaralı etine.

Bakışlarının ardında alaycı bir parıltıyla başını yana eğiyor. "Beni incitmeyi bıraksan iyi olur."

Bileğimi tutuyor ve içinde serum fizyolojik olan diğer elim titriyor.

"Neden hoşuna hissine kapılıyorum?" Kaşlarımı kaldırarak alay ediyorum. ve dudaklarımın bir ucu.

Çenesini sıkıyor, gözleri benimkilere dikiliyor ve zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Elimdeki tutuşu gevşeterek bitirmeme izin verdi. Ben de artık sınırlarımı zorlamıyorum. Onu özenle temizledikten sonra kolunu sarıyorum.

"Yatağa git," diyorum.

"Şimdi bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?" "Biri söylemek zorunda."

Gülüyor. "Sen çılgın bir kadınsın. Şaşırdığımdan değil."

"Bu da ne demek oluyor?" Tuzlu suyu ve tüm malzemeleri kaldırdım.

Ben arkasındayken yatağına doğru ilerliyor ve kendini yatağa bırakıyor, yaralanmamış kolunu başının arkasına sıkıştırıyor.

Bana bakıyor, bakışları yumuşak. "Teşekkür ederim. Buna gerek yoktu." Minnettarlığını görmezden geliyorum. "Bu gece başka kimse yaralandı mı?" "Senin adamlarından hiçbiri yaralanmadı.

Herkes güvende."

Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. "İyi uykular, Brian. Yarın görüşürüz."

Odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda, ona karşı hissettiğim açıklanamayan duygulardan bunalmış bir halde kapıya yaslanıyorum. Onun iyi olmasını umursamamam gerekirken umursuyorum. Bu benim için bile delilik.

Ama amacım değişmedi: Öyle ya da böyle buradan defolup gitmek. Umarım aramızdaki bu olay bir dönüm noktası olur ve bana güvenmeyi öğrenir. Belki de vurulması olabilecek en iyi şeydi.

CHAPTER NINETEN

CK) ARA

GÖZLERİM SANKİ BİRİ BENİ SÜRÜKLEYEREK DIŞARI ÇIKARMIŞ GİBİ AÇILIYOR. uykunun pençeleri. Yorganımı kavrayıp sıkı sıkı tutuyorum, son birkaç dakikalık uykumu vermeyi reddediyorum.

Odasından çıktıktan sonra kendimden geçmem uzun zaman aldı. Ona karşı hissettiklerimin kontrolünü kaybetmek ve bilinmeyenin korkusu arasında enkaz halindeydim.

Brian'ın onlardan bu nefret etmesi için babamın ve amcalarımın kimi öldürdüğünü merak edip duruyorum. Onların günahlarının bedelini gerçekten ödeyecek miyim? Tüm bunlar bittiğinde ölmüş olacak mıyım?

Brian Smith de kim? Bir çeşit organize suç bağlantısı olmalı. Muhtemelen babamla aynı kumaştan kesilmiş, yasal işlerle yasal olmayan işleri bir arada yürütüyor.

Ayağa kalkıyorum, yorgunluğumu gözlerimden silerken ayaklarım yataktan sallanıyor. Saate bakıyorum, öğlen olduğuna inanamıyorum. Neredeyse hiç uyumamış gibiyim. Çalışmak için çok fazla uykuya ihtiyaç duyan insanlardan değilim.

Hemen siyah bir atlet ve dar siyah bir tayt giyiyorum. Siyah benim en sevdiğim renktir. Nadir bir günde, biraz renk katarım.

Brian'ın bugün nasıl hissettiğini merak ediyorum. Ve neden umurumda olsun ki?

Seni umursamıyor, o yüzden onun için endişelenmeyi bırak.

Midem gurulduyor. Umarım yiyecek bir şeyler vardır. Belki Sonia yine o kreplerden yapmıştır.

Kapıya uzanıp açıyorum ve merdivenlere yöneliyorum, ama bunu yapmadan önce parmak uçlarımla Brian'ın odasına doğru birkaç adım atıyorum. Hâlâ kapalı. Daha yakına eğildim,

Kulağımı yaklaştırdım.

Sessizlik.

Muhtemelen hala uyuyordur. Eminim geçirdiği geceden sonra kim uyumaz ki?

Merdivenlere doğru yürüyorum, onu uyandırmamak için sessizce iniyorum. Aşağı indiğimde bir an mutfağın nerede olduğunu unutuyorum ama sonra hatırlıyorum. Bekâr bir adam neden bu kadar büyük bir eve ihtiyaç duyar ki?

Mutfağa girdiğimde Sonia'yı lavabonun yanında domates yıkarken buluyorum. "Günaydın canım. Kahvaltı ister misin, yoksa öğle yemeğini beklemeyi tercih eder misiniz?"

"Kahvaltı harika olur. Açlıktan ölüyorum."

"Elbette." Neşeyle gülümsüyor, saçlarını sıkıca topuz yapmış. "Bay... Smith bu sabah yemek yedikten sonra sizin için bir tabak hazırladım."

"Bekle, uyandı mı?"

"Oh, evet. Çalışma odasında ve rahatsız edilmek istemiyor."

O nasıl çalışıyor?

Buzdolabına giriyor ve folyoya sarılı beyaz bir tabak çıkarıyor. "En sevdiği yemek olduğu için biraz krep ve biraz da sosis yaptım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Seçici değilim. Neyiniz varsa iyidir. Ve krepleriniz harika. Bir gün bana yatakta kahvaltı getirdiğinde biraz vermişti."

İçimden bir ses "beni odasında rehin tutarken" demenin pek iyi gitmeyeceğini söylüyor.

"Bu çok tatlı."

Ha! Bayan, hiçbir fikriniz yok.

Elimi dudaklarımın arasından geçirerek abartılı bir kahkahayı bastırıyorum.

Yemeği mikrodalgaya koymadan önce folyoyu çıkarıp çöpe atıyor. "Bay Smith evde kadınları ağırlamaz. Siz özel biri olmalısınız."

"Oh, ben özelim," diye mırıldanıyorum, daha çok kendi kendime.

Isındıktan sonra tabağı bana uzatıyor ve domateslerine geri dönüyor.

"Öğle yemeği için tatlı patates kızartması ile biftek salatası düşünüyordum," diyor omzunun üzerinden.

"Kulağa..." Bir fikir oluşurken kelimelerin geri kalanı boğazımda düğümleniyor. Düzgün bir şekilde uygulayabilirsem harika bir fikir.

"Düşünüyordum da, bugün almaya ne dersin? Brian'a benim için yaptıklarına bir teşekkür olarak öğle ve akşam yemeği hazırlayabilirim."

O fare piçi. Belki onu zehirleyebilirim?

"Ne harika bir fikir!" diye haykırıyor ve ellerini beyaz önlüğüne silerken bana dönüyor. "O çok sevimli bir adam. Hayatında onun kadar sevimli birini görmek çok güzel."

"Oh, evet. O çok sevimli."

Sevimli derken delirmiş demek istiyorsa, tabii.

"Ona bundan bahsetmemeye ne dersin?" Yanağımdan yanağıma yayılan kocaman bir sırıtışla araya giriyorum. "Güzel bir sürpriz olmasını istiyorum."

"Buna bayılacak!" Gerçekten heyecanlı görünüyor ve ben şimdi yalancı olduğum için kendimi kötü hissediyorum.

"Bana biraz yol tarif edebilir misiniz? Gerçekten iyi bir aşçı değilim." O gülerken ben utangaçça dudaklarımı büküyorum.

"Tabii ki yapabilirim."

Bana adım adım talimatlar vermeye devam ediyor ve umarım hepsini hatırlayabilirim.

"Bana tabakların ve eşyaların nerede olduğunu da gösterebilir misin? Sonra gidip spa günü falan yapabilirsiniz."

"Ben mi? Spa günü mü? Oh, Tanrım, hayır." Elini sallayarak bu fikri reddediyor. "Kızımı görmeye gideceğim ve günü torunlarımla geçireceğim. Daha bir ay önce bir bebeği oldu, üçüncü ve yardıma gerçekten ihtiyacı var."

Birden gözlerimin kenarından yaşlar süzölmeye başladı.

"İyi misin canım?" Elini benimkinin üzerine koyarken kaşları kamburlaşıyor.

Yakıcı bir sızı vücudumda geziniyor ve göğsümde yoğunlaşıyor. Annem ve ben bu anları asla yaşayamayacağız. Muhtemelen çocuklarım olursa onlarla hiç tanışamayacak. Hiçbir zaman yanımda olamayacak.

"Chiara?" Sonia tekrar sorar. "Ağlıyorsun."

İçimden kırık bir kahkaha dökölüyor. "Özür dilerim."

Gözlerimin altını silerek numara yapmaya çalışıyorum ama faydası yok. Gözyaşlarım parmaklarımı ıslatıyor.

"Sakin üzölme." Nazik gözlerinin üzerinde yazılı endişeyle elimi okşuyor. "Eğer bir kulağa ihtiyacın olursa, ben buradayım. Yaşlı olabilirim ama hâlâ işe yarıyorlar."

"Hiç yok," diye ekliyorum. "Sen ailenle iyi eğlenceler. Biz burada iyi ."

"Bu çocuklar beni yaşlı kadın ayak parmaklarımda üzerinde tutuyor, bu kesin." Önlüğünü çıkarıyor. "Şunları sepete atayım, sonra da sana her şeyin yerini göstereyim."

Çamaşır odasına doğru yürürken onu takip ediyorum; çamaşır odasının, Brian'ın beni duvara dayadığı koridorda, kapalı bir kapının arkasında olduğunu görüyorum. Önlüğü boş bir hasır sepete yerleştiriyor, sonra da kapıyı kapatıyor. Mutfığa geri dönüyoruz ve ayrılmak için eşyalarını toplamadan önce bana etrafı gösteriyor.

"Ben artık gideyim. Bana ihtiyacın olursa diye telefon numaram buzdolabının üzerinde."

Fuayeye yönelmeden önce kibarca "Teşekkür ederim," diyorum.

Aceleyle mutfığa dönüp öğle yemeğine başladım, buzdolabındaki bifteği çıkardım ve dışarıdaki kesme tahtalarından birinde dilimledim. Umarım hiçbir şeyi yakmadan idare edebilirim.

Brian'la iki samimi yemek paylaşırsak bana ısınır düşündüm. Aramızda güçlü bir cinsel bağ var ve ateşi yakmam gerekiyor. Onu alevlerin içine çekmeliyim.

Terbiye edilmiş doğranmış patatesleri bir tencereye yerleştirip, içine koymadan önce fırını açıyorum. Yarıya kadar piştikten sonra, doğranmış biftekleri kızartmaya ve pişerken domates ve salatalıkları kesmeye devam ediyorum. Daha bitirmeye fırsat bulamadan ağır bir ayak sesi yaklaşıyor.

"Sonia, ben-" Brian'ın sesi, yüzündeki şaşkın ifade üzerime gelince kesiliyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor, sözlerine sinirlilik damgasını vuruyor. "Sonia nerede?"

Mutsuzluğuna rağmen sırtıyorum. "Onu eve gönderdim. Beni henüz öldürmediğin için bir teşekkür olarak bize yemek pişirmek istedim."

Ocağı kapatıyorum, bifteğin yenemeyecek kadar kararmış olduğunu fark ediyorum.

Neden zahmet ettim ki? Yemek yapmayı hiç bilmem.

Beni öfkeli bir bakışla kıstırırken çenesi esniyor.

"Sana bunu yapmanı söyledim mi?" Tehditkâr bir adım daha yaklaşırken sesi hayal kırıklığıyla parlıyor. "Personelimi eve göndermeni ben mi istedim? Sen kim olduğunu sanıyorsun? Burası bir otel ya da senin evin değil."

Vücudu artık daha yakın ve tek bir adımla önümde duruyor. Çenemi iki parmağının arasında kavırıyor ve yüzümü bakışlarındaki cehennem doğru kaldırıyor.

"İhtiyacım olanı elde etmek için kullandığım çaresiz küçük bir kızdan başka bir şey değilsin. O yüzden ait olmadığın yerde rahat etmeyi bırak."

Zalimlik yüzünden burnumun arkası yanıyor. Ve gözleri gözlerimi tutmaya devam ederken, bakışlarımı dolduran gözyaşlarının acısını hissediyorum.

Tabii ki bu aptalca bir plandı. Neden bu adamın beni isteyecek kadar seveceğini düşündüm ki? Babamdan nefret ettiği kadar benden de nefret ediyor. Bu kadarı artık çok açık.

Dişlerimi sıkıyorum, öfke dolu bakışlarım az önce kullandığım bıçaktan daha keskin. "Siktir git, Brian. Bunu ikimiz için de katlanılabilir kılmaya çalıştığım için çok özür dilerim. Benim yaptığım bir yemeği yemek senin için bu kadar akıl almaz olduğu için çok üzgünüm."

Şimdi bana boş boş bakıyor, yutkunurken adem elması titriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bir çıkmazdayız, ikimiz de sinirliyiz ve pes etmeyi reddediyoruz.

"Bir gün zavallı bir kadını perişan edeceksin," diye araya giriyorum. "Onun için şimdiden üzülüyorum."

Bileğini kavrayıp yüzümden çekiyorum ve ondan uzaklaşarak tezgâhın diğer tarafına doğru yürüyorum. Bıçağı kaldırıp salatalıkları düzensiz bir şekilde dilimlemeye başlıyorum ve öfkemi onlardan çıkarıyorum.

"Parmağını kesmeden önce yavaş ol."

Elim hareketsiz kalıyor ve gözlerim yavaşça onunkilere kayıyor. Bir parça salatalık alıp yüzüne fırlatıyorum ama anında yakalıyor ve zalimce gülümseyerek ağzına atıyor.

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum, dişlerimi daha sert sıkıyorum, çenem güçle sarsılıyor. Ondan o kadar nefret ediyorum ki. Onu becermek istediğime inanmıyorum.

"İş gömleğime bulaşmadığı için çok şanslısın, Chiara."

"Oh, öyle mi?" Kıs kıs gülüyorum. "Peki olsaydı ne yapardın?"

Tezgâhın etrafında o kadar hızlı koşuyor ki, bıçak hâlâ elimdeyken ön tarafı sırtıma bastırıyor. Bıçağı çevirip onu anında kesebilirdim.

"Elindeki o şeyle her ne düşünüyorsan, durmanı öneririm. Şimdi." Vücudunu benimkinin üzerine eğerek beni tezgâha doğru itti.

Vücudum üzerine düştü, bıçak göğsüme yakındı. "Mutfağımı senin kanınla istemem."

"Sandığın kadar korkutucu ," diye tıslayarak karşılık veriyorum.

Saçlarımı yumrukluyor, başımı o kadar sert geri çekiyor ki acıdan irkiliyorum, acıya rağmen acımasızca gülüyorum.

Gözleri benimkilere dikildi.

Soğuk.

Acımasız.

Tek bir vuruşla beni kesiyor.

Bakışlarının ardında dün geceki adamdan eser yoktu.

"Beni gerçekten test ediyorsun Chiara ve bundan sıkılmaya başladım," diye tehdit ediyor sakın ve sakın bir sesle. "Belki de bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Diğer eli yan tarafımda bir aşağı bir yukarı kayıyor ve hipnotize edici dokunuştan gözlerim kapanıyor. Zihnim savaş halinde, kontrol edemediği bir çekimle savaşıyor. Ona kendimi kaptırmış durumdayım, kaptırmamış olmayı dilediğim zamanlarda bile.

Şehvetin en acımasız hali. Onun her santimetresinin tadını çıkarmak ve bunu yaparken canını yakmak istiyorum.

"Daha önce yapılmamış hiçbir şeyi yapamazsın." Karşı koymadan edemiyorum. İçimde inşa edilmiş, onurla taşıdığım bir marka gibi.

"İşte burada yanılıyorsun. Sana yapabileceğim çok şey var." Eli kalçamın derinliklerine giriyor, parmakları içimde acıya yol açıyor.

Acıyı umursamıyorum. Daha çok hoşuma gidiyor.

Kıçımı ona doğru daha da itiyorum ve bıçağı kalçasına saplanmadan önce bırakıyorum.

Eli saçlarımı bırakıp önüme, tam göğüslerimin üzerine kayıyor. Nefesimi kontrol ediyorum, etkisini görmesini istemiyorum, vücudumun onunkini ne kadar arzuladığını bildiğine bahse girsem bile.

Parmak uçları yavaşça yukarı tırmanıyor.

Yavaş. Çok yavaş.

Meme uçlarım beklentiden dolayı kendiliğinden sertleşiyor, ona duyduğum ihtiyaç bedenimi sarıyor, beni bu tezgâha karşı içime batma düşünceleriyle harekete geçiriyor. Beni tam burada, hemen şimdi, sormadan almasını istiyorum.

Bu arzu akıl almaz ve şeytani. Ama onu istiyorum. Mantıklı tarafım çoktan yok oldu. Coşku beni ele geçirdi.

Parmakları boynumda gezinip çenemin dibinde yuva bulurken, aleti sırtımın küçük kısmına doğru sertleşiyor. Sıkıca kavırıyor ama bu daha çok bana gücünü gösteren bir sahiplenme.

Başımı bir kez daha geriye yatırıyor ve gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Açıklanamaz susuzluk, ihtiyaç, bakışlarından dökülüyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi bebeğim?" Kalçalarını kabaca içime doğru kaldırıyor ve ne demek istediğine dair tüm kafa karışıklıklarını siliyor. Kalçamdaki eli, bir parmağı ıslak yarığımdan yukarı kayana kadar güneye kayıyor. "Eminim boşaldığında tadın gerçekten güzeldir."

Kirlilikten inliyorum ve o inliyor, parmağını klitorisime daha sert bastırıyor, külotumun kumaşının bana sürtünmesine neden oluyor.

"Eminim öğrenmek istiyorsundur," diye ekliyorum.

"Seni merhametimle hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum," diyor uzun, gırtlaktan gelen bir sesle, bakışları hâlâ benimkilere sabitlenmiş, başparmağı alt dudağımın üzerinde kabaca geziniyor. "Sana yapabileceğim o kadar çok şey var ki Chiara. Seni cezalandırabileceğim o kadar çok yol var ki..."

Kaşları açıklanamayan bir duygu değişimiyle çatılıyor, şehvetten acıya.

Beni ne için cezalandıracağını soramadan, o kadar hızlı üzerimden kalktı ki, sanki orada hiç yokmuş gibi, önemsizmişim gibi uzaklaştı.

Ve sanırım . Ben hiç kimse değilim.

Bir dakika sonra ön kapının kapanma sesini duyuyorum. Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum, oraya koyduğu gerginliği ovuyorum.

Unuttuğum patatesler için fırının alarmı çalmaya başladı. Fırını kapatıp hissimle mutfaktan çıkıyorum ve oturma odasında, havuza açılan kapının hemen yanında bir nöbetçi buluyorum. Kibarca el sallayarak dikkatini çektim.

"Hanımefendi." Başını sallıyor.

"Merhaba. Adın neydi?" Saçlarımın bir tutamını döndürerek ona geyik gözlerimi gösteriyorum.

"Ben Miles, hanımefendi."

"Tanıştığımıza memnun oldum Miles," diyorum benden belki on yaş büyük görünen adama, bronzlaşmış çenesinde bir tutam sakal var. "Havuz alanında kamera olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Cevap verip vermeme konusunda kararsız görünüyor.

"Ben sadece Bay Smith'e, kullanmama izin verdiği bu havuzdan ne kadar keyif alacağımı göstermek istiyorum."

"Sizin için onu arayabilirim ve siz de kendiniz sorabilirsiniz." Elini cebine attı.

Onu durdurmak için avucumu kaldırıyorum. "Oh, hayır, onu rahatsız etmeyin. Eminim çalışıyordur. Eve döndüğünde ona her şeyi anlatacağım."

"Pekâlâ hanımefendi." Benim için kapıyı açıyor, dönümlerce yeşillik ve şimdiye kadar gördüğüm en mavi havuza götürüyor.

"Teşekkür ederim." Muzaffer bir edayla gülümsedim ve dışarı çıktım.

CHAPTER NINE

DOM) N) C

DÜN GECE BANA YAKLAŞMASINA IZIN VERMEMELİYDİM.

Yaramla birlikte. Arkadaş olduğumuzu düşündü.

Biz değiliz.

Bir daha asla olmayacağız.

En son yaklaşmasına izin verdiğimde beni kırdı. Beni etti. Ve bir daha beni kırmasına asla izin vermeyeceğim. Bazı yaralar asla kapanmaz. Sadece iltihaplanırlar, acıyı kemirirler, yapabilmeyi dilediklerinizi asla unutamayacaklarını hatırlatırlar. Ve ben hepsini hatırlıyorum.

Daha önce mutfakta yaptığım şey... Dostum, ne düşünüyordum bilmiyorum.

Değildim. Sorun da bu zaten. Bana bu kadar yakinken, kıyafetlerimi pençeleyecekmiş gibi bakarken asla öyle değilim.

Aramızdaki bu çekim bambaşka bir seviyede. Eğer ona izin verirsem, zehrini etime batıracak ve zehrini içime yayacak güce sahip olacak. Ona güvenemem. Bunu göze alamam, kalbim de alamaz.

Bir zamanlar tanıdığımı sandığım kız, sahip olduğumuzu düşündüğüm bir dostluk için kalbimi hala atarken yırttı. Peki ya şimdiki kadın? O da farklı değil.

Asistanım Camille bugünkü toplantılarımla ilgili bilgi verirken enseme tutuyorum, sesi düşüncelerimin arasına girip çıkıyor.

"Bugün saat dörtte JDG Global'den Damian Prescott ile bir toplantınız var," diyor sanırım. "Otellerin güvenliğiyle ilgili..."

Sandalyemi masama yaklaştırıp ona bakıyorum ve her ne dediyse duymuş gibi yapıyorum. Sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, koyu kahverengi gözleri cevap vermemi bekliyor.

"Tamam," diyorum gelişigüzel.

On beş yaş büyük olmasına rağmen Enzo ona karşı bir şeyler hissediyor. Ama yine de her ateşli kadına karşı bir şeyler hissediyor. Onunla birlikte olmasını engellemeseydim, muhtemelen kızın kalbini kırar ve işi bırakmasını sağlardı. Öyle bir şey olmayacak. İşinde iyi ve son iki yıldır benimle birlikte. Yeni biriyle yeni bir başlangıç yapmayacağım.

Tüm personelime verdiğim tablette birkaç tuşa daha basıyor ve gözlüklerinin altından bana bakıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Söylerim."

Ofisten çıktı ve ben de işime geri döndüm.

Saatler sonra, kullan-at telefonum -düşmanım için ayrılmış telefon- bir mesajla kapanıyor. Cebimden çıkarıp kilidini açtığımda içimi bir öfke dalgası kaplıyor.

Mesajı açıp sözlerini okudum, telefonu öyle bir sıktım ki neredeyse avucumun içinde kırılacaktı.

Ne yaptığını bilmiyorsun. Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Şimdi öleceksin. Bir kardeşimi aldım. Hepsini alacağım. Sonra babanı öldürdüğüm gibi seni de öldüreceğim. Dizlerinin üstünde. Yalvar.

Nefes alış verişim kesik kesik geliyor. Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Telefonu o kadar sıkıyorum ki, odanın öbür ucuna fırlatmadan önce avucuma bir acıyla saplanıyor. Ağır bir gümbürtüyle duvara çarpıyor.

O adama duyduğum nefret damarlarımda dolaşüyor, içimi vahşilikle dolduruyor. Onun ölümünü izlemekten daha çok istediğim bir şey yok. Oksijenden daha çok arzuluyorum. Onları benden aldığından beri uğruna yaşadığım tek şey bu.

Ofisimin kapısı uçarak açıldı.

"Ne oldu lan?" Dante sorar, Enzo arkasındadır.

Dante'nin ofisi benimkinin hemen yanında ve kaybettiğimde diğer kardeşim de onunla birlikte olmalıydı.

Dişlerimi sıkıyorum, derin nefes alıyorum. Ağır.

İkisi de siyah deri koltuğa oturur, bacak bacak üstüne atarlar.

"Mesaj attı," diye tükürdüm. "Hepimizi tehdit etti."

Dante alçak sesle kıkırdar. "Güzel. Ona ulaştık demektir."

Avucumu yumruklayarak masama vuruyorum. "Onu hafife alamayız."

Dante bir avucunu kaldırır, sol kolu muhtemelen yaradan dolayı hâlâ acıdığı için yüzünü buruşturarak arkasına yaslanır. "Pekala, kardeşim. Biliyorum. Ama bize ulaşmasına da izin veremeyiz. Onu yakalayacağız. Hepsini. Babam ve Matteo için. Bunu ödeyecekler."

"Nerede olduğunu bildiğimizden haberi yok," diye ekliyor Enzo. "Silahlarımızı ateşleyerek oraya geldiğimizi gördüğünde o çirkin suratının alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Sert bir nefes çekiyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. Haklılar. Duygularımı ele geçirmesine izin veremem. Kardeşlerim için duyduğum endişe beni eziyor ve bazen gözlerimi, onların da ölümünü izleyeceğim korkusu her düşüncemi tüketene kadar beni ele geçiriyor.

Büyük kardeş olarak, onların hayatında bir baba figürü gibi olmaya alıştım ve ailemden geriye kalanları korumak ciddiye aldığım bir iş.

Dante fırlattığım telefonu almak için ayağa kalktı ve çevirdi. "Kahretsin, ekrandaki çatlak dışında hâlâ çalışıyor."

"Aldığı darbe düşünüldüğünde, bunu kabul ediyorum."

O pisliğe numarasını vermek için başka bir brülör almayacağım. Şiddet kullanmadığı sürece benden haber alamayacak. Dante telefonu bana uzattı, ben de cebime geri koydum.

"Birkaç gün sonraki hayır etkinliğine gelemezsiniz." Konuyu değiştiriyorum.

Enzo bana kızgın kızgın bakıyor. "Ne oluyor lan? Neden?"

"Chiara," diye cevaplıyor Dante.

Başımı sallıyorum. Yeşil gözleriyle Enzo'yu kesinlikle tanıyacaktır. Riske atamam

o.

Tomás her yıl farklı bir hayır kurumuna sponsor olmak için bir hayır etkinliği düzenliyordu.

çocuklara fayda sağlayan bir organizasyon. Bu yıl şehirdeki bir çocuk hastanesi. Çok sayıda bağışçı getiriyoruz ve bu zenginlerin dört gözle beklediği bir etkinlik.

Enzo, "O gece eve birkaç güzel kadın getireceğime güveniyordum," diye homurdandı.

"İlgine ihtiyacı olan bir striptizci yok mu?" Dante kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde ona dönerek sorar.

"Kadın benden hoşlanmıyor bile, konuştuğunda da bana küfrediyor." Sırıttıyor. "Yine de bir şeyler oluyor." Gözleri düşünceli bir hal alıyor ve tekrar konuşmadan önce kısa bir ara veriyor. "Bana onu bırakmam gerektiğini, yoksa Faro'nun sevdiği birine zarar vereceğini söyledi."

"Kim?" Kollarım masama yaslandı.

"Hiçbir fikrim yok. Ama yalan söyleyip söylemediğini öyle ya da böyle öğreneceğim." Gözlerinde vahşi bir parıltı var ve kardeşimin bunu yapacağından hiç şüphem yok.

Tam o sırada cep telefonum çalıyor -gerçek telefonum- ve arayanın kimliğinde Miles'ın adını görüyorum.

Chiara.

Onun için endişeleniyorum ve hemen cevap veriyorum.

"Sorun nedir?" Ona soruyorum.

"Efendim, biz var a durum at ev o ihtiyaçlar senin acil dikkat."

"Ne oldu lan?" Çoktan ayağa kalkmış, masanın üstünden anahtarları alıyordum.

"En iyisi kendi gözlerinizle görmeniz."

Çenemi sıktım. "Çıkar ağzındaki baklayı. Tehlikede mi?"

Ofisimden çıkarken kardeşlerimin yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ediyorum.

"Tehlikede değil. Tam olarak değil."

"Ben bilmecelerle konuşmam-"

Cevap vermeye başladı.

"Bana bir saniye ver Miles," diye sözünü kestim, sonra sesini kapatıp Camille'le konuştum. "Gitmem gerek. Damian'la olan toplantıyı iptal et. Onlara en içten özürlerimi ve en iyi konyaktan bir şişe gönder."

JDG Global piyasadaki en iyi güvenlik firması ve benim için çalışmalarına ihtiyacım var.

"Elbette efendim. Sorun değil."

Bu beni ofisten çıkarmak için iyi bir sebep olsa iyi olur. Ev yanıyor olsa iyi olur. Telefonumdaki evin canlı yayınına bakılırsa öyle değil, beni rahatsız etmek için iyi bir sebebi olsa iyi olur.

Asansöre doğru giderken Miles'la yaptığım görüşmenin sesini açtım.

"Yola çıkıyorum." Sonra aramayı sonlandırıyorum.

Kapıyı açtığımda Miles'ı çoktan orada buldum. "Bu acil olan ne?"

"Benimle gelin, efendim," diyor, ben de yanındayken oturma odasına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Aramayacaktım ama ne ben ne de adamlardan biri sizi kırmadan bunu nasıl halledeceğimizi bilmiyorduk."

Ne sikimden bahsediyor bu?

Miles neredeyse üzerimde yükseliyor ve ben oldukça büyük bir orospu çocuğuyum. da 1.80 boyunda ve 300 kilo kas gücüne sahip ama şu anda çok korkmuş görünüyor.

Avlunun kapısını açarak beni havuza doğru götürüyor ve orada Chiara'nın başının üst kısmını bir şezlongun üzerinde görüyorum. Adamlarımın dördü de orada duruyor ve ona bakmamak için kendilerini zor tutuyorlar. Güzel olduğunu biliyorum. Bunun için onları suçlayamam, ama yapacakları tek şey bu, yoksa lanet olası kalplerini sökeceğim.

Ama yaklaştıkça nabzım boğazımın hemen yanından vuruyor. "Ne halt ettiğini sen?" Onaylamayan bir hırıltı içimden gürliyor.

Bluetooth kulaklığımı kulağından çekip çıkarırken omuzları zıplıyor. Boynunu bükerek bana bakıyor, gözleri güneş ışığının altında kısılıyor, ama tek görebildiğim çıplak göğüsleri.

Siyah dantelli bir külot giymiş. Hepsi bu kadar. Sütyeni de yanında, sedirin üzerinde.

Orospu çocuğu. Bütün bu adamların onu böyle görmesine izin mi verdi?

Gözlerini oymak istiyorum.

"Özür dilerim. Sorun nedir?" diye soruyor, kaşları meydan okurcasına eğiliyor. "Bronzlaşmama izin yok mu?"

"Bu şekilde değil. Buradaki her erkek göğüslerini görebiliyorken olmaz." Sesim tam bir öfkenin üzerinde geziniyor.

"Ah, *lütfe*," diye homurdanıyor ve kirpikleri titreyerek kapanırken kulaklıklarını geri takıyor.

Bir dokunuşla, o boku kulaklarından çekiyorum. "Şu lanet sütyeni al ve giy."

Sabrım tükenmek üzere, ses tonum acımasızlığa yaklaşıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, göt herif?"

"Chiara." Uzun bir nefes çekiyorum. "Lanet olası sabrımı kaybetmek üzereyim."

"Çok korkutucu," diye alay ediyor, sesi kahkahayla karışıyor.

"Tak onu. *Şimdi*." Tüm bu erkeklerin de bunu yaptığını bilirken onu görmekten zevk bile alamıyorum.

Miles'a "Adamları buradan çıkar," dedim. "Ve onun göğüslerinin görüntüsünü aklınızdan sildiğinizden emin olun."

"Evet, efendim." Eliyle bir işaret yapar ve hepsi onu takip eder.

"Üçe kadar sayacağım ve o lanet sütyeni takacaksın, Chiara. Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Sen delisin," diye tıslıyor, kıcı hâlâ şezlongun üzerinde dikili. "Üç," diye sayıyorum, avuç içim ona yapmak istediğim şeylerle seğiriyor.

"Ben çocuk değilim." Yüz hatları tiksintiyle doldu. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"İki." Onu görmezden geliyorum.

Öfkeli bir bakışla beni mızraklıyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor ve ben aletim büyürken bile vahşi ihtiyacı evcilleştiriyorum.

"Bir."

"Oh, lütfen!" diye bağıyor, onu kucağıma alıp omzuma atıyorum, sırtının küçük kısmından tutuyorum, çıplak poposu havada.

Onlara bunu da mı gösterdi? Bunu ödeyecek.

Ona sahip olamayabilirim ama başka kimse de sahip olamayacak. "İndir beni, seni hayvan!"

"Seni uyarmıştım," diye homurdanıyorum, kapıyı açıp içeri girerken. "Dinleme konusunda iyi değilsin, değil mi?"

Muhafızların hepsi de buradan gitti. Miles beni iyi tanır.

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bana sahip değilsin. İstersem burada kığım çıplak dolaşabilirim."

Etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, diğer elim çıplak kığımın yanağına sertçe iniyor, avuç içim cildini parlak bir pembe tonuna dönüştürmek için kaşınıyor.

Küçük bir inilti çıkarıyor, ben de parmaklarımın sert uçlarının daha derine batmasına izin veriyorum ve ondan bir irkilme alıyorum. Benim olmadığında bile vücudu üzerinde kontrolüm olduğunu bilmek hoşuma gidiyor - olmasını istediğim şekilde değil. Ama bunun için çok geç kaldık.

Bir zamanlar bizi ayırmak için bir ordu gerekecek kadar yakın olan düşmanlardan başka bir şey değiliz. Bazen onun ailem dışında önemli olan tek kişi olduğu zamanlara geri dönmek istiyorum.

"Beni kimin çıplak gördüğünü neden umursuyorsun, ha?" Sesi boğuk çıkıyor.

Sikim bu sesi seviyor, onun ağzını doldurmak istiyor.

"Bedenim sana ait değil." Kelimeler göğsümün üzerine düşüyor, sıcak nefesi beni okşuyor.

"Cehennem gibi değil." Kıçına daha sert vuruyorum ve o da çığlık atarak neredeyse omzumdan atlıyor. "Sen bana aitsin. Bu evdeki her şey bana ait."

"Ben *kimseye* ait !" diye kükrüyor ses tonundaki hararetle.

Merdivenlerden odama çıkarken neşesiz bir kahkaha attım. "Bu yüzden mi nefret ettiğini iddia ettiğin adam için çalışıyorsun?"

"Canın cehenneme!" diye karşılık verir ve bu pozisyondaki bir kadına izin verilenden daha fazla cephane kullanır.

Ayağımla kapıyı zorlayarak onu içeri taşıyorum. Kapıyı kilitledikten sonra onu vücudumdan aşağı kaydırıyorum, ayakları siyah makosen ayakkabılarımın yanında.

Gözlerini benimkilere dikeyor, yanakları güneşten ve benim olduğumu umduğum şeyden kızarmış. Nefes alışındaki sertlik, bakışlarındaki hiddetle eşleşıyor.

Bakışları daralıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve herkesin içinde paylaşmaya çok istekli olduğu bu görüntüyü özel hayatında benden esirgiliyor.

"Ne istiyorsun, Brian?"

Yavaşça etrafında dönüyorum, yuvarlak kıçını güzelce görebiliyorum. Tek bir parmağım tangasının kenarına takılıyor.

"şunu," diyorum kalçasındaki danteli çekip bırakmadan önce. "Hayır."

Tekrar ona döndüğümde kaşlarını çatıyor.

"Neden olmasın? Hepsinin seni görmesini istedin. Hadi seni görelim." Parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Hepinizi." Elimi bileğine koyuyorum. "Bırak o kolları, Chiara. Şimdi utanma."

Sabit bakışları benimkilere yönelirken her hızlı nefes alışında göğsü yükseliyor ve hiç tereddüt etmeden kollarını indiriyor.

Geri çekilirken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, ağır göğüslerine bakıyorum, ağızımı, ellerimi üzerlerinde istiyorum. Onu becerirken adımı söylediğini duymak istiyorum. *Gerçek* adımı.

Sertleşmiş meme uçları gömleğimin düğmelerini sıyrana kadar yaklaşıyorum. Ağızım dudaklarına yaklaştığında inliyor. "Henüz işin bitmedi bebeğim. Şimdi o külotu çıkar."

Çenesi yukarıdayken parmaklarını siyah dantele geçirip indiriyor ve ben de geri çekiliyorum.

"İşte böyle," diyorum usulca, bakışlarımı vücudunda gezdirip her kıvrımını içime çekerek.

Kanım ihtiyaçla kabarıyor, dokunmak, tatmak istiyorum. O dolgun kalçaları ve sikimin üzerinde zıplamasını izlemek istediğim kıcıyla o kadar güzel ki.

Çocukken bile onunla evleneceğimi düşünürdüm, ama şimdi bu hayal başka birine aitmiş gibi geliyor, hayatımı alternatif bir gerçeklikte yaşıyorum. Karşımdaki kadını tanıyamıyorum. O zaman neden tanıyayım ki? O da artık benim kadar başka biri.

"Bana ne yapacaksın?" diye soruyor sesi titreyerek, kalçaları kenetlenmiş bir halde.

Tek istediğim onları yırtıp açmak. Bir elimi yüzüne doğru uzatıyorum ve o irkilmiyor bile, göğüsleri her yorgun nefeste titriyor.

"Sence ne yapmalıyım?" Sert parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyorum, bakışları onunkilere çarpıyor. "Sana dokunacağımdan mı korkuyorsun?"

Kendini itmek yerine yüzünü dokunuşuma yaklaştırıyor ve kaşları çatılmış bir halde başını sallıyor. "Korkarım yapamayacaksın."

Sikeyim.

Bu kelimelerin altındaki şehvet, uzak durmam için bana bağıran her düşünceyi bastırıyor. Dokunuşumu arzuladığını, bunu bu kadar çok istediğini bilmek, ikimizi de reddetmeyi zorlaştırıyor.

Gerçekte kim olduğumu bilseydi beni hala ister miydi? Kime dnştğm? Bundan şüpheliyim. Belki de ona gerçek kimliğimi vermememin en büyük nedeni budur. Bunun için benden nefret edecek. Onu küçümseme konusunda rahatım ama onunkine hazır değilim.

Elim pürüzsüz vücudunun yanlarından aşağıya kayıyor ve kalçasının etrafına geliyor. "Vücudunun ne kadarına sahip olduğumu sana göstermekten mutluluk duyarım."

Zorlukla duyulan bir iniltiyle pantolonunu indiriyor.

ne doğru eğildim, nefesim kulağının kabuğunda gezinirken dişlerim lobunun etrafına dolandı ve küçük bir ısırık aldım.

"İstedeiğin bu mu Chiara?" Sertçe soruyorum, elim karnından aşağı kayıyor ve bir parmağım kalçalarının arasındaki sıcaklığa iniyor.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" diye tükürüyor, gözlerimi tekrar buluyor ve onun içinde yanan ateşi görmek istememe neden oluyor.

Ve orada, bakışlarından akıyor, aletimin zonklamasına neden oluyor. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamalı ve her santimini ona yedirmeli, sonra da beni damgaladığı hayvan gibi onu becermeliydim.

Birkaç adım geri atıp kravatımı çözmeye başlıyorum, gözlerim yavaşça kıvrımlarının tepelerinde geziniyor. Orada durmuş, açlıkla benim

Ellerim kravat üzerinde çalışıyor ve söyleyecek başka bir şeyi kalmasın diye ağzının üzerinde kullanma isteği duyuyorum. Tek ihtiyacım olan o nefesler ve inlemeler.

Kravatı boynumdan çıkardıktan sonra yavaşça ona yaklaşıyorum. "Canavarı uyandırdın prenses. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Gömleğimin yakasını yumrukluyor ve nefesi dudaklarıma dolanana kadar beni kendine çekmesine izin veriyorum.

"Sana bana böyle seslenmen konusunda ne demiştim?" diye sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor.

Uzun tırnağı istemeden boynumu çizdiğinde hırıliyorum ve başka bir şey düşünmeden onu öyle sert bir şekilde çeviriyorum ki eli bir nefesle gömleğimden düşüyor.

Ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden kravatı arkadan boynuna geçiriyorum, uçlarını avucumun içinde sıkıca kavriyorum, elleri öndeki duvara çarpana kadar vücudumla onu ileri doğru itiyorum.

Ağır ağır nefes alıp veriyor, kravat ona biraz hava aldırıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor titreyerek, kelimeler yalan olmaması gerektiği halde yalan gibi geliyor.

Benden nefret *etmeli*. Ben onun iddia ettiği gibi bir hayvanım. Geçmişimiz farklı olsa bile o asla benim için doğru kişi olmayacak. İhanetiyle her şeyi mahvetmemiş olsaydı bile.

O zamanlar tanıdığı çocuk artık yok. Artık ruhsuzum. Ahlaksızlık benim tek arkadaşım. İntikam benim yeni adım. Ve Chiara her zaman böyle bir dünya için fazla güzeldi.

Çekingenliğimi azaltmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. Ona hiç dokunmamam gerektiğini biliyorum. Ama kendime engel olamıyorum. Onunlayken olmaz. Bilmediği zamanlarda bile kalbimin bir parçası hep ondaydı ve o parça hep onun olacak.

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan, ona isteyemeyecek kadar gururlu olduğu şeyi veriyorum. Kravatla boynunu geriye doğru çekiyorum, ona dokunduğumu hissettiği anda o gözleri görmek istiyorum. O anı sahiplenmek ve benim yapmak istiyorum.

Başı göğsüme düşüyor, dişleri alt dudağını çekiştiriyor, bakışlarındaki sıcaklık arzuyla kaynıyor. Elim kalçasının etrafında geziniyor, parmaklarım yarığına doğru kayıyor. Ve oraya vardığımda, amının sıcaklığını hissettiğimde, iki parmağımı üzerinde gezdirip dudaklarını sıkıyorum.

"Siktir," diye inliyor, bakışları benimkine kenetlenirken kaşları bükülüyor, bir parmağımı içeri sokup onu sıırıslık bulduğumda dudakları titriyor.

Kravatı daha sert çekerken başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve aynı anda irkilmesine ve inlemesine neden oluyorum.

Damarlarımın nefretle dolması gerekirken, bedenim onun amının tatlı tadıyla dolmak istiyor.

"Bu şekilde seviyorsun, değil mi Chiara? Sert seviyorsun. Kontrol edilmeyi seviyorsun. Sahiplenilmek." Bileğimdeki bağı büküp sarsıyorum, parmaklarımı içine sertçe sokmadan önce ıslak yarığını parmaklarımla açarken hareket edememesini sağlıyorum.

"Oh, Tanrım!" Çılgılığı yıpranmış bir soluğa dönüşüyor, ben kabaca iterken, parmaklarımı kıvrıp içindeki o noktaya vururken tırnakları kalçalarımı deliyor.

"Tanrı sana yardım etmeyecek bebeğim," diyorum. "Benimle olmaz."

Bakışları daralıyor, sanki başka tarafa bakması kaybetmesi anlamına gelecekmiş gibi. Oyunu seviyorum ve kazanmak için oynuyorum.

Chiara iş yerinde herkese emir vermeye, saygı göstermeye alışkın olabilir. Ama burada, şu anda, yetkili olan benim. Ve beyni ne kadar inkar ederse etsin, vücudu da bunu biliyor.

Onu daha hızlı çalıştırıyorum, üçüncü bir parmak ekliyorum, amını geriyorum. Yüksek sesle ve utanmadan inliyor, gözleri şimdi kapüşonlu, dudakları ayrılmış ve her inilti ile titriyor.

Başparmağım klitorisinin üzerinde geziniyor ve duvarları etrafımda sıkılaştığında ve inlemeleri dalga dalga geldiğinde, yakın olduğunu biliyorum.

"Daha sert," diye inliyor, kıcını sert sikimin üzerine sürüyor.

, içine girmem lazım. Ama yapamıyorum.

Sert ve hızlı bir şekilde, vücudu sarsılana kadar parmaklarımı tekrar tekrar batırıyorum. İnlemeleri o kadar yüksek ki, dışarıdan duyulduğuna eminim. Amının parmaklarımın etrafında daha da sıkılaştığını hissettiğimde, dışarı kayıyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye ağlıyor, sesi ihtiyaçla dalgalanıyor, gözleri ona vermeyeceğim şey için bana yalvarıyor.

Kravatımla onu tutsak tutarken, henüz içinde olan elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum, dilim bir tat almak için dalıyor.

"Benim krallığımda ne olacağına sen karar veremezsin prenses." Bu kez parmaklarımın ucunu ağzına bastırıyorum, dişleri yol boyunca sürtünse bile içeri girmek için mücadele ediyorum.

"İşte seni böyle istiyorum. Ağzın konuşamayacak kadar dolu." Ağzımı kulağına dayadığımda gözlerim kısmi bir kapanışa sürükleniyor. "Bu hissi hatırlıyor musun?"

Bir dahaki sefere evimde başka bir adamın önünde kıyafetlerini çıkarırsan. Çıkarmak mı istiyorsun? *Benim* için çıkar."

Kravatı çekerek kapıya doğru yürüdüm.

Ben çıkarken kıpırdamıyor bile, sırtı bana dönük, kapıyı arkamdan kapatırken vücudu hareketsiz, içeri girip ona üzgün olduğumu söylemeyi her şeyden çok istiyor.

CHAPTER NENTV-ONE

CK) ARA

ONDAN NEFRET EDİYORUM. ONDAN NEFRET EDİYORUM AMA ONU İSTİYORUM VE BU
ŞEKİLDE HİSSETMEKTEN NEFRET EDİYORUM.

Dün üstsüz çıkmaya karar verdiğimde ne yaptığımı biliyordum. Adamlarının onu arayacağını biliyordum. Geleceğini de.

Bana olmadan baktığında, sahip olamadığını isteyen ama başkasının da sahip olmasına izin vermeyen bir adamın gözlerinden bakıyordu.

Kıskançlık vardı. Sahiplenme. Tıpkı bildiğim gibi.

Genelde insanları okumakta iyiyimdir ve Brian Smith'i -ki gerçek adı olduğuna bir an bile inanmıyorum- okumak hiç de zor değil.

Kimsenin görmesine izin vermediği mahrem bir parçası olan, bastırılmış acıyla hareket ediyor. Kendi etrafında inşa ettiği kaleyi ortaya çıkaracak kadar kimsenin yaklaşmasına izin vermediği yaşam tarzından anlaşılıyor.

O güçlü.

Güçlü.

Ama zırhını çıkarırsanız korkmuş küçük bir çocuk bulacağınıza bahse girerim.

Yine de onun için üzülüyorum. Babam sevdiği insanları kaçırmış olabilir ama bu beni kaçırmamasını ya da bana borçlu olduğu orgazmı inkar etmesini mazur göstermez. Bunu ona geri ödeyeceğim. Sadece nasıl yapacağımı bulamadım.

Onu baştan çıkarmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Onun yatağında bir yuva bulmanın basit olacağını düşünmüştüm. Ama o yanıldığımı kanıtladı.

Ne zaman kazandığımı düşünsem, o bir adım öne geçiyor. Şimdi muhtemelen buradan asla çıkamayacağım.

Bütün gün benden kaçtı. Dün gece eve geldiğinden bile emin değilim. Umurumda da değil. Bu devasa evde yapacak hiçbir şeyim ve konuşacak kimsem olmadan yapayalnızım. Devasa bir adam heykeli olan Miles'la bir konuşma daha yapabilirdim ama içimden bir ses, değerli patronunu üzmemek için benimle konuşmamayı tercih edeceğini söylüyor.

Evin içinde dolaşıp Smith'in itaatkâr piyadeleri tarafından işgal edilmemiş alanlar buluyorum. Mutfağın diğer ucundaki geniş koridorda yürürken kilitli kapılar buluyorum ve her birinin içinde ne olabileceğini merak ediyorum.

Tam pes edip odama gitmek üzereyken, en sonda sağda bir kütüphane buluyorum. Cam kapıdan içeri bakarken heyecandan kalbim duracak gibi oluyor, her iki yanda tavandan yere kadar uzanan devasa bir kitaplık ve sol yanda gri bir merdiven buluyorum.

Ortada parlak siyah bir sehpa ve dört adet minderli fildişi koltuk var. Yaklaşıyorum, içeri girmek istiyorum.

İçeri girsem umurunda olur mu? Girse bile umurumda olur mu? Kütüphanede ne işi var? Hiç kitap okuyor mu?

Siktir et.

Parmak uçlarımda bir adım daha atıyorum, elim kapının ve açıyorum.

"Vay canına," mırıldanıyorum iki katlı bir kütüphane olduğunu keşfettiğimde, tamamen büyülenmiş bir halde.

Sarmal merdivenler üst kata, bir evde hiç görmediğim kadar çok kitabın bulunduğu raflara çıkıyor.

Çocukken kitapları çok severdim ve bu sevgim hiç ölmedi. Okumak benim tutkum. Rahatlamamın bir yolu. Romantik, gerilim, umurumda değil. Hepsini okurum.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve içeriye belli belirsiz adımlar atıyorum. Gergin ellerimi üzerimdeki siyah spagetti askılı jarse elbisenin üzerinde gezdirerek sağ tarafa doğru yürüyorum, parmak uçlarımı kitapların sırtında gezdiriyorum, her bir kelimeyi tüketmek istiyorum.

Sonuna kadar geldim ve işte o zaman kitaplığın arkasında L şeklinde fildişi bir kanepe ve arkasında içki şişeleriyle dolu bir bar bulunan başka bir geniş alan olduğunu fark ettim.

Kitaplar ve içki mi? Sanırım yeni odamı buldum. Şu hayatımda biraz sert alkol kullanabilirim. Evde kırmızı şarap ya da

Arada sırada iş yerinde bir iki tek atıyorum, aşırıya kaçmıyorum. Ama şu anda hayatımın durumuna bakılırsa, muhtemelen bir şişe votka içmeliyim.

Neredeyse siyah deri bara doğru koşarak bir shot bardağı ve en yakın şişeyi alıp etiketini okuyorum.

Bowmore Islay Scotch Whiskey
1957

Harika. Kulağa yeterince pahalı geliyor. Viski içmem ama her şeyin bir ilki vardır. Mühürlü şişeyi açıp, bir shot dolduruyorum.

"Berbat bir hayatın şerefine, Chiara Bianchi. Daha da berbat olsun, çünkü neden olmasın?" Kadehimi görünmez bir gölgeye kaldırıyorum ve bal rengi likörü boğazımdan aşağı yuvarlıyorum.

Asit gibi yakıyor. Tek istediğim daha fazlası, bu yüzden bir tane daha dolduruyorum. Likör midemde birikiyor, sıcaklık ve anlık bir vızıltı duyularımı ele geçiriyor ve muhtemelen yapmamam gereken şeyi yapıyorum. Biraz daha içiyorum.

Üç ya da dört atış sonra, biraz sersemlemiştim ama yine de çıplak ayaklarımın üzerinde yürümeyi başarıyordum.

. . . Neredeyse
düşüyordum.

"Oops." Kendimi sabitlemek için barın kenarına tutunurken içimden bir kıkırdama dökülüyor.

"Eğleniyor musun?"

Duymaktan oldukça hoşlandığım bir sesle irkilerek nefesimi tutuyorum.

DOMINIC

Sorumu duymazdan geliyor, hâlâ sırtını bana veriyor. Tüm o siyah saçlar sırtından aşağı dökülüyor ve dilimle açmak istediğim kıvrımlı kıkına çarpıyor.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, omzunun üzerinden daha fazlasını savurarak beni daha da baştan çıkarıyor. Çıplak amını hissettiğimden, zevk çığlıklarını duyduğumdan beri tek istediğim bundan daha fazlasıydı.

Ondan daha çok.

Benim tarzım olmamasına rağmen dün gecenin tamamını kardeşlerimle birlikte kulüplerden birinde geçirdim. Hepimiz kulüp için yeni bir yatırımcıyla iş toplantısı için oradaydık. Ama Enzo'nun masamıza davet ettiği kadınlardan bazıları kucağımda sürtünmeye başlayınca canıma tak etti.

Başka birinin amını sikecek havamda değildim. Sadece bir tanesinin içine girmek istiyordum ve o da tam burada, önümdeydi. Sadece kısa bir elbise beni ve o sıcak yarığı ayırıyordu.

Aletim pantolonumun altında kabarıyor ve sarsılıyor, o kıyafetlerin altında sakladığı her şeyi görmeyi talep ediyor. Eğer bariz bir şekilde sarhoş olmasaydı, onu çıplak sikerdim. O anlarda ona sahip olurdum, ne kadar kısa olursa olsun. O hala benim olurdu ve bunu bilirdi.

Geçmiş ve şimdiki zaman birbiriyle çarpışıyor ve ben bunu durduramıyorum. "O şişenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum. "Ne kadar nadir?"

Sırtını bara dayayarak arkasını döndüğünde içinden bir kahkaha sızıyor. "Umursadığımı düşünmen çok tatlı."

Sırıyorum, bebek mavisi düğmeli bluzumun kelepçelerini çözüyorum, kollarını dirseklerime gelene kadar ön kollarımın üzerinde kıvrıyorum.

Dudaklarından zar zor çıkan küçük bir inilti. Kitaplığın diğer tarafına yaslanıp onun beni izlemesini izliyorum, cam gibi gözleri kollarımı, göğsümü, yüzümü inceliyor.

Dudaklarını yalıyor, iç bacaklarını birbirine sürtüyor.

Hareketleri takip ediyorum. Bana aç olduğunu bilmek, onun her santimini, bedenini ve ruhunu yutmak istememe neden oluyor.

Her şeyi istiyorum.

Onunla yalnız kaldığımda - tutkum umutsuzluğumdan daha sıcak olduğunda - o zaman acı neredeyse unutuluyor, sanki orada bile değilmiş gibi. Ve işte o zaman en tehlikeli olduğu zamandır.

"O şişeyi güvence altına almak için çok para gerekti," diye ekliyorum. "Kendi türünden sadece on iki tane var."

"Vay canına," diye fısıldıyor, dudaklarını kıpırdatarak kaşlarını geriyor. "Tamamen çok etkilendim."

"Gerçekten mi?" İştahım sesim kısılıyor. "Hayır." Başını sallıyor. "Biraz bile değil."

Bara dönüyor, bana kıcını gösteriyor, elbisenin altından bakıyor, beline doğru çevirmek istediğim. Benimle kavga eder mi?

Daha fazla dayanamayana kadar avuçlarımın etine tekrar tekrar vurmasına izin verirken sikim için yalvarır mıydı?

"Bay Smith üzgün mü?"

Elinde benim Bowmore'umun şişesi, somurtkan, sikilebilir dudaklarıyla bana doğru dönüyor. Neredeyse iki yüz bine aldığım şişe.

"Bak sana ne diyeceğim," diye devam ediyor. "Çok paylaşımcı bir ruh halindeyim. Sana biraz tattırmama ne dersin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ayaklarımı bileklerimden çaprazladım ve sarhoş Chiara'nın neler yapabileceğini merak ederek kaşlarımı kaldırdım.

Yerde sürünüyor, durduğum yere yaklaşıyor, ayaklarının üzerinde sallanırken şişe elinde sallanıyor.

Kıvrımlarına göre şekillendirilmiş siyah elbisesi kalçalarına kadar uzanıyor ve bende onu yırtıp atma isteği uyandırıyor.

Bir adım daha atıyor ve neredeyse ayağı takılıyor. Düşüp viski şişemin parçalarını kendine saplamadan önce bir elimi uzatıp kolumu sırtının küçük kısmına doluyorum, parmaklarım kalçasına masaj yapıyor.

"Kahramanım benim." Dudakları şişeyi ağzına götürmeden hemen önce yukarı kalkıyor ve bir yudum alıyor.

Bir eli omzumda, eğiliyor, gözleri gözlerime dalıyor ve beni öpüyor. Ağzındaki likör benimkine akıyor ve dilini tutup emmeden hemen önce her damlasını sağarak yutuyorum.

Saçlarını avuçladım, şişeyi elinden kaptım ve lokma aldım, onu geri öptüm, şişeyi yanımdaki sehpayı koyarken bana verdiğini ona da verdim.

Bunca zaman sonra onun dudaklarını hissetmek -her zaman olması gerektiği gibi onu tatmak- elde ettiğim tüm viskilerden daha iyi. Kalbimi sıkıştıran, boğazımı sıkan sevgi hissiyle savaşmaya çalışsam da yapamıyorum. Chiara'nın her zaman kalbimi tutuşturmak için bir yolu vardı.

İnlemeleri dudaklarımda titreşirken inliyorum, dilindeki likör boğazımdan aşağı akıyor, tırnakları göğsümden aşağı inip beni kaya gibi sert buluyor. Parmaklarım onun dalgaları arasında çılgınca dolaşıyor, avuç içi sikimin başını sıkarken sertçe çekiyor.

Öpüşmemiz vahşileşiyor, inlemeler ve homurtular duvarları delip geçiyor, tıpkı ellerimizin tenimizi delip geçtiği kadar sert ve hızlı.

Tüketiyorum.

Yiyor.

Daha fazlası için
can atıyorum.

Diğer eli kemerimin tokasına gidiyor ve onu çözüyor, dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde geziniyor, inlemeleri daha da sarhoş edici hale geliyor.

Başını geriye doğru çekiyorum, parmaklarım saçlarının arasında dolanıyor, gözlerini görmek istiyorum, içlerinde ne yattığını görmek istiyorum.

"Durman gerek," diye uyarıyorum. "Sarhoşsun."

Bana meydan okurcasına bakıyor, çenesi havada, pantolonumu çözmeye devam ederken fermuarı aşağı kaydırıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Eli boxerımın içine girip beni yumuşaklığıyla sararken hırıltıyla tıslıyorum.

Bana bakıyor, güzelliğiyle beni hipnotize ediyor.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Boğuk sesine çiğ bir kararlılık karışmış. "Nasıl hissettiğini bilmek istedim. Tadının nasıl olduğunu."

Çenem sertleşiyor, sikim istememesi gereken bir şey için zorlanıyor. Dışleri alt dudağını kavrarken inliyor, beni yavaşça yukarı aşağı sarsarken yüzü geriliyor.

"Sikimi istiyorsun, ha?"

Gözlerinde bir parıltıyla başını sallıyor ve asla itiraf edemeyeceğim bir çaresizlikle ona ihtiyacım olan yere doğru bir sarsıntı gönderiyor.

Avuç içimin genişliğini başının üstüne yerleştirerek onu yere doğru itiyorum. "O zaman git getir."

Dizleri yere vururken pantolonunu indiriyor, çılgınca elleriyle pantolonumu ve boxerımı tutup ikisini de indiriyor.

Sikimi avucunun içinde tutarken aşağıya bakıyorum ve gözleri benimkinden ayrılmadan dilini dışarı çıkarıyor, eğiliyor ve tabandan ucuna kadar uzun bir vuruş yapıyor.

"Siktir." Sesim titriyor, gözlerim tüm vücuduma yayılan his yüzünden kapanıyor.

Elim şimdi başının arkasında, onu daha da içime itiyor, onu doldurabileceğim her şekilde doldurmaya ihtiyaç duyuyorum. Beni bütünüyle yutuyor, eli taşaklarımı sıkarken kalınlığımdan öğürüyor.

"Evet, işte bu." Daha derine giriyorum, her santimde boğulmasını sağlıyorum. "Bana ne kadar istediğini göster."

Dudakları aşağı yukarı hareket ederken aletimin üzerinde inliyor, yetenekli ağzından bir parçanın bile çıkmasına izin vermeyi reddediyor. Serbest bırakılmam büyüyor, tabanda yanıyor, ona her damlayı vermem gerekiyor.

"Boşalmak üzereyim, bebeğim. Hareket etsen iyi olur... Siktir!" Olduğu yerde kalıp beni daha sert, daha derin emerken inliyorum. "Oh, . Bu ağız,

Chiara. O benim. Sen *benimsin*."

Sikim ağzından fırladı.

"Asla," diye karşılık veriyor ve alaycı bir gülümsemeyle beni okşuyor.

Hırlayarak onu tekrar sikimin üzerine itiyorum. "Hareket edebileceğini söyledim mi?"

Başının arkasını güçlü bir şekilde kavıyorum, o en güzel şekilde tikanırken ve inlerken onu orada tutuyorum. Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor.

" öyle, bebeğim. Benimle o kadar dolu olmanı istiyorum ki konuşamayacaksın."

Saçlarını tutarak ağzını vahşice sikiyorum, inlemelerinden gelen titreşimler güçleniyor ve bir hamle daha yapınca, serbest bırakılmamdan kaynaklanan yanma, ondan önceki hiçbir kadından deneyimlemediğim kadar sert vuruyor.

Ağzının sıcaklığına dökülüyorum, bir daha asla bir başkasını doldurmak istemiyorum ve böyle hissettiğim için nefret ediyorum. Bu ne kadar iyi olursa olsun, gerçek değil. Asla da olmayacak.

Saçlarından tutarak dudaklarını sikimin dibine bastırıyorum, bu sırada ağzına daha derin giriyorum ve her damla boğazından aşağı dökülene kadar seğiriyorum.

"Mmm," diye inledim, onu saçlarından tutup kaldırdım ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım, geri çekilmeden önce onu sertçe öptüm. "İyi yaptın. Çok iyiydin."

Elini başımın arkasına götürüyor, tırnaklarını geçiriyor, nefesim hızlanıyor. "Peki A+ performansım için ne alacağım?"

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, bakışlarımız baştan çıkarma ve aldatmaya takılıyor. Ağzına doğru eğilip alt dudağını dişlerimle ısıriyorum.

"Sana göstermeme ne dersin?" Kollarımı beline dolayarak kitaplığın yanındaki merdivene varana kadar bizi geriye doğru yürütürken nefesim ağzının üzerinde geziniyor.

Çenesinden tutup dudaklarımı yaklaşıtıyorum.

"O amcığın benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum ve sen de bana izin vereceksin."

Cevap vermesine fırsat vermedim. Onu kalçalarından tutup çeviriyorum ve avucumla tek bir merdiven basamağına yüzüstü itiyorum. İnlerken yanağını soğuk metale dayıyor, yan gözleriyle her hareketimi aklıkla izliyor.

"Beni düşünüyor musun, Chiara?" Diğer elimle elbisesini kaldırıp güneşte öpülmüş kışını ortaya çıkarırken soruyorum. "Bu tatlıdan damlıyor musun

dokunduğunda, benim koca sikimin seni gerdiğini, doldurduğunu hayal ediyor musun?"

Bir parmağımın yarığının arasına girmesine izin verdim, klitorisine dokunmamaya dikkat ederek aşağı yukarı gezdirdim.

"Siktir," diye inliyor kırık bir sesle, dönüştüğüm kötü adama duyduğu arzuya karşı koyamıyor.

Kıçını kaldırıp sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

"Ne kötü bir kız, amının benim gibiler tarafından sikilmesini istiyor." Avuç içim bir kış yanağına vururken diğer elim yüzünü olduğu yerde sıkıca tutuyor.

Kıçını bir o yana bir bu yana sallayarak inliyor.

"Beni istediğini söyle, Chiara. Seni boşaltmam için bana ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

"Siktir git," diye tükürüyor, dişlerini sıkıyor, kaşları geriliyor, parmağım siyah tangasına takılıp onu yana kaydırırken dudaklarında bir O harfi oluşuyor.

İçine doğru kaydırıyorum, G noktasına doğru çeviriyorum ve onu sırsıklam buluyorum. "Öyleyse, becer beni. Ne bekliyorsun?"

Yavaşça girip çıkarken bir parmağım daha içine dalıyor, onu acıtana kadar germek istiyorum.

"Oh, evet. Durma!" Hızım arttıkça ağlıyor, kalçaları beni daha derine itiyor, ihtiyacı parmaklarımın etrafında sıkılaşıırken çığlıkları boğazına yapıyor.

Ama yapıyorum. Duruyorum.

Saçlarından tutarak başını gidebildiği kadar geriye çekiyorum. Üzerine düşerek dudaklarını yakıcı bir öpücükle kavıyorum, dilimi aletimin yapabilmesini dilediğim gibi içine daldırıyorum.

Dudaklarımın etrafında inliyor ve sonra ağzını serbest bırakıyorum.

"Yalvar," diye inliyorum, bakışlarımız işkence ediyor, birbirimize meydan okuyoruz. "O amcığı boşaltmam için bana yalvarana kadar boşalmayacaksın."

Yüzünü basamağa geri itiyorum.

"Kıpırdama," diyorum ellerim kalçalarını bulup tangasının küçük parçasını parmaklarken. "Bunlara ihtiyacımız olacağını sanmıyorum."

Alçak sesle inlediğinde, vücudundaki küçük kumaş parçasını yırtıp atıyorum.

Tek tepkisi hırıltılı bir nefes. Parmaklarımı onun kaygan girişine geri götürerek onları yana fırlatıyorum.

Kalçalarından birini kaldırarak başka bir basamağın üzerine yerleştiriyorum. "Ben senin her bir parçanı keşfetmek için acele etmezken sen benim için güzel ve açık kalacaksın."

İki parmağımı içeri sokuyorum, kabaca içeri girip çıkarken kıvırıyorum, çaresiz çığlıkları ve aç inlemeleri başladığı şeyi bitirmek için yalvarana kadar G noktasına vuruyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor, dışarı çıkıp klitorisini bulmadan önce hareket etmeye devam ederken vücudu merdivenlere karşı şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

"Hâlâ yalvarmıyor musun?" Parmaklarımı klitorisinin iki yanında dolaştırarak soruyorum. "Biraz daha uğraşmam gerekecek."

Ve iki parmağımı aynı anda ovuşturduğumda, adım haykırıyor. Sahte adımı.

Bana böyle demesi iyi bir şey, kendimi ikna ediyorum. Aramızda güvenli bir mesafe bırakıyor.

Ben onun bir zamanlar tanıdığı adam değilim. Ben varoluşumun cehenneminden doğan bir canavarım. En iyisi ikimizin de yavaşça sallanmaya başladığımız o görünmez çizgiyi geçmememiz.

Ama o bana baktıkça ve ben gözlerindeki beni içine çeken duygu dalgasını açığa çıkardıkça, ona olan hislerimi yeterince derine gömmediğimi fark ediyorum. Oradalar, beni hapsetmekle tehdit ediyorlar.

Onlara izin veremem.

Bunca zaman sonra bile acım hala çok taze. Ne kadar istesem de bunun peşini bırakamıyorum. Geçmişe dönüp arkadaşlığımızı nasıl bu şekilde mahvedebildiğini sormak için yapmayacağım şey yok.

Beni hiç önemsemi mi? Bizi? Hepsi rol müydü? Tıpkı babası gibi mi?

Öyle olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. O zamanlar bile, kanıta bakarken, bu hiç mantıklı gelmemişti. Ama belki de onu sandığım kadar iyi tanımıyordum.

Artık kahverengi gözlerini görmek istemediğim için sıkı bedeninin üzerine eğiliyorum. Bir zamanlar her şeyin güzel olduğu geçmişteki bir havuza bakmak gibiler.

Ama onlar da yalan, tıpkı onun gibi.

Parmaklarım tekrar içine giriyor ve onu sabit bir tempoyla beceriyor. "Evet... Tanrım. Aynen böyle."

Dudaklarımı boynuna indiriyorum, dilim kulağına doğru yalayarak ilerlerken onu daha hızlı çalıştırıyorum. Kulak memesini ağzıma alıyorum, fiske vuruyorum ve ısırıyorum, nefes alışlarını ve inlemelerini seviyorum, asla başka bir şey duymak istemiyorum.

"Çok iyi hissediyorsun Chiara," diye fısıldıyorum dudaklarım başının konuştuğunda, çiçekli şampuanının kokusu duyularımı istila ederken gözlerim kapanıyor. "Sikimi sürerken nasıl hissedeceğini ancak hayal edebilirim."

Duvarları kenetleniyor, müstehcen konuşmalarına karşılık veriyor. "Sen de bunu düşünüyorsun, değil mi bebeğim?"

Cevap vermeyi reddederek pantolonunu indiriyor. Daha sert itiyorum, bir parmak daha ekliyorum. Yaklaştı. Nefes alışının hızlanmasından, duvarlarının sıkılaşmasına ve ellerinin tırbazana dolanmasına kadar bunu hissedebiliyorum.

"Beni istediğini itiraf etmen sorun değil," diyorum. "Burada, bu odada kalacak."

Derin bir hamleyle G noktasına vuruyorum ve daha sert bir şekilde pantolonunu indiriyor. Ve hareketimi yavaşlattığımda, hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

"Evet, seni piç! Her zaman seni düşünüyorum, istemediğim zamanlarda bile."

"Mmm," parmaklarımı içinden çıkarıp amını avuçlarken sesim onaylarcasına mırıldanıyor. "Yalvar."

Amcığına şaplak atmadan önce etini yoğuruyorum, klitorisi avuçlarımın üzerinde sürtünüyor. "Hak etmediğin bir şey için bana yalvar."

Yarı ağlıyor, yarı inliyor, sesi artık güçlü değil, yenilgiyi taşıyor ve ben bundan zevk alıyorum.

Kuku dudaklarını çimdikleyip birbirlerine sürtüyorum. "Parmaklarımı ıslatıyorsun bebeğim. Kendin için daha kolay hale getir ve iste."

"Siktir," diye homurdanıyor, nefesleri düzensiz, omuzları umutsuzca zıplıyor. "Lütfen, bırak geleyim. Acı çekmeyi bırakmalıyım. Bunu durdurmana ihtiyacım var."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez, üç parmağımı içine sokuyorum, onu kapasitesine kadar dolduruyorum, o daracık küçük deliğin sikimi ne kadar iyi alacağını merak ediyorum. Bahse girerim güzelce ve sertçe alacak ve sonra ikincisini isteyecekti.

"Oh, Tanrım. Yaklaştım," diye fısıldıyor bir dizi ağır pantolonla. "Daha sert. Daha sert istiyorum."

"Kahretsin." Saçını bir avuç tutup başını geriye çekiyorum, boşalırken yüzünü görmek istiyorum.

Ben gidebildiğim yere kadar ilerlerken bakışları benimkileri buluyor, beni her yerde hissetmesini istiyorum.

"Elimden aşağı damlıyorsun," diye inliyorum ona çılgınca bir hızla çarparken, bu anın asla bitmesini istemiyorum. Ona kendini bu kadar iyi hissettirmeyi asla bırakmak istemiyordum.

"Oh, Tanrım, Brian. Ben... Ben... Siktir!" diye ılık atıyor, salıverilmesi vücutunda hızla yayılıyor.

Zevkinin her zerresini sağıyorum, inlemeleri yavaşlayana kadar daha sert sürüyorum, sonra ondan kayıyorum ve doldurmak için başka bir delik buluyorum. Parmaklarımı zaten ayrık olan dudaklarının arasına sokup onları daha da açıyorum.

"Sana yaptığım şey bu."

Dilini her parmağın üzerinde gezdirerek inliyor.

"Evet, işte böyle. Tadına bak bebeğim."

Bakışları hâlâ benimkine sabitlenmiş halde inleyerek elimdeki tadı emiyor. Tatmin olduğumda onu bırakıyorum, sanki onu sabit tutan tek şeymiş gibi merdivene tutunmaya devam ederken bir adım geri çekiliyorum.

Ona bir kez daha bakıyorum, keşke onu tekrar öpebilsem diye içimden geçiriyorum.

Bir zamanlar bizim olduğunu düşündüğümüz aşkı bulabileceğimizi.

Ama onun yerine, bir zamanlar onun yaptığı gibi çekip gidiyorum.

CHAPTER NENTV-TNO

CK) ARA

BIRAZ SARHOŞ OLABILIRDIM AMA HAFIZAM . HATIRLIYORUM.

Dünden kalan her detayı. Hiç kimse beni onun kadar tahrik etmemişti ve ona gerçekten sahip olamayacağımı bilmek beni her türlü üzmeli. Şu anda sahip olduklarımızın ötesinde değil.

Ortadan kaybolmanın bir yolunu bulduğumda, onun hayatından sonsuza dek çıkmış olacağım. Heyecanlanmalıyım ama bir yanımda -kimsenin görmesini istemediğim o küçük yanımda- kalabilmeyi diliyor.

Sessiz bir iç çekiyorum, yatakta dönüp duruyorum, uyuyamıyorum. Saat gece yarısını gösteriyor ama öğlen de olabilir.

Şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Dünkü olaydan beri benden kaçıyor. O zamandan beri onu görmedim. Tek başıma yemek yedim, televizyon izledim, giyinik bir şekilde havuz kenarında oturdum ve onun kütüphanesinden aldığım bir kitabı okudum.

Politik bir gerilim filmiydi.

Bu hikayede kadın kahramanın kaçırılmamış olması dışında uygun. Ama aynı zamanda onu kaçıran kişi tarafından inanılmaz orgazmlar da yaşamadı. Aramızdaki şanslı kaltağın kim olduğundan emin değilim.

Dün gece sadece iki saat uyudum ve bir rüya -belki de buna kâbus demeliyim- beni uyandırdı. Rüyamda Brian beni kollarının arasına almış, ben ona sırtım dönük gülümserken bana hayranlığını fısıldıyordu.

Ama sonra terleyerek uyandım ve şehvetimin artık kendi gerçeklik duyguma nüfuz ettiğini fark ettim.

Öyle bir adam yok. Asla da olmayacak. O benim hikayemdeki bir kötü adam, arzulanan bir kahraman değil.

Eğer biriyle evlenecek olsaydım, bu onun kadar güçlü biri olmalıydı. Babamdan korkmayan biri. Ama gerçekten sevmek zorunda

Önce ben. Birinden nefret etmekle meşgulken ve karşılığında o da sizi küçümserken ona aşık olmak biraz zor.

Aşk hakkında ne bilebilirim ki? Gençken hiç erkek arkadaşım bile olmadı. Babam herkesi korkutup kaçırdı.

Elim istemeden boynuma kayıyor, Dom'a verdiğim dostluk kolyesinin yarısı orada duruyordu. Brian'ın beni götürdüğü gün takmayı unutmuştum. Hâlâ evde. Umarım hâlâ oradadır.

Dom, seni çok özledim.

Onu düşünmek acı veriyor. Adını söylemek bile acı veriyor. Arkadaşlığımız bir zamanlar o kadar gerçekti ki sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm. Ama sonra ortadan kayboldu ve beni kocaman bir boşlukla baş başa bıraktı. Bugün bile merak ediyorum, yaşıyorlar mı? Yoksa öldüler mi?

Babamın onların kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum, aynı şekilde anneminkiyle de ilgisi olduğunu biliyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ettiği her şeyde bir şekilde parmağı var. Ona Dom'u sorduğumda, hiçbir şey bilmediğine yemin etti ve Dom'un babasının fırın için bankaya çok borcu olduğunu ve muhtemelen kaçtığını duyduğunu iddia etti.

Ben almadım. Dom yıllar sonra bile benimle iletişime geçmenin bir yolunu bulurdu. Çoğu zaman benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Üçüncü sınıfta tanışır tanışmaz, aynı galaksiden doğan yıldızlar gibi birbirimize doğru çekildik. Çok farklı yollardan gelmiş olmamız ya da ailelerimizin asla anlaşılamayacak olması önemli değildi. Tüm bunlar arkadaşlığımızın daha da güçlenmesine asla engel olmadı.

Yemekhanede yanıma oturduğu günden itibaren -gerçek arkadaşı olmayan yalnız bir kız ve kalbini gözlerinde taşıyan bir çocuk- birbirimizden ayrılamazdık. O benim Dom'umdu ve onu sevdim... ilk başta bir arkadaş olarak.

Ama ortadan kaybolduğu gece, ona olan hislerimin daha da arttığını söylemeyi planladığım geceydi. Sadece on üç yaşındaydık ama sanırım ben olgunlaştıkça ona karşı olan hislerim de olgunlaştı.

Bilinmezlik hala içimi kemiriyor. Aramızda on beş yıl olmasına rağmen, her zaman onu ve bugün olduğu adamı düşünüyorum. Eminim iyi biridir. Şiddetle seven ve ailesini koruyan biri. Eminim çocukları vardır ve onlara da kardeşi Matteo'ya davrandığı gibi tatlı davranıyordur.

O küçük çocuğu çok özleyorum. Onunla aramızda özel bir bağ vardı. Hepsi benim geniş ailem gibiydi.

Dom'un öldüğünü değil de bir yerlerde mutlu olduğunu düşünmek daha iyi. Onu bulmak için elimden geleni yaptım, internette kırıntılar aradım ama bulamadım.

eli boş dönüyor. Eğer hayattalarsa, sanki ortadan kaybolmuşlar gibi.

Eminim Dom, Brian'ın bana ne yaptığını bilseydi, onu öldürmenin bir yolunu bulurdu. Dom'u tanıdığımda hiç atletik değildi. Sıksa, kısa boylu bir çocuktü ama kararlılığıyla herkesi alt edebilirdi. Buna gerçekten inanıyorum.

Ve o gözler... Görebileceğiniz en yeşil gözlere sahipti. Nefes kesiciydi.

Bana baktığında kendimi dünyanın en önemli insanı gibi hissederdim. Hala aynı görünüyor mu merak ediyorum.

O da her zaman nazikti. Sadece bana karşı değil, tanıştığı herkese karşı. Dom bu yönden ailesi gibiydi. Çok tatlı bir çifttiler.

Geçmişimin anılarıyla savaşıarak beyaz tavana bakıyorum. Dom'la olan güzel anılar, annemle olan acı tatlı anılar, hepsi zihnimin içinde, bana eziyet ediyor.

Beni öldürebilecek bir adamla kapana kısıldığım o günleri düşünmek zor. Onunla, bilmek zor. Bana zarar vermeyeceğini düşünmemi sağlayacak kadar hilekâr olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda gerekirse tetiği çekmekte tereddüt edeceğini de sanmıyorum. Beni becermek istemesi beni hayatta tutmak için bir sebep değil. Bunu yapabilir ve sonra beni yok edebilir.

Gözlerimi kapatıp uyumak istiyorum, ama tam rahatlamak üzereyken, lastiklerin gürültülü gıcirtısı beni sarsarak oturur pozisyona getiriyor, dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Ne oluyor be?

Yataktan fırlayıp pencereye yöneldim. Perdeleri araladığımda bir kadının tiz kahkahası içeri süzülüyor. Brian onu arabasının kaputuna yaslamış, uzun siyah saçları bir tarafa dökülüyor ve mikro-mini sıcak-pembe elbisesi hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Kalbim anında sıkışıyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Onu başka biriyle görünce midem bulanıyor.

O senin değil.

Ama içimdeki kıskançlığı bastıramıyorum.

Bir elini uzatıyor, tırnakları göğsünde geziniyor ve nabzım kulaklarımda sertçe çarpıyor.

İlk başta ilgisiz görünüyor, telefonuna bakıyor, onu tamamen görmezden geliyor. Ama sonra başını hızlıca sallayarak gözleri benimkileri buluyor.

Yüzünde tehditkâr bir gülümseme oluşuyor. Gözleri benimkilerden ayrılmadan telefonunu cebine sokuyor ve avucunu kızın başının üstüne yerleştiriyor,

Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

Görüşüm bulanıklaşıyor, ellerim titriyor. Bağırsaklarıma bir yumruk yemiş gibiyim, orada sinirlerim patlıyor ve sırtımdan aşağı soğuk bir dalga gönderiyor. İzlemek istemiyorum ama yine de yapıyorum.

Adamın kemerini çözüp fermuarını açarken hevesle betonun üzerine diz çöküyor. Aletini çıkarıyor, tepesini yumruklayıp ağzına sokarken gözleri hâlâ benimkilere kilitli.

Nefesim kesiliyor, perdeleri kapatıyorum ama kadın sikinin etrafında inlerken onun erkeksi kıkırdamasını duyabiliyorum.

Görmemi istedi. Eminim bunu beni incitmek için planlamıştır.

Pislik.

Perdeleri biraz aralıyorum, sanki hâlâ izlediğimi biliyormuş gibi gözlerini hâlâ penceremde buluyorum.

Olmaması gerektiğini biliyorum ama onu başka biriyle görünce içim arzuyla çarpıyor.

Beni hasta ediyor. Beni hasta ediyor.

Kalçalarımı gıcırdatıyorum, daha hızlı gitmesini izliyorum, amım boşluktan spazm geçiriyor.

Bu sadece normal bir tepki, kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

O zaman neden onu lanet caddenin karşısına atmak istiyorum?! Neden kütüphanede bana yaptığını bu sefer sikiyle yapmasını istiyorum?

Onun için dizlerimin üzerine çökmek sadece bir sarhoşluk büyüğü değildi.

Ben istedim. Onu istiyordum. İçki bana sadece itiraf edemeyeceğim şeyleri itiraf etme cesareti verdi. Elim şortumun altına kayıyor, kendimi ıslak ve aç

buluyorum. Onunla gördüğümünden beri içimde biriken orgazm o kadın hayata kükrüyor.

Hâlâ bakarken, parmaklarımı ağrıyan klitorisimin etrafında ovuşturuyorum, onu içimde istiyorum. O güçlü erkekliğin üzerime bastırmasını istiyorum.

Gözleri perdelerde, hala sadece neler olduğunu görebileceğim kadar açık. Kadının başının arkasını bile pencereye bakmayı bırakamıyor.

Neden bu beni daha da tahrik ediyor? Dizlerimin üstündeymişim gibi davranıyorum, homurdanmasını sağlıyorum.

Benim olmamı mı istiyor? Bu yüzden mi bakmadan duramıyor?

Hâlâ orada olduğumu anlaması için perdeleri ayırıyorum.

"Siktir," diye o kadar yüksek sesle inliyor ki, bir mil öteden bile duyabilirdim.

Kendimi daha hızlı çalıştırıyorum. Daha sert. Orgazm daha da yükseliyor, serbest kalma ihtiyacı o kadar güçlü ki neredeyse parmağımı çalıştıramıyorum.

Elim perdeye dolanıyor, yumruğum sıkılı, sıkılmış dişlerimin arasından onun adını haykırıyorum, nasıl hissettiğimi, onu ne kadar istediğimi kontrol edemiyorum. Beni rehin tutan adamı istememeliyim. Ama istiyorum. Onu istiyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunu inkâr edemiyorum.

Orgazmım, aşağıdan başka gidecek yer kalmayana kadar yükseliyor. Düşüyorum, kendimi bedenimi sarsan ve elimi perdeyi daha da açacak kadar sert çeken bir serbest bırakmaya zorluyorum.

Ve beni gördüğünde, elimin nerede olduğunu gördüğünde, dudaklarının köşeleri bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. Ne yaptığımı gördü ve şu anda umurunda değil.

DOMINIC

"Kalk," diye emrediyorum kadına, işimi bitirmesine izin vermeden, perde tekrar kapandığında ve sezgilerim bana Chiara'nın bu sefer gerçekten gittiğini söylediğinde.

Bu kadının ağzından konuşulmamış bir ihanet gibi geliyor. Onu tanımıyorum bile. Adını bile bilmiyorum. Bilmek de umurunda değil.

Dans kulüplerimden birinden rastgele bir kızdı. Orada bulunma sebebim daha fazla gece kulübü açılmasına yardımcı olmak için başka bir yatırımcıyla görüşmekti. Ama isteseydim bu işi kardeşlerime de yaptırabilirdim. Oraya gitmemin asıl nedeni Chiara'nın vücudunun kokusunu ve hissini aklımdan çıkarmaya çalışmaktı.

Onu unutmam gerekiyordu.

Ama işe yaramadı. Chiara'nın bu kadının beni emmesini izlediğini bilmek onu daha da çok arzulamama neden oluyordu. Kendisine dokunduğunu görmek, bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermemin tek sebebiydi. Dizlerinin üzerinde olmalıydı. İstedğim buydu. Bütün o lanet zaman boyunca düşündüğüm şey.

"Şoförüm sizi eve bırakacak," dedim kadına.

"İçeri gelmeyi umuyordum." Saçının gevşek bir tutamını döndürüyor, pembe dudakları köşeden yukarı kayıyor.

"Hayır." Sertçe bakıyorum, sesim de hava sıcaklığı gibi sert. "Araba her an gelebilir. İyi geceler dilerim. Kulübüme geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Pislik herif," diye fısıldıyor tam şoförüm yanaşırken.

Mavi Lamborghini Aventador'umun içinde oturup onu garaja geri götürüyorum. Benden başka kimsenin ona dokunmasına izin yok.

Garajdan eve açılan kapının kilidini açarak, Chiara'yı sinirli görmeyi umarak içeri giriyorum.

Ama beni sessizlik karşılıyor ve bundan nefret ediyorum.

CHAPTER NENTV-TKREE

CK) ARA

ERTESİ GÜN SONIA'NIN YAPTIĞI TAVUK BURRITO KÂSESİNE BAKTIM,
Dün geceki olayları hatırlayarak.

Çekici bir kadının onun aletini yalaması neden umurumda olsun ki? O benim değil. İsteddiği kadına sahip olabilir. Ama hâlâ içimde dolaşan ve düşüncelerimi kirleten kıskançlığa engel olamıyorum.

Onunla yatmamın tek nedeni buradan çıkmama yardım etmek, ona aşık olmak değil. Ama tabii ki, ciddi bir çekim hissettiğim ilk adam bir psikopat çıktı.

"İyi değil mi?" Sonia bir tencerede pirinç karıştırırken bana bakarak soruyor, etrafındaki havada buhar yuvarlanıyor.

"Oh, hayır. Bu harika." Sırıyorum, tavuğu dürtüklüyorum ve ağzıma bir parça atıyorum. "Sanırım düşündüğüm kadar aç değilim."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve pilava geri dönüyor. Yemek yapmayı kesinlikle biliyor ama benim aptal iştahım konağı terk etti.

Bir kez daha, bugün onu görmedim. Eve hiç gelmemiş olmalı. Acaba hala o kadınla birlikte mi, ona her türlü pisliği yapıyor mu? Onun üzerinde de kravat kullanıyor mu? Hatırladıkça ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bir iniltiyi bastırmak için alt dudagımın iç kısmını ısııyorum.

Çatalım beyaz porselen tabağa çarparak Sonia'nın başını kaldırmasına neden oluyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, ağzıma biraz fasulye tıkıştırırken.

"Akşam yemeğine kadar işinin biteceğini söyledi." Kirli düşüncelerimi askıya alıyor, kendisi için bir tabak taşıyor ve karşıma oturuyor.

"Bu harika," diye mırıldanıyorum somurtkan bir şekilde.

"Bilmek istersin diye düşündüm." Yemeğinin üzerinden üflüyor, yan bir gülümsemeyle bana nazlı nazlı bakıyor.

"Nerede olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil," diye cevap veriyorum biraz fazla savunmacı bir tavırla, onun bilmiş bakışlarından kaçınarak.

"Mm-hmm." Başka bir şey söylemiyor.

Sonia çok nazik bir kadın ve neden böyle bir pislik için çalıştığını anlayamıyorum. Ama Brian yanındayken bambaşka biri oluyor. Daha yumuşak biri. Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü o adamda yumuşak olan hiçbir şey yok. Gözleri hariç.

Orada bir şey var, insani bir şey, ama geldiği hızla kayboluyor. Onun o parçasını bulup kaçmak için kullanmalıyım. Ölmeye hazır değilim. Kimse için değil, özellikle de babam için.

Yemeğimi bitirmem biraz zaman alıyor, ama sonunda bitirdiğimde kalkıp tabağımı duruluyorum, sonra da bulaşık makinesine atıyorum.

Sonia'ya "Bu güzel yemek için teşekkür ederim," dedikten sonra müsaade isteyip televizyon izlemeye gidiyorum.

Merdivenleri tırmanarak odama doğru ilerliyorum ve kapıya yaklaştığımda onun kine varana kadar yürümeye devam ediyorum.

Kapı aralık, güneş ışığı içeri süzülüyor. Burada değil ve kapıyı açık mı bırakmış? Her zaman kapatır. Biliyorum çünkü merdivenlerden her indiğimde kontrol etme alışkanlığım var. Beni gizli kameralarından birinde gördüyse bile söylemedi.

Parmaklarım ilerliyor, tırnaklarım kulpun üzerinde geziniyor, içeri girme düşüncesiyle flört ediyor.

Yapmamalıyım.

Kapıyı biraz itiyorum.

Öğrenecek ve kızacak. Gerçekten kızacak. Biraz daha itiyorum.

Belki beni içki içerken gördüğünde kızdığı gibi kızar. Ya da şanslıysam, çok daha fazla kızar. Beni sikecek kadar sinirlenir. Ve beni bir kez becerdiğinde, kalbi yarılana kadar bunu tekrar tekrar yapmak isteyeceğini biliyorum.

Gıcırdayan kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum, ses boş koridorda yankılanıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor.

Bu kötü bir fikir.

Ama korku beni sadece daha fazla tehlikeye itiyor.

Koridorun her iki tarafına hızlıca göz attım ve korumalarını hiçbir yerde bulamayınca içeri daldım. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra nihayet odaya .

Vay anasını.

Yatak odası lüks bir dergiden fırlamış gibi. New Yorkta bir çatı katı olabilecek kadar büyük olan bu alan beni büyüledi. Buraya en son geldiğimde, kurşun yarasını temizlemekten odayı görememiştim. Ama şimdi burada olduğuma göre, bu odayı çok iyi tanımak niyetindeyim.

Sol tarafta, tavana kadar uzanan deri döşemeli, alçak siyah bir kral yatak buluyorum. Daha aşağıda, etrafında dört beyaz kadife koltuk bulunan kare şeklinde siyah bir masa ve üzerinde her türlü içki ve cam eşyanın bulunduğu uyumlu bir bar var.

Ama sağdaki şömine benim en sevdiğim bölüm. Şu anda açık değil ama önündeki tüylü fildişi halıyla çok rahat görünüyor.

Acaba onun gerçek kimliğini ortaya çıkaracak bir kanıt bulabilir miyim? Bu odada bulmaya değer bir şey saklar mıydı? Bunu öğrenmeye niyetliyim. Banyoyu atlayıp henüz girmedığım odalardan birine yöneliyorum.

Kapıyı açtığımda kocaman bir gömme dolapla karşılaşıyorum.

Vay canına. Bu güzel... ve düzenli.

Ayakkabıları yere düzgünce dizilmiş, takım elbiseleri bir tarafta, gündelik gömlekleri ve pantolonları diğer tarafta. Parmaklarımı takım elbise ceketlerinden birinde aşağı yukarı gezdiriyorum, eğilip kokluyorum ve üzerinde her zaman kullandığı pahalı kolonyasının kokusunu alıyorum.

Bazı çekmeceleri açıyorum, çoraplar ve düzgünce katlanmış boxerlar buluyorum, her bir eşyanın altında onu tanımama yardımcı olabilecek bir şey var mı diye dikkatlice bakıyorum. Ama açtığım her çekmecede kıyafetlerden başka bir şey yok, iyi inşa edilmiş maskenin arkasındaki adama dair hiçbir kanıt yok.

Kimsin sen, Brian Smith mi?

Düzinelerce kemerin bulunduğu çekmeceyi kapatıp diğer tarafa geçiyorum ve sayamayacağım kadar çok kravatın dönen bir rafta asılı olduğunu görüyorum.

Elimi uzatıyorum, tırnaklarımı ipeğin üzerinde gezdiriyorum, her nefesime sarılırken bir tanesinin boynuma dolanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Elimi siyah bir kravatın etrafında dolaştırırken, gözlerim ürkütücü derecede tanıdık gelen bir kravata takılıyor. Benim üzerimde kullandığının aynısı olabilir mi? Sinirler

midemde patlıyor, nabzım kulaklarımda sarsılıyor, boğazıma çarpıyor.

Raftan çekiyorum ve bunu yaparken bir fikir oluşuyor. Gerçekten tehlikeli bir fikir. Askıdan pudra mavisi düğmeli bir gömlek çekip ikisiyle birlikte yatak odasına geri dönüyorum.

Yatağına doğru yürüyüp eşyaları yatağın bırakıyorum.

Sıkıcı olduğumu söylemişti, o yüzden ona bir gösteri yapacağım.

Siyah atletimi çıkarıp yatağın kenarına bırakırken dudaklarımda kurnaz bir gülümseme beliriyor. Sırada taytım ve tangam var.

Düğmelerini açık bırakarak gömleğini giyiyorum. Kravatını avucumun içinde tutarak yorganının altına giriyorum.

Parmak uçlarım göğüslerimin arasında aşağı yukarı kayıyor ve bir meme ucuna ulaştığımda tırnağımı etrafında dolaştırarak güzel ve sert bir hale getiriyorum. Kravatın amıma düşmesine izin veriyorum, kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum, bir ucunu çekiyorum, uzunluğunu sürerken ağrıyan klitorisimin üzerine sürüyorum.

Duvara yaslanmış, güçlü ve sert vücudunu bedenime bastırdığı anları hatırladıkça içim ihtiyaçtan zonkluyor. Orgazm artıyor, bedenimi alev alev yanan bir güneşin ateşi gibi yakıyor.

Bir kez geldiğinde - orgazmım kravatını yaladığında - hemen geri koyacağım, bir dahaki sefere taktığında benden küçük bir parçayı da yanında götüreceğini umuyorum.

CHAPTER NINE-FOUR

DOM) N) C

DIĞERİYLE OLAN OLAYDAN BERİ ONDAN UZAK DURMAK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPTIM. Kadın, olanlardan utandığım için değil, onun olmasını her şeyden çok istediğim için. Daha fazlası olma, ona daha fazlasını verme düşünceleri beni tüketiyor ve buna dayanamıyorum.

Cep telefonum avucumun içindeyken, içeri girmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ederek bilerek açık bıraktığım odamda kendini evinde gibi hissetmesini kameramdan izliyorum. Bunu yapmasına hiç şaşırmadım.

Ofisime kapanmış bir halde yarınki yardım etkinliği için hazırlıklarımı tamamlıyor olmam gerekirken, zamanımı daha iyi bir yol buldum. Ve şu anda dolabımda, muhtemelen üzerimde bir şey arıyor. Onun için çok kötü, yatak odamda kişisel değeri olan hiçbir şey bulundurmuyorum.

Yatak odama birinin girdiğine dair bildirim cep telefonuma gelir gelmez hemen yayını kontrol etmeye gittim, Faro'nun ya da adamlarından birinin bir şekilde içeri girip Chiara'yı tehlikeye attığından endişelendim. Bu korkunun mantıksız olduğunu biliyorum. Dışarıdaki adamlarımı geçemezdi. Ama onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Onu kendimden daha çok önemsiyorum. Bu kapatabileceğim bir şey değil.

Ama telefonuma baktığımda onun yerine Chiara'yı bulduğuma sevindim. Burada oturmuş, ayaklarımı uzatmış, bileklerimi çaprazlamış, onu izliyor, ne yapmayı planladığını görmek istiyordum. Ne yazık ki dolabımda hiç kamera yok. Çok yakında bunu düzelteceğimden eminim.

Dakikalar geçiyor ve ben sabırsızlanıyorum.

Bu kadar uzun süre orada ne işi var?

Bir dakika sonra elinde gömleğim ve kravatımla dışarı çıktı. Şimdi ne düşündüğünü daha da merak ediyorum. Yatağıma ulaştı.

ve...

Ne oluyor be?

Daha dik oturuyorum, kalbimin atışları damarlarımda ateşleniyor, göğsüm canavarca bir ritme düşüyor.

Kıyafetlerinin her santimini çıkarırken elimi sıkı bir yumruk haline getiriyorum. O muhteşem göğüsleri dışarı fırlıyor, ellerimi ve ağzımı onları canlandırmak için çağırıyor. Onu görünce sikim kabarıyor ve zonkluyor.

Tek istediğim bu koltuktan kalkmak, onun olduğu yerde olmak, doğrudan iznim olmadan alanımı işgal ettiği için onu cezalandırmak.

Ama bekliyorum.

Ne yapıyorsun, Chiara Bianchi?

Gömleğimi muhteşem kıvrımlarının üzerine örtüyor ve lanet olsun, hiç bu kadar iyi görünmemişti. Nefes alışım canavarlaşıyor, bir zamanlar en iyi arkadaşım olarak gördüğüm kıza duyduğum vahşi arzu yüzeye çıkıyor. Onu yakalamak, öpmek, ona kim olduğumu ve onu hâlâ ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum.

Lanet olsun!

Yatağıma doğru kayıyor ve kravatım o yumuşak kalçaların arasına girer girmez, dudaklarından ilk inilti çıkmadan sandalyeden kalkıyorum.

Eğer benim lanet yatağımda kendine dokunacaksa, bunu yaparken onu izleyeceğimden emin olabilirsiniz.

Yatak odamın merdivenlerini tırmanmamalıydım. O inerken elimi kapıya koymamalıydım. Ama işte buradayım, bana ait olmayan bir şeyi alıyorum.

Tekrar.

O benim en sevdiğim tatlı gibi, ne irade gücüne sahip olduğumu düşünürsem düşüneyim reddedemeyeceğim bir tatlı. Onunla, her şey parçalanıyor.

Güzelliği beni baştan çıkarıyor, ruhu ise çöküşüm. Beni umutsuzluğumun derinliklerine gönderecek ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım.

Derinlerde, yıkıntıların arasında gömülü, hala onun için çarpan bir kalp yatıyor. O zaman bile, henüz on üç yaşındayken, Chiara'nın asla bırakmak istemeyeceğim biri olduğunu biliyordum.

Ama bir an -zamandaki bir dilim- her şeyi değiştirdi, arkadaşımı ve geleceğimi elimden aldı. Ve şimdi, o artık bir zamanlar tanıdığım kız değil ve ben de artık onun elini tutan ve onu tüm canavarlardan korumaya yemin eden çocuk değilim.

Artık canavar *benim*. Ve onu benden koruyacak kimse yok.

Kapı aralığındaki kesik bana onun yatağında yayılmış kalçalarını güzel bir şekilde görmemi sağlıyor, kravat hala amına sürtünüyor. Parmaklarını içine sokarken göğüsleri yukarı doğru kalkıyor.

Kahretsin, görüntüler doğrudan sikime gidiyor. Pantolonumun içinde kabaca avuçluyorum, çenemi sıkarken sıkıca kavriyorum. Orada olmalıydım, kendimi onun ıslak amının içine gömmeliydim.

"Mmm...Brian...evet."

Dudaklarında adım, titreyen kalçaları, kapıyı sertçe iterek açmamı sağlıyor, ayak seslerim döşeme tahtalarının üzerinde gıcırıyor.

Nefes yorganın diğer ucunu tutup üzerine örtüyor.

"Ne halt ?!" diye haykırıyor, nefesleri kesiliyor.

Kıs kıs gülüyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, ona bakarken ağzım yavaş bir sırtışa dönüşüyor. "Bu soruyu *sana* benim sormam gerekmiyor mu? Yatağında çıplak ve kravatım o tatlı amcığın üzerinde olan sensin."

Tamamen suskun bir şekilde bana bakıyor, kaşları geriliyor, yanakları yumuşak bir pembeye dönüyor.

"Şimdi durma, bebeğim." Aşağı uzanarak, vücudundaki örtüleri çekiyorum ve her bir muhteşem santimi ortaya çıkarıyorum. "Performansından oldukça hoşlandım."

Bacak bacak üstüne atıyor, avuç içleri göğüslerini kavrarken gözlerim vücudunda yavaşça geziniyor.

Dudaklarını büküyor, sert nefesi biraz fazla seksi.

"Sen hastasın!" diye bağırıyor.

"Aletimin emilmesini izleyen ben değilim." Sesim derin ve boğuk, içime işleyen açlığı kontrol edemiyorum.

Bakışlarım vücudunda boğuluyor, her çizgiyi, her kıvrımı tarıyor, onun yerine ellerimi orada istiyorum.

"Sana durmanı söyledim mi?" Dilim tadına bakmak için dışarı fırlarken soruyorum. "Kendine nasıl dokunduğunu göster bana. Ve o kravatı olduğu yerde tut."

Kaşları aşağıya doğru kıvrılırken yarı nefes nefese yarı iniltili bir ses çıkarıyor. "Hadi, Chiara." Sesimin tonu sert, sikim zonklıyor.

"Bana tekrar sordurtma."

Gözlerinin içindeki anlık iç savaşa tanık oluyorum. Sonunda, bir elini göğsünden indiriyor, bana muhteşem memesini gösteriyor, meme ucu koyu pembe. Tatmak istediğim bir tane. Isırmak için.

"Diğer elini bırak," diyorum, onu içime çekerek.

Eli yavaşça aşağı iniyor, bana istediğimi veriyor.

Tahrik olmuş bakışları, tamamen ayrılmış dudakları, o küçük iniltileri, parmakları ıslak yarığında kaybolana kadar elini yavaş yavaş daha da aşağı kaydırırken hepsini yutuyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Klitorisini kravatımın üzerine sür. Senin gibi kokmasını istiyorum." "Oh, Tanrım!" Kıçını çarşaflara sürtüyor, bir meme ucunu sıkıştırıyor

boştaki eliyle kendine dokunurken diğer eliyle de

"Evet, Brian! Kravatının her yerine boşalacağım."

İnliyorum, bana bir zamanlar kullandığı isimle hitap etmesini o kadar çok istiyorum ki.

Kütüphanede bana takma adıyla hitap etmesinin iyi bir şey olduğu konusunda kendime ne söylediğimi biliyorum ama şimdi bunu duymaktan nefret ediyorum. Onun için her zaman Dom olmalıyım. Benim için o her zaman benim Chiara'm olacak, bizi ayrı tutmak için kaç yıl ve kaç yalan inşa edilmiş olursa olsun.

Yüzüstü dönüyor, kıcı havada, parmakları hâlâ içinde. Bakışlarımı tutarken başı yana eğik, kendini becerirken daha da küstahlaşıyor.

"Hoşuna giden bu mu?" diye soruyor cesurca, yatağımın üzerinde dönüp beni tutsak ederken. "Beni kendime dokunurken görmek, içimde senin aletini düşünmek hoşuna mı gidiyor?"

Burun deliklerim genişliyor, çenem o kadar sert bükülüyor ki dişlerim takırdıyor.

Kendini ovarken ayak parmakları kıvrılıyor, hızını artırıyor, inlemeleri daha da yükseliyor.

"Ben... Ben seni istememeliyim. Ama istiyorum," diye ağlıyor. "Uzak durmam gereken her şey sensin, ama yapamıyorum. İstemiyorum."

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyorum, sonra yatağa onun yanına uzanıyorum ve o inerken kalçalarından tutup havaya kaldırıyorum.

Onu üzerime çekiyorum, kucağımda hareketsiz dururken onu üstte tutuyorum ve gözlerine bir kez baktığımda, bana kaçmamı söyleyen yüksek sesli fısıltılar bir mırıltıya dönüşüyor.

Kapüşonlu bakışları benimkilere yerleşiyor ve kalbimden geriye ne kaldıysa atmaya başlıyor.

"Chiara..." Fısıldıyorum.

"Brian..." Kaşları çatılıyor ve avucu yanağımın üzerinde usulca dalgalanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum, bu anın ne zaman biteceğini bilmiyorum. Ve yıllardır ilk kez bitmesini istemiyorum.

Yaptıklarına rağmen onu istiyorum. Yalanlarına ve yıllar boyunca taşıdığım tüm nefrete rağmen.

Tüm bunların altında, ben hala onu seven, onu gülümsetmek için tüm dünyayı paramparça edebilecek olan çocuğum. Sadece onu unutmaya çalışmakta daha iyiyim.

Ama kim olduğumu bilseydi, o zaman beni ister miydi? Dönüştüğüm adamı önemsemeyi öğrenebilir miydi?

"Babam seni incittiği için üzgünüm," diyor, parmak eklemlerini çeneme sürterek. "Ama ben o değilim. Seni asla incitmem. Senin de beni incitmek istemediğini *biliyorum*. Bana yanıldığımı söyle."

Yüzümü göğsüne gömdüm.

Tabii ki seni asla incitmem. Seni hala çok önemsiyorum.

Aletim boxer'ıma dayanıyor, onun içine sığınma ihtiyacı duyuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yüzümü kavrayıp beni tekrar içine çekiyor. yumuşamış bakışları.

Gözlerine bakıyorum, kalp atışlarım göğsümün içinde çözülüyor.

"Kavga ediyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

"Neyle savaşıyorsun?" Sözleri benimkiler kadar yumuşak. "Seni istemekle savaşmak."

Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Kavga etmeyi bırak." Dudakları dudaklarıma yaklaşıyor. "Çünkü ben yaptım."

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, avucum başının arkasında, dudakları da benimkinde. Ben alıyorum ve o veriyor, boğucu iniltileri vücuduma yayılıyor, öpüşmemizin ritmi hem aydınlık hem de karanlık.

Alt dudağını emiyorum, onu yatağa geri götürüyorum, vücudumun ağırlığı onunkinin üzerine çöküyor. Benimkiyle buluşmak için kalçalarını kaldırıyor, baldırını kırımın üzerine örtüyor, sertleşmemi daha derine itiyor, sikim amına girerken inliyor.

Çıkardığı ses, elektrik akımını boyumdan aşağıya gönderiyor. Daha önce hiç bir kadını iliklerime kadar istememiştim. İsteyebileceğimi hiç düşünmedim. O canavarı uyandırıp alev alev yanan kalbini evcilleştirene kadar o parçam ölüydü.

Elim kabaca saçlarına dolanıyor, başını geriye çekerek boynuna erişmemi sağlıyor.

"Korktuğum tek kişi sensin." Çenesinin kıvrımını öpüyorum. "Beni senden daha çok korkutan kimse yok."

"Korkma." Tırnakları gömleğimin üzerinden sırtımı tırmalıyor. "İzin ver içeri."

Dudaklarım tekrar onun dudaklarında, onu öpmeyi asla bırakmak istemiyorum. Pantolonuma doğru uzanıyor, kemerimi kurcalıyor.

İnliyorum, geri çekiliyorum, dizlerimin üzerine yükseliyorum, pantolonumu çıkarmaya niyetleniyorum, ama onun yerine onlara uzanıyor ve gözlerini benimkilerden ayırmadan kemerimi çözüyor.

Fermuarı indirirken aç gözlerinin benimkileri yutmasını izliyorum. İçeri uzanarak sikimi kavırıyor, elini ucunun etrafında sıkıyor.

"Chiara." Bileğini kavırıyorum, elinin hareket etmesine izin vermiyorum. "Aklımı kaçırmadan önce seni becermem gerek."

Dişlerini alt dudağına gömüyor, adımını inleyerek söylüyor. "Lütfen, Brian."

"Bana öyle deme," diye yalvarıyorum. "Bugün olmaz."

Pantolonumu çıkarıp kenara fırlatıyorum, komodinden bir prezervatif alıp boyumdan aşağı yuvarlıyorum.

Vücudumu onunkinin üzerine koyuyorum, dudaklarım boynunun pürüzsüz tenine iniyor, her bir bileğini tutup başının üzerinde sabitlerken onu acele etmeden öpüyorum.

"Gerçek adın ne? Söyle bana," diye soruyor, gözlerimde ona vermeyeceğim bir şey arıyor.

"Henüz değil." Dilimi onun kıvrımının altındaki yumuşak noktaya doğru kaydırıyorum.

Kul

ak. "Ama-" Sözlerini dilimle yutuyorum.

Bana daha fazla soru sormadan sikimi ona doğru hizaladım. ve tam olmak istediğim yere çarpıyorum.

"Oh, lanet olsun, evet!" diye çığlık atıyor.

İlk başta onun içinde hareket edemiyor gibiyim, onun sıcaklığıyla, teninin tenime değmesiyle tükeniyorum.

Gençken onunla birlikte olmayı düşünmüştüm ama ilk seferimizin böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bedenlerimiz aldatmayla sızmış, ihanetle ıslanmıştı. Ama biz buyuz ve sahip olduğumuz şey bu. Ve bundan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim.

"Mmm..." İnemeleri ağzımda titriyor, arzusu beni sarıyor ve daha derine itiyorum, düşüncelerimi siliyorum, gidebildiğim kadar ileri gitmek istiyorum.

Pazularımı pençeliyor, inliyor ve daha fazlası için haykırıyor. Kalçalarından birini kaldırıyorum, elimi dizinin arkasında sabit tutarak ellerinin dolaşmasına izin veriyorum.

Yeni pozisyon daha derin hissettiriyor.

"Daha sert. Daha sert sik beni," diye yalvarıyor, memelerini sıkarak.

Kalçalarını tutup onu yüzüstü çeviriyorum. Bir elimle kıcını kaldırarak kendimi tekrar amına doğru konumlandırıyorum ve tekrar içine giriyorum.

"Kahretsin! Evet... tıpkı-oh, siktir!" Saçlarını tutup çekiştirirken bir inilti çıkarıyor, sikim aceleci bir hız buluyor, sert darbelerle içeri girip çıkıyor. Şimdi yatağın üzerinde düz duruyor, vücudum onunkinin üzerinde ve ben her zaman benim olanı alıyorum.

Başının yanında kendi üzerinde kullandığı kravatı buluyorum ve burnuma kadar çekip onu içime çekiyorum. Sonra onu yumruğumun içine aldım.

"Aç şu seksi ağzını," diyorum.

"Wha-oh, kahretsin," diye haykırıyor, G noktasına daha sert vurduğumda sesi titriyor.

Kravatı ağzına sokuyorum, çoğunu . Kravata karşı inlemeye devam ediyor, yüzünü yana çevirdiğinde beni ona bakarken buluyor.

"Kahretsin, şu haline bak. Çok güzelsin."

Elimi saçlarının yumuşaklığında daha da sıkıyorum, duvarları etrafımda kenetleniyor, taşaklarımın gelmekte olduğunu bildiğim bir serbest bırakma ile yanmasına neden oluyor.

Ben onu kazığa oturtmaya devam ederken o elini açıp kendine dokunuyor.

"Evet bebeğim, benim için amını ovala. Amımdan aşağı damladığını hissetmeme izin ver.

horoz."

Şimdi daha yüksek sesle inliyor, duvarları daha sıkı sıkışıyor ve neredeyse orada olduğunu biliyorum. Ağzındaki bağı çıkarıp eğilerek dudaklarını acımasız bir öpücüğe boğuyorum.

Her santimini emiyor, bir kadına kendini tamamen kaptırmış bir erkek gibi onu beceriyorum. Ve önemli olan her şekilde onun için kayboldum.

Başka bir hamleyle boşalıyor, sikimi sıkı bir kavramayla sıkıyor. Kalçalarım, kendi salıverilmem yüzeye çıkana kadar kıcıyla çarpışmaya devam ediyor.

Orgazmının artçı sarsıntıları durduğunda ve her damlam onun olduğunda, yanıma doğru eğilip onu göğsüme yakın tutuyorum, avuç içim karnının üzerine yayılıyor.

Nefesimizi tuttuktan sonra ilk konuşan o oldu.

"Hâlâ adını bilmek istiyorum." Elimin üstünde tembel daireler çiziyor.

"Sana söylemeye hazır olduğumda anlayacaksın." "Ne zaman olacak bu?" diye mırıldanıyor.

"Henüz karar vermedim."

Nefes alıyor ve nefesinin dudaklarından sertçe dökülmesine izin veriyor.
"Tamam. Bir daha başka bir kadının sana dokunmasına izin verirsen sonu
senin için iyi olmaz. Elimde bir silah varken oldukça yetenekliyimdir."

Kıkırdıyorum, başının arkasını öpüyorum. "Bu bir söz mü
bebeğim?" "Mm-hmm."

Bedenime yaklaşıyor ve uzun zamandır ilk kez gülümsüyorum.

Ve bunu uzun zamandır hiçbir şey hissedemediğim yerlerde hissediyorum.

CHAPTER NENTV-F)VE

CK) ARA

"ÇOK GÜZELSİN," DIYE FISILDIYOR BENİ KAŞIKLA KENDİNE YAKLAŞTIRIRKEN,
DUDAKLARI

Şakağımı öperdi.

İnliyorum, coşkuyla sarmalanıyorum, bedenimi onunkine daha da yaklaştırıyorum, iş işten geçene kadar bunu yaptığımı fark etmiyorum. Nasırlı avuçları alt karnımın üzerinde geziniyor, parmakları tenime lezzetli bir şekilde batıyor.

Ne yapıyorum ben? Beni bu kadar rahat hissettirmesine nasıl izin verebilirim?

Onu bedenime kabul ettim ve dikkatli olmazsam kalbimi alacak.

Adını bile bilmediğim bir adam, beni isteğim dışında kaçırdı. Peki beni kaçıranın kolları nasıl bu kadar şefkatli olabilir?

Sanki ilk tanıştığımızda bana zarar vermeye yemin eden adamın kollarında değil de, kulüpte arzuladığım adam tarafından tutuluyormuşum gibi. Bir zamanlar daha iyi tanımak istediğim biri.

Ama tüm bunlar içinde bulunduğum durumu ortadan kaldırmıyor. Ben alındım.

Onun tarafından.

Benim için ne sakladığını bilmiyorum ama onunla yatmak benim için kaçış biletimden başka bir şey değil.

İnleyerek boynumu öpüyor ve ben de lanet bir kedi gibi mırıldanıyorum. Kendimi zar zor tanıyorum. Kaçmanın bir yolunu bulmak için zihnimin her an tetikte olması gerekiyor.

Ama ya...

Hayır. Düşüncemi bile bitiremiyorum.

Ama ne kadar karşı koysam da, bu düşünce kendini bitiriyor. Her şey bittikten sonra bunun gerçek bir şeye dönüşebileceğini düşünmek bile korkutucu. Fakat

Ya sonunda bana gerçek yüzünü gösteriyorsa? Ya dünya bana henüz anlamadığım bir Şey veriyorsa?

Aptalca davranıyorum. Hayatımdaki erkekler beni sadece zincirlemeye çalıştı, sevmeye değil. Seks beni delirtiyor olmalı.

Tabii ki birlikte olamayız. Biz asla birbirinin kollarında yuva bulamayacak iki insanız. Ve şu anda onun yanında huzurlu hissetmek beni biraz üzüyor.

Yanımda hışırdıyor, tek bir parmağı karnımdan aşağı kayıyor ve gbeğime giden düzgün bir yol buluyor. Parmağını içeri kaydırıyor, klitorisimi ovuyor ve benden alçak, gırtlaktan gelen bir inilti çıkartıyor.

"Kıın sürekli olarak sikime yapışık kalmalı." Sesinin derin göğüs trps beni daha sert okşuyor, beni yavaşça ovmaya devam ederken kollarımda ve gğslerimde tüyler diken diken oluyor.

"Kıçımı seviyorsun, ha?" Nefes nefese kaldım.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel kı ve ben çok gördüm." Nabzım boynuma doğru atıyor ve midem sertleşiyor. *Neden bir anda kıskançlık krizine girmiştim ki?*

Elini bırakıyor ve aniden üzerimde dönüyor, ellerim onun ellerinden biriyle başımın üzerinde sabitlenmişken gözleri benimkileri arıyor. Gözlerinin benimkilere bakmayı bırakmasını hiç istemiyorum. Beni tüketiyorlar.

Tanrıların gözlerine sahip bir canavar. Duygulu ve güzel.

Saklı tuttuğum paralarımı uyandırıyor. İstikrar isteyen paralarımı. Sevgi.

"Sana ıplak gördüğüm tüm kadınları anlatmam hoşuna gitmedi mi?"

Parmaklarının yokluğundan, sikiinin kalçalarımın arasına sürtünmesinden acı çekiyorum.

Diğer koluyla kendini tutarak kalçalarını aşağı yukarı sallıyor, gözleri benimkileri tutuyor.

Ağzım açık kalıyor, göz kapaklarım kapanıyor ve ona kiminle sikiştiğini ne kadar umursamadığımı söylemek için aamadan beni öpüyor. Dili etrafında geziniyor, dudakları alt dudaklarımı yutuyor. Geri çekiliyor, bakışları arzuyla yüzüyor. Kalbimdeki ateş, ruhumun derinliklerindeki alevler, dilimden dökülen yalanları yakmaya hazır.

ona vermek üzere.

"Geçmişte kiminle birlikte olduğun umurumda değil," diyorum meydan okurcasına. "Benim de kıımdan zevk alan bir sürü erkeğim oldu." Dudaklarımı kıvrarak kaşlarımı atıyorum. "Sen zel değilsin."

Homurdanıyor, sikinin uzunluğunu zonklayan klitorisime doğru itiyor, aceleyle aldığım nefesler göğsümün hızlı bir şekilde yükselip alçalmasına neden oluyor.

"Yalancı. Sanırım öyleyim. Şu amcığın benim için ne kadar ıslak olduğuna bak."

Onun iğrenç sözleri beni inletiyor. Onunla yataktayken kendimi tanıyamıyorum. Belki de bu kötü bir şey değildir. Belki de bizi bu kadar canlı, bu kadar arzulu hissettiren biriyle birlikteyken kendimizin yeni parçalarını keşfetmek iyidir. Gerçek olmasa bile.

Kalçaları yavaşça hareket ederken dudakları boynumda, gömülüyor.

Ellerim sırtında, etini oyuyor, kilometrelerce uzakta olsam bile beni asla unutmaması için onu işaretlemem gerekiyor.

Onu arkamda bırakma düşüncesi kalbimi küt küt attırıyor. Şehvet ön plana çıkıyor ve tüm düşüncelerimi yönlendiriyor.

Bu çok aptalca. O hiçbir şey ifade etmiyor. Onu seks için kullanıyorum, ki buna çok ihtiyacım var. Hepsi bu.

Yalancı.

Ondan hoşlanıyorsun. Hoşlandığını biliyorsun. Seni intikam olarak alan bir adamdan hoşlanacak kadar kafayı .

Gözümün önünde duran gerçek karşısında gözlerim yaşıyor. Acımı yutkunarak onun omzunun arkasına saklıyorum.

"Yarın akşam evde bir yardım balosu var," diye fısıldıyor, öpücüklerinin arasında nefesi boynumu gıdıklıyor. "Seni orada istiyorum."

Geri çekiliyor, kalın maun kaşlarının altından bana bakıyor. "Bir çeşit randevum olarak."

Gülümsüyormuş gibi yaparak alay ediyorum. "Beni kaçırانlarla parti yapmam. Bana göre değil."

"Hiç denemediysen nereden biliyorsun?" Yüzünde mizah çizgileri belirmeden önce sesi ciddileşiyor.

"Ha." Gözlerimi deviriyorum. "Giyecek bir şeyim bile yok. Sahip olduğum tek gece elbisesini senin paketlediğinden şüpheliyim."

"Sana bir elbise alabilirim."

Aleti klitorisimi sıyrıyor ve tüm vücudum yüksek bir sesle vızıldıyor, dudaklarım bir nefesle titriyor.

"Aksi takdirde burada yapayalnız kalırsın," diye ekliyor hırıltılı bir ses tonuyla.

"Senin yatağında mı?" Alt dudağımın kenarını ısıriyorum, kalçalarımı onun sertleşmiş aletinin üzerinde yuvarlıyorum, serbest bırakılmaya o kadar çok ihtiyacım var ki, neredeyse yalvarmak üzereyim.

Yüzünü yaklaşıtırıyor, gözleri gözlerime dalıyor. "Eğer ." "İstiyorum." Kendimi ona doğru çekiyorum.

"Evet, öyle," diye inliyor, beni deliliğe rakip bir çılgınlıkla öperken avucu çeneme sertçe iniyor.

Isırıyor ve emiyor, ikimiz de kendimizden geçmiş bir halde ikimiz hariç her şeyi tüketiyoruz.

Şu anda tek bildiğim o ve tek istediğim onun bana hissettirdikleri. Asla bitmesini istemiyorum. Uzunluğunun tepesi içimde hafiflerken, ağzı beni aynı ritimle yutuyor.

Bedenime ağza alınmayacak şeyler yapıyor ve eğer dikkatli olmazsam kalbime de ağza alınmayacak şeyler yapacak.

CHAPTER NENTV-S)V

CK) ARA

UYKU BENİ ÇAĞIRIYOR, GÖZLERİM UYKUYA DALARKEN BİLE BENİ UÇURUMUNA
GERİ ÇEKİYOR.

gri perdelerin arasından süzülen sabah ışığıyla karşılaştı.

Esniyorum, kollarımı üstüme doğru uzatıyorum. Brian'ın dün gece onunla uyumama izin verdiğini ve artık burada olmadığını fark etmem birkaç saniyemi alıyor.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum, sabah onu gösteriyor. Her neredeyse işte olmalı.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Bu geceki parti. İnsan kalabalığı arasında fark edilmeden kaçmak için mükemmel bir yol olabilir.

Kahretsin. Bunu dün gece neden düşünemedim?

Belki de beni her türlü çılgın pozisyonda becerdiği ve beynim karmakarışık olduğu içindir. Ona bu gece gitmek istediğimi söylemeliydim. Belki de çok geç değildir.

Ayaklarımı aşağı doğru sallayarak doğruluyorum, o sırada gümüş lambasının yanında duran küçük, beyaz, katlanmış bir kâğıt fark ediyorum. Elime alıp açıyorum ve ondan bir not buluyorum.

Sen göğsüme kıvrılmışken uyanmaya alışabilirim.

Kalbim göğüs kafesimde sıkışıyor ve kâğıdı göğsüme bastırırken nefesim kesiliyor. Derin bir nefes alarak okumaya devam ediyorum.

Odanızdaki yatağın üzerine bir şey bıraktım. Bu gece görüşürüz.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Kıyafetlerimi yerden alıp aceleyle üzerime geçiriyorum, duşa girmeden önce bana ne bıraktığını görmem gerekiyor. Onun odasından çıkıp kendi odama doğru yürüyorum, neredeyse koşarak içeri giriyorum.

Yatağımın üzerinde uzun, beyaz bir giysi çantası duruyor ve içinde ne olduğunu hemen anlıyorum.

Bir elbise.

Seni orada istiyor.

Midemde tanımlayamadığım bir kıpırtı var. O kadar yabancı ki, neredeyse uydurduğumu düşüneceğim ama gerçek, tıpkı dün gece olduğu gibi.

Ama zorundayım. Onu terk etmeliyim. Burada kalamam.

Parmak uçlarım karıncalanıyor, göğsüm kalbimle çatırdayan çelişkili duygularla yanıyor, rahatlama çaresizlikle gölgeleniyor.

Çantanın fermuarını açıp aynı parlak kırmızı elbiselerden iki tane bulduğumda düşüncelerimi hissetmek zorunda kalmayacağım kadar aşağıya itiyorum. Renkli giyinmeyi sevmesem de, kolayca tanıdığım üst düzey bir tasarımcının zarif işleri için bir istisna yapabilirim.

Her bir elbise en az beş bin dolar. Birini askısından tutup kaldırıyorum, parmaklarımı yumuşak, kalın malzemenin üzerinde gezdiriyorum, sonra beline dikilmiş ince, ısıltılı kemere gelene kadar indiriyorum.

Derin V yaka kesinlikle kızları tam olarak ortaya çıkaracak. Ortadaki file için şükürler olsun, yoksa bütün gece herkesi teşhir ederdim. Bedenleri tahmin etti ve bana iki seçenek sundu, bunlardan biri eldiven gibi uyacak.

Şimdi, bu gece için biraz heyecanlıyım.

Boy aynasındaki yansıma bakiyorum, makyaj ve saç malzemelerimi paketlediği için mutluyum.

Uzun buklelerim düz ve ortadan ayrılmış, makyajım ise boğucu; üst kapağıma kalın bir tabaka siyah göz kalemi ile kahverengi ve altın rengi farlar sürdüm. Elime bir fırça alıp yanaklarıma ve burnumun ucuna biraz bronzlaştırıcı sürdükten sonra dudaklarıma nude bir ruj sürüyorum.

Tam her şeyi makyaj çantama geri koymuştum ki kapı çalınıyor ve ben onu içeri davet etmeden Brian içeri giriyor.

Aynadan onu yerde yürürken görebiliyorum, siyah mokasenleri ve siyah pantolonu arkamdan yaklaşıyor ve kalbim arzuyla boğazımda çarpıyor. Sert elleri omuzlarımda, beni çevirirken yüzü saçlarımın arkasına gizlenmiş.

Yüzümü ona dönerek, sıcak ve davetkâr bir gülümsemeyle çenemi kaldırıyorum. Geri çekiliyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Görünüyorsun..."

Açgözlü bakışları kıvrımlarımın her hatlarını izlerken nefesini içine çekiyor.

"Vay canına." Sesi boğuk bir ritimle dalgalanıyor, yaklaşıırken elinin tersi çenemin altını okşuyor.

Gözlerini kaçırmadan elini cebine atıyor ve siyah bir mücevher kutusu çıkarıyor. Kutuyu açarken gözlerim ondan kutuya kayıyor, o açarken de bana bakıyor. İçinde ne olduğunu gördüğümde, gözlerim inanamayarak açılıyor. Uzun avize tarzı küpeler iyi aydınlatılmış odanın altında parlıyor.

Ailem hiçbir zaman parasız kalmadı ama ben hiç bu kadar zengin olmadım. Babamın ne kadar parası olursa olsun, onu nasıl harcadığına dikkat ederdi. Brian'ın alışık olduğu gibi bir hayat yaşamadık.

"Bunlar elmas mı?"

Bu soru çok aptalca. Ne olmalarını bekliyordum, kübik zirkonya mı? "Tabii ki." Sesi kadife gibi, pürüzsüz ve baştan çıkarıcı.

Onu çok fena öpmek istiyorum. Rujun canı cehenneme. "Tam olarak ne kadar zenginsin?"

İki numaralı aptal soru. Gelmeye devam et, Chiara.

Sırıttıyor ve bu doğrudan içime işliyor. Lanet olsun bu seksi yaratık adama.

"Yeterince zengin." Küpeleri kutudan çıkarıyor. "Onları senin üzerinde görmek istiyorum."

Parmakları yüzümün yan tarafında ve gözleri benimkilerle birleşince nefesim kesiliyor. Saçlarımı dikkatlice kulağımın arkasına geçirirken keskin bir nefes alıyor, bakışları beni bir heykel gibi durduğum yere sabitliyor. Bir küpeyi takarken adem elması titriyor, sonra diğerine geçiyor.

Bana basit ama samimi dokunuşları omurgamda bir ürperti yaratıyor. Sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi bana bakışı. Zihnim çoktan dışarıda olsa bile vücudum uğulduyor.

Kapı, gidebildiği kadar uzağa kaçıyor, hâlâ canavar olduğunu düşündüğü bir adamdan kaçıyor.

"Belki de bu gece seni tamamen kendime saklamalıyım?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna, sesi en mahrem yerlerime davet ediyor kendini. "Seni yatağıma bağlamalı ve tatlı niyetine tadını çıkarmalıyım." Lobumdan bir ısırik alıyor. "Tadının güzel olduğunu biliyorum. Dün gece seni hatırlayacak kadar tattım."

İnliyorum, elim başının arkasına inip onu daha da yaklaştıırken amımı kalçalarımın iç kısımlarına doğru sürüyorum.

"Ve partinizdeki her erkeğin bunu görme fırsatını kaçırmamasına izin mi vereceksiniz?" Etkili olması için elim vücudumda geziniyor. "Belki dokunmayı bile."

Hareketi olmalı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, elinin bileğimi sıkıca kavradığı.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor. "Eğer başka bir adamın sana dokunmasına izin verirsen..." Boynumun arkasını kavırıyor, bakışları sahiplenici. "Yapacaklarım için beni suçlayamazsın."

Kıskançlıktan damlayan erotik ses tonundan kayganlaşıyorum.

"Neden özgürlüğünden daha fazlasına sahip olduğunu düşünen bir adam gibi konuşuyorsun?" Tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum.

Parmakları boynumu ısıyor, alnını benimkine yaslarken keskin nefesi dudaklarımı izliyor. "Mantıklı gelmese de, bana sahip olan sensin Chiara."

Sesinde bir acı var ve ben onu yatıştırmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ve o haklı. Sözlerinin anlamı yok.

Nefesini tutmuş bir şekilde benden uzaklaşıyor ve kendisine fazlasıyla yakışan smokin ceketinin yakasını düzeltiyor.

"Hadi gel." Kolunu kaldırdı, benimkini onunkine geçirmemi bekledi.

Bunu yaptıktan sonra kapıdan çıkıyoruz ve bunun onu bana karşı son hissedişim olabileceğini fark ediyorum, bu yüzden kolunun gücüne daha sıkı sarılıyorum.

DOMINIC

Buradaki her lanet adam gözlerini kendine saklayamıyor. Neden onu burada, bu kendini beğenmiş zenginlerin arasında tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

onun vücudunu kullanmaktan başka bir şey istemeyen pislikler mi?

Senin ne farkın var?

Soru kafamda asılı duruyor, zamanın içinde askıda. Bizim için bir gelecek olabilir mi bilmiyorum ama bunu istediğimi fark ettim.

Onu istiyorum.

Geçmiş için onu affedebilirim. Yaptığı şey için iyi bir nedeni olduğuna eminim. O zamanlar çocuktuk. Şimdi değiliz. Belki de üzgündür. Bize bir şans vermek için kendime her şeyi söylerim.

Onu odanın diğer ucundan izliyorum, uzun bacakları elbisesinin altında saklı. Bir masada oturmuş mavi bir kokteyl yudumluyor, ben derin cepleri olan her kadın ve erkekle konuşurken o yalnız olmanın rahatlığı içinde.

Dr. Costanza, "Kendinizi aştınız," diyor.

O ve kocası, her yıl galalarımnda güzel bir kuruş bağışlayan tanınmış cerrahlar.

Geçen yıl yirmi beş milyon toplamayı başardım ve bu sefer bu rakamı en az otuza çıkarmayı umuyorum. Tropez'deki evim gibi pahalı eşyaların açık arttırmaları ve bir çocuk tarafından yapılmış gibi görünen sanat eserleri arasında, bu hedefe ulaşacağımdan eminim.

"Çok teşekkür ederim," diyorum elini sıkarken, gözlerim Chiara ve onun arasında dolaşiyor. "Umarım sen ve Mike iyi vakit geçiriyorsunuzdur."

"Biziz. Her şey... yani..." Sesi gidip geliyor.

Sarışın doktora dikkatimi vermeyi bıraktım. Şu anda odaklandığım tek şey, Chiara ile konuşan adamın sırtı. Burada hiç olmaması gereken adam.

Chiara başını sallıyor, yüzü rahatsız bir gülümsemeyle buruşurken ona bakıyor. Ona siktirip gitmesini söylememek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim. Piç kurusu ya umursamıyor ya da ipucunu almıyor. Onu tanıyorsam, ilkidir. Boynumdaki kaslar seğiriyor ve dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ikiye ayrılabilir.

Cain, lanet silah tedarikçim evime giremeyeceğini biliyor. Ona zar zor katlanıyorum ama onunla uğraşmaktan başka çarem yok. Beş yüz mil yarıçapında Faro'nun sikini yalamayan tek kişi o. Silah istersem gidebileceğim tek kişi o. En büyük rakibi Palermo ailesine sadık.

Kendini onun yanındaki boş sandalyeye bırakıyor.

"Özür dilerim. Affedersiniz," diyorum Dr. Costanza'ya, ayaklarım hareket ediyor, çoktan uzaklaşmıştım. "İlgilenmem gereken acil bir mesele var."

"Oh, tabii ki..."

Tam Cain elini Chiara'nın kalçasına koyarken ona doğru yürüyorum. Buna pişman olacak. Benim gözlerim onun üzerinde, onunkiler ise Chiara'. Ondan önce geldiğimi görüyor ve *teşekkür ediyor*. Ben elini kızın üzerinden çekip gömleğinin yakasını yumruklayana kadar göt herif beni fark etmiyor bile.

"Lanet ellerini onun üzerinden çek, Cain," diye alçak sesle konuşuyorum, her kelimesi zehirle damgalanmış.

"Sakin ol!" Bir kahkaha atarak elimi üzerinden çekmeye çalışıyor ama bu onun için pek de iyi sonuçlanmıyor. "Güzel bayanı yalnız bırakacağım, tamam mı? Sadece iyi vakit geçirmek için geldim."

Kavrayışım güçleniyor.

"Davet edilmediniz. Git buradan. *Şimdi*," diye tehdit ediyorum dişlerimi sıkarak. "Kızgın olduğumu görebiliyorum. Ben giderim. Merak etme."

Yumruğumu gömleğinden çıkarmaya çalışmıyorum. Onun yerine sıkıyorum ve ruhsuz ela gözlerine bakıyorum.

Cain'in benden 20 yaş fazlası var ve kafasının yan tarafındaki griler ortaya çıkmaya başladı. En büyük sorunu, ne zaman ve nasıl isterse istesin amcığın kendisine ait olduğunu düşünmesi. En az iki tecavüz suçlamasıyla karşı karşıya kaldığını duydum, ama bunun için hiç hapse girmede. Dedikodulara göre kanun ona karşı bir dava açmadan önce kadınlara ödeme yapmış. Onunla çalışmaktan nefret etmemin nedenlerinden biri de bu. Bu herifin öğütücünden geçirilmesi gerekiyor.

"Elini üzerimden çek de gideyim," diye gelişigüzel fırlattı.

Bana gerçek adımla hitap etmesinden korkuyorum. Bu şekilde öğrenmesini istemiyorum. Babasını öldürdükten sonra ona kim olduğumu söylemeyi planlıyorum.

Ama onu buraya davet etmenin riskli olacağını biliyordum ve içimdeki çarpık taraf bunu umursamadı. Onun bilmesini istiyorum. Benden nefret etmesini istiyorum. Onu ya da sahip olabileceğimiz mutluluğu hak etmiyorum.

Sonunda yumruğumu gömleğinden çekiyorum ve o da ayağa kalkıp çıkışa doğru gidiyor.

"İyi misin?" Elim yanağında, sesime endişe karışmış bir halde ona soruyorum.

"Ben iyiyim, Brian. Kulüpte o adamdan daha büyük aptallarla uğraştım." Derin bir gülümsemeyle başını yana yatırıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Doğru."

Az önce koltuğa oturup ona bakıyorum. "Bir an için kim olduğunu unuttum," diye kıkırdıyorum. "Peki o kim?" Dudakları yukarı kıvrılıyor.

"Kulüpte bir adamı yumruklayan piliç." O kadar güzel ki, bakmayı asla bırakmak istemiyorum.

Vücudunu bana doğru biraz daha eğip baldırını bilerek benimkine sürterken kaşları kalkıyor. "Bu doğru ve bunu bir daha asla unutma."

Sandalyesini yaklaşıyor ve ben azgın bir liseli çocuk gibi nefesimi çekerken tatlı dudaklarını kulağıma dayıyor.

"Beni kendinden başka kimseden kurtarmana gerek yok."

Nefesi tenimde geziniyor ve anında sertleşiyorum. Ben ona bakarken avucum bir sahiplenme işareti olarak boynunun arkasına iniyor ve o da aynı şekilde acımasızca bakıyor.

"Yukarıda, odamda sana ihtiyacım var."

"Belki de gitmek istemiyordumdur." Kelimeler, oynamayı sevdiği hıznır bir oyun gibi dudaklarından dökölüyor.

"Oh, isteyeceksin. Eğer yapmazsan..." Alt dudağını dişlerimle yutuyorum, o inlerken sertçe ısııyorum. "Seni dizimin üzerine çevireceğim ve parmaklarımla amını sikeceğim."

Pantolonunu indirdi. "Belki de yapmalısın. Eminim çok daha fazla bağış alırsınız." "Siktir," diye inliyorum, parmaklarım yumuşak teninin daha derinlerine batıyor.

yüzünü geri çevirdi. "Yukarı çık ve yatağa gir. Kıyafetlerin üzerinde kalsın. Hepsini çıkaran ben olmak istiyorum."

Bakışları benimle aynı iştahla büyüyor, bedeni hâlâ sandalyede.

"İki kez sormaktan nefret ediyorum," diyorum ona, alt dudağını emerken, bunu yapan olmak istiyorum.

Cevap vermesine fırsat vermeden gidip birkaç el sıkıyorum, gecenin geri kalanını artık nefret edemediğim bir kadını memnun ederek geçirmeden önce ceplerini boşaltmam gerekiyor.

CHAPTER NENTV-SEVEN

CK) ARA

MERDİVENLERİ KOŞARAK ÇIKTIM, ELLERİNİ BEKLEYEMEDİM.

koşma planımı unuttum. Zaten kaçabileceğimden de şüpheliyim. Bu gece normalde olduğundan daha fazla güvenliği var ve eminim hepsine gitmemem gerektiğini açıkça söylemiştir.

Şu anda onunla birlikte olmak için her türlü bahaneyi uydururum. Bu sadece seksten daha fazlası gibi hissettirmeye başladı. Orada bir şey var. Küllerden filizlenmeye başlayan bir şey.

Ama daha fazlasına sahip olabilsek bile, o bunu ister mi? Onu olduğu gibi kabul edebilir miyim? Kim olursa olsun?

Böyle bir karar vermem için bilinmeyen çok fazla şey var. Şimdilik, sahip olduğumuz zamanın tadını çıkaracağım. Gerisi, elimde daha fazla cevap olduğunda netleşecek.

Üst kattaki karanlık koridora indiğimde müzik artık sadece yumuşak bir fısıltıdan ibaret, topuklarım ahşap zemine çarpıyor. Brian'ın kapısından sadece birkaç adım uzaktayken neredeyse tökezliyordum ama güçlü eller beni yakaladı.

"Buraya benden önce nasıl geldin?" Brian'a küçük, gergin bir kahkaha atarak soruyorum.

Biri kıs kıs gülüyor ve gölgelerdeki adamın Brian olmadığını anladığımda yüzümden bacaklarıma doğru bir ürperti yayılıyor.

Kaçmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Bir el saçlarımı büküyor, beni geriye doğru çekiyor, yere tökezlerken beni çekiyor, topuğum elbisemin eteklerine takılıyor.

"Yardım edin!" Çeneme bir yumruk inip beni susturana kadar tüm gücümle bağıryorum.

Başım kabaca geriye savruluyor ve gözlerimin önünde titrek ışık noktaları yanıp sönüyor. Ağzımda bakırın tadını alıyorum ve iniltilerimin kulaklarımda çınladığını duyuyorum.

"Kapa çeneni, seni fahişe, yoksa boğazını keserim."

Acıdan homurdanıyorum, sert sözlerden titriyorum.

O sesi tanıyorum, farkındayım.

Partideki adama ait, ben onun teklifini reddettikten sonra bana dokunan adama.

"Sana karşı çok sahiplenici görünüyordu." Adamın sesi göğsümü kesiyor. "Onunla oynayıp oynamadığımı önemseydiğine göre o amcıkta özel bir şey olmalı. Seni bu kadar önemli yapan şeyin ne olduğunu öğreneceğim."

Hayır.

Hayır, , hayır. Bunun olmasına izin veremem.

Tanrım, ne yapacağım? Buradan nasıl çıkacağım?

Boğazıma dolan kalın bulantı dalgasına karşı yutkunuyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor.

Bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Sonuna kadar savaşacağım.

Beni koridorda sürüklüyor, sonra sağa dönüyor.

Dizlerim bir duvarın köşesine çarptı.

Keskin acıdan inliyorum, ama o umursamıyor. Sadece çektiğim acıya kıkırdıyor.

Duruyoruz ve bir kapının açıldığını duyuyorum, sonra bir başkasının.

Durmadan önce kaç tane açtığını sayamıyorum. Beni bir odaya sürüklüyor ve ışığı yakıyor.

Gözlerim aydınlığa alışmaya çalışırken acıyor ve kendimi daha önce hiç girmedığım bir banyonun içinde buluyorum. Kilidin klik sesi vücuduma buz gibi bir ürperti gönderiyor ve beni korkuya boğuyor.

"Brian," diye sesleniyorum, o kadar kısık bir sesle sesleniyorum ki beni duyamayacağını biliyorum.

DOMINIC

Bu partiyle bitene kadar yeterince el sıktım ve yeterince fotoğrafta gülümsedim. Miles'a yukarı çıkacağımı . Daha fazla

Yapılacak önemli şeyler.

Cebimden telefonumu çıkarıp üst kattaki yayını kontrol ediyorum, onu yatağında beni beklerken görmek istiyorum. Ama uygulamayı açtığımda onu orada göremiyorum. Koridordaki kameraları kontrol ediyorum ama hepsi kapalı. Sanki bağlantıları kesilmiş gibi.

Ne oluyor lan?

Chiara'nın yatak odasındaki kamerayı kontrol ettim ama onu orada da bulamadım. Bir terslik var.

"Miles!" Ona doğru bağıriyorum. "Partiyi sessizce bitir. Ailemle ilgili acil bir durum olduğunu söyle."

"Tamamdır."

Telsize geçerek tüm adamlara haber verir. "Sorun nedir patron?" diye sorar bariz bir endişeyle. "Yukarıda

Chiara'nın yanında biri olabilir. Ben yukarı çıkıyorum."

"Kahretsin."

Ekibin geri kalanına telsizle ek bilgi veriyor ama ben koşarken onu beklemiyorum.

Eğer Faro'nun adamları buradaysa, içlerinden biri ona elini bile sürerse -Hepsini konuklarımın önünde çıplak ellerimle öldüreceğim, itibarımın canı cehenneme.

Üst kata ulaştığımda müzik duruyor ve koridoru sessiz buluyorum. Yatak odamı açıp boş bulduğumda sessizlik beni yutuyor. Onun adını söyleyip, onu elinde tutanın peşinde olduğumu anlamasını istemiyorum.

Kapısına yöneldim, yavaşça iterek açtım, içeride kimseyi bulamadım. Odadan odaya geçiyorum, hiçbir şey bulamıyorum.

Koridorun sonuna ulaştığımda panik başlıyor ve misafir banyolarından birinden boğuk bir çığlık duyduğumda panik tam anlamıyla dehşete dönüşüyor.

Bileğimdeki silahı çıkararak, onu inciten her kimse çoktan ölmüş olduğunu bilerek, gergin sesine doğru parmak uçlarımla ilerliyorum. Kapının yanına geldiğimde kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve neredeyse menteşelerinden söküyorum.

Adamlarım aniden arkamda, silahlarını doğrultmuş.

Cain'in yüzünü dönerken görüyorum, ellerini havaya kaldırmış, elindeki bıçak yere düşüyor.

Göğsüm kabarıyor, yüzüm öfkeyle titriyor.

Onu.

Chiara yerde yatıyor, elbisesi yırtılmış, beline kadar yırtılmış, avuçlarıyla göğüslerini kavıyor, gözyaşları içinde yüzünde rimel izleri akıyor. Ve dudağındaki ve çenesindeki kan...

Siktir!

Bir hırıltıyla ona doğru koşuyorum. İsteseler bile kimse beni durduramazdı. için.

Onu yerden kaldırıp sırtına vurduğumda Chiara inliyor. başını sert porselen duvara dayadı.

Bırakıyorum, taşaklarına iki tane daha indirmeden önce karnına ve sonra yüzüne tekme üstüne tekme indirirken yere yığılmasına izin veriyorum.

Ölmek üzere olan bir hayvan gibi inliyor. Çömeliyorum.

"Ona zarar mı verdin?!" Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum. "*Dokundun*

O mu?!"

Cevap olarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Sen öldün, Cain. Bu sadece sana yapacaklarımın bir ön gösterimi."

Elbisesinde kullandığından şüphelendiğim bıçağı elime alıyorum. Çok ileri gitmiştim, içimde akan kana kendimi kaptırmıştım, canavarı doyurmak için intikamın tadına ihtiyacım vardı. Nasıl yapılacağını iyi bildiğim tek şey bu.

Bir tekme daha atmak için ayağımı kaldırırken Chiara ağlayınca duraksıyorum ve birden tek derdim onunla ilgilenmek oluyor. Silahımı belime sokup adamlarımdan birine bıçağı veriyorum.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp yavaşça ona doğru ilerliyorum ve onu kollarıma almadan önce titreyen bedeninin üzerine örtüyorum. Bir dakika içinde bu bok parçasıyla işim bitecek.

"Şşş, bebeğim. Tuttum seni."

Kollarını boynuma doluyor, omzumda burnunu çekiyor.

"Çok üzgünüm, Chiara. Tanrım, çok üzgünüm." Boğazıma bir ağrı saplanıyor ve dişlerimi sıkarak o orospu çocuğunu yakıp kül etme arzumu bastırıyorum.

Miles sonra Cain'in yanına gelir, silahını kafasına doğrultmuştur. "Patronumun seni kendisinin öldüreceğini düşünmeseydim, çoktan öldürmüştüm olurum."

Cain'in görebildiği tek bir iyi gözü var. Diğeri tamamen kapalı. Korktuğu kurşundan yüzünü korumak için ellerini havaya kaldırırken burnundan bir fiskiye gibi kan damlıyor.

Onun alacağı tek kurşun benden gelecek olan kurşun. O benim. "Onu misafir yatak odasına getirin. Halısız olana."

Miles onu ayaklarından tutarak yerde sürükler ve banyodan çıkarırken bilerek kapıya çarpar.

Chiara'yı dışarı çıkarıp yatak odama götürüyorum, ben işimi hallederken onu orada bırakmak istiyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor, sesi ağlamaklı. "Benim odama, bebeğim. Onunla işim bitince sana katılacağım."

"Hayır," diyor sertçe. "Seninle olmam gerek."

"Chiara, ona ne yapacağımı görmek istemezsin." Eğildim ve burnunun ucunu . "İnan bana."

"Umurumda değil." Başını sallıyor. "Ben de seninle geliyorum." "Tamam, bebeğim." Onunla kavga etmeyeceğim, bu durumdayken olmaz.

Bu geceden sonra beni farklı görmemesi için dua ediyorum. Zaten düşündüğünden daha fazla canavar olduğumu düşünmesini istemiyorum. O beni başkası sanırken onunla yattığım için zaten kendimi bok gibi hissediyorum. Bir kez öğrendiğinde, muhtemelen beni asla affetmeyecek.

Odaya giriyorum, dört adamım Cain'in ortasında olduğu yerde duruyor. Chiara'yı yatağa yatırıyorum ve alnından öpüyorum, ağzındaki kanın yavaşladığını fark ediyorum.

"Yakında işim bitecek. Söz veriyorum. Sonra birlikte temizleniriz." Gözlerimi kapatarak alnından tekrar öpüyorum.

Ben uzaklaşmadan kolumu tuttu. Bakışlarında kırılğanlık var ama aynı zamanda çok güçlü. Dizlerinin üzerinde yükseliyor, yüzümün her iki yanını avuçluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, gözleri kırmızıya boyanmış, yaşlar hâlâ gözlerinde parlıyor.

Bedenim kaldırabileceğimden daha fazla öfkeyle doluyor. O muhteşem gözlerin şu anda olduğu gibi üzgün görünmesini istemiyorum.

"Ne için?" Ben soruyorum.

"Onu incittiğim için. Hiç kimse beni bu şekilde korumamıştı."

Onu bulduğumda nasıl görüldüğünü hatırlayarak çenemi sertleştiriyorum. "Sana zarar verenleri öldürdüğüm için bana teşekkür etmene gerek yok. Ne olursa olsun bunu her zaman yapacağım."

Bunun ne kadar doğru olduğunun farkında değil.

Her bir elini kaldırıyorum ve Cain'e gitmeden önce avuç içlerini öpüyorum.

Adamlarım ayrılıyor ve yerdeki çöplere yaklaşmama izin veriyorlar. İçlerinden biri bıçağı bana geri verdi.

Cain kendini oturma pozisyonuna getirmeye çalışır, ancak başarılı bir şekilde tekrar denemeden önce düşer.

"Sana ayağa kalkmanı söyledim mi?" Ayakkabımı karnının üzerine indirerek soruyorum. "Ait olduğun yerde kal."

Tekrar aşağı yuvarlanıyor ve ben de ayakkabımı daha derine sokuyorum.

"Hadi... hadi dostum," diye ağlıyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Şiddetle öksürüyor. "Ben... Ben senin oyuncaklarını paylaştığını sanıyordum."

Etrafında dönüyorum, bıçak boğazını işaret ediyor.

Devam ederken bir gözü her hareketimi takip ediyor. "Kulübündeki fahişeleri hatırlıyor musun?" Yutkunuyor, tekrar öksürüyor, silerken burnundan kan damlıyor. "O zaman umurunda değildi."

Duruyorum, yüzüne doğru koşuyorum. Onu oturana kadar kaldırıp bıçağın sivri ucunu çenesinin altına sokuyorum ve lanet ağzına bakmasına yetecek kadar kan çekiyorum.

"Fahişeye benziyor mu? Sana onun vücuduna girebileceğine dair bir işaret verdim mi?"

Bıçağı bir santimetre uzağa götürüp tekrar saplıyorum.

"Öyle mi yaptım?!" Bağırıyorum, kelimeler açık bir yaraya dökülen konyak gibi uğursuz bir şeyle yanıyor.

"Ben... Ben istediğini sanmıştım. Onu becermedim bile."

"Bunu istiyor gibi mi *görünüyor*?!" Zorlukla sabit bir sesle soruyorum. "Cevap ver bana!"

Bıçağın yan tarafıyla yüzünü keskin bir şekilde ona doğru çeviriyorum, neredeyse yanağını kesiyordum.

"Şuna bakın!"

Chiara ona ölümcül bir bakışla bakıyor, patlamış dudağından hâlâ kan damlaları akıyor.

"Tamam, sıçtım batırdım." Korkuyu duyuyorum. "Bir daha olmayacak. Sana söz veriyorum."

"Senin sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Artık değil." Başını çevirip yüzüme bakmasını . "Hiç utanman yok mu? Onurun yok mu? Bir kadını rızası dışında alıyorsun? Söylentileri duyar duymaz seni öldürmeliydim."

Bir parça cesaret bularak gülüyor. "O zaman nereden tedarik edeceksin? Sahip olduğun tek şey benim."

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Beni öldüremezsın." Korkunun tüm ağırlığı geri geldi. "Özür dile. Ondandır."

Kıkırdayarak öksürüyor. "Hiçbir sürtükten özür dilemeyeceğim." Kaçınılmaz ölümünü benim için çok daha kolay hale getiriyor.

Çenesine tekme atıyorum, yere yığılırken ayakkabımla yüzüne vuruyorum ve bir şeyler çatırdıyor.

"Burnum!" Kan fişkırıyor.

Hiç konuşamayana kadar tekrar denemeliyim.

"Seni hemen öldürmüş olmayı dileyeceksin." Elimdeki bıçağı bir, iki kez çevirip elinin üst kısmına saplıyorum.

"Ahhh!" Çığlıkları odanın içinde yankılanıyor.

"Daha fazla zamanım olsaydı..." Acı içinde feryat edip merhamet dilenirken bıçağı çıkarıp diğer eline saplıyorum. "Sana daha fazla acı çektirirdim. Ama bana ihtiyacı olan, değer verdiğim bir kadın var."

Belimdeki silahı çıkarıp göğsüne doğrultuyorum. "Cesedini asla bulamayacaklar."

Bang.

Bir mermi sesi havayı delerek onu tam şakağından vurur.

Chiara'nın nefesi kesildi.

Silahı cesedin yanına bırakıp yerdeki cesede bakmaktan kendini alamayan Chiara'nın yanına giderken Miles'a "Temizlik ekibini çağır," diyorum.

"Sorun değil efendim," diye yanıtlıyor.

Daha önce temizlikçilerime evde hiç ihtiyacım olmamıştı ama her şeyin bir ilki vardır. Onlar en iyileri ve bir cesetten ve tüm kanıtlardan nasıl kurtulacaklarını biliyorlar.

Kıyafetlerim onun kanıyla kaplı. Onlardan da kurtulmam gerek, böylece onunkilerle birlikte onlardan da kurtulabilirler. Genelde çabuk gelirler, özellikle de ödediğim miktara göre.

"Hadi bebeğim. Hadi temizlenelim." Onu yataktan kaldırdım ve dışarı taşıdım.

Sessizliğini koruyor, başı omzumda, ceketim hâlâ . "Benden korkma," diyorum. "Sana asla zarar vermem."

Ona elini sürmeye cüret eden piç gibi benden korktuğu düşüncesiyle kalbim göğsümde gümür gümür atıyor.

"Ben... Ben korkmuyorum."

Hüzne boğulmuş gözlerle bana bakıyor ve ben onun gözyaşı okyanusunu kurutmak istiyorum.

"Sadece bir duşa ihtiyacım var ve..."

Odamın kapısını tekmeleyerek açtığımda titreyen eli ağzının üzerine düşüyor.

"Bilmiyorum." Sesi biraz çatallaşıyor ve kaşları duygu dalgalarıyla sıkıca örülüyor.

"Her şey . Artık güvendesin. Seni her zaman koruyacağım." Başını sallıyor, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

"Oraya zamanında varacağını düşünmemiştim. Onun..." Gözyaşları akmaya devam ederken sert bir nefes çekiyor.

Benim lanet kalbim de onunla birlikte çatırdıyor.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?!

"Başta orada olmadığım için çok üzgünüm bebeğim." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni buraya asla yalnız göndermemeliydim. Sana yemin ederim, bir daha hiçbir erkek sana zarar vermeyecek. Beni duyuyor musun?"

"Bu senin suçun değil." Bana bakarken hırpalanmış bir nefes onu terk ediyor.

Tabii ki öyle.

Başta evimde olmasaydı, bunlar yaşanmazdı. Ama başka seçeneğim yoktu. Burada olmak zorundaydı.

Ayaklarını yavaşça yere koyuyorum. "Hadi seni duşa sokalım, tamam mı?"

Titreyen elleri ceketimi bedeninden sıyrırken başını sallıyor. Ceketini kaptığım gibi göğüslerine bakmamak için kendimi zor tutuyorum, onun yerine yüzüne baktığımdan emin oluyorum.

Ama sonra onun morarmış dudaklarını görüyorum ve tekrar öfkelenip yumruğumu bacağıma bastırıyorum.

Lanet olası gözetimin altında bunun olmasına nasıl izin verirsin?! Değer verdiğin kadını güvende tutamadıktan sonra tüm bu adamlar ve bu lanet kameralar ne işe ?

"Brian? Beni duydun mu?" diye soruyor, yumuşak eli benimkinin içine kayıyor. "Ne?" Duraksıyorum, gözlerinin endişeyle dolu olduğunu görüyorum. "Duymadım. Özür dilerim."

"Fermuar konusunda bana yardım edebilir misiniz diye soracaktım. Sanırım o yapmaya çalışırken kırıldı..." Cümlesini bitirmiyor, kelimeleri yutuyor.

İçime dolan öfkeyi kafesliyorum. Onu kontrol etmem gerekiyor. Şu anda onunla ilgilenmeme ihtiyacı var, kendisi istemese bile.

Aradan yıllar geçmiş olabilir ama ben onun özünde kim olduğunu hâlâ biliyorum. Chiara her zaman güçlü olmuştur, ancak onu yeterince iyi tanırsanız, her zaman saklamakta iyi olduğu korkmuş küçük kızın küçük bakışlarını görürsünüz.

Ama ben kör değilim. Onu o zaman gördüm ve her zaman göreceğim.

Bana sırtını dönüyor. Parmaklarım saçlarına gidiyor, elbisesine geri dönmeden önce omzunun üzerinden geçiriyor. Direndiği için fermuarı biraz zorlayarak çekiyorum ama sonunda yavaşça aşağı iniyor. Serbest kaldığında aşağı uzanıp elbiseyi yukarı çekiyorum. Kollarını kaldırarak elbiseyi çıkarmam için bana izin veriyor.

Onu siyah dantel bir tanga ve jartiyer kemeriyle tutturulmuş yüksek çoraplar içinde görünce sikim anında sertleşiyor. Denesem bile tepkimi kontrol edemezdim.

Yüzünü bana dönüyor ve ben bir nefes çekiyorum, boynumdaki kaslar korumacılık ve içimde kabaran istek yüzünden geriliyor.

"Odada kalacağına söz verir misin?"

İki parmağımın arasında çenesini okşuyorum. "Seni asla terk etmem."

Bej topuklu ayakkabılarını çıkarıp banyoya girmeden ve kapıyı kapatmadan önce yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

Uzun bir nefes verip koltuklardan birine oturuyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp kardeşlerime olanlarla ilgili mesaj atıyorum.

Neden bizi aramadın? Onu vurmadan önce en azından bazı önemli yerlerini keserdim.

Takım elbisemin kana bulanması hoşuma giderdi. Onun kıcını hiç sevmedim.

Kimse yapmadı. **Dominic:**

Her şey çok hızlı oldu.

Dante: O iyi mi?

Dominic: Olacak.

Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Dominic: İkinizin de eyalet dışında yeni bir silah tedarikçisi bulmanızı istiyorum. Şu anki stokumuz hala iyi, ama yakında daha fazlasına ihtiyacımız olacak.

Dominic: Gitmem gerek.

Bir şey düşmüş gibi bir ses duyduğumda telefonumu geri kaydırarak konuşmayı sonlandırıyorum. Ayağa fırladım. Boynumdaki nabzımın ani atışıyla sarsılıyorum.

"Ah, !" diye bağılıyor.

"Chiara?"

Aceleyle banyoya girdim, buhar beni karşıladı.

"Sorun nedir?" Stand-up duşun cam kapısından soruyorum. İçeriye pek göremiyorum.

"Yardım edebilir misiniz? Sanırım bileğimi burktum."

Hemen kapıyı açıyorum, avuçlarını sağımdaki beyaz fayansa yaslamış, uzun siyah saçları sıırılsıklam, kıkına kadar dökülmüş halde buluyorum. Bana bakarken sağ ayağını hafifçe kaldırmış, bakışlarına acı kazanmış.

"Şampuanı alıyordum," diye açıklıyor. "Ve bir şekilde ayağımı yanlış yöne çevirmeyi başardım."

"Çıkmana yardım edeceğim."

"Saçında hâlâ şampuan var ve vücudumu bile yıkamadım." Yüzünü buruşturuyor. "Yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

Nabzım kulaklarımda vahşice atıyor, göğsüm ağırlaşıyor. Bunu yaparken nasıl olur da taş gibi sertleşmem? Bunun için yaratılmamışım. Bu haldeyken bile onu bir hayvan gibi becermek istiyorum. O daracık kıvrımların içindeyken nasıl olur da hiçbir şey yapmam?

Ona olanlardan sonra bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum. "Lütfen mi? Tek ayak üzerinde bunu yapmak benim için çok zor olacak."

"Tamam." Fikrimi değiştirmeden önce ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp ılık su spreyinin altına giriyorum.

Bir elini fayanslardan kaldırıyor ve yüzünü yana çeviriyor, şaşkın görünüyor. "Kıyafetlerini çıkarmayacak mısın?"

"Hayır, buna gerek yok," diyorum önüm arkasına dönük bir şekilde. "Ama sıırılsıklam olmuşsun."

"yok." Bir kalıp sabun alıyorum, kıyafetlerim tenime yapışıyor.

Onu yıkamaya fırsat bulamadan, duvarı arkasına dönmek için kullanıyor. Parmakları gömleğimin düğmelerinde. Bakışlarımdan kaçarak birini çözüyor, sonra diğerine geçiyor.

"Chiara." Elim onun elinin üzerine düşüyor ve hareketi durduruyor.
"Yapma." Sözcük gergin çıkıyor, sanki öyle demek istememişim gibi.

Sonunda bana baktı. "Senin de temizlenmen gerek."

Elimi bırakıyorum, istediğini yapmasına izin veriyorum. Eğer o bu konuda rahatsa, benim de rahat olmam gerekecek.

Son düğmeyi açarken "Boynunda kan var" diye işaret ediyor.

Kaydırarak çıkardım, yuvarladım ve duş zemininin diğer tarafına attım.

Sonra pantolonumun düğmelerini açıyor, sonra fermuarı indiriyor, ben boksörlerimle birlikte aşağı çekiyorum ve sikim dışarı fırlıyor.

"Bu konuda pek bir şey yapamam," diye utançla inliyorum.

"yok." Gözlerini tekrar yüzüme dikmeden önce ereksiyon halime an bakıyor. "Eğer olmasaydın biraz alınabilirdim."

İç çektim. "Özür dilerim. Her şey için."

"Öyle olmalısın." Gülümsemeye çalışır, ama acıdan kıvranır.

du

da "Kahretsin." Şişmiş ağzını hafifçe ovuyorum.

k. "Mmm." Gözlerini kapatıyor, biraz rahatlıyor. "Masaj yapabilir misin? kafa?"

"Elbette, bebeğim." Parmaklarım ıslak saçlarına iniyor, şampuanı yedirirken onları büküyorum.

"Teşekkürler." Kendini daha da dokunuşuma bırakıyor.

Birkaç dakika sonra sabunu ellerimle teni arasında bir bariyer olarak kullanarak vücudunu temizlemeye başlıyorum. Sabunu bacaklarının arasına sokarken bile mümkün olduğunca mekanik tutuyorum. Taşaklarım sikimdeki zonklamadan dolayı kasılıyor.

Kıyafetlerimi çıkarmamalıydım.

CHAPTER NENTV-E)GKT

CK) ARA

YARDIM BU YANA BİR HAFTA GEÇTİ VE BEN YAVAŞ YAVAŞ
Onsuz kalmamamı sağlayan Brian sayesinde olanları atlattım.

Gece gündüz benimle birlikte oldu, işini ve yapması gereken diğer şeyleri atladi. Yediğimden, uyuduğumdan ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oldu. Bu adam, babamın en büyük düşmanı, benimle kendi kanımdan ve canımdan daha çok ilgilendi.

Neyse ki ayak bileğim artık ağrımıyor ve dudagım da güzelce iyileşti.

Brian'ın yorganının yumuşaklığına sarılıyorum, güçlü bedeni beni sıkıca kavırıyor.

Bana bile delice geliyor, ama yavaş yavaş, bakmadığım zamanlarda, korkmam gereken adamı önemsemeye başladım. Artık onda korkutucu bir şey yok. O sadece acı dolu bir geçmişli olan ve beni korumaya yemin etmiş bir adam, bunu yapmak onun için zor olsa bile.

Bana değer verdiğini hissediyorum. Beni istediğini. Ve ben de onu istiyorum.

Bunun nereye gidebileceğini görmek istiyorum. Babamla olan kavgası sona erdiğinde, ona ne hissettiğimi söylemeyi ve onun da bunu hissetmesini ummayı planlıyorum.

Geçmişimizin yaraları, üzerine yeni bir hayat inşa edebileceğimiz yara izlerine yol açtı, ancak buna izin verirsek.

Cain'le olanları hatırlayarak ön kolunun sert kasına yapışıyorum.

Elbisemi keserken bana dik dik bakışı... tecavüz ve katliamdan zevk alan bir adam gibiydi. Ölmekten hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Brian beni ilk aldığı anda bile.

"Havuza gitmek ister misin?" Brian parmaklarını çıplak karnımda aşağı yukarı gezdirerek soruyor, dudakları boynumda, beni yumuşak öpücüklere boğuyor.

"Muhtemelen hayır." Sesim kısık, dokunuşuyla sarhoş olmuş gibiyim. "En son oraya gittiğimde biri elini kaptı ve tüm eğlenceyi mahvetti."

Yavaşça ona dönerken dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürüyorum.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılırken kaşları havaya kalkıyor.

"Çünkü bana ait olan bir şeyle hava atıyordun."

"Gerçekten mi?" Bir bacağımı kalçasının üzerine atıyorum. "Bedenimin sana ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözleri kapüşonlu hale gelir. " değil

mi?" "Biraz bile değil."

Üzerimde dönmeden önce sadece bir saniyeliğine kıkırdıyor, kaslı vücudu benimkinin yumuşaklığına bastırıyor. Eli gövdemde geziniyor ve kalçama iniyor.

"Yenilgiyi kabul etmekten hoşlanmadığını biliyorum ama bebeğim..." Parmakları şortumun altından kayıyor. "Vücudun artık benim."

"Kaybettiğimi anlıyorum," diye mırıldanıyorum iki parmağım ağrıyan klitorisimin üzerinde gezinirken.

Bana bu şekilde dokunmayalı bir hafta oldu ve lanet olsun, onu çok özledim.

Gözleri benimkilere öyle şefkatle bakıyor ki kalbim sıkışıyor.

"Bazen kaybettiğimizde bile kazanırız." Sesi çiğ ve dizginlenemez.

"Peki ben ne kazandım?" İç çekerek sordum.

Parmaklarının göbeğimde sabit durması beni çeviriyor. "Sen değil, Chiara. Ben bir şeyler kazandım bebeğim ve onun gitmesine *asla* izin vermeyeceğim."

Ve bu kez, dudakları dudaklarıma değdiğinde, hayatımda ilk kez kendimi özgür hissediyorum,

Kafes hala etrafımdayken bile.

Karşısında oturmuş, eline bir çatal alıp ağzına bir parça biftek atarken mükemmel oyulmuş çenesine bakıyorum. Beni parmaklarından daha fazlasıyla becerdikten sonra, bizim için öğle yemeği hazırlattı.

Sonia bizi bir arada görmekten çok mutlu oldu. Bize her yemek getirdiğinde yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

"Brian," diye sesleniyorum o yemeye devam ederken.

Işıl ışıl bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet, bebeğim?"

"Beni burada daha ne kadar tutacaksın?" Cevap bekleyerek soruyorum. Gülümsemesi kayboldu. "Baban ve amcaların ölene kadar." "Hepsini öldürecek misin?"

Bir kez başını sallıyor. "Her birinin değer insanların ölümünde parmağı var. Yani evet. Palermo ismi artık olmayacak, eğer benim bununla bir ilgim varsa."

Amcalarım için acı hissediyorum. Berbat insanlar olduklarını biliyorum ama bir parçam hepsinin öleceğini düşününce üzülüyor. Babam bile, ne kadar korkunç olsa da... Ölümünün kesinliği sağır edici. İyi bir ilişkimiz olabilirdi. İhtiyacım olan baba olabilirdi. Ama onun yerine, benim gardiyanımdan başka bir şey değildi.

"Yaptıkları şey için üzgünüm." Tabağıma bakıyorum, annemin anıları beni içine çekiyor. "Hiç kimse sevdiği birini başka bir insanın ellerinde kaybetmemeli."

Derin bir iç çekiyor, ben ona bakarken elini yüzünde gezdiriyor. "Arada kalmandan nefret ediyorum."

"Ben her zaman ortada kaldım. Yeni bir şey yok. Sence neden beni kulübünde çalıştırıyor?"

Gözlerini dikmiş, devam etmemi bekliyor.

"Ben onun vahşi krallığında bir piyonum." Acı acı gülüyorum. "Şimdiye kadar olduğum tek şey buydu. Federallerin baskısını ondan uzak tutmak için kulübü benim yönetmemi istedi. Benim burayı daha iyi yönetebileceğimi, böylece federallerin tetiği çekme ihtimalinin azalacağını düşünüyordu."

"O seni hak etmiyor," diyor, sesi kırılmış. "O hiçbir şeyi hak etmiyor."

"Biliyorum. O iyi bir insan değil. Hiçbir zaman da olmadı." İçime bıkkın bir nefes çekiyorum. "Onun hayatından kaybolmaktan başka bir şey istemedim, ama gitmeme izin vermiyor."

"Artık bir çıkış yolun var, Chiara. Söz veriyorum. Onunla bu iş bittiğinde gitmekte özgürsün ya da..."

"Ya da ne?" Nabzım boğazıma sıcıyor, dizim masanın altında zıplıyor.

"Kal. Burada benimle kalmanı istiyorum." Kaşları yaklaşıyor, yüzü geriliyor. "Seni asla isteğin dışında tutmam, ama beni istiyorsan, o zaman seninim."

"I-"

"Bana Şimdi söylemek zorunda değilsin," diye sözümü kest. "Acele etme."

Ama ben zaten ne istediğimi biliyorum. O hiçbir zaman planlarımın bir paręası olmadı, ama hayatımızı yaşanması gibi kabul ettiğimizde ne bulacağımızı asla bilemeyiz.

Sırıtıyor, gamzesi gözlerindeki ışıltıyla derinleşiyor. "Şeytanın kızı için o kadar da kötü değilsin."

"Komik," diye gülüyorum. "Ben de ona öyle diyorum."

Sonra birlikte gülüyoruz. Kalbinizi sarsan, eskisinden daha dolu bırakan türden bir kahkaha.

Duygularımızı toparladıktan sonra zencefilli gazozumdan bir yudum alıyorum. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne bağlı."

"Telefonumu geri istiyorum."

Hemen başını sallar.

Avucumu kaldırarak bir Şey söylemeden önce onu durduruyorum. "Ben sadece kuzenimi ve teyzemi kontrol etmek istiyorum."

"Kuzenin iyi."

Başımı geriye atıyorum. "Ne demek istiyorsun? Onu tanıyor musun?" "Chiara, yapma-"

Hemen ayağa kalktım, etrafından dolaştım ve onun üzerinde durdum. "Bana ne bildiğini söylesen iyi edersin!" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ve bana yalan söyleme."

Sırıtıyor. "sinirliyken delicesine seksi oluyorsun." "Yemin ederim

Brian, eğer kuzenime zarar verirsen-"

Beni kalęalarımın tutup kucağına çekti. "O güvende." Avucunu boynuma koydu. "Kardeşimle birlikte. Benim sana baktığım gibi o da ona bakıyor." Şeytani bir Şekilde gülümsüyor.

"Ne?!" İki avucumu da göğsüne dayayıp onu itiyorum. "Konuş. Şimdi."

ęenemi kavrıyor ve yavaş bir öpücük için beni aşağı çekiyor. Üzerimde tuttuğu o her Şeyi tüketen güce teslim oluyorum.

"Babasının istemediği bir evlilik ayarladığını biliyorduk," diyor dudaklarına karşı.

Geri çekiliyorum, ęenem gevşiyor, gözlerim kocaman açılıyor.

"Artık kardeşimin yardımıyla evlenmek zorunda değil."

"Anlamıyorum." Parmaklarım şakağımın her iki yanına iniyor. "Nasıl yardımcı oluyor?"

"Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma yaptılar diyelim. O pislikle evlenmediği için mutlu. Bilmen gereken tek şey bu." Ona şüpheyile bakıyorum. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Kuzenimin evlilikten kurtulmak için çaresiz olduğunu biliyorum ama yine de nasıl bir anlaşma yapmış olabileceğini anlamıyorum. Ve ona soramıyorum bile. Ama eğer Brian'la birlikte olmak

Kardeşi ona ihtiyacı olan kaçıışı sağlarsa, öyle olsun.

"Amcalarım için ne planladığınızı bilmiyorum ama yemin ederim, onun yaralanmadığını söylerken doğruyu söylüyor olsanız iyi olur."

"Öyleyim, Chiara. Biz kadınlara zarar verme işinde değiliz. Sana söz veriyorum. Onunla birlikte tehlikede değil."

"Tamam, ama onunla yakında konuşmak istiyorum." Kucağından inmeye çalışıyorum ama kollarının çelik kafesi beni olduğum yerde tutuyor.

"Tamam. Yapacaksın." Kalçalarını yukarı itiyor. "Hâlâ kızgın mısın bebeğim?" "Mm-hmm," inlememek için kendimi zor tutarak bakışlarımla karşılık veriyorum.

"Daha da iyi." Ayağa kalkıyor ve beni omzunun üzerinden çeviriyor.

"Onun içindeyken kızgın Chiara'yı seviyorum."

"Eğer beni yere indirmezsene, Brian, benden çok daha kızdırmak üzeresin." Kıçımı tokatlıyor. "Getir onu, bebeğim."

DOMINIC

Birlikte uzun, sıcak bir duş aldık, dizlerinin üzerinde hayatındaki her yanlış için beni cezalandırıyormuş gibi sikimi emdi, onu domaltarak aynı sertlikte becerdim.

Onu göğsümün üzerine yatırdım, kaygan, çıplak vücudu benimkine batıyor. Kolum koruyucu bir şekilde sırtına dolanıyor, onu uyanık olduğum her an yanımda tutmak istiyorum.

Cain'le olanlardan sonra onu terk etmek zor ama yarın başka seçeneğim olmayacak.

"Chiara, konuşmamız gerek."

Başını kaldırıyor, bakışlarında endişe okunuyor. "var?"

"Yarın olacak."

İlk başta anlamıyor ama farkına varır varmaz gözleri açılıyor. "Oh."

Yarın, babasıyla olan savaşı bitirmesi için onu bırakıyorum.

Kazanacağımızı bildiğim bir savaş. Onun yerini söylediği için çok minnettarım.

"Ne zaman?"

"Gece yarısı eve varıyoruz."

Yüzünü omzuma saklıyor. Elim başının gidiyor ve sürekli orada kalmak istiyor.

Eğer sağ salım geri dönemezsem, avukatıma ona kim olduğumu ve çocukken kaçtıktan sonra neden onun için hiç gelmediğimi açıklayan bir mektup yazması talimatını verdim.

Eğer sağ çıkabilirsem, on beş yıl önce hiç yapamadığımız o konuşmayı yapacağız. Beni nasıl bu şekilde incitebildiğini açıklarken sonunda gözlerimin içine bakmasını istiyorum. Onu kendi çocuklarıymış gibi seven aileme nasıl ihanet edebildiğini.

Umarım iyi bir sebebi vardır. Eğer yoksa, ne yapacağımı bilmiyorum.

Söylediğim tüm yalanlar için beni affettiğini varsayıyorum. Berbat durumdayız. Ama yine de hep öyleydik.

Onun yanında yattığım her gün, geçmişini düşünmemek için büyük bir mücadele veriyorum. Çünkü eğer düşünürsem, kendime geçmişe dönme izni verirsem, onun yakınında hiçbir yerde olmak istemeyeceğim. Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Onu öyle ya da böyle hep sevdim. Şimdi o geri döndüğüne göre, uykuda olan bu aşk daha da , ancak şimdi daha derin, sadece bir erkeğin bir kadını sevebileceği gibi.

Aşk her zaman mantıklı değildir. Kalbi zayıflatır ve ruhu derinleştirir. Ve ne yaparsam yapayım, bu duyguları bastıramıyorum.

Karşılık olarak onun sevgisini istiyorum, yolumuza çıkan her çirkin şeyden sonra bunu istemek anlamsız olsa bile.

CHAPTER NINE

CK) ARA

BİR SAAT ÖNCE GİTTİ, BENİ KARANLIKLA BAŞ BAŞA BIRAKTI VE HATTA
Karanlık düşünceler. Hayatımın değişmezi olan gölgeli boşluğun kucağında rahat olmalıyım ama şu anda kendimi evimde hissetmiyorum. Bunun yerine Brian için endişeleniyorum.

Babamın emrinde, kendi zamansız ölümleri anlamına gelse bile, onun için öldürmekten çekinmeyecek pek çok kişi var.

Hayatındaki her insan bir sonraki planına giden bir basamaktan başka bir şey değildir. Kimseyi umursamaz ve düşmanı Brian'ı öldürmek onun için büyük bir zevk olacaktır.

Uyuyamayınca Brian'ın yatağından çıkıp kapıya yöneliyorum. Belki gece atıştırarak bir şeyler bulabilir ve o dönene kadar biraz televizyon izleyebilirim. Gerekirse bütün gece beklerim.

Kapıyı açtığımda Miles'ı orada beni korurken buldum. Brian ısrar etti.

"Hey. Bir haber var mı?" Eğer varsa bilgi sahibi olduğunu bildiğimden soruyorum.

"Şu anda yok, hanımefendi." Başını sallıyor, vücudu üzerimde yükseliyor. "Eğer bir şey duyarsam, size haber veririm."

"Teşekkürler. Yiyecek bir şeyler alacağım. Geri geleceğim."

Ben merdivenlere yönelirken başını sallıyor. Aşağı indiğimde ışığı yakıyorum, evin içinde amaçsızca yürüyorum, nöbetçilerin yanından geçiyorum. Ofise benzeyen bir odanın önünden geçerken, Brian'ın ofisi olup olmadığını merak ederek olduğum yerde donup kalıyorum.

Koridorda hiç muhafız bulamayınca içeri giriyorum ve masasına doğru ilerlemeden önce kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Onun hakkında hala bilmem gereken çok şey var, bana söylemediği çok şey var. Her şeyi öğrenmeden önce

Kalacak mıyım yoksa gidecek miyim karar veremiyorum. İlk çekmeceyi açtım, ofis malzemelerinden başka bir şey bulamadım.

Sonra, alttaki daha büyük olanı açıyorum ve içinde düzgünce dizilmiş manila klasörler buluyorum. Bir tanesini çıkarıp Vendetta Corp. adlı bir şirkete ait bazı mali belgeleri tarıyorum. Burada hiçbir şeyde onun adını göremiyorum ama internete erişimim olur olmaz o şirketi araştıracağım.

Başka bir dosya açtım ve aynı bok. Aynı şirketle başka şeyler.

Haydi! Bana gerçek kimliğini ver.

Miles beni aramaya gelmeden önce zamanım tükeniyor, onun gözetiminde bir şey olursa Brian'ın kellesini alacağını biliyorum.

Başka bir dosyaya bakıyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Yan tarafında babamın adı yazıyor. Titreyen bir elle dosyayı açtığımda sadece onun değil, benim de güvenlik kamerası fotoğraflarımla karşılaşınca tüylerim diken diken oluyor.

Evden çıkarken, işe giderken ve işten ayrılırken, hatta kuzenimle öğle yemeğine çıkarken çekilmiş bir sürü fotoğrafım var.

Bunca zamandır beni takip eden oydu.

Aman Tanrım.

Omurgamdan aşağı bir titreme geçiyor.

Fotoğraf üstüne fotoğraf tarıyorum, kalbime girmesine izin verdiğim bu adamın kim olduğuna dair hâlâ pek bir cevabım yok. Dosyayı kapatıyorum, geri kaydırmaya başlıyorum, ama tam olarak girmiyor.

"Ne be?" Onu çekip çıkarıyorum, neyin engellediğini görmek için içine uzanıyorum.

İşte o zaman hissediyorum: sert ve dikdörtgen bir şey. Onu çıkardığımda küçük bir kayıt cihazı buldum.

Mideme bir batma hissi çarpıyor ve boğazıma hücum eden endişeye karşı yutkunuyorum. O kasette kötü bir şey olduğunu biliyorum. Benimle bir ilgisi olduğunu biliyorum. Brian'ın onu en alta koymasının bir nedeni vardı. Kimsenin bulmasını istemedi.

Avucumun içinde sıkıca kavrayarak, öfkeli kalp atışlarıma sakinleşmeleri için birkaç dakika veriyorum ama faydası yok. Sinirlerim tamamen kontrolü ele geçirdi ve hiçbir yere gitmiyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum, uzun, ağır bir nefes çekiyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

"Vay, vay ne kadar ilerlemişsin." Babamın sesi sessizliği yırtıyor. "Kendini şu an olduğun hale getirmene hayranım. Gerçek bir adam oldun."

"Ne sikime beni arıyorsun Faro?" Brian keskin ses tonuyla öfkesini belli ederek sorar.

"Sen ve kardeşlerin bunca yıl benden saklanarak çok iyi bir iş çıkardınız. Sizi bulamadım bile. Üç yıl sonra aramaktan vazgeçtim ve ben kolay pes eden biri değilim. Bravo."

Brian sessizliğini koruyor. Eğer kayıt olmasaydı, Brianın Yukarı.

"Bir iş teklifini görüşmek için aradım," diye devam ediyor babam.
"Artık ikimiz de iş adamıyız, değil mi?"

Hiç gelmeyen bir cevap için saniyelerce bekler.

"Anlıyorum. Geçmişten dolayı hâlâ öfkelisiniz ama bence tüm bu kan dökülmesine son vermek için karşılıklı yarar sağlayacak bir anlaşmaya varabiliriz."

"Sadede gel, Faro."

"İki iş yerimi yok ettiniz. İhtiyacım olan adamları öldürdün. Ama her şeyi bırakmaya hazırım, hatta isteyeceğini bildiğim bir şey bile verebilirim."

Cildim sürünüyor. Nefes alışım düzensizleşiyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümü delip geçebilir. Artık dinlemek istemiyorum. Ama yine de dinliyorum, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye ihtiyacım var.

"O da ne?" Brian tamamen ilgisiz bir şekilde sorar.

Cevap vermesi sadece bir saniyesini alır. "Kızım. Al onu. İstedğini biliyorum."

Ağzım açık kalıyor ve kaydı durduruyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasına hücum ediyor, bazıları savunmamı aşıyor.

Bunu bana babam mı yaptı?

Beni koruması gereken adam beni düşmanı tarafından mı kaçırdı?

Midemde safra birikiyor. Hasta olacağım. Dinlemeye devam ederken bir avuç ağzıma düşüyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı düzenli bir yağmur gibi damlıyor.

"Onunla ne istersen yap." Babam yaramı daha da derinleştiriyor. "Ne istersem mi?"

"Evet, neden olmasın? O senin malın olacak, ama sadece bu savaşı tam bir savaşa dönüşmeden bitirmeyi kabul edersen. Daha fazla kardeşini kaybetmeni istemiyorum, Dominic."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, kayıt cihazı parmaklarımdan arasından kayarak büyük bir gürültüyle yere düştü.

Titreyen ellerimle göğsümü tutuyorum. Ağır nefes alışım la ciğerlerim patlıyor, inançsızlığım ağlamaklı görüşümü bulanıklaştırıyor.

. Buna inanmıyorum.

Bu bir tesadüf . Göz rengi Dom'un değil.

Ama bu değiştirilebilir.

Değiştirmez. Değiştiremez.

Vücudum, beni boylu boyunca saran buz gibi soğuk battaniyeden titriyor, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Kayıt cihazını almak için yere eğildiğimde umutsuzluğumun derinliklerinden bir inilti yükseliyor. Titreyen ellerimde sallanıyor, parmak uçlarımı yakıyor.

Geri sarıp oynat tuşuna bastım, adını tekrar duymak istiyordum. Uydurmadığımdan emin olmak istiyordum.

"Daha fazla kardeşini istemiyorum, Dominic."

O bölümü tekrar tekrar oynuyorum. O kadar çok oynuyorum ki sayısını unutuyorum. Göğsüm sıkışıyor, midem kendi nabzıyla çarpıyor, en dayanılmaz acıya düğümleniyor.

Ama kalbim kanıyor. Çiğ.

Acı.

Her yerim ağrıyor.

Eğer bunca zamandır benimle birlikte olan adam, bir zamanlar evrendeki herkesten daha çok güvendiğim çocuksa, bu ihanetten sağ çıkamam.

Bunu nasıl yapabildi? Bana kim olduğunu nasıl söylemez? Babamın anlaşmasını nasıl kabul edebildi? Bana ve anneme zarar vereceğini bildiği aynı adam.

Bir gecede iki ihaneti kaldıramayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kaydın geri kalanını çalmaya devam ediyorum. En azından her zaman bir erkeğin beni incitmesini beklerdim ama kalbimi kıranın Dom olmasını hiç beklemezdim.

"Eminim onunla yapacak pek çok şey bulabilirsin," diye ekliyor babam.

"Ama onu istemiyorsan, öldür onu. Bunu aşmak için ne yapman gerekiyorsa yap."

Şimdi daha yüksek sesle hıçkırıyorum, gözyaşlarımın sesi pencere pervazına vuran yağmur damlaları gibi

"Kızını öldürmeme izin mi vereceksin?" Brian -hayır, Dom-
soruyor. Artık onun kim olduğunu bilmiyorum.

"Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum, yani evet. Anlaşmayı tatlandırabilirim bile."

"Nasıl?" Dom soruyor, ses tonunun alt akımı Cain'e kullandığı bıçak kadar keskin.

"Eğer onu kendin öldürmek istemiyorsan, bunu senin için yapmaya hazırım. Kendi çocuğum için. Bu işi sonsuza dek bitireceğine söz verdiğin sürece bunu yaparım."

Çenem ağır bir gözyaşı hücumuyla titriyor, burnumun arkası sızlıyor, buna daha fazla dayanamıyorum.

Midemde bulantı dönüyor ve kusma ihtiyacı demir bir yumruk gibi yüzüme çarpıyor. Sandalyenin yanındaki çöp kovasını kapıyorum ve içinden hiçbir şey çıkmadığını fark edene kadar birkaç saniye boyunca içine kusuyorum. Masanın üzerindeki kutudan bir mendil kapıp ağzımı siliyorum ve Dom devam ederken onu da kovaya atıyorum.

"Bana bir gün ver."

Tıklayın.

Ondan sonra başka bir şey yok.

Titreyen bir elle kayıt cihazını tekrar içeri sokuyorum ve dosyayı olduğu yere yerleştiriyorum. Tüm vücudum titriyor, sanki cehennemin dondurucu sularında çırpınıyormuşum gibi.

Bu evde bir dakika daha kalamam. Bir çıkış yolu bulmalıyım ama bu insanların hiçbiri gitmeme izin vermez. Kendime ait bir silah bulmadığım sürece. Bana zarar vermek istemeyeceklerdir. Brian -yani Dom- cesaret ederlerse onları öldürür. Bu kadarının doğru olduğunu biliyorum.

Onun Dom olduğu düşüncesi bile zaten kanayan kalbimde yeni bir delik açıyor.

Yere düşüyorum, hıçkırıklarımın ağırlığıyla bedenim sallanıyor, kimin duyduğunu umursamıyorum.

Ayağa kalkacak kadar sakinleşmeden önce birkaç dakika geçiyor, masasını karıştırıyor, diğer çekmecelerde bir silah arıyorum. Burada bir tane olmalı. Diğer taraftaki alt çekmeceyi açıp bir yığın dosyayı kaldırıyorum ve umudumu yitirmeden aradığım şeyi buluyorum.

Siyah bir tabanca çıkarıp, ihtiyacım olursa diye mermi olup olmadığını kontrol ediyorum. Silahı taytımın kemerine sokup, üzerimdeki büyük boy tişörtle gizliyorum.

Işığı kapatıyorum, nabzım hâlâ kulaklarımı tırmalıyor ve tekrar yukarı çıkıyorum. Oraya vardığımda, Dom'a dönmek yerine odama yöneliyorum, yol için sadece birkaç parça eşya toplamam gerekiyor.

Miles sorumu tahmin ederek, "Hâlâ bir haber yok, hanımefendi," diyor.

Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Eminim ağladığımı anlayabilir ama Dom için endişelendiğimden olduğunu düşünecektir.

"Hemen çıkıyorum. Bir şey almam lazım."

"Burada olacağım, hanımefendi."

Aceleyle odaya giriyorum ve kapıyı kilitliyorum.

Dolaba doğru koşarak Dom'un eşyalarını koymak için kullandığı spor çantasını buluyorum. Kıyafetlerimden bazılarını askılarından koparıp aceleyle içine yerleştiriyorum, ardından buzdolabından birkaç su şişesi ve atıştırmalık alıyorum.

Kalbim, çocukken sevdiğim adamı bulduğum ve onu tekrar kaybettiğim için acıyor. Kafamda birçok kez canlandırdığım, hala hayatta olup olmadığını merak ettiğim bir adam. Bu hale geleceğini hiç düşünmemiştim. Bana zarar vermek için anlaşma yapan biri. Beni aldatacak biri.

Komodine yöneliyorum, içinde rastgele bir kâğıt ve kalem buluyorum. Not bırakmamalıydım ama bildiğimi bilmesini istiyorum. Onun da benim hissettiğim gibi hissetmesini istiyorum, ama bu asla yakınım bile gelmeyecek.

Tüm bu zaman boyunca, aramanızı, yazmanızı, beni bulmanızı ve uzun zaman önce bana söz verdiğiniz gibi beni yanınıza almanızı diledim. Ama sen buradaydın, bensiz bir hayat yaşıyordun. Beni bu şekilde incitebildiğine inanamıyorum, Dom. İhanetin babamınkinden bile daha çok acıtıyor.

Hiç önemli miydim? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun? Onunla anlaşma yapıp tanımadığım biriymişsin gibi davranacak kadar mı? Neden? Bana nasıl bu kadar acı çekirmek istersin? Ben seni seviyordum. Bunu bilmiyor musun? Artık her kimsen, seni tanımak istemiyorum. Beni arama. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum.

Notu yatağımın üzerine bırakıyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum ve kapıya yöneliyorum. Derin bir nefes alıp koridora çıktığımda çantamı omzuma atıyorum ve hemen merdivenlere koşuyorum.

"Hanımefendi, nereye gidiyorsunuz?" Miles

soruyor. Silahı çıkarıp ona doğrultuyorum.

"Whoa." Ellerin havaya kaldırdı. " oluyor?"

"Ona bildiğimi söyle. Ona gittiğimi söyle. Burada kimsenin beni durdurmadığından emin olun. Ne de olsa ben babamın kızıyım ve ateş etmekten korkmam."

"Tamam, telsizimi belimden çıkarayım." Parmağıyla aşağıyı işaret ediyor.

"Ben de onlara haber vereyim. Kimse sana engel olmayacak. Söz veriyorum."

"Harika. Ben aşağı inerken sen de bunu yap."

Başını sallıyor, telsizini eline alıyor ve diğer uçtaki her kimse ona binadan ayrılmama izin vermesi için talimatlar veriyor.

Merdivenlerden aceleyle inerek giriş kapısına ulaşıyorum ve her iki tarafta da iki muhafızın durduğunu görüyorum.

Silahımı içlerinden birine doğrulttuğumda, ayrılmadan ve bana ihtiyacım olan çıkışı sağlamadan önce her ikisinin de yüzünde acımasız bir ifadeyle bana bakıyorlar.

Bir saniye bile kaybetmeden kapıyı açıp özgürlüğe koşuyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum ve adıma kayıtlı sıfır dolarım var, ama çoktan gitmiş olduğumda bunu anlayacağım.

Teyzem en iyi seçeneğim olabilir ama önce ona ulaşmam gerek. Buradan bir buçuk saat uzakta yaşıyor. Belki otostop yapabilirim.

Silahımı bir kez daha saklayarak koşarak güvenlik kulübesi olan bir kapıya varıyorum ve beni buradan uzaklaştıracak birini bulmayı umarak ana yola çıkıyorum.

DOMINIC

"Faro ve kardeşlerinin hâlâ evde olduğundan emin misin?" Chiara'nın annesinin evine, Faro'nun saklandığı eve giderken Miles'a telefonda soruyorum.

"Yarım saat önce gelmişler. Adamımız radarla içerideki dört kişiyi tespit edebildi."

"Tamam. Chiara'ya göz kulak ol. Bir sorun olursa beni ara."

"Elbette, efendim."

Telefonu kapattım, bu işi bir an önce bitirmek istiyordum. Miles güvenlik şefi olarak lojistik işlerine bakıyordu, buna mekânı gözetleyecek bir ekibe liderlik etmek de dahildi. Eğer orada olduklarını söylerse, bu gece cesetlerin düşeceğinden hiç şüphem yok.

Faro ve kardeşlerini öldürdüğümüzde, örgütlerinden geriye kalanlardan kurtulmak kolay olacak. Gerçi yok edilecek çok kişi kalmadı.

"Onları öldürdükten sonra Volt'ta kutlama yapmalı ve Pops ile Matteo'nun şerefine birkaç tek atmalıyız," diyor Enzo, siyah kapüşonunu yukarı çekerek. "Bunun için çok uzun zamandır bekliyorduk, düzgünce kafayı bulmamak olmazdı."

Dante gülerek, "Babamın onu içkiyle hatırlamamızı isteyeceğini sanmıyorum," diye ekliyor.

Sonra hepimiz katılır, babamızın her türlü alkolden ne kadar nefret ettiğini hatırlardık. Evde bira bile görmezdik.

Alkolün tek yaptığı seni zayıflatmak Dom. Bunu unutma.

Sanki buradaymış gibi sözlerini gün gibi net duyuyorum ama artık yüzünü o kadar iyi göremiyorum. Annemle babamın her ayrıntısını hatırlamak için çok çabalıyorum, ama bu günlerde o kadar yüksek sesle değil. Görüntüleri soluyor ve bir gün onları hiç göremeyebileceğimi düşünmekten nefret ediyorum. Bazen geriye gidip onları tekrar bulmak, seslerini duymak istiyorum ama buna asla sahip olamayacağım.

Kardeşlerime "Siz pislikler bu gece arkanızı kollayın" dedim.

"İyi olacağız," diye ekliyor Dante. "Geri dönmem gereken Raquel adında küçük, güzel bir şey var." Kaşlarını sallıyor.

Başımı sallıyorum. "Ona henüz boşanmayı düşünmediğini söyledin mi, yoksa bunu balayına mı saklıyorsun?"

"Hayır." Sırıttıyor. "Ben ona soğuk ve acı gerçeği söylemeden çok önce bana aşık olacak. Onu öldürmeden önce babasını bu akşamki düğüne davet etmek için sabırsızlanıyorum." Metodik bir şekilde gülüyor.

"Peki striptizci nasıl?" Enzo'ya sordum.

"Zor." Çenesini sıkıyor. "Cehennem kadar da alıngan." Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Tam da sevdiğim gibi."

Dante onun omzunu kavrar ve kıs kıs güler. "Ayaklarının dibine düşmelerine çok alışkınsın. Zavallı çocuk, kendine kırılması zor bir tane buldu."

"Çatlayacak, merak etme. Ve eğer olmazsa, ben onu yapacağım."

"Efendim," diye sesleniyor Roger sürücü. "Bir dakika içinde orada olacağız."

Başımı sallayıp kardeşlerime dönüyorum, yüz ifadelerimiz artık ciddi. "Hızlıca öldüreceğiz, sonra da lanet yeri yakacağız. Kimse yaratıcı olmasın. Anladınız mı?"

"Biraz eğlenmeme izin vermelisin," diye araya giriyor Dante minibüs durduğunda. Ona bir uyarıyla bakıyorum ve o da karşılık olarak gülüyor.

Dante düşmanımızı incitmek için sadistçe yollar bulmayı seviyor. Her ne kadar buna hayran olsam da

Risk. Daha fazla kardeşimi kaybetmeyi planlamıyorum.

Bronz tenli, kahverengi saçlı, çay tabağı kadar büyük gözleri olan Matteo'yu hatırladığımda göğüs kafesime bir spazm giriyor. Çok tatlı tavırları olan güzel bir çocuktu. incitmezdi. Bir keresinde

evde bir karınca buldu ve babama onu bırakması için yalvardı. O böyle biriydi ve Faro onu öldürmeseydi böyle biri olacaktı.

Öfke ahlaksızlığımı körüklüyor, kanımı adrenaline besliyor, o evin içindeki her adamın boynunu kıracak kadar güçlü.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şunu," diyorum, kapıyı açıyorum, yerimize vardığımızda dışarı atlıyorum, kardeşlerim ve Roger da peşimden geliyor.

Arkamızda SUV'larımızdan biri var, altı adamımızı taşıyor, toplamda on . Dördünü ve orada bulunan diğer herkesi öldürmek için bundan fazlasına ihtiyacımız olmamalı.

Hep birlikte, muhtemelen iki dönümlük bir arazide yer alan, karanlıkla örtülü eve doğru yürüyoruz. İki mil yarıçapında görünürde bir ev yok. Bu bizim avantajımıza.

Adamlarımın bir kısmını ön tarafa yerleştirdim, geri kalanlar ise beni arkadan takip ediyor.

Oraya vardığımızda pencereden bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. İçerisi zifiri karanlık. Roger hareket algılama radarıyla iki katlı kolonyal evin birinci katını tarıyor.

Başını sallıyor, birinci katta hareket olmadığını gösteriyor. Ama üst katta olabilirler.

Elimle içeri girdiğimizi gösteren bir işaret yapıyorum.

Roger küçük, ince bir tornavida çıkardı ve kilidi açmaya başladı. Beş saniye sonra kapıyı açıyorum, elimde silah, ekibin geri kalanı arkamda içeri giriyorum.

Hepsi yerlerini aldılar, ikisi önde, kardeşlerim ve Roger benimle birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyorlar.

Botlarımız ahşap basamaklara çarpıyor ve koridora ulaştığımızda sessizlikle karşılaşıyoruz.

Çok sessiz.

Burada değiller, Dante konuşuyor.

Ve onun haklı olduğuna dair ürkütücü bir şüphe var. Sadece otuz dakika önce buradalarsa bu nasıl mümkün olabilir? Burada olacağımızı nereden biliyorlardı? Birisi onlara haber vermiş olmalı.

"Her odayı kontrol edin" dedim.

Söyleneni yapıyorlar, evin her odasına giriyorlar.

"Burada kimse yok Dom," diye bağılıyor Enzo koridorun karşısından. "Biliyorlardı amına koyayım. Kim söyledi onlara?"

Başka bir odanın kapısını iterek açıyorum ve onu da boş buluyorum. Aceleyle içeri girdiğimde yatağın üzerinde kırmızıyla yazılmış bir not fark ediyorum. Kaldırıp okudum.

Sana burada olacağımı söylediğini biliyorum, ama bu sevgili kızımın başarısız olduğu bir sınavdı. Her zaman bir adım geride olacaksın, Cavaleri. Chiara'ya söyle, öldü sayılır. Artık ona ihtiyacım yok.

Homurdanırken kâğıdı avucumun içinde toparlayıp duvara fırlatıyorum. Cep telefonumu çıkarıp Miles'ı arıyorum.

Bir köstebeğimiz var. Adamlarımdan biri açığa çıktı, Faro burada olacağımızı bu şekilde biliyordu. Miles kim olduğunu bulmama yardım edecek ve bulduğumda onu taşaklarından asacağım.

Miles'ı arıyorum ama sadece çalıyor. Tekrar arıyorum. Cevap yok.

Ne haltlar dönüyor burada?

Sonra aklıma geldi.

Faro şu anda evde olabilir.

Odadan koşarak çıktım, kalbim küt küt atıyordu. Onu benden alamaz. Bunun olmasına izin veremem.

"Gitmeliyiz!" Bağırıyorum. "Şimdi! Muhtemelen evdedirler."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Enzo, Dante'yle birlikte her seferinde iki adım atarak aşağıdaki adamları minibüse dönmeye çağırırken.

Hepimiz içeri girdikten sonra Roger motoru çalıştırıp bizi yola çıkarıyor. Normal insanlar için sadece yirmi dakikalık bir yol ama benim polisler hakkında endişelenecek vaktim yok. Roger'ı olabildiğince hızlı sürmeye zorluyorum.

Cep telefonumu çıkarıp evde bulunan Leo'nun numarasını çeviriyorum. O da açmazsa başımızın belada olduğunu anlıyorum.

"Patron." Sesi sakın, savaşmakla meşgul bir adamınki gibi değil.

"Orada her şey yolunda mı? Faro ya da adamları geldi mi?"

"Hayır, ama ciddi bir sorunumuz var ve siz bunun farkında değilmişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

Nabzım neredeyse sıfıra kadar yavaşlıyor.

"Neyin farkında?" Tıslıyorum.

"Chiara gitti, efendim." Anında soğudum. "Miles seni aradığını söyledi." Görünmez bir yumruk göğsüme çarpıyor, nefesim ciğerlerimde hareketsiz kalıyor. *Bu olamaz.*

"Onu kim dışarı çıkardı?" Soruyorum, sesim fırtına öncesi sessizlik gibi.

"Ofisinizde bir silah buldu efendim ve Miles'ı onunla tehdit etti. Ona her şeyi bildiğine dair bir şeyler söyledi ve kaçtı. Miles ona elimizi sürmemizi istemeyeceğinizi söyledi ve gitmesine izin vermemizi istedi."

"Siktir!" Bütün gözler bana dönerken çılgılık atıyorum. "Miles şimdi nerede?" "O gittikten birkaç dakika sonra peşinden gitti."

"Eğer seni ararsa, beni aramasını söyle. mı?"

"Neler oluyor?"

Ona bir köstebekten şüphelendiğimi ya da köstebeğin en güvendiğim adam olduğunu düşündüğümü söyleyemem.

"Gözlerinizi açık tutun. Chiara ya da Miles hakkında bir şey duyarsanız beni arayın."

"Of co-"

O sözünü bitirmeden ben bitiriyorum.

Miles haklıydı. Muhtemelen onlara onu bırakmalarını söyledim, böylece kaza kurşunu yüzünden sağlığı tehlikeye girmezdi.

Ama şimdi babasının onu ispiyonladığı için öldürmek istediğini bildiğimden, onu hayatta tutmak için yapmam şey buysa, onlara biber gazı sıkmalarını söyledim.

Ama eğer Miles köstebekse ve onun peşinden gittiye, bu ne anlama geliyor?

Dehşet düşüncelerimi zehirliyor. Belki bana ulaşamadı. Belki de onu geri almak istiyordu. En kötüsünü düşünemem. Şimdiye kadar güvenimi kaybedecek hiçbir şey yapmadı.

Sonra başka bir şeyin farkına varır.

Artık kim olduğumu biliyor. Kastettiği bu olmalı. Eğer ofisimdeyse, sakladığım kaseti bulmuş olmalı.

Kim olduğumu bu şekilde öğrenmesini hiç istemedim. Onu almamın tek sebebinin onu babasından korumak olduğunun farkında mı? Onu öldüremesin diye almak zorundaydım ve öldüreceğini de biliyorum.

Hepsi öldüğünde onu serbest bırakacaktım ama kulüpte konuştuğumuz anda her şey boka sardı. Bunu artık biliyorum. Cazibe, çekim... hepsi orada benimle alay ediyordu ve ben yemi yuttum.

Şimdi, ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyemeden onu sonsuza dek kaybedebilirim. Onu ne kadar çok sevdiğimi. Hiç vazgeçmediğimi.

CHAPTER K) RTV

CK) ARA

NABZIM BOĞAZIMDA SIKIŞIP KALDI, ÖFKE VE KORKU BİRİNCİLİK İÇİN SAVAŞIYOR.
kalbimin içinde bir yer.

Loş ışıklı çift yönlü yolda ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum ama en az bir mil oldu ve henüz tek bir araba bile görmedim. Şaşırtıcı değil, çünkü muhtemelen saat biri çoktan geçti.

Dom peşimden gelmeden önce birinin ortaya çıkması gerek. Onun yakınında olma düşüncesine katlanamıyorum.

Babamdan daha kötü. En azından babamın bana karşı tutumunu biliyordum. Tabii, belki beni öldürmeyi planladığını bilmiyordum ama beni hiç sevmediğini biliyordum.

Ama Dom farklıydı, ya da en azından eskiden öyleydi. Sanırım bazı şeyler değişti. Sanırım bazı şeylerin sürmemesi gerekiyor. Onunla ilgili sahip olduğum her güzel anıyı mahvetmeyi başardı ve beni bulup yapmak yerine, geleceğimizi yerden söktü ve buruşup ölmesini izledi.

Çantamın askısına tutunarak yoluma devam ediyorum, bir araç bulma umudumu yitirmek üzereyken arkamda bir çift parlak far beliriyor ve tüm caddeyi aydınlatıyor.

Ellerimi çılgınca sallayarak ve yolun kenarından aşağı yukarı zıplayarak duruyorum.

Araba hala metrelerce yavaşlıyor, ışıkları beni kör ediyor. "Hey!

Lütfen dur!" Bağırıyorum, nabzım hızlanıyor.

Sonunda ışıklar sönüyor ve en yakındaki lamba direği sayesinde siyah sedanı seçebiliyorum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Midem düğümleniyor.

Ya içerideki her kimse bana yardım etmek için burada değilse?

Artık heyecanım kalmadı, bacaklarım imento tarafından tutuldu. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki artık nefesimi tutamıyorum. Silahı hala belimde tutuyorum, ateş etmeye hazırlanıyorum.

Pencere açılmaya başlar.

"Hey, bayan," diyor bir kadın sesi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

iğerlerimden bir nefes boşalıyor ve biraz çömelip avuçlarımı rahatlamış bir şekilde dizlerime indiriyorum.

Kendimi toparladıktan sonra yolcu tarafına doğru koşuyorum ve muhtemelen ellili yaşlarının başında sarı saçlı bir kadın buluyorum.

"Evet, lütfen," diye yalvarıyorum.

"Elbette. Nereye gidiyorsun?" "Burası hariç her yere."

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor neşeli bir .

"Sanmıyorum?" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

", genç bayan. Ben Laura. ."

"Ben Chiara. Teşekkür ederim!" Kapıyı açıp içeri giriyorum ve emniyet kemerini bağladıktan sonra yola ıkıyoruz.

"Birinden mi kaçıyorsun?" diye soruyor, gözlerini yoldan ayırmamak için hokkabazlık yaparken bana yan yan bakıyor.

"Sayılır." Korkar ve beni arabadan atar diye ona çok fazla şey söylemek istemiyorum.

"Şey, şehre gidiyorum, umarım bu yeterince uzaktır," diyor, kelimeleri söylerken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Bu gece oğlumun nişan partisi vardı, şansına. Gecenin bu saatinde burası genelde ölü olur."

"Biliyorum," diye alay ettim. "Sen beni bulmadan önce bir süredir yürüyordum."

"Bu da iyi bir şey." Yüksek sesle nefes veriyor. "Tanrı bilir bu saatte ne tür bir sürüngeyle karşılaşılabilirdin."

Başım la onaylıyorum. "Teyzemi aramak için senin telefonunu kullansam sorun olur mu?"

"Tabii ki yapabilirsin." Başıyla bardak tutucuya doğru bir işaret yapıyor.

"Al şunu. Kod yedi beş yedi beş."

"Sen bir meleksin. Teşekkür ."

"Benim için zevkti."

Hemen telefonu elime alıyorum, şifreyi açıyorum ve teyzemin numarasını çeviriyorum.

Cevap vermiyor.

"Siktir!" Tükürdüm, sonra da muhtemelen zaten deli olduğumu düşünen bir yabancınn önünde küfrettiğim için utandım. "Özür dilerim."

"Kahretsin, tatlım. Ben bundan çok daha kötü şeyler söylüyorum." Kıkırdıyor, omuzları hafifçe inip kalkıyor. "Cevap vermedi mi?"

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum.

"Neden ona mesaj atıp sen olduğunu söylemiyorsun? Denemeye değer." "Haklısın."

Önerdiği gibi yapıyorum ve geri aramadan önce bir dakika bekliyorum ve bu sefer teyzemin sesini duyuyorum.

"Chiara? Aman Tanrım! İsteyken sana ulaşamayınca çok endişelendim!"

"Ben iyiyim. Sayılır. Sana gelebilir miyim? Gidecek başka yerim yok. Oraya gittiğimde her şeyi açıklayacağım."

"Evdeyim, bekliyorum. Ne kadar korktuğumu bilemezsin. Babanın sana zarar verdiğini düşündüm. Polisi aramaya hazırdım."

"sevindim. Kesinlikle senin peşinden gelirdi." Sıkıntılı bir iç geçirdim.

"Bırak o piç gelsin." Sesi zımpara kağıdı kadar sert.

"Yaklaşık bir saat kadar uzaktayım," diye açıklıyorum. "Bana ulaşmanız gerekirse bu telefonu arayın."

"Seni seviyorum, tatlım. birlikte koşarız." Sesi kırıldı. "Ben de seni kaybetmeyeceğim."

"Yapmayacaksın. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz." "Tamam." Şimdi sesi daha sakın geliyor.

Telefonu aldığım yere geri kapatıyorum. "İkinizin sesi yakın geliyor," diyor Laura.

"Öyleyiz. Sadece birbirimize sahibiz." Sözlerimde delik deşik olmuş bir acı var.

Anlayışla başını sallıyor. "Güvenebileceğin bir kişinin olması güzel bir şey. Görünüşe göre o senin için öyle biri."

"O en iyisidir."

Teyzemi seviyorum ama annemi geri almak için her şeyi yaparım. Kollarını etrafımda hissetmek için. Sesini duymak için. Onsuz, her zaman bir parçam eksik kalacak.

Rahat bir hızda yola devam ederken aniden arkamızda farlar beliriyor, bir araba hızla bize doğru yaklaşıyor. Laura ona bakıyor

Başımı çevirip bu arabanın nereden geldiğini merak ederken aynayı gözden geçiriyorum.

"Bu acelesi var, değil mi?"

"Evet," diye sinirli bir şekilde gülüyorum, nabzım yeniden atmaya başlıyor.

Aramızda belki bir boyu mesafe kalana kadar yaklaşan arabanın tekerlekleri gıcırıyor. Nefes almakta zorlanıyorum, göğsüm karıncalanıyor, midem içe doğru dönüyor.

"Ben yoldan çekileceğim ki bu salak bizi geçebilsin."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, boğazım kuruyor. Vahşi kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor, parmaklarım titriyor.

Dominic olabilir mi? Babam olabilir mi? Belki de çılgın bir sürücüdür? Umalım da öyle olsun.

Ama içimden bir ses tehlikede olduğumuzu söylüyor.

Senin için buradalar. Seni öldürmek için. Sen zaten ölüsün. Doğduğun andan itibaren ölüydün.

Laura işaret verip sağa doğru ilerliyor, araba da onu takip ediyor.

Siktir!

"beni," diyorum ona çabucak, sesim tizleşiyor. "Bunun ortasında olmak zorunda değilsin."

"Bu seninle mi ilgili?" Kaşları gerildi, gözleri hâlâ yoldaydı.

"Sanırım öyle, ama öğrenmek için beklemek istemiyorum." Kapının kolunu kavrayıp çekiyorum. "Dur ve hemen çıkmama izin ver."

Sadece hızını artırıyor. "Kesinlikle olmaz. Seni bir psikopat için terk etmeyeceğim. Kendimle asla yaşayamam."

"Lütfen! insanları anlamıyorsun." Gözlerimde birikti. "Seni öldürecekler."

Bana bakarken kaşlarını çatıyor, bakışlarında savaşın ağırlığı var.

Bu yabancıya bana hiçbir borcu yok. Neden benim sorunlarımın bedelini ödesin ki?

Araba şimdi daha da yaklaşıyor, daha yüksek bir hızda gidiyor.

"Hayır." sallıyor, dudakları gergin bir çizgi halinde. "Bunu yapmayacağım."

Görüşüm kararıyor, başım dönüyor. Ailesinden koparılmasının sebebi olmak istemiyorum.

Laura tekrar aynaya bakarken araba yaklaşıyor. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Bunu neden yapıyor?

"Çok geç değil!" Ona ısrar ediyorum. "beni!"

Ama o cevap vermeye fırsat bulamadan araç yanımda belirdi. Dönüp yolcuya bakıyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Bu Miles.

Camımı indirdim. "Ne yapıyorsun Miles? Dominic'e onu görmek istemediğimi söyle. Git hadi! Ödümü kopardın."

Arabayı sürmeye devam ederken gözleri benimkileri tutuyor ve içlerinde dostça hiçbir şey yok.

Boşlar. Soğuk.

Ona silah doğrulttuğum için kızmış olmalı. Koyu mavi sedanı bize ayak uydurmaya devam ediyor.

"Bu adamın nesi var böyle?" Laura soruyor ve ona döndüğümde gözlerini pencereye dikmiş, dehşetle açılmış bakışlarla karşılaşıyorum. "Dikkat et, Chia-"

Bum.

Sözleri ondan ya da belki benden kopan çığlıkla birlikte ölüyor.

Vücudumun sağ tarafında, arabamızın çarpma kuvvetinden kaynaklanan bir acı var, aracın yüksek hızda birkaç kez takla atmasına neden oluyor, çığlıklarımız geceyi deliyor, ta ki araba kaputunda bir patlama ile aniden durana kadar.

Titriyorum, tüm vücudum titriyor.

"La-Laura? İyi misin?" Ağlayarak kekeliyorum, onu hâlâ koltuğunda acı içinde inlerken buluyorum.

Alnından kan geliyor ama derin değil gibi görünüyor. "Her şey girecek.

Bize yardım getireceğim." Titreyen elim

Emniyet kemerini açmak için bastırıyorum ama lanet şey kıınıldamıyor. "Hadi ama. Bunu bana yapmayın. Lütfen çalış."

Düğmeye tekrar tekrar basıyorum, ta ki sonunda yol verip dışarı kayana kadar.

Elim kapıya gidiyor, tüm gücümle iterken içime adrenalin doluyor. Kapı açılırken göğsümden ağır bir pantolon yuvarlanıyor.

Evet! Kendi kendime düşünüyorum.

Ama bu kısa sürdü. Sert eller beni yakalıyor ve bir de bakıyorum ki bacaklarımdan tutularak dışarı sürükleniyorum. Miles'ı bulmak için yukarı bakıyorum, gözleri benimkilerden kaçıyor. O çekmeye devam ederken başım sert betona çarparak sallanıyor.

"Ne halt sen?! Neredeyse bizi öldürüyordun!"

"Kapa çenenı," diye homurdanıyor, sonunda bana bakarken kahverengi gözlerinde nezaket yok. Beni koltuk altlarımdan tutup kaldırdı. "Yürü."

İçimi dehşet kaplarken beni kürek kemiklerimin arasından itiyor. Konakta görüldüğü gibi biri değildi.

Bunu neden yapıyor? Dominic ona bana zarar vermesini mi emretti?

Sedanına doğru ilerlemeye devam ediyorum, neden olduğu araba kazası yüzünden kalçam ağrıyor. "Bunu neden yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?"

Sorularımı duymazdan geliyor, arka kapıyı açıyor ve beni içeri itiyor. Sürücü tarafına binmek yerine tüm kapıları kilitliyor ve bagaja doğru ilerliyor. Her hareketini takip ediyorum, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Bagaj açılıyor ve birkaç saniye sonra elinde kırmızı bir kutuyla kapıyı kapatıyor.

Ne oluyor be?

Laura'nın arabasına doğru yürüyor ve bir yanım onu da çıkaracağını umuyor ama onun yerine kutunun kapağını açıyor ve sıvıyı etrafa döküyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, kolu tutuyorum, itiyorum, çekiyorum, diğer elimle cama vuruyorum, Laura'ya ulaşmak için çırpınıyorum. "Ona zarar verme, seni orospu çocuğu!"

Pencereye vuruyorum, tekrarlanan darbeler yüzünden avuç içim yanıyor. Ama çok geç kalmıştım. Tam arabasına doğru yürürken alevler başlıyor, önce yavaş yavaş, sonra birdenbire öfkeli turuncu ve kırmızı kıvılcımlarla gökyüzünü aydınlatıyor.

"Hayır!" Avuç içimi serin cama dayayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Özür dilerim! Çok özür dilerim!"

Arabaya biner, kontağı açar ve arabayı yola geri gönderir. O uzaklaştıkça Laura'nın yanan arabası küçülüyor. Göğsümün ortasına bıçak gibi bir ağrı saplanıyor.

"Bunu nasıl yaparsın?" Gözyaşlarım sesime karışarak haykırdım. "O masum bir insandı! Bir anneydi!"

Gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluşuyor.

"Dom'u ara," . "Bana bunu onun sipariş ettiğini söylemesini istiyorum."

Gülüyor, soğuk ve uğursuz. "Dominic mi? Onu bir daha görmeyeceksin."

Tüm bedenimi korku kapladı. "Sen neden bahsediyorsun? Beni nereye götürüyorsun?"

Ama daha ben sormadan, daha o kelimeler ağızımdan çıkmadan cevabı biliyorum.

"Baban. Gelmeni istedi. Ve beklemekten hoşlanmıyor. Şimdi kapa çeneni ve uyu."

Sonra arabayı bir anlığına durduruyor, tabancasını çıkarıyor ve her şey kararana kadar kafamın yan tarafına sertçe vuruyor.

CHAPTER K) RTV-ONE

CK) ARA

GÖZLERİM UYANIYOR VE BEDENİM DE AYNI ŞEYİ YAPMAYA ÇALIŞIYOR AMA Sol şakağımdaki baş ağrısı işi zorlaştırıyor.

Karmakarışık zihnimin derinliklerine kafa karışıklığı yerleşiyor ve gözlerimi ovma için elimi kaldırmaya çalıştığımda kolumu hareket ettiremiyorum.

Bu da ne...?

Önce bileğimi, sonra diğerini çekiyorum ve omuzlarım ağrıyor. Tekrar çektiğimde, bir şey bileklerimi kesiyor ve farkına varıyorum: Bağlanmışım.

Tekrar.

Göz kapaklarımdaki ağırlıkla mücadele ederek, kendimi geniş, hafif karanlık bir odada bir sandalyede otururken buluyorum, kollarım arkaya doğru bükülmüş, arkamdan bağlı.

Nerede olduğumu söyleyemiyorum ama ürkütücü derecede soğuk, hayattan yoksun. Birinin evindeymişim gibi hissetmiyorum.

"Alo?" Fısıldıyorum, sesim cızırtılı. "Hangi cehennemdesin *baba*? Bu da ne?"

Ayak sesleri yere çarpıyor. Yaklaşıyor...ve yaklaşıyor.

Kollarımda bir ürperti dolaşıyor, dehşet zihnimin yarıklarını dolduruyor, korkunç düşüncelerle benimle alay ediyor.

Babamın bana bunu yapabileceği gerçeği beni şok etmemeli ama ediyor. Bilinçaltımda hala babasının sevgisini isteyen bir kıyım.

"Seni tekrar görmek çok güzel, sevgili kıyım." Babamın ses tonundan acı damlıyor.

Görüşüm biraz bulanık, ama gölgeli karanlıkta çaresizce oturduğum yere doğru yürüyen figürünü seçebiliyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tükürdüm. "Nasıl bir baba çocuğuna bunu yapar?"

Gülüşi soğuk ve işbirlikçi, ısırma hazırlanan bir yılan gibi tenimde geziniyor.

"Ah, şimdi de baban oldum, öyle mi?" Odanın boşluğunda, sanki bir hoparlörden konuşuyormuş gibi ses çıkarıyor. "O pisliğe yerimi ya da en azından orada olduğumu varsaydığın yeri vererek bana ihanet ettiğinde ben senin baban mıydım?"

Ben olduğumu nereden bildi? Dom hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi. Miles olmalı.

Kim olduğuna bakılmaksızın, Dom'un babama yemin ettiği bir şeyi söyleyerek beni bilerek tehlikeye atacağına inanmayı reddediyorum. Yattığım adam beni gerçekten önemsiyordu. Bana dokunduğunda, dudakları bana taptığında bunu hissettim. Gerçekti.

"Evet, Chiara. Her şeyi biliyorum." Birkaç adım daha atıyor ve üstümdeki ışığı yakarak gözlerimin üzerinde parlatıyor. Şimdi onu daha iyi görüyorum, mokasenleri neredeyse ayaklarıma değiyor. "Sen benim kızım değilsin. Sadakatini gösterdin."

Kaşlarım iğrenç bir küçümsemeyle bükülüyor.

Kıs kıs gülüyor. "Eve geldiğinde konuşmalarımı dinlediğini biliyordum. Her kelimesini duymanı istiyordum, Dom seni ele geçirdiğinde ne yapacağını görmek istiyordum."

"Sadakatimi hak etmiyorsun. Hiç hak etmedin." Yumruklarımı sıkarak kalbimi kemiren öfkeyi kontrol altına alıyorum. "Ne dediğini duydum. Ona beni öldürmesini söylediğinde seni kaydetmiş, gerekirse bunu kendin yapacağına söz vermişsin."

Ayakkabılarına tükürdüm. Ben daha tek kelime edemedim, avucu sertçe yanağıma değiyor ve derim yakıcı bir acıyla alev alıyor.

"Sen de annen gibi lanet bir fahişesin. Onun yaptığı gibi bana ihanet ediyorsun." Yüzünü benimkine doğru indiriyor, eli yukarı doğru kıvrılıyor, parmakları nefes alamayana kadar boynumu sıkıyor.

Gözlerim şişiyor. Göğsüm acıdan kasılıyor, parmaklarım havadan başka bir şeyi kazımıyor. "Bana o aileye ihanet etmenin ne kadar kötü olduğunu biliyor musun?"

Elini bırakıyor ve göğsüm aceleyle aldığım nefeslerle kabarıyor, ciğerlerime çekebildiğim her bir ons hava için pençeleyiyorum.

"Annem değildi..."

Nefes al. Nefes verin. Nefes al.

"O bir fahişe değildi, seni pislik!" Dedim, sözlerim kinle gölgelenmişti. "O lanet olası bir fahişeydi. Bu yüzden onu öldürdüm."

Şiddetli sarsıntılar tüm bedenimi sarsarken gözlerim şişiyor, gözyaşlarım kabarıyor, yüzüme çöküyor.

"Hayır," diye haykırıyorum titrek bir sesle, bir an için gözlerimi kapatıyorum odanın dönmesinden, ses tonum birkaç dakika önceki tüm güvenime ihanet ediyor. "Neden? Onu benden nasıl alırsın?"

Bir sandalye çekip önüme koydu ve oturdu.

"*Onunla* ne planladığını sana hiç söylemedi, değil mi?" "Sen neden bahsediyorsun?" Burnumu çektim.

Gülüyor ve bu tamamen şeytani biri.

"Fırıncının oğluyla gizlice takılıyor olabilirsin ama annenin tek derdi fırıncıydı."

Başım yana eğiliyor, midemin çukurunu dolduran çırpınan, ağır bir his.

"O kadar şaşırmış görünme." Kendini beğenmiş bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yaptığı her şeyi , ne yaptığını, o çocuğu görmek için o fırına gittiğini. Devam etmene izin verdim çünkü çok yakında hayatından çıkacağını biliyordum."

"Gitti de ne demek?"

"Annenin Dominic'in babasına özel işlerimizi anlattığını ve kaçmak için ondan yardım aldığını öğrendiğimde, onu ve Francesco'nun tüm ailesini öldürmek için bir plan yaptım."

Sert bir nefes çekiyorum, vücudum titremeye başlıyor, derimin her santiminde karıncalanmalar oluşuyor.

"Nasıl olur da masum çocukları öldürmek istersin? Neyin var senin?" Paramparça olmuş kelimelerle kekeliyorum.

"Sürtük anneni suçla!" diye bağırıyor. "Sırlarımızı ortaya dökmek yetmedi, bir de onu becermeye karar verdi. Çantasına bir böcek yerleştirmek yaptığım en iyi şeydi. Fırının arkasında her birlikte olduklarında her kelimeyi duyuyordum. Orospu onu başka yerde beceremezdi." Kıkırdaması ürpertici bir yılan gibi kollarımdan yukarı kayıyor. "Benden o serseriye geçtiğini hayal edebiliyor musun?"

Yüz hatları tiksintiyle eğiliyor, sanki gerçekten Francesco'dan daha iyi olduğunu düşünüyor.

"Hiçbir şey yapmasına izin vermediniz! O bir tutsaktı! Senin gibiler yerine zamanını geçirebileceği biri olduğu için mutluyum."

"Seni küçük orospu!" Avuç içi, ses tonunun alt akıntısından daha sert vuruyor bana.

"Senin için üzülüyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen insan bile değilsin. Hatta hayvan bile değilsin. Daha kötü bir şeysin."

Ve sonra aklıma geldi... Dominic'in ailesinden birini öldürmüş olmalı. İşte bütün mesele bu. Aman Tanrım.

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum. "kimi öldürdün..." Bunu dile getirmek zor, yüksek sesle söylemek çok acı verici.

"Sürtük annenden başka mı? Francesco'nun kendisinden başkası değil, ama küçük Matteo'suna bir kurşun sıkmadan önce değil."

Gözlerime ağır bir yaş hücumu doluyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, kalbim yumruğunun hayali ağırlığı altında sıkışıyor. "Hayır, hayır, hayır." Ağır hıçkırıklar beni mahvediyor, omuzlarım titriyor. "Yapmadın. O tatlı bebeği değil."

"Merak etme. Çabucak hallettim." Yüzünde duygusuz bir gülümseme belirir.

Mide bulantısı midemde çalkalanıyor ve onu bastırmak için çok uğraşıyorum. Dominic'in hepsini öldürmek için bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı. Bunu kendim yapma dürtüsü kederimin derinliklerinden yükseliyor.

"Agnelo amcan ikisini de öldürmeye çok istekliydi ama tetiği çeken kişi ben olmalıydım. Francesco'nun oğlunu benden, Faro Bianchi'den aldığını bilmesi gerekiyordu ve eğer Dominic ve diğer çocuklar kaçmasaydı, onları da öldürecektim."

Bu iblisin önünde beni ne kadar zayıf düşürdüğünü umursamadan şiddetle ağlıyorum. "Ama en azından ölmeden önce..." diye devam ediyor gözyaşlarıma aldırmadan. "Francesco tüm oğullarının öleceğini düşünüyordu.

Benden şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu, Oğullarından birinin gözlerinin önünde kan kaybettiğini düşünüyordu."

Amcam Agnelo da babam kadar kötü biri. Aslında hepsi öyle, ama babamda olmayan insanlıktan onda da yoksun. Yaşlandıkça bunu daha çok gördüm. Kızı Aida, Raquel ve benim için bir yabancı bile olabilirdi. Aile toplantıları dışında onu büyürken hiç görmedik. Bizimle okula bile gitmedi. Onu evde okutmuştu. Sık sık onunla özel olarak konuşmanın bir yolunu bulmak istedim, ama asla yapmadım. Babasının bunu öğrenmesinden ve benim yüzümden ona kızmasından korkuyordum.

"Sende yolunda gitmeyen bir şeyler var," diyorum babama titrek bir nefesle.

"Kapa o lanet çeneni!" Ayağa kalktı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

Cebine uzanıp cep telefonunu çıkarmadan önce çenesi sıkılır ve dişleri ortaya çıkar. Bir adım geri gider ve yazmaya başlar.

Gözlerinin kısılmış yarıklarından bana bakıyor. "Sen, kızım, artık ölü sayılırsın. İhanetin tabutuna çakılan son çivi. Ve Dominic ben onu öldürmeden önce senin düşüşünü izleyecek, tıpkı annenin sevgilisinin ölümünü izlerken yaptığı gibi." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Biraz şiirsel, değil mi?"

"Hayır! Ona zarar vermene izin vermeyeceğim!" Ellerimi gevşetmek için bir yol bulmaya çalışırken sandalyeyi sallayarak bağlarımı çekiyorum ama çok sıkı.

Diğer elini arkasına götürüp bir tabanca çıkarıyor ve bana doğrultuyor, bakışları da silahı kadar ölümcül.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

DOMINIC

"Bulun onu!"

Yumruğumu masaya vuruyorum ve bu sırada viski dolu sürahiyi paramparça ediyorum. Bal rengindeki sıvının yere damlamasını, camın büyük parçalar halinde masamın üzerine dağılmasını izliyorum.

"Hem Chiara'yı hem de Miles'ı her yerde aradık ama-"

"*Aması* yok!" Enzo'ya patladım. "Sen bul onları."

Ofisimdeki deri koltuktan kalkıp beni omzumdan kavradı.

Kafamı kaldırdığımda, yüzüme bulaştığını bildiğim buz gibi bakışlar onu tekrar yerine oturtuyor.

Saatler oldu ve nerede olabileceğine dair bir ipucu bile yok. Miles şimdiye kadar aramanın bir yolunu bulurdu. Ya öldü ya da başından beri Faro için çalışıyordu. Bu düşünce bile içimi kaynatıyor, öfkem içimde bir bıçak gibi dönüyor.

Chiara'ya zarar verirse, onun işini kendim bitireceğim. İkisinin de bedenini yakıp kül ederken Faro'nun çığlıklarıyla birlikte onun çığlıklarını da duymaktan zevk alacağım.

Ve eğer öldüyse, eğer bunu ona *ben* , kendi beynime bir kurşun sıkacağım. Eğer yalanlarım olmasaydı, hala burada benimle, benim korumam altında olacaktı.

Notunu bulduğumda o kadar çok okudum ki kelimeler birbirine karıştı.

Acısı her harften sızıyordu. Hala kalbimde hissediyorum. Nabzım boğazımı sıkıyor, keskin acı koluma yayılıyor.

Diğer elimle büyük bir cam parçası alıp parmak uçlarımı keskin kenarlarda gezdiriyorum ve hâlâ yanımda duran nota bakıyorum. Vücudum kaskatı kesiliyor ve dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem zonkluyor. Kardeşlerimi görmezden geliyorum. Kafamdaki tüm gürültüyü görmezden gelip onun yazdığı her cümleye odaklanıyorum.

", kanaması var!" Dante bağırır. "Banyodan bir havlu getir."

Elime baktığımda, içinde aynı cam parçası olan sıkılmış bir yumruk buluyorum, kan damlacıkları bir musluk gibi aşağı sızıyor.

Kahretsin, mektubunda kan var.

Ona ne kadar acı verdiğimi asla unutmamak için bir çekmece açıp notu içine yerleştiriyorum.

Enzo bana bir havlu fırlatırken "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Sen değilsin. Kalk lan ayağa. Raquel sana dikiş atacak."

"İyiyim dedim ya!" Yumruğumu açtım, kırmızı lekeli parçayı çıkardım ve masanın üzerine koydum.

Kesinlikle derin bir yara ama acı hissetmiyorum. Eğer oradaysa, bağışıklığım var demektir. Chiara için duyduğum endişe, kesik gibi bir şeyin beni rahatsız etmesine izin veremeyeceğim kadar büyük. Kardeşlerimi yatıştırmak için havluyu elime sarıyorum.

"Dinle, pislik, nanosaniyelerce daha yaşlı olabilirsin-"

"Bir yıl," diye düzeltiyorum Dante'yi.

Kıkırdıyor. "Sen ne dersen de, ihtiyar. Ne kadar yaşlı olduğun umurumda değil, gidiyorsun. Şimdi kalk, yoksa onu buraya getiririm."

Bıkkın bir nefes bırakıyorum, geleceğini bildiğim ileri geri konuşmayı istemiyorum. O da benim kadar inatçı.

"Tamam, çabuk ol. Burada oturup onu kendim bulmaya çalışmam.

Raquel'in işi bittikten sonra, ben gidiyorum."

İlk başta, belki gelir diye evde beklemek istedim ama bu umudum yok oldu.

Dante arkamdayken ayağa kalkıyorum, ikimiz de ön kapıdan çıkıyoruz.

"Bu çok saçma. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim.

Sokağı geçip onun evine gidiyoruz ve kapıya geldiğimizde anahtarlarını çıkarıyor.

"Ağlamayı kes ve elini tamir ettir, aptal. Sen Faro ve Miles denen herifle ilgilenirken o pisliğin kan dökmesini mi istiyorsun? Onun da işin içinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Mantıklı konuşmasından nefret ediyorum. Ama kızımı inciten herkese uygulayacağım acımasız güçle bir grup dikişin elimi bir arada tutacağından şüpheliyim.

Kapının kilidini açtı. "Tatlım, ben ."

Chiara'ya benzeyen siyah saçlı, alıngan bir kadın, "Ben senin lanet olası balın değilim," diyor.

Kardeş bile olabilirlerdi, özellikle de bu tavırlarıyla. Dante sırtarak bir kolunu yan taraftan omuzlarına doladığında yüzü buruşur.

"Bundan emin misin? Çünkü tadın çok tatlı, özellikle de -Dirseği kaburgalarına doğru inerken kıkırdıyor.

Bakışlarını dikleştiriyor ve yanıt olarak ofluyor.

Dante gözlerini ondan ayırmadan, "Karımın acımasız bir çizgisi var," diye ekliyor. "Ve bu hoşuma gidiyor."

Espriler yok oldu ve ona bakışından, müdahale ediyordum gibi hissediyorum.

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diye fısıldıyor, gözleri onunkilere yapışmış halde.

"Ama sen benim karımsın, istesen de istemesen de, gazeteler aksini söyleyene kadar. Zaten talebinizi kabul ettiğimi de hatırlamıyorum..." Kulağına eğiliyor ama her kelimesini duyabiliyorum. "...dilimi o güzel amcığın derinliklerine sokmuşken."

Gözleri benimkilere kayarken yanakları kızarıyor, belli ki utanıyor ama ağabeyimin cazibesine dayanamıyor.

"Kısa kestiğim için üzgünüm," diyorum. "Ama gidebilmem için şu boku düzeltebilir mi?" Sonunda Dante'nin kolundan kayan elimi görüyor.

"Oh, o benim ağabeyim," diye açıklıyor Dante. "Elini kesen ve doktora gitmeyen aptalın teki."

"Ne oldu?" diye soruyor, kaşları gergin bir şekilde. Elim tutup havluyu çıkarırken endişeli doktor modu açıkça görülüyor.

Kesiği inceleyin.

"Bir cam parçasıyla çok fazla eğlendim," diye homurdanıyorum, ilgilenilmekten nefret ediyorum.

Buna alışık değilim. O kadar uzun zamandır yalnızım ki, kardeşlerime bakıyorum, bu tür şeyler beni çok rahatsız ediyor.

Alay ediyor. "Hatırlat da senin eğlence anlayışına katılmayayım."

"Son kontrol ettiğimde..." Dante araya giriyor. "Biraz zevkle birlikte acıyı da seviyorsun."

"Kapa çeneni, Dante," diyor o ve ben hep bir ağızdan.

Kıkırdıyor, kollarını yenilgiyle kaldırıyor. Benim Chiara'yla yaşadığımın aksine, ona adı hakkında yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Onun kim olduğunu bilmiyor.

Ona dönüyor. "Tüm malzemelerime ve çalışmak için bir odaya ihtiyacım var." Ses tonu profesyonelce talepkâr.

"Evet, ." Onu selamlıyor. "Mutfakta iyi ışıklandırma var." "Tamam, gidelim."

Oraya gidiyoruz ve Dante üst kattan siyah deri bir çanta getiriyor.

Hemen işe koyuluyor, içinden her türlü pisliği çıkarıyor, bir şişe serum fizyolojik açıyor.

Lavabonun üstündeki yaramın üzerine dökmeden önce "Bu acıtabilir" diye uyarıyor.

"Sorun değil. Yapman gerekeni olabildiğince hızlı yap."

"Acelem mi var?" Kesiği temizlerken gözlerini kaldırdı.

Chiara hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ona göre Chiara hâlâ kulüpte çalışıyor ve her gece evinde güvende.

"Evet. Halletmem gereken bazı işler var ve bunu hemen yapmam gerekiyor." "Pekala. Kesinlikle dikiş ihtiyacın var, bu yüzden seni vuracağım.

biraz lidocaine ile. Bundan sonra ağrı hiç de kötü ."

Uzun, ince bir şırınga çıkarıyor ve bana batırıyor. Hepsini içine aldıktan sonra etkisini göstermesi için birkaç dakika veriyor, sonra da avucuma vuruyor.

"Bunu hissediyor musun?" "Hayır."

"Harika." Eğri bir iğneye benzeyen bir şey çıkarıyor, ama ben uzaklara bakıyorum, duvara bakıyorum, aklım Chiara'da.

O bir yerlerde yarı ölü yatıyor, yardım için ağlıyor olabilir ve ben burada bir korkak gibi bir kesiği kapatıyor olabilirim.

"Bu ne kadar sürecektir?" Ayağımı siyah tabureye vuruyorum. "Bir dikiş daha ve... işte."

"Artık gidebilir miyim?" Elimi geri çektim.

"Tanrım, gerçekten sabırsızsın." Kaşlarını yukarı kaldırıyor, alnında çizgiler beliriyor. "Önce yarayı sarmalıyım, yoksa kendini tekrar kanarken bulabilirsin."

İsteksizce elimin üst kısmını soğuk granitin üzerine koydum.

Dudakları gergin, dudak büküyor. "Burada bana bir iyilik yapmıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Raquel elimi gazlı bezle sarmaya başladı.

"Evet, evet. Teşekkürler falan." Dudaklarım bir çeşit gülümsemeye dönüşüyor.

"Görüyorum ki senin dilin de kardeşininki kadar kötü." Sırıttıyor.

Dante gülüyor. "O en iyisi değil mi?"

Yanına gelir ve şakağına bir öpücük kondurur.

"Dikkatimi dağıtmayı bırak, seni aptal." Yaramı kapatmaya devam ediyor, işi bitince tıbbi bant ekliyor.

"Özellikle bana isim takmasına bayılıyorum. İntikam her zaman çok daha tatlıdır, değil mi karıcığım?"

"İşin bitti," diyor onu görmezden gelerek. "Artık gidebilirsin." Neredeyse koltuktan fırlayacaktım. "Ben buradan gidiyorum." "Tabii ki ben de seninle geliyorum," diyor Dante.

"Öyleyse gidelim."

"Gideceğim, sadece gitmeden önce yapmam gereken bir şey var." "Neymiş o?" Ona ölümcül bir bakış attım, sabırsızlanmaya başlamıştım.

"Bu." Adam kadının yüzünü kavriyor, ağzı kadıninkinin üzerine düşmeden önce bir avuç içi kadının ensesine iniyor.

Ekrana bakıp başımı sallıyorum. Bunu gerçekten bir gösteri haline getiriyor. "Ben gidiyorum," diyorum ona ve arkamı dönüp mutfaktan çıkıyorum.

Ona bir şeyler mırıldandığını ama kadar uzaktayım. Saniyeler sonra spor ayakkabıları arkamdan geliyor.

"Sonunda bitirdin mi?" Kapıyı çekip açarak sordum.

"Kadınımın benimle ilgili konularda ikna edilmeye çok ihtiyacı var. Bir erkek yapması gerekeni yapmalı. Beni terk etmiyor ve bunu benden duymak yerine kendi isteğiyle kalmasını tercih ederim. Benden nefret etmesini istemiyorum."

"Babasını öldüreceğini anladığında senden nefret etmeyecek mi?"

"Anlayacaktır."

"Tabii ki yapacak." Hıyarlık ettiğimin farkındayım ama şu anda kafam karışık.

Evime ulaştığımda cebimdeki telefonum titriyor. Kısa bir süre durup onu çıkarıyorum ve Dante'nin de kısa bir süre durmasına neden oluyorum.

Telefonumu elime alıp tanımadığım bir numara bulduğumda "O mu?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, bir düğmeye basmadan önce endişe boynuma vuruyor. "Kimsiniz?"

"Arkadaşlarına böyle mi davranıyorsun?" Faro'nun iğrenç sesi boğazımı sarıyor, nabzım doğal olmayan bir şekilde hızlanıyor.

"Nerede lan o? Yemin ederim, eğer onu öldürürsen-" "Ne yapacaksın, hmm?"

Nefes verişlerim vahşileşirken cevabımı bekliyor. "Evet, bu doğru."

Kıkırdıyor. "Hiçbir şey yapmayacaksın."

"Bana nerede olduğunu söyle." Sesim alçak, her hecede bir tehdit var.

"Dom!" diye bağıyor. "Benim için gelme! Seni öldürecek. Adamları var-"

Telefondan yüksek bir gümbürtü geliyor ve sonra ağıladığını duyuyorum.

"Faro, seni lanet korkak!" Sesim gürliyor, avuçlarım karıncalanıyor, kalp atışlarım şakaklarımda çarpıyor. "Vücudundaki her uzvu kesip lanet köpeklerine yedireceğim. Sen zaten ölüsün."

"Gerçekten mi? Çünkü ben hâlâ hayattayım. Ve her zaman bir adım , değil mi? Tüm bu zaman boyunca yanımda bir adamım olduğunu ve seni aptal yerine koyduğumu bilmiyordun bile." Derin, rahat bir nefes alıyor. "Seni bu kadar kolay kandırmam çok acınası. Ama tam da bu anı bekledim. Babanı ve kardeşini aldığım gibi onu da senden aldığımda yüzünde belirecek ifadeyi bekledim."

Öfke kendi ritmiyle atıyor, elim avucum kadar telefonu sıkıyor, bana yarayı hatırlatıyor. Ama Miles'ın boynu olmasını dileyerek daha da sıkıyorum.

"Onu istiyor musun?" Faro kemiklerimin iliğini dolduran öfkeyi oyarak soruyor. "O zaman gel ve onu al. Beynine bir kurşun sıkmadan önce veda etmene bile izin veririm."

Chiara hıçkırıyor ve kalbim sıkışıyor.

Geliyorum, bebeğim.

"Nerede olduğunu söyle, seni orospu çocuğu," diye tükürdüm, elim hücrede takırdıyordu.

Hattan gelen bir ding sesi duyuyorum. Telefonu kulağımdan kaldırıp bir adres buluyorum.

"Senin için geliyorum. Sen ölü bir ." "İyi lu -"

Telefonu cebime geri koyarak hattı kapattım. "Adamları hazırlayalım. . Savaşa gidiyoruz."

CHAPTER K) RTV-TNO

DOM) N) C

BENİM ERKEKLER VE I VARMAK AT A DEPO. BU
BEYAZ, MÜTEVAZI

Bina yüksekte duruyor ve çok geniş bir alanı kaplıyor. Tek bir pencere bile yok. Sadece bir mavi kapı.

Beni onun kafasını koparmaktan alıkoyan şey lanet olası bir kapı. Umarım Miles da onunla birlikte, böylece ikisini de öldürebilirim.

Eğer kardeşleri değilse, onları da bulacağım ve aynı kaderi onlara da yaşatacağım. Ne de olsa babamın ve kardeşimin ölümünü izlediler. O Bianchi'lerden kaçtığım son zamandı. Şimdi onların benden kaçıyor olması çok ironik.

Ekibe önderlik ederek otuz kişiye içeri girmeleri için işaret ettim, daha fazlası da minibüste bekliyordu. Hepimiz çelik yeleklerle ve ihtiyacımız olandan daha fazla ateş gücüyle donanmıştık.

Bir, parmağımı kaldırarak söylüyorum.

İki.

Üç.

Diğer elim kapının kolunda, yavaşça çeviriyorum, zar zor aydınlatılmış bir odaya açmadan önce, silahım hazır.

Pop.

İçeri girer girmez bir kurşun vızıldayarak başımın yanından geçiyor ve arkamdaki metal duvara çarpıyor.

Adamlarımın hepsi içeri daldı. Sonra kıyamet kopuyor.

Her kurşunlar uçuşuyor. Artık hangisinin kime ait olduğunu söyleyemiyorum. Adamları her yerde, birinci ve ikinci katta.

Gözümün ucuyla Dante'nin silahının kabzasını bir adamın kafasına vurduğunu ve ardından diğerlerine ateş ettiğini görüyorum.

Katliam yere dökülür, Faro'nun adamlarının cesetleri kötü düzenlenmiş domino taşları gibi birbiri ardına düşer.

Biri başımın arkasına vuruyor, düşmeme neden olacak kadar güçlü değil ama beni kızdırmaya yetiyor. Yönümü değiştirdim ve adamın diz kapağına tekme attım.

İçinden bir çığlık kopuyor ve ben bileğine basıyorum.

"Dünyadaki şeytan için çalışmayı seçtin. Şimdi cehennemdekiyle tanış."

Pop.

Göğsünün ortasından kan sızarken içindeki mücadele yok oldu. Bir tane daha bana doğru geliyor, tam yeleğime isabet ediyor ama onu da . Bana zarar vermediğini anladığında, silahı kaldırıp göğsüne iki el ateş ettiğimde gözleri açılıyor.

Enzo'yu yerde yuvarlanırken buluyorum, iki adama kurşun sıkıyor, onlar da karşılık veriyor. Geldiğimi bile görmüyorlar, nabzım kulaklarımda atıyor, korkuyla değil, damarlarımı dolduran intikam ihtiyacıyla.

Pop. Pop.

Bir ölü var.

Pop. Diğeri yere düşüyor.

Enzo ayağa kalkar, şok yüzünden okunmaktadır. "Kahretsin, dostum. Çok iyi gidiyorsun."

Kurşun sesleri kesilmiş gibi görünüyor ve etrafıma baktığımda yirmiden fazla adamının yerde yattığını görüyorum.

"Nasıl gidiyor?" Adamlarıma soruyorum.

"Güzel, patron," diyor Roger, belirerek. "Düşünüyorum." "Kim yaralandı?"

"Dwayne'in kolunda ve Vinny'nin baldırında birer yara var. Adamlardan onları minibüse getirdi. Yerlerine iki kişi daha geldi ve Ricky'ye götürülüyorlar."

"Güzel. Bu çok iyi."

Roger'ın onları buradan çıkardığına sevindim. Çocukları var. Eminim Ricky onları güzelce iyileştirecektir. Böyle durumlarda kullandığımız bir veteriner, Tomás'ın tanıdığı biri. Ricky bir zamanlar cerrahmış ama karısı öldükten sonra cerrahlığı bırakmış. Onun yerine veteriner olmaya karar verdi. Karısı için üzgünüm ama farklı bir yol seçtiği için üzgün değilim. Elleri yetenekli. Tomás'a iyilik olsun diye bize yardım ediyor.

İkinci katın korkuluklarına bakıyorum. "Faro, seni orospu çocuğu, yüzünü göster. Bu işi sonsuza dek bitirelim. Sadece sen ve ben."

İlk başta sessizlik var... Ta ki bir tıkırtı sesi sessizliği bozana kadar.

"Orada olduğunu biliyorum, seni bok parçası. Ne oldu? Şimdi de benden mi korkuyorsun, ihtiyar?"

Derin, çıldırtıcı kahkahalar mekânda yankılanıyor.

Yanımda, kardeşlerim silahlarını doğrultmuş, ailemizi yok eden adamı bekliyorlar. Elimi uzatarak geri çekilmelerini söyledim.

"O benim."

Faro'nun şu anda ateş etmeyeceğini biliyorum. İnsanları öldürmeden önce onlarla oynamayı sever.

Üstümüzde bir gölgenin yaklaştığını görüyorum, ayak sesleri çıplak zeminde tepiniyor.

"Dominic. Gelmen çok hoş. Çay? Kahve? Kan?"

Yüzünü görüyorum: daha yaşlı ama hâlâ o zamanki acımasızlığını taşıyor.

Yüzlerimizi tarıyor. "Ve senin yanında da bir grup kardeşin var." Kaşları kalkıyor. "Matteo'nun asla size katılmayacağını bilmek gözlerimi yaşartıyor."

Dante nefesini içine çeker. Enzo homurdanıyor, sesi .

Bir adım öne çıkıyorum.

"Bir daha onun adını ağzına alma!" Kükreyerek uyarıyorum, göğsüm muazzam öfkemin ağırlığıyla bir bir alçalıyor.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ hassas."

Bir adım daha atıyorum, oraya koşup onu çıkıntıdan aşağı atmak ve boynunun ikiye ayrılmasını izlemek istiyorum.

"Nerede o?" Talep ediyorum.

"Senin sorunun ne biliyor musun?" diye soruyor, avucunda kendi silahı olan elini kaldırarak. "Çok fazla önemsiyorsun."

"Bu iş sıkıcı olmaya başladı," diye araya giriyor Dante. "Onu öldürelim ve işimiz bitsin.
o."

"Sen hangisisin?" Faro alaycı bir tavırla sorar. "Kukla mı yoksa küçük kukla?"

"Dom, onu vurmama izin vermelisin," diyor Enzo arkamdan, Faro'nun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Onu öldürebilirsin. Ama sen onu öldürmeden önce o ibnenin çılglık atmasını sağlamalıyım."

"Sıra sana da gelecek. Hepimize sıra gelecek." Faro'nun kendini beğenmiş yüzüne ters ters baktım. "Bu kadarını hak ediyoruz."

"Hiçbir lanet şeyi hak etmediniz! Pislik, hepiniz, özellikle de babanız."

Dante homurdanarak merdivenlere doğru koşuyor ama ben daha hızlı koşuyorum, bir kolumu göğsüne dolayarak vücudunu kavıyorum ve onu zapt ediyorum.

"Babam hakkında konuşamazsın," diye tersliyor Dante. "Seni öldüreceğim lan!"

Faro kıs kıs güler. "Köpeğinize tasma takın, olur mu?"

Enzo ve Roger'a Dante'yi tutmalarını işaret ediyorum, onlar da benim yerime tutuyorlar. "Hepiniz burada kalın. Ben söyleyene kadar kimse yukarı çıkmayacak."

"Tamam," diyor Enzo ben merdivenleri çıkarken.

"Nereye gittiğini ?" Faro soruyor.

"Konuşma artık sona erdi. Nerede o?" İki adım daha attıktan sonra onun önündeyim.

Artık daha uzun boylu ve daha güçlü olduğum için, üzerine basabileceğim bir hamam böceği gibi görünüyor.

Kısa, yuvarlak, başının her iki yanında griler var.

O bir hiç.

"Gelin. Senin katılımını sabırsızlıkla bekliyor."

Chiara'yı kendi gözlerimle görene kadar ateş etmek istemediğim için silahımı yere doğrultuyorum. Eğer onu şimdi öldürürsem ve Chiara'yı bir yere saklamışsa, onu asla bulamayabilirim.

Ayak sesleri yankılanırken, yarı karanlık dar bir patikada ilerliyorum, o da bana yol gösteriyor. Alan genişleyip daha büyük, iyi aydınlatılmış bir alana açılana kadar ilerlemeye devam ediyoruz. Gözlerim alıştığında, işte o zaman onu görüyorum. Chiara.

Ama yalnız değildir. Miles da orada, kafasının arkasına doğrultulmuş bir silahla, ellerini bir sandalyenin arkasına saklamış, dudağından kan damlıyor.

Kalbim beni kaçmaya, ona ulaşmaya, hepsini öldürmeye zorluyor ama aklım mantıksız düşüncelerimi dengeliyor. Bu konuda akıllı davranmalıyım.

"Seni gördüğüme sevindim *patron*." Miles sırtarak namluyu kafasına dayıyor ve ben de şakağındaki şişliği görüyorum.

Bana Cain'in onu incittiği zamanı hatırlatıyor. Öfke kalbimi tıka basa dolduruyor, hapsedilmiş bir hayvanın avını bulması gibi göğüs kafesimin içinden vuruyor.

"Seni bu durumdan kurtaracağım bebeğim," diye teminat veriyorum ona.

"Sana yemin ederim."

Çenesi titriyor, yanaklarından süzülen taze gözyaşları ağzındaki kanla karışıyor.

"Öldürün onu." Faro'ya dişlerini gıcırdatıyor.

Miles arkasından, "Kapa çeneni, kaltak," diyerek silahı kafatasına daha sert dayadı, başı öne eğildi.

Nefes alış verişi şiddetle devam ediyor.

"Seni güzelce ve yavaşça öldüreceğim," diye Miles'ı uyarıyorum ama o sadece eğlenmiş görünüyor.

Suratına bir kurşun sıktığımda ne kadar eğleneceğini göreceğiz.

"İşin bitti, Faro." Silahı ona doğrultuyorum. "Bu gece öleceksin ve seninle ve kuklanla işim bittikten sonra..." Başımla Miles'ı işaret ediyorum. "Kimse kalmayana kadar ailedeki son erkeği de öldüreceğim."

Faro alaycı bir şekilde iç geçirir. "Siz Cavaleriler benden her şeyi alabileceğinizi sanıyorsunuz. Seninle dürüst bir anlaşma yaptım." Bana bir adım daha yaklaşırken ayakları gürültüyle ilerliyor, aramızda birkaç metre var. "Ama dürüst bir adam olmak yerine, tahmin ettiğim gibi anlaşmamızı kabul etmeden onu aldın. Tıpkı baban gibisin."

Yüzü sertleşiyor ve gözlerinde ölü bir ifadeyle bana bakarken silahını Chiara'ya doğrultuyor. "Baba dediğin o pisliği öldürdüğüm gün, sadece en küçük oğlunu değil, aşık olduğu kadını da aldım. *Benim kadını mı.*"

"Sen neden bahsediyorsun be?" Kendi silahımı kaldırıp göğsüne doğrultarak soruyorum.

"Baban ve karım, annen öldükten neredeyse üç yıl sonra bir ilişki yaşıyorlardı. Sanırım bilmiyordun. Neden bilesin ki?" diye alay ediyor. "Sen sadece kızımın peşinden koşan aptal bir çocuktun."

Hırlıyorum; Chiara zarar görmemiş olsaydı, bileğimdeki bıçağı kullanır ve ikisinin de boynunu keserdim.

"Orada olmaması gerekiyordu bile," diye devam ediyor. "Ama ne yapmayı planladığımı öğrendi ve onların hayatı için yalvarabileceğini düşündü, ama..." Ağzının kenarları kıvrılıyor, donuk kahkahası odayı dolduruyor. "Çok geç kalmıştı. Onlar çoktan ölmüştü. Ama yine de onu öldürmeyi planlamıştım, bu yüzden ortaya çıkarak bana bir iyilik yaptı. Ölü kardeşine ve babana bakıp ağlarken onu kafasının arkasından vurdum."

O gün gördüklerimi hatırladıkça bedenim soğuyor.

Söylediği hiçbir şeye inanmıyorum. Babam hiçbir zaman evli bir kadına aşık olacak bir adam değildi, evliliği ne kadar kötü olursa olsun. Annem öldükten sonra onu kimseyle görmedim bile. Yani, evet, Chiara'nın annesiyle arkadaştı, ama hepsi bu kadardı.

En azından ben öyle sanıyordum.

"Hepsini vurduktan sonra hep birlikte ait oldukları kirli limana attık. Eğer bakarsanız, hala kemiklerini bulabilirsiniz." Onun

Silah ağlayan Chiara'ya doğrultulmuş durumda.

Elimi elimdeki silahın etrafında sıkıyorum, acı parmaklarıma yayılıyor. "Senin ölümün bir erkek olarak yapacağım en iyi şey olacak. Keşke bunu çocukken yapsaydım."

Gözümün ucuyla Miles'in silahının bana doğru havalandığını görüyorum. Daha düşünmeden hedefimi gösterip tetiği çekiyorum.

Miles büyük bir gürültüyle yere düşerken Faro'nun dudakları yukarı doğru kıvrılır ve silahından çıkan bir mermi havada patlayarak Chiara'ya doğru yönelir.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, ayaklarım beni geçiriyor. Her şey ağır çekimde hareket ediyor ama aynı zamanda çok hızlı.

İleri doğru koşarak, düşerken onu korumak için olabildiğince hızlı gidiyorum - sandalye sertçe yere çarpmadan önce vücudu yana doğru sallanıyor. Ama ona ulaştığımda hiç kan izi bulamadım.

Vücudu yana doğru kıvrılmış, sandalyenin bir ayağı eksik şekilde yanımdan geçip gitti ve Miles'in geride bıraktığı silahı aldı. Ellerinden birini serbest bırakmanın bir yolunu bulmuş olmalı.

"İyi denemeydi baba," diye öksürüyor gülerek.

Ve bu sefer tetiği çeken o.

Faro çığlık atarak elini uzatır, avucunun içinde bir kurşun deliği vardır.

Arkama döndüğümde, silahlarını çekmiş Faro'nun etrafını saran kardeşlerimi ve adamlarımı bulduğumda, birden fazla ayak sesi duyuyorum.

Güvende olduğumuzu anladığımda, onu bağladığı ipi çözüp diğer kolunu da sandalyeden kurtarıyorum.

Ellerim onun üzerinde, yaralarını kontrol ediyorum, ama o beni uzaklaştırıyor, gözleri hala babasında.

Önce sürünerek uzaklaşıyor, sonra elinde silahla ayağa kalkıyor, adama doğru ilerlerken yüzünde sızan bir öfke ifadesi var.

Eli yavaşça yukarı kalkıyor, namlu Faro'yu gösteriyor.

"Hayır, Chiara!" Bağırıyorum. "Yapma bunu!"

Onu öldürmek istediğini biliyorum - bunu herkesten çok anlıyorum - ama bir can almak... insanı değiştirir. Onun için bunu istemiyorum. Bu yük benim. Sevdiği birinin öldürüldüğünü öğrenen biri, sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan bir şey yapacak kadar mantıksız davranabilir.

Bakışları benimkilere kayıyor, gözlerindeki boşluğu bir öfke parıltısı dolduruyor.

"Onun elinde birini kaybeden tek kişi sen değilsin." Nefes alış verilişleri çılgınca bir öfkeyle çarpıyor ve tek istediğim ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek.

"Bunca zaman... Onu öldürdüğünü biliyordum." Gözlerine dolan yaşları silerken alt dudağı titriyor. "Ama küçük bir parçam yanıldığımı, gerçekten kaçtığını umuyordu. Ve bu acı verse de, onu anlayabilirdim. Onu bulur ve affederdim. Ama..." Sessiz iniltiler, kalbinin içinde ikamet eden kalp kırıklığından durmadan akıyor. "Onu ldrd. O gerçekten öldü, Dom."

Kalbim acı dolu bir kederle doluyor, onun acısı ve benimki birbirine karışıyor. Keşke onunkini alıp kendiminkini yapabilseydim.

Suları test ederek, yanağını avulayacak kadar yaklaşana kadar hafifçe adım atıyorum. Avucum nemli tenine hafif bir dokunuşla iniyor, onu uzun zamandır huzur bulduğum karanlıktan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Acı çektiğini biliyorum, Chiara. Ama onu öldürmek seni değiştirebilir. şu anda doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmadan önce bunu bir düşün." Gözlerinin daralmış yarıkları yeni bir öfke dilimiyle kırışıyor.

"Senin, tüm insanların, bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok. İntikam adına yaptığın onca şeyden sonra, şimdi ne oldun?!" diye kükrüyor, kelimeler keskin bir gerçeklik ısırığıyla vurgulanıyor. "Yine mi arkadaşımsın? Hayır. Sen bir hiçsin, tıpkı onun gibi."

"Chiara..." Silahı babasının göğsüne doğrultup gözlerini benimkilere dikerken onu uyarıyorum. "Bütün bunları konuşalım ve onu unutalım. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Lütfen."

"Yap şunu!" Faro köşeye sıkışmış bir yılan gibi tıslıyor.

Babasına doğru ilerlerken bakışları onunkilere çarpıyor, uzun saçları artık lime lime olmuş ve uçları kanla kaplanmış. Adamlarım onun geçmesine izin veriyor, yoluna çıkmayı reddediyorlar.

"Gle gle *baba*," diye homurdanıyor, eli birkaç metre öteden adamın kafasına nişan almış, sesi eşit. "Bir daha asla başka bir masum çocuğa zarar veremeyeceksin."

"Sen kimsin lan-"

Bir kurşun havayı yarıyor ve tam gözlerinin ortasına isabet ederken diğer her şeyi bastırıyor. Adamın bedeni yere düşerken irkilmiyor bile, gözlerini kırpmadan ona bakıyor.

Sonra aniden eli titriyor ve vücudunun geri kalanı da onu takip ediyor. Kalbinin zincirlenmiş yaralarından bir hıçkırık koparken yanına koşuyorum ve

Orada, onu bir arada tutmak için geleni yapıyorum, asla bırakmak istemiyorum.

CHAPTER TK)RTV-TKREE

CK) ARA

"BANA TELEFONUNU VER," DIYE TALEP EDİYORUM, SES TONUM ÇEKİNGENLİKLE
KIRPILMIŞ

Gözyaşlarım dindikten sonra hala deponun içinde dururken öfkelen dim.

Ona ağlamama izin verdiğime inanamıyorum. Onun önünde nasıl bu kadar zayıf olabildim?

Babamı öldürdükten sonra, şok beni çirkin pençesine aldı ve gözyaşlarımı feda edene kadar gitmeme izin vermedi. Ama onu özlediğim ya da yaptığımdan pişman olduğum için ağlamadım. Katartıktı.

Onun tutsağı olarak geçirdiğim onca yıldan sonra artık özgürdüm. Hâlâ onun kanını taşıyor olsam da, bu kan bana ait değil ya da beni tanımlamıyor. Ailevi bağların ötesinde onun kızı olmak zorunda değilim. Artık kontrol edilmeyeceğim. Manipüle edilmeyeceğim. İstismar edilmeyeceğim.

"İyi misin, bebeğim?" Dom soruyor, sanki umurundaymış gibi endişesi yüzüne yapışmış.

Çenem geriliyor ve gözlerim onu kendi babamı öldürdüğüm kadar güzel bir şekilde öldürmek üzere iki hançere dönüşüyor.

"Bana bir daha asla böyle hitap etmeye hakkın yok, seni piç kurusu."

"Lütfen, açıklamama izin ver," diye yalvarıyor ama ben hiçbirini duymak .

Avucumu uzatıyorum. "Ver şu lanet telefonunu bana. Teyzemi aramalıyım, o da muhtemelen şimdiye kadar polisleri aramıştır."

Bir elini siyah eşofmanının içine soktu ve telefonunu çıkarıp
Be

n. Hemen onu aradım. "Alo?" sesi
titriyor. "Benim. Çok üzgünüm-
"

"Aman Tanrım, Chiara," diye hıçkırıyor. "Öldüğünü sanmıştım. Ortaya çık, sana zarar verdiğinden emindim."

Tabii ki babamı kastediyor.

"Bir daha asla kimseye zarar vermeyecek. Bundan eminim." "Ne?" Şok, sorusunun etrafını sarıyor.

"Açıklayacak çok şey var ama yakında orada olacağım." "Tamam. Lütfen acele et."

"Yapacağım. Hoşça kal. Seni seviyorum."

"Ben de. Hem de çok. Yakında görüşürüz."

Aramayı kesiyorum ve Dom'a telefonu uzatıyorum, ona bakmayı bile reddediyorum ve o telefonu alırken parmakları avucumu okşuyor.

Elimi çekerek bakışlarımı çelikleştirdim, kim olduğunu öğrenir öğrenmez kalbimin etrafına ördüğüm sert duvardan onun nezaketinin sızmasına izin vermedim.

"Chiara, konuşmamız gerek."

"Hayır, yok. Ben gidiyorum. Beni şehre götür, oradan bir Uber çağırırım."

Ama ona sırtımı dönmeye başladığımda eli bileğime geliyor, parmakları sıkı bir kucaklamayla etrafımda kıvrılıyor. Beni kendine doğru çekiyor ve göğsünün sertliğine yaslanıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor, keskin, delici bakışları beni yerimde tutuyor.

Kardeşleri ve diğer adamlar bu gergin anı fark etmiş olmalı ki dağılırlar.

"Kızgın olduğunu biliyorum." Nefesi dudaklarımda geziniyor, sesine sinirlilik karışıyor. "Ama hiçbir yere tek başına gitmeyeceksin."

Diğer eli çenemi tutuyor ve vücudum anında ısınıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?" Homurdanıyorum Sıkı bir çeneyle, burun deliklerimi açarak, nabzım boynumda çarparak. "Çok sinir bozucusun, değil mi? Ve de..."

Homurdanıyor, bakışları dudaklarımda dans ediyor, dili alttakini okşuyor. "Bu seni daha çok istememi sağlıyor."

Sıcaklığın kırbacı her hücremde dolaşüyor, kalbimin buzsoğukluğunu eritiyor. Ama aramızda geçen her şeyi hatırladıkça başımı sallıyorum, uzaklaşmasını istiyorum.

"Ben gidiyorum." Tüm gücümle onu itiyorum ve bir anlığına beni bırakacağını düşünüyorum.

"Cehennem gibi."

Sonra bir baktım, havadayım, üzerinde dönüyorum, ön kolu kıcımlı sıkıca sarmış.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?! Teyzeme gitmem lazım, seni pislik!"

"Ve sen de gideceksin," diye gelişigüzel atılır. "Benim arabamla. Ben sürerken." "Seninle bir dakika bile arabada oturmam, hele bir saatten fazla saat!"

"Sanırım başka seçeneğin yok bebeğim." Eli kalçamın iç kısmını sıkıyor ve üzerime hücum eden arzuyu kontrol edemiyorum. "Babanın adamlarının dışarıda olduğunu bile bile yalnız gitmene asla izin vermezdim. Bunu duyduklarında senin için geleceklerdir. Ölmeye mi çalışıyorsun?"

"mı ki?" Karşılık veriyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Siyah bir cipin yanına geldiğimizde beni ayağa kaldırıyor. Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarının yeşil havuzlarını gölgeleyen acı dolu bir bakış, beni yolumda durduruyor ve tek yapmak istediğim onu öpmek - Brian olarak değil, Dom olarak.

Benim Dom'um.

"Umursamayacağımı nasıl düşünürsün?" Öne doğru bir adım atarak beni arabasının kapısına doğru itti. "Seni sevdim."

"Sevdim," diye ekliyorum melankoliyle, kelimeyi dizerek, içindeki yaşamı boğarak.

Aşağı bakarken, artık ona bakmaktan kaçınıyorum. Bu çok fazla. Zar zor dayanıyorum.

Bir parmağıyla yüzümü yukarı itiyor ve onun araştıran bakışlarına karşılık vermekten başka çarem kalmıyor. "*Aşk*, Chiara. Seni *seviyorum*. Her zaman da seveceğim. Yıllar geçtikçe aşkım değişti. O zamanlar farklıydı. Ben bir çocuktum ve sen benim arkadaşımydın. Sana karşı tam olarak anlayamadığım hislerim vardı. Ama şimdi anlıyorum. Bilmek zorundasın."

"Sevdiğini iddia ettiğin birine böyle bir şey yapmazsın," diyorum saklamayı tercih ettiğim gözyaşlarımı yutkunarak.

İç çekiyor. "Özür dilerim. Seni sadece kendi güvenliğin için aldım. Biliyorum sana kim olduğumu söylemeliydim, seninle her şeyi konuşmalıyım ama yıllarımı harcadığım planı riske atamazdım. Her şeyin dağılmasını izlemek için çok uzun süre bekledim."

"O gün kulüpte bana kim olduğunu söyleseydin sana yardım etmek için orada olurum ama sen bana güvenmemeyi tercih ettin."

"Kendimce sebeplerim vardı, Chiara. Yoksa bana ne dediğini unuttun mu?" Başım geriye gitti. "Sen neden bahsediyorsun? Ne zaman?" Keskin bir nefes . "Adamları gelmeden buradan gidelim. O zaman konuşuruz ve her şeyi açıklığa kavuştururuz."

"Dört gözle bekliyorum." O geri kapıyı açarken ben de ateş ediyorum. Ben.

Ve ikimiz de içeri girdiğimizde, özlediğim sessizliğe hoş geldin diyorum.

Teyzemin kolonyal evinin önüne geliyoruz, etrafını çevreleyen büyük beyaz bir çit var. Çoktan ön tarafa çıkmış, verandasının basamaklarında oturuyor, elleri bir kupanın etrafında kenetlenmiş, bordo kazağı omuzlarına yapışmış.

Arabayı ve benim arabadan indiğimi görür görmez bardağı sertçe basamağa bırakıyor, bardak devriliyor ve siyah sıvı çimlerin üzerine dökülüyor.

Neredeyse bana doğru koşuyor ve yanına geldiğimde yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Başka bir şey söylemeden bana sıkıca sarıldı.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin." Sesi soluk soluğa bir hıçkırıkla paramparça oluyor. "Seni öldürdüğünü düşünerek endişeden deliriyordum..." "Annem gibi mi?" Gözlerine bakarak geri çekiliyorum. "Ne biliyorsun teyze?"

Kirsten? Lütfen, bildiğin bir şey varsa bana söylemelisin."

Anneme ne olduğu hakkında hiç konuşmadık. İlk konuşmaya başladığımızda bu konuyu açmıştım ama annemin bensiz asla gitmeyeceğini söyleyerek sorudan kaçmanın yollarını bulmuştu. Büyüdükçe sormayı bıraktım.

Sert bir nefes alırken gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "İçeri girip konuşmaya ne dersin?"

Gözleri Dom'a kayıyor, kaşları soru sorar gibi kıvrılıyor. Dönüyorum, onu yolcu tarafına yaslanmış, kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuş görüyorum.

"Kim o? Koruman mı?" Alay ediyorum. "O Dom."

"Bekle bir dakika?" Gözleri büyüyor ve ağzı gevşiyor. "Francesco'nun oğlu mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum, kalbim ağırlaşıyor, kollarımdan aşağı kayan soğuk ürpertiyle derim karıncalanırken mideme bir çarpıntı hissi vuruyor.

Dom'un adını daha önce söylemişim ama babasınınkini hiç söylememiştim. "Aman Tanrım!"

Avuç içi dudaklarının üzerine düşüyor.

"Hepsinin öldüğünü sanıyordum," diye fısıldıyor, eli tekrar aşağıya düşüyor.

Sanki ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi, Dom bize doğru adım atıyor. Teyzem elini uzattı. "Merhaba. Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum." Elini tutuyor, sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyor. "Babanı tanıyordum. Kız kardeşime karşı iyiydi. Annesine."

Başının bir hareketiyle bana doğru işaret ediyor. Kaşlarım çatıldı. Bunca zamandır teyzem bu kadar çok şey biliyordu ve hiçbir şey söylemedi.

"Hadi içeri girelim," diyor ve kapıyı açarak katedral tavanlı ve tepesinde küçük bir kristal avize bulunan geniş bir fuayeye giriyor.

Ayakkabılarımızı çıkarıp onu çalışma odasına kadar takip ediyoruz. "Oturun. İkinize de kahve yapayım."

"Kahve istemiyorum," diyorum, sesime hayal kırıklığı karışıyor. "Ne bildiğini bilmek istiyorum."

Dudaklarını büzüp Dom'la bana bakıyor. "Pekâlâ."

Kahverengi deri kanepeye oturdu.

Dom ve ben karşılıklı oturuyoruz, o da yanıma oturmaktansa kanepenin diğer ucuna oturmayı tercih ediyor. Teyzem bacak bacak üstüne atmış, hırkasını gergin bir elle kavırıyor.

"Annemin Francesco ile bir ilişkisi var mıydı?" Sessizliğe son vererek soruyorum, muhtemelen benim bildiklerimi öğrenmeden bildiklerini söylemeye korktuğunu biliyorum.

Göz kapakları yumuşamadan önce kısa bir süreliğine kapanıyor ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık beliriyor. "Chiara..."

"Bu lanet ilişki umurumda bile değil. Tamam mı? Sadece bana ne olduğunu anlat."

İç çekiyor, parmakları birbirine kenetlenmiş. "Annen seni alıp kaçmayı planlıyordu. Francesco ona sahte pasaport yapabilen bir adam buldu ve nereye gidecekse ona yardım etmesi için para verdi. Nereye gideceğini o da bilmiyordu, ben de bilmiyordum." Biraz kambur durup kucağına . "Baban ona işkence eder diye bilmek istemedi. Onlar

arkadaş olarak başladık." Bana bakıyor. "Ama arkadaşlıkları ilerledikçe daha da yakınlaştılar. Kız adama aşık oldu, adam da kıza."

Bakışları dikkatle dinleyen Dom'a kayıyor.

"O iyi bir adamdı," diyor ona. "Sırf o kurtulabilsin diye kızından vazgeçmeye hazırdı."

Göz ucuyla Dom'un çenesinin titrediğini görüyorum.

"Kaybolduğu gün sabah beni aradı," diye devam ediyor Kirsten Teyze. "Sesli mesaj bıraktı ve babanızın ortadan kaybolma planını bildiğini düşündüğünü söyledi. Sesi korkmuş gibiydi ve gittiğini öğrendiğimde onu öldürdüğünü anladım."

"O yaptı," diye homurdanıyor Dom nefesi titreyerek. "Onu, babamı ve henüz sekiz yaşında olan küçük kardeşimi öldürdü."

Nefes nefese kalıyor, gözleri yaşlarla yıkanıyor, parmakları dudaklarının üzerine düşüyor. "Öldüğünü biliyordum ama bunu duymak... çok zor." Gözlerinin altını silerek koltuğunda kıpırdanıyor. "Kaybın için üzgünüm, Dom."

Geriye yaslanıyor, ayak bileği dizine çarpıyor.

"Daha önce hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim Chiara. Annen gerçekten mecbur kalana kadar Francesco hakkında hiçbir şey bilmeni istemedi."

Ayağa kalkıyor, yanımda diz çöküp elimi tutuyor.

"Lütfen beni affet," diye yalvarıyor, gözlerinde parlayan yaşlarla.

"Anlıyorum." Başımı sallıyorum, ses tonum büyük bir kargaşayla kesiliyor.

Boğazını temizleyerek ayağa kalktı. "Sana bir mektup bırakmış." "Ne?"

Nabzım hızlandı. "Neden bana hiç vermedin?"

Dudaklarını büzüyor. "Bunu sana sadece cevap aramaya geldiğinde vermemi istedi. Onun isteklerine saygı göstermek istedim."

"Nerede o?" Hemen ayağa kalktım.

"Ben bakarım." Elimini okşadı. "Otur. Hemen döneceğim."

Bir süre sonra geri dönüyor ve bana beyaz bir iş zarfı uzatıyor. İçindeki kâğıdı hızla çıkarıp açıyorum, annemin sözlerini okumadan bir saniye daha bekleyemiyorum.

Sevgili Chiara,

Eğer bunu okuyorsan, gitmişim demektir. Üzgünüm, bebeğim. Bu asla benim planım değildi. Sen benim bütün dünyamdın. Tüm dünyam sensin. Nerede olayım, sen her zaman benim her şeyim olacaksın. Hayatımda yaptığım tek iyi şey sensin.

Babanla tanıştığımızda ikimiz de gençtik ve birbirimize çok çabuk aşık olduk. Ailem eski kafalıydı, genç yaşta evlenmemi istiyorlardı. Senin gibi bir aileden hoşlanıyorlardı.

Bu yüzden babamdan elimi istediğinde hiç itiraz etmediler. O zamanlar, hangi çocuğun benimle konuştuğu ya da bana baktığı konusunda sahiplenici davrandığında bile tek gördüğüm kalplerdi. Beni seviyor diye geçiştirdim. Aptalmışım. Bunu şimdi anlıyorum.

Baban bana, bize çok kötü davrandı. Bu benim hatamdı. Asla bunun muhatabı olmamalıydın ama o noktada yapabileceğim tek şey kaçmaktı. Denedim ama sanırım biliyor ve muhtemelen bu yüzden şu an ölüyüm.

Plop.

Plop.

Gözyaşları siyah mürekkebin üzerine damlıyor ve kelimelerini lekeliyor. Ağladığımı fark etmemiştim bile. Gözlerimin altını kaydırarak onları görmezden geliyorum ve okumaya devam ediyorum.

Francesco'nun yardımıyla bizi Fransa'ya götürmeyi planladım, böylece kreplerimizi yiyebilir ve sen küçükken hep yaptığımız gibi süslü elbiselerimizi giyebilirdik. Bunu hatırlıyor musun? O şansı yakalayamadığımız için üzgünüm. Keşke seni terk etmek zorunda kalmasaydım, özellikle de kiminle kaldığını bilerek. Bu mektubu yazmak bile öldürüyor. Kalbim her cümlede kırılıyor.

Lütfen teyzene kızma. Bu onun anlatacağı bir hikaye değildi. Ondan bu mektubu sana sadece doğru zamanın geldiğini hissettiğinde vermesini istedim.

Seni sonsuza dek seviyorum. Her zaman seninle olacağım.

Teyzene ve Dom'a tutun. İhtiyacımız olduğunda başkalarının gücüne tutunmak sorun değil.

*Sevgiler,
anne.*

Kâğıdı göğsüme bastırarak o kadar sık bir nefes alıyorum ki göğsüm sıkışıyor, kalp atışlarım boğazımda düğümleniyor.

Gözyaşlarımın ruhumu temizlemesine izin veriyorum, ayağa kalkıp dışarı koşmadan önce gözlerim sadece birkaç saniyeliğine kapanıyor. Kendimi nefes almaya, nefes vermeye ve sonra tekrarlamaya zorlarken hava ciğerlerime iyi geliyor.

Ayak seslerinin ağır gümbürtüsünü duyuyorum.

"Chiara, bekle!" Dom sesleniyor, ben evin etrafında dönüp bahçeye doğru ilerlerken.

Kapıyı suratına kapatmaya çalışıyorum ama avucuyla beni durduruyor. Kapıyı kapatırken içeri giriyorum, ona dönüyorum, elim kalçamda, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

"Benden ne istiyorsun?!"

"Bebeğim, özür dilerim. Okuması zor bir mektup olmalı."

Olduğu yerde duruyor, aramızda birkaç metre var. Cevap vermediğimde, iç çekerek devam ediyor.

"Sana değer veriyorum, Chiara. Hem de çok. Konuşabilir miyiz? Ondan sonra gitmemi istersen giderim. Söz veriyorum."

Yanağımın içini ısırarak yumuşamış yüz hatlarına ters ters bakıyorum.
"Peki.

Ne söylemek istiyorsan söyle ve sonra defol git buradan."

"Kaçtığımız gün, babanın benimkini öldürdüğü gün... Senden bir mesaj aldım. Zalim bir mesaj. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Tüm kaslarım kaskatı kesiliyor, üzerime soğuk bir korku çöküyor, tenim karıncalanıyor. "Ne mesajı, Dom? Sana hiç yazmadım. Ben yazmadım."

"Evet, söyledin. Beni hiç sevmediğini, benim için üzüldüğünü, babanın hep söylediği gibi ailemin ve benim ezik olduğumuzu söyledin." Bana doğru bir adım ilerledi. "Matteo ve babamın gözümün önünde vurulduğunu görüp, sonra da o lanet olası sözleri senden okuyunca ne kadar kırıldığımı hayal edebiliyor musun?"

Boynunun arkasını avuçluyor, trisepsleri kıyafetlerinin arasından güçle esniyor.

Nefes nefese göğsümü tutuyorum. "Öldüklerini gördün mü?" "Evet, Chiara, gördüm."

Yüzümden renk akıyor. Bunu kalbimin sıkıştığını hissettiğim kadar hissedebiliyorum, sanki hiçliğe doğru küçülüyormuşum gibi.

"Çok özür dilerim." Sesim bir çılgınlıkla bölünüyor, ellerim ona ulaşmak, onu tutmak istiyor.

Yanağımdan bir şey süzülüyor ve bunun gözyaşlarım olduğunu fark ediyorum. İkimiz için de acı çekerek acımın kalıntılarını temizliyorum.

"Sana o mesajları asla göndermediğimi bilmelisin, Dom. Sana söz veriyorum. Sana asla öyle bir şey söylemem. Asla." Başımı , kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımdın. Benim için her şeydin. Ailen de öyle."

Dom'un ifadesi soluklaşır. "O zaman nasıl-"

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, tüm bunların şoku beni sularda boğuyor. Babam her zaman hayatları nasıl yok edeceğini bilirdi. Bunu kusursuzca yapardı, özellikle de bana karşı.

"Annemin öldüğü gün babam telefonumu aldı." Derin bir nefes alarak irkildim. "Günler sonra numaramı değiştirene kadar geri alamadım. Yeni bir numaram olduğunu söylemek ve nerede olduğunu öğrenmek için sana mesaj atıp durdum ama hiç cevap vermedin."

"Oh, lanet olsun! Keşke lanet telefonum yanımda olsaydı! Mesajlarını okuduktan sonra fırlatıp attım."

Bir yumruğunu sıkıp avucuna vuruyor, bir ileri bir geri volta atıyor. Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda bana doğru emin olmayan bir adım atıyor, sonra bir adım daha.

"Onları senin göndermediğini bilseydim... o olduğunu bilseydim... Tanrım, Chiara!" diye kükrüyor, yüz hatları işkence görüyor.

"Beni ve arkadaşlığımızı bu kadar az düşündüğüne inanamıyorum." İnanmayarak başımı sallıyorum.

"Ne düşüneceğimi bilemedim!" diye bağıyor, öfkeyle değil, tamamen kederle. "Yemin ederim, o zamanlar yıkılmıştım. Seni de kaybettiğimi, senin de baban gibi benden ve ailemden nefret ettiğini düşündüm. Onun tarafını tuttuğunu, arkadaşlığımızın bittiğini düşündüm. Sonra yıllar sonra seni izlerken, kulüpte çalıştığını gördüm. *Onun* kulübünde. Onunla müttefik olduğunu düşündüm."

Şu anda bununla başa çıkmak çok zor. Nefes almakta zorlanıyorum, yanan ciğerlerime hava çekemiyorum.

Daha da yaklaşarak aramızdaki tüm boşluğu yok ediyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor. Ama bedenime ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, kalbime yeterince yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Yine mi?

Benim için ejderhaları öldüren çocuğa duyduğum tüm güveni kırdı. Bir gün öldürmem gereken ejderhanın o olacağını hiç düşünmemiştim.

"Neden beni takip ediyordun?" diye sordum. "Bunca zamandır o sendin, değil mi?"

"Evet, öyleydi. Kendime bunun baban yüzünden olduğunu söyledim ama bu bir yalandı. Seni tanımak, sana bir şekilde yakın olmak istedim. Seni özledim, Chiara. musun? En kötü zamanlarımda bile, benden nefret ettiğini düşünürken bile seni özledim. Seni hâlâ önemsiyordum." Parmakları ellerimi sıkıca kavlıyor, bakışları ellerimi delip geçiyor. "Lütfen beni affet. Yaptığım şeyi nasıl yaptığımı affet. Seni ondan korumak istedim ama bunu yanlış yaptım."

Kalbim onun sözlerinin güzelliğiyle dolup taşıyor ama bunun beni tüketmesine, kararlarına sempati duyabileceğim bir yere götürmesine izin vermek yerine çenemi sıkıp ellerimi çekiyorum.

"Tüm bunlar için artık çok geç," diye fısıldıyorum, teyzemin duymasını istemeyerek. "Bir zamanlar olduğumuz gibi arkadaş değiliz." Ona ters ters bakıyorum. "Bütün bunlar

Zamanında, paylaştığımız onca şeyden sonra bu korkunç şeyleri söyleyebilecek kadar kötü biri olduğumu mu düşündün?"

İnançsızlıkla ona bakıyorum, dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye fısıldıyor, "yapmalıydım-"

"Ne yapmalıydın, ha?!" Bağıyorum. "Yıllar önce bana gelmeliydin? Benimle yüzleşmeli miydin?" Parmağımla onu dürtüyorum. "Yapmalıydın!"

Kaşlarım acıdan çatıldı. "Bana gelebilirdin." Sesim düşüyor. "Bana neler olduğunu anlatabilirdin. Sana yardım edebilirdim. Ne istersen yapardım." Burnumun arkasında bir sızı oluşuyor, yaşlar gözlerimi yakıyor.

Omzumu kavrarken diğer eli çenemin altında geziniyor ve omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor.

"Risk alamazdım," diye açıklamaya çalışıyor. "Sana planlarımı anlatamazdım, çünkü kime sadık olduğundan emin değildim ve hiçbir şeyin sakladığımız şeyin önüne geçmesine izin veremezdim. Bunun için çok uzun süre bekledim Chiara. Hepimiz bekledik."

Çenemi avucunun geniş aralığında kavırıyor, kendi gözleri kendi acısıyla parlıyor.

"Babanı yok etmenin tek yolunun krallığımı büyütmek olduğunu biliyordum, böylece onun yanışını izleyebilecektim. Ama tüm bunlara rağmen seni istedim. Her zaman istedim. Sadece beni istemediğini düşündüm, bu yüzden o mesajları okuduğum anda kalbimin ölmesine izin verdim. Ama bebeğim..." Sesi kalbimin atışıyla birlikte yumuşuyor. "Seni geri kazandığımdan beri kalbimin yeniden attığını hissediyorum. Birini sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama artık sevmek *istediğim* tek kişinin sen olduğunu fark ettim."

Elim bileğine dolanıyor, içimden sessiz bir inilti dökülüyor, tutunmak isterken aynı zamanda bırakmam gerektiğini biliyorum. Onu, bizi, sahip olabileceğimiz her türlü şansı. Yaptıklarından sonra ona nasıl güvenebilirim? Yıkıntılarımızın üzerine nasıl bir gelecek inşa edebiliriz?

Gözleri benim veremediğim affı arıyor.

"Zihnimde bana haksızlık etmiştin," diye devam ediyor. "Bunun ötesinde bir şey göremiyordum."

Ses tonu dalga dalga pişmanlıkla yüzüyor. İkimizi de hatalarıyla boğuyor.

"Buna inanmak senin için neden bu kadar kolaydı? Çocuk olduğumuzu biliyorum ama seni ne kadar çok sevdiğimi nasıl göremedin? Matteo'yu ne kadar sevdiğimi?"

Fırında kucağıma oturup bana babasının yaptığı kekleri yediren o küçük çocuğu hatırladıkça içimden bir hıçkırık kopuyor. Ya da ben annemle içeri girdiğimde yüzünün aydınlandığı zamanları. Bana doğru koşar, belimi kavrar ve tüm gücüyle bana sarılırdı.

"Özür dilerim," demeyi başarıyor, sesi boğuklaşıyor, alnı benimkine değiyor.

Kalmasına izin veriyorum, uzun sürmeyeceğini bile bile her parçasının yanımda kalmasına izin veriyorum. O gittikten sonra onu bir daha göremeyeceğimi bilerek.

Başını geriye yaslıyor ve sonra dudakları alnıma konuyor, kadifemsi bir yumuşaklıkta. Sahip olabileceğimiz bir gelecek için sarhoş edici bir özlem içinde boğuluyorum.

"Sensiz bir hayat istemiyorum." Acı sesini diyor. "Bunca zaman sana sahip olabilirdim ama bunun yerine her şeyi mahvettim. Bebeğim, ben-"

"Hayır!" Ellerin göğsünde, onu üzerimden itiyorum. "Sakın bana bir daha o kelimeleri söylemeye *cüret* etme."

Bir adım uzaklaşıyorum.

"Öyle söyleme." Gözleri yalvarıyor. "Bugün ya da yarın affetmeni ya da anlayış göstermeni beklemiyorum ama lütfen bebeğim, beni affet."

Ona dönüp baktığımda görüşüm gözyaşlarıyla boğuluyor, ikimiz de yıllarca acı çekmişiz, ikimiz de babamın eliyle bir zamanlar tanıdığım Dom'u yok etmişiz. Bana asla yalan söylemeyen ya da zarar vermeyen Dom'u. Beni herkesten daha iyi tanıdığını düşündüğüm kişi.

"Unut beni," diyorum ona. "Seni kandıran o kızmışım gibi davran ve gitmesine izin ver. Sonsuza kadar."

Acı bir kahkaha atıyor, eli başının üstüne sertçe iniyor, parmakları canını acıtmak istercesine ısırıyor. "Bunu o zaman da yapamadım, şimdi de yapamayacağımdan eminim."

Bana yaklaşıyor ama ben başımı sallayarak uzaklaşıyorum, gözlerimin arkası ağrıyor, ruhum parçalara ayrılıyor.

"On beş yıl boyunca birbirimizi tanımadık," diye ağlıyorum, gözlerimin altını temizleyerek. "Biz... şimdi birbirimizi tanımak zorunda değiliz."

"Chiara, sana yalvarıyorum."

Gözlerindeki ışıltı içimi kesiyor. Her şeyim acıyor. Kalbim, kafam, her parçam acıya yenik düşüyor.

"Hoşça kal, *Brian*." Sesim onun kalbiyle birlikte paramparça oldu.

"Bana öyle deme." Sözleri kargaşayla kaplıydı. "Ben hâlâ Dom'um."

"Benim için değil. Dom'um bana asla zarar vermezdi. Tek istediği beni koru."

"Yaptığını düşündüğüm şeyden sonra seni neden aldığımı sanıyorsun?!" bağılıyor. "Seni öldürmesini ya da bunu yapacak başka birini bulmasını istemedim."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez! Kim olduğun hakkında hâlâ yalan söylüyorsun. Bana söylemek, gerçek bağlılığımı test etmek için çok şansın vardı ama yapmadın. Onun yarattığı bir yalana inanmaya karar verdin." Göğsüm sertçe çöküyor. "Beni bir odaya nasıl kilitlediğini sana itiraf ettikten sonra, sana onun yerini söyledikten sonra, bana söyleyebilirdin. Ama sen sessiz kaldın. Bunu nasıl affetmemi bekliyorsun?"

Başını avucunun içine bırakıyor. "Neye inanacağımdan emin değildim."

"Bu çok kötü, çünkü her ne zaman sahip olabileceğimizi düşündüysem Brian olduğunu sandığın kişi artık yok."

Acı acı gülüyor. "Yani onu affedebilirdin ama beni affedemiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "O benim için bir hiçti. Ama *sen*? Sen *her şeydin*." Boğazım kuruyor, taze gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Sanki tek bir anda her şeyi unutmuş gibisin. Bir zamanlar sana herkesten daha fazla güvenebileceğimi düşünürdüm. Ve şimdi..." Bir hıçkırık tüm savunmalarımı yerle bir ediyor. "Sanki seni yeniden kaybediyor gibiyim."

Kolları şimdi beni sarıyor, umutsuzluğa düşmeme izin veren o olsa bile ağlamalarımı yatıştırıyor. "Şşt."

Sesinin yatıştırıcı salınımı paramparça kalbim için bir ninni gibi ve her şeyden çok onu tekrar bir araya getirmeye yetmesini diliyorum.

Ama öyle değil.

Omuzlarını itiyorum, olmasını istiyorum. Gitmesini istiyorum.

"Beni arama. Buraya gelme. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Ellerini eşofmanının içine sokarken dudaklarından ağır bir nefes kopuyor.

"Güvenini kazanmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim," diye söz veriyor, gözleri yemin edercesine gözlerimin içine bakıyor. "Sana alan, zaman, neye ihtiyacın varsa vereceğim, ama gitmene izin. Kalbimi, benim olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeye açtın. Ve ben bunu istiyorum, sadece seninle istiyorum."

"Dom...yapma." Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımdan yüzümden aşağı süzülmesine izin veriyorum, onun içten sözlerine daha fazla dayanamıyorum. "Bir zamanlar bana güneşin güzelliğini hissettiren bir çocuğu sevmiştim, ama şimdi sen onun gölgesinden başka bir şey değilsin, beni karanlığın içine çekiyorsun."

Gözleri kısıldı. "Özür dilerim. *Çok* üzgünüm. Ama ben bizden vazgeçmiyorum. Ve söylememe izin vermediğin o üç kelime..." Bir avucunu göğsünün ortasına yerleştiriyor. "Onları *burada* hissediyorum. Hiçbir yere gitmiyorlar. Hazır olduğunda seni bekliyor olacaklar."

O kapıdan çıkıp giderken, bir hıçkırık bedenimi harap ediyor, dizlerim çimlere çarpıyor ve sonra her yerim yeniden acıyor.

CHAPTER K) RTV-FOUR

DOM) N) C

BİR HAFTA SONRA

GEÇEN HAFTANIN HER GÜNÜ CEHENNEM GİBİYDİ. ONU ÖZLÜYORUM. ONU
ISTIYORUM.

Sadece vücudu değil, gülümsemesi, incindiğimde benimle ilgilenmesi, eğer bize bir şans verseydi beni sevebileceğini bilmem.

Her şeyi berbat ettiğimi ve belki de beni affetmeyeceğini biliyorum, ama bizi denemek için bir şansı olduğu bir yere götürmek zorundayım.

Nerede olduğunu bilmek ve onu görüp yüz yüze konuşamamak beni yıkıyor. Ama onu zorlamak sadece benden daha da uzaklaşmasına neden olacak. Ona zaman vermeliyim. *Onun* için doğru olanı yapmalıyım, kendim için değil.

Yine de hiçbir şey yapmadan oturmuyordum. Onu özlediğimi söyleyen bir sesli mesaj bıraktım. Defalarca mesaj attım, bir orospu çocuğu gibi yalvardım ama işe yaramadı.

Ben de ona bir mektup yazdım ve teyzesine postaladım. Söylemek istediğim her şeyi bir mesajla söyleyemezdim. Ona yazmak, doğru kelimeleri bulmak için zaman harcamak daha iyi bir hareket gibi geldi. Ama okuyup okumadığını kim bilebilir?

Onu incittiğim için nefret ediyorum. Teyzesinin evinde bana baktığı gibi bakmadığı bir an için her şeyi geri alırdım. O yaralı bakışı aklımdan çıkaramıyorum. Acımasız bir ceza gibi bir döngüde yeniden yaşıyorum.

Chiara'dan başka bir şeye neredeyse hiç odaklanamadım ama diğer Bianchi kardeşleri bulma çalışmaları hâlâ devam ediyor. Şimdilik yerlerini tespit edemedik ama çok yaklaştık.

Faro'nun öldüğü haberi hemen yayıldı ve Benvolio yeni don oldu. Kardeşlerim de Bianchi'lerin neler çevirdiğini öğrenmişlerdi.

Chiara kurtulduktan sonra, Bianchi'lerin yaptığı diğer iğrenç şeyler hakkında beni bilgilendirdiler. Düşünmeden duramadığım şeyler. Kalbimi öfkeyle kaplayan şeyler.

Tek kokladığım düşmanlarımın kanı.

Adamlarından birini daha yakaladık, yerlerini söylemesini umuyoruz, böylece bize ve diğer pek çok kişiye yaptıklarını onlara tattırabilirim.

"Hadi Vincenzo," diyorum. "Nerede olduklarını bildiğini biliyorum. Eğer bana söylersen, söz veriyorum işi ağırdan almayacağım. Seni güzel ve hızlı bir şekilde bitireceğim."

Yuvarlak yüzüne bakılırsa, kardeşlerim ben gelmeden önce eğlenmişler. İçinde bulunduğum kızgın durumu biliyorlardı ve en iyisini sona sakladılar.

Sahip olduğumuz binanın bodrumunda bağlı bir şekilde sandalyesinde sallanıyor, yanağından, dudağından kan damlıyor. Bana gerekeni söyleyecek ve eğer söylemezse, söyleyene kadar onu kıracağım.

Beyaz gömleğimin düğmelerini açarak bir kolumu dirseğime kadar kaldırıyorum, aynısını diğer koluma da yapıyorum, mokesenlerim betona çarparken acele etmiyorum, çıkan ses sessizlikte kulakları sağır ediyor ve onu kıpırdatıyor.

Bana bakıyor, bakışlarından korku damlıyor ama bunu saklamaya çalışıyor.

Yan taraftan bir sandalye alıyorum, kasıtlı olarak yüksek sesle sürüklüyorum ve önüne koyuyorum, sırtırken arkaya doğru oturuyorum.

Ofluyor, göğsü kuvvetle inip kalkıyor ve sonra yüzüme tükürüyor.

Orospu çocuğu bana tükürdü.

Elimin tersiyle silerken Enzo arkamdan "Kahretsin," diyor. "Bunu yapmamalıydın. Az önce kendi acı dolu ölüm fermanını yazdın."

"*Hepinizin canı cehennem!*" Vincenzo bağılıyor, yüzünden kanlı ter damlıyor.

Ayağa kalkıyorum, köşeye doğru yürüyorum, motivasyonu olmayanları motive etmek için kullandığımız eğlenceli oyuncaklarla dolu siyah bir çantayı açmak için diz çöküyorum.

En sevdiğimi kaptığım gibi ayağa kalkıyorum ve oturduğum sandalyeyi tekmeliyorum. Sandalye büyük bir gürültüyle yere çarpıyor, tehditkâr sesi duvarlarda yankılanıyor.

Önünde yükseliyorum, onunla elimdeki bu güzellik arasında bakışıp duruyorum, bana sadece yerlerini söylemekle kalmayıp bunu gülümseyerek yapacağını biliyorum.

Sayılır.

Bir düğmeyi çeviriyorum ve elimdeki meşaleden mavi-sarı alevler yükseliyor.

Gözleri şişiyor. "Beni yakacak mısın, seni korkak? Yap o zaman! Ne sikim istiyorsan yap. Konuşmayacağım."

Feneri kapatıp tekrar açıyorum. "Göreceğiz."

Etrafında dönerek, açıp kapatmaya devam ediyorum.

"Bana söylemek için bir şansın daha var. Sonra eğlence başlayacak."

Ateşi boynunun arkasına yaklaştırıyorum, en mahrem partneri olmak üzere olan sıcaklığı hissetmesine izin veriyorum.

"Hangi cehennemde olduklarını bilmiyorum!"

Onunla yüz yüze geldim. "Kaptanlar her şeyi biliyor. Sana söylemeyi ihmal etmezler. Hepsinin sana ne kadar güvendiğini biliyorum. Ne de olsa sen onların kuzenisin."

Bakışlarını kısıyor, muhtemelen ne kadar çok şey bildiğime şaşıyor. Ama başlıca oyuncular hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendik.

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Aileme ihanet etmeyeceğim."

"Haklısın. Aile her şeydir."

Ve bu sefer alevler yükseldiğinde, yanık et kokusu bırakırlar. Çılgık atarken kolunun üst kısmındaki deri tutuşuyor.

Boğazını sıkıyorum, artık kendini olmayan yüzüne bakarken parmaklarım sıkılıyor.

Aynı anda hem nefes almakta hem de ağlamakta zorlanıyor.

"yakmama şu kadar kaldı," diye devam ediyorum. "Şimdi seçim yapma zamanın. Sikini mi yoksa aileni mi?"

Feryat ediyor, her nefes alışında nefes verışı düzensizleşiyor.

"Benim için," diyorum. "Kesinlikle sikim olurdu. Yani, kardeşlerimi seviyorum ama bir erkeğin sadece bir aleti vardır. Bana seninkini aldirtma."

"Bu çok soğuk," diye giriyor Dante. "Bizi kirletir misin?"

Enzo kıs kıs güler. "Birinin sosisimden şiş kebab yapmasına asla izin vermem. Dom'a katılıyorum."

Vincenzo'ya "Kardeşimi dinle," dedim. "O her zaman haklı değildir ama bu sefer onun tavsiyesine uyacağım."

Vincenzo dişlerini sıkıyor, iniltileri azalıyor.

Onu öldürmek için sabırsızlanıyorum.

Düğmeyi tekrar açıyorum, üst baldırını kavuruyorum, onu gerçekten incitmemi istemediği yere yaklaşıyorum.

Oda onun bir başka çığlığıyla kesilir.

"Şimdi bana , değil mi, orospu çocuğu?" Meşale alev alev yanıyor. "Son şansın. O zaman taşaklarını alırım."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ağlaması odayı boğuyor. Feneri bir kez daha yakıyorum.

"Bekle!" diye yalvarıyor nefes nefese, elini uzatarak. "Sana anlatacağım, tamam mı?"

Sadece dur."

"Konuşmaya devam et." Ateş diğer kalçasına yaklaşıyor.

"Şehir dışında bir kulübem var. Gözlerden uzak. Kilometrelerce uzakta komşu yok." Biz onları yakalamadan önce onların bizi nasıl yakalayacaklarını planladıklarına şüphe yok.

"Umarım doğruyu söylüyorsundur." "Söylüyorum, yemin ederim."

Adresi veriyor ve Enzo adamlarımızdan birine mesaj atıyor, böylece gözetlemeye başlayabiliyor.

"Bırak beni," diye yalvarıyor Vincenzo. "Bu konuda tek kelime etmeyeceğim. Senin içindeki adamın olacağım."

"Sana köpek boku konusunda bile güvenmezdim," diye kıkırdıyorum.

"Bırak hayatlarımızı." "Yardım edebilirim-"

Dante tetiği çeker ve kurşun beynine saplanırken onu susturur.

Kardeşlerimin vakur yüzlerine bakıyorum, hepimiz savaşı sonsuza dek bitirmeye kararlıyız.

CHAPTER TWO

CK) ARA

ETRAFIMI SARAN SOĞUK HAVADAN TITREYEREK, ELİME BİR sarı battaniyeyi üzerime örtmüş, teyzemin açık kanepesinde bacaklarımı göğsüme kadar çekmişim. Sıcak bir fincan avuçlarımin arasına güvenle sıkıştırılmış, saçlarım yüzümden çılgınca savruluyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca Dom'u aklımdan çıkaramadım. Bugün nasıl bir adam olduğunu bilmiyor olabilirim ama bir zamanlar sevdiğim çocuk hâlâ orada, kalbinin içinde bir yerlerde sıkışıp kalmış durumda. Buna inanmak zorundayım. Alternatifi katlanılamayacak kadar acı verici. Bu kadar güzel, bu kadar nazik biri sonsuza dek gitmiş olamaz.

Hâlâ orada olup olmadığını öğrenmek istemekle, onu affedip affedemeyeceğimden emin olamamak arasında gidip geliyorum. Bir kez olsun, birlikte bir geleceğe sahip olabileceğim birini buldum, sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey, ama parmaklarımin kayıp gitti.

İlişkiler bizim başladığımız gibi başlamamalı. Aşk, aldatmanın kapısını çalmamalı. Ama bizim için öyle oldu, ne olabileceğimizi hissetmeye fırsat bulamadan.

İrtibata geçmeye çalıştı ama hiçbir girişimine yanıt vermedim. Birkaç gün önce yeni cep telefonumu alır almaz, ondan benimle konuşması ve onu affetmem için yalvaran çok sayıda mesaj aldım, ancak tek yaptığım onları görmezden gelmek oldu.

Ama bugün bir mektup vardı. Açmadığım bir mektup.

Korktuğum biri.

Ya beni kırarsa? Yorgun kalbimin etrafına inşa ettiğim bu kafesi kırarsa? Ya onu bundan uzak tutacak kadar güçlü değilsem? Ya ben

ister misin?

Uzun zamandır onunla birlikte olmayı, yoktan bir gelecek yaratmayı hayal ediyordum ve şimdi o burada...

Bu hiç adil değil.

O zamanlar sadece çocuk olduğumuz için aptalca görünebilir ama o benim insanımdı. Hayat beni aşağı çekmek için çok uğraştığında beni ayakta tutacağına güvendiğim kişiydi.

Telefonumu elime alıp, sanki işkenceden zevk alıyormuş gibi mesajlarını tekrar okudum.

Senden uzak kalmaya dayanamıyorum. Seni daha yeni geri kazanmışken olmaz. Olacağımı düşündüğün adam olduğumu sana kanıtlamam için bana bir şans daha ver. Hayatımın her gününü bunu telafi etmek için harcayacağım. Ama önce, bana izin vermelisin.

Kupamı yanımdaki sehpaye bırakırken elim gözlerime gidiyor, gözyaşlarımı siliyor ve bir sonraki metni okuyorum.

Dom: Okuldaki futbolcunun sana çıkma teklif ettiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Senden hoşlandığımı o zaman fark etmiştim. Her şeyin cehenneme döndüğü gün sana söylemeyi planlamıştım ama hiç fırsatım olmadı. On üç yaşındayken bile özel olduğunu biliyordum Chiara. Ve benim için hala öylesin. Her zaman da öyle olacaksın.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım kalp kırıklığını heceleyen yağmur damlaları gibi yüzümden aşağı süzülüyor.

Birden ikimizin de aynı gün birbirimize duygularımızı anlatacağımızı fark ettim.

Birlikte bir hayatımız olabilirdi, mümkün olduğunu düşündüğümüzden daha fazlası olabilirdi. Ama geleceğimizi gösteren ayna karanlığa gömüldü ve hayatımız kâbusa dönüştü.

Telefonu kahvemın yanına koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, uzun bir nefes alıyorum, asla olduklarından daha fazlası olamayacak bir erkek ve bir kız arasındaki acı anıları ve tatlı hatıraları kucaklıyorum.

"Futbolcu Rocco'yu tanıyor musun?" Öğle yemeğinde yanımda oturmuş, ağzına bir dilim portakal tıktırarak Dom'a soruyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, . "Peki ya o?"

"Şunu dinle. Dün eve gitmeden hemen önce yanıma geldi ve onunla dansa gidip gidemeyeceğimi sordu."

"Oh," diyor rahatça, kırmızı tepsisine bakarak. "Ne dedin sen?"

Soru kayıtsızca geliyor, sanki okuldaki en popüler çocuğun beni yıl sonu dansına davet etmesini umursamıyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse, benim de umurumda değil. Birlikte gitmek istediğim tek çocuk yanımdaki ama onun da benden hoşlandığını sanmıyorum. Tabii aptal babamın gitmeme izin vereceğini varsayarsak.

Dom'a benimle gelmesini teklif etmek garip olur, çünkü kızlar erkeklere pek teklif etmez ve arkadaş olarak gitsek bile muhtemelen hayır diyecektir. Danslar falan ona göre değil.

"Ona ne söyledin?" diye soruyor.

Parmağımı pipetin etrafında dolaştırarak su bardağıma bakıyorum.

"Ben bir şey söylemedim. Henüz." Yan gözle ona bakıyorum, alt dudacağımın kenarını ısıırıyorum. "Sence ne söylemeliyim?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor, gözleri tepside. "Onunla gitmek ister misin?"

Hayır! Seninle gelmek istiyorum, seni soytarı.

"Hayır, pek sayılmaz." İç çektim. "Başka biriyle gitmek istiyorum."

Bu sefer ona doğru bakıyorum. Daha çok yanağına, çünkü bana bakmıyor.

"Ama benimle gelmek istediğini sanmıyorum."

"Bu çok kötü. Üzgünüm, Chiara."

Oh, şimdi bana mı bakıyorsun? Bu ! Senin için heceleyeyim mi?

"Aptalın teki olmalı."

Kıkırdıyorum. "Evet, bazen öyle. Ama yine de ondan hoşlanıyorum."

Yanakları kızarıyor ve ondan sonra hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de söylemiyoruz.

Bu anı, beni ayakta tutan küçük bir kıvılcımdan başka bir şey kalmayana kadar kalbimi yiyip bitiriyor. Ve geçmişimizin geri kalanını gömmek için geleni yapsam da, bana o kayıp, unutulmuş ruhların kayıp, unutulmuş hayallerini hatırlatarak bir hışımla içeri giriyor.

"Sence baban üniversiteye gitmene izin verir mi?" Teneffüste yan yana sallanırken Dom soruyor.

Spor ayakkabılarımla kumu tekmeliyorum. "Muhtemelen değil."

Hayal kırıklığıyla omuz silkiyorum. Dom yanımda olduğu sürece ayrılmak için her şeyi yaparım.

"Bu çok kötü. Aynı okula gitmemizi planlamıştım. Yakın bir yerde ama evde yaşamak zorunda kalacağın kadar yakın değil."

"Keşke." Kaşlarımı çatıyorum, yüzünde hayal kırıklığını görmek için başımı çeviriyorum. "Ben de. Liseyi bitirdiğimizde arkadaş olmamamızı istemiyorum.

okul."

Kaşlarım havaya kalktı. "Neden arkadaş olmayalım ki?"

"Bilmiyorum," diye utangaçça gülüyor. "Sana çıkma teklif eden onca futbolcunun arasında beni unutursun herhalde."

"Kapa çeneni." Kıkırdıyorum, ayağımı tekmeliyorum, kum bacağına doğru fırlıyor. "Ben ciddiylim." Samimi bir ifadeyle bana bakıyor. "Unutma ki tamam mı?"

Kalbim küt küt atıyor ve karnımda kelekler uçuşuyor.

"Asla," diyorum tam bir şefkatle. Tamamen gerçek. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bir kız en iyi arkadaşını asla unutmaz. Etrafta onca sevimli futbolcu varken bile."

Salıncaktan atlayıp bana doğru koşarken kahkahaları uğulduyor. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Dizlerimi itiyor ve kendi kahkaham içimden dökülürken sertçe geriye doğru savrulmama neden oluyor. Tutamaklara sıkıca tutunuyorum, ayaklarımı tekmeleyerek kısa bir saniyeliğine tökezlemesine neden oluyorum.

Kendi küçük baloncüğümüzde kıkırdamaya devam ediyoruz, o kolları tutuyor, durana kadar beni döndürüyor, bakışlarımız kilitleniyor.

"Seni görmesem özlerdim."

"Ben de seni özlerdim," diye fısıldıyorum, nedeninden emin değilim. "Asla ayrı kalmamızı istemiyorum, Dom. Sensiz ne yaparım bilmiyorum."

"Aynen." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı doğru kalkıyor. Gülümsemesi buradaki herkes için şey ifade etmese de benim için her şey demek.

Göğsümü tutarak boğazımda biriken acıyı yutuyorum. Babamın annemle olan geleceğimi yok etmesi yetmedi, Dom'u da elimden aldı.

Öldüğü için çok mutluyum. Yaptığım şeyle barış içindeyim. Kabuslar yok, pişmanlıklar yok.

O gitti.

Nihayet.

Yüzümü güneşe dönüyorum, göz kapaklarım kapanıyor, ışınlar tenime yayılıyor.

"Sorun değil, biliyorsun," diyor teyzem arkamdan.

Evden çıktığını fark etmemiştim bile. "Ne tamam?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Yanıma oturuyor ve sıcak avucunu elimin üstüne koyuyor. "Onu affetmek için. Affetmek zorunda değilsin, ama bir parçanı affediyorsa, bu da sorun değil. Kimseye bir açıklama borçlu değilsin."

Teyzem her şeyi biliyor. Ona her detayı anlattım.

"Yaptığı şey. Beni kaçırmaması, kimliği hakkında yalan söylemesi... hepsi. Çok zor." Dudaklarımı büzüyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Tabii ki öyle." Yüzü buruşuyor. "İnan bana, senin o evde olduğunu her düşündüğümde onu öldürmek istiyorum. Onun ne düşündüğü umurumda değil. Her şeyi yanlış yaptı. Ama aynı zamanda, senin babanın tarafını tuttuğunu düşünürken bile seni korumak istedi."

Başımı salladım, aynı şekilde çelişkideydim. Yaptığı şey aydınlık ya da karanlık değildi.

Grinin birçok tonuyla harmanlanmıştı.

Teyzem haklı. Onu affetmeyi düşündüğüm için bile utanç duyuyorum. Ondan nefret etmeli ve bu işi bitirmeliyim. Kitabımızı kapatıp son sayfasına kadar yakmalıyım. Ama kibriti çıkamıyorum. Onun yerine,

Onu göğsümde daha sıkı tutuyorum, bundan sonra ne olacağını bilmeyi çok istiyorum.

Kirsten Teyze daha da yaklaşarak bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Her seferinde bir gün al, tatlım. Arka plandaki gürültüler olmadan ne istediğini anlamak için kendine biraz zaman tanı."

"Mektubu okumak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama türlü açamıyorum." O kolumu okşarken ben başımı göğsüne yaslıyorum.

"Kalbiniz için o bir yabancı değil. Onu iyi tanıyor. Ve kalp, biz istesek bile insanların gitmesine o kadar kolay izin vermez. Uğruna savaştık bir şey kaldı mı? Bunun cevabını sadece sen biliyorsun. Ve onu bulacağını biliyorum." Beni yanına çekti. "Ama neye karar verirsen ver, ben burada olacağım. Ne olursa olsun."

Yeni bulduğum cesaretle mektubu elime alıp teyzeme bakıyorum. "Ben bunu okurken burada kalır mısın? Yalnız kalmak istemiyorum."

"Elbette," diye söz veriyor. "İstedığın kadar zaman ayırabilirsin. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Zarfları yırtarak açıyorum, düzgünce katlanmış mektubu çıkarıyorum ve okumaya başlıyorum.

Sevgili Chiara,

Zamanınızı ya da anlayışınızı hak etmediğimi biliyorum ama umarım bana ikisini de verebilirsiniz. Umarım bir zamanlar sahip olduğumuz geçmiş, şu anda yaptığım hataları bir şekilde telafi edebilir. Ve konu sen olduğunda bunlardan çok yaptım.

Baban seni öldürmeyi teklif ettiğinde, kaybettim. Herhangi bir şekilde zarar göreceğin düşüncesi içimi parçaladı. Onun yerine seni aldım. En iyi şekilde değil ama seni tehlikeden uzak tutmak istedim. Yine de, aynı zamanda, kaybetmekten korktuğum öfkeye tutundum, sanki bu beni zayıflatacakmış gibi. Bunun için özür dilerim. Her şey için özür dilerim. O mesajları hiç göndermediğini bilmiyordum. Yemin ederim.

Nereden anlamaya çalıştım. Acımın geldiğini.

Mesajlarınızı okuduktan sonra, artık en iyi arkadaşım olmadığını düşündüm.

Bunca yıl kalbimin bir parçası eksik yaşadım. Her zaman senin olan bir parça. Yıllarca senden nefret ettim, ya da en azından öyle olduğunu düşündüm. Ama seni ilk kez gördüğümde, yıllar önce seni takip ettiğimde, senden nefret etmem gerektiğini düşündüğümde bile senden nefret etmediğimi fark ettim. Ve bu da kendimden nefret etmeme neden oldu.

Zamanda geriye gidip her şeyi değiştirmek için her şeyi yapardım. Ama geri dönemeyiz. Sadece bugününümüz var. Yarınımız olacak mı onu bile bilmiyorum. Ama hepsini seninle istiyorum.

Sadece sen.

İstesen de de kalbim senindir. Benim için senden başka kimse yok.

Hiç olmadı, kendime kaç kez seni unutmamı söylediysem de.

Sonsuza dek birlikte olacağımıza dair verdiğimiz sözü hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Bunca yıl boyunca bu sözü tutamadığımız için üzgünüm ama artık buradayız ve bunu tekrar istiyorum, bunu elde etmek bir ömür sürse bile.

Bana bir şans verirsiniz, güveninizi, dostluğunuzu ve belki bir gün aşkınızı geri kazanmama izin verirsiniz, size söz veriyorum, bunların hiçbirini hafife almayacağım. Kolyemi sakladığım gibi onu da saklayacağım.

Gözlerim doluyor, dudaklarım parmaklarımın altında titriyor ve onun sözlerini incelemeye devam ediyorum.

Birlikte ne olabileceğimizi görmek istiyorsan, yarın saat yedide kulüplerimden biri olan Vixen'de buluşalım. Gelirsen bana haber ver. Bir araba göndereceğim. Hâlâ ve senin tehlikede olmanı istemiyorum.
Umarım gelmeye karar verirsiniz. Gelmezsen anlarım. Ama denemekten vazgeçmeyeceğim. Dom

Mektup kucağıma düştüğünde kalbim bir baraj gibi açılıyor ve içimden hıçkırık üstüne hıçkırık dökülüyor. Darmadağın olmadan önce, teyzemin kolları etrafımda dolanıyor ve ben paramparça olurken beni yatıştırıyor.

CHAPTER K) RTV-S)V

CK) ARA

ERTESİ SABAH KUZENİMİ TEKRAR DENEMEYE KARAR VERDİM. BİR SÜREDİR Geçen haftadan beri onu arıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor.

Ama bugün, nihayet çalışıyor.

Üçüncü çalışta bir ses geliyor. "Raquel Cavaleri'nin telefonu. Ben Dante, çok yakışıklı kocası, konuşuyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Başımı arkaya çeviriyorum, kaşlarım saç çizgime kadar kalkıyor. "Kocan mı?!" Neredeyse bağıracaktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dante ile mi *evlenmiş*? Aman Tanrım. Büyürken komik bir çocuktuk, hep şakalar yapardı. Bu Dantenin şimdi kim olduğunu bilmiyorum, ve özellikle neden benim lanet kuzenimle evlendiğini bilmiyorum!

Büyürken ona Dom'dan ya da ailesinden bahsetmedim. Babasına anlatır, o da benimkine anlatır diye korktum. Açıkçası, Dante'yle tanıştığında, onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Ah, Chiara. Böyle güzel bir günde senden haber almak ne kadar hoş." Sesi iğrenç geliyor. "Çok uzun zaman oldu. Arayı kapatmalıyız."

"Kapa çeneni, Dante. Kuzenime ne yaptın?"

"Çok seksi kuzenine bir sürü şey yaptım. Tabii ki yasal olarak evlendikten sonra. Ben bir beyefendiden başka bir şey değilim."

"Sen bir pisliksin," diye karşılık veriyorum.

"Özür dilerim. Size bir davetiye göndermeyi gerçekten çok istiyorduk, ancak oldukça hızlı bir şekilde kaçtık."

"Aptal gibi konuşmayı bırakıp bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Hiçbir şey. Hem *de çok*. Karşılıklı olarak çok faydalı bir anlaşmaya vardık. O mutlu. Ben de mutluyum. Mutlu ol, Chiara."

"On beş yıldır konuşmuyoruz, pislik. Kuzenimle evlendiğin için mutlu olacak kadar tanımıyorum seni. Peki ne için? Kaçık ailemden başka bir intikam şekli için mi?"

"Sen ve kuzenin deli değilsiniz ve ben onun istemediği hiçbir şeyi yapmadım. İnan bana." Küstahça gülümsediğini görebiliyorum.

"Onu bana yaptığı gibi kilit altında , değil mi? Çünkü yemin ederim-"

"Vücudundaki tek bir güzel tüye bile zarar vermedim. Gayet iyi durumda. Bir kuş kadar özgür...bir çeşit."

"Bırakın onunla konuşayım. Hemen. Yoksa bir kaynak makinesiyle evinize gelirim ve kullandığınızdan emin olduğum o güzel arabalarla işe başlarım."

Sesi sessizleşiyor ve telefonu kapatmadığından emin olmak için telefonuma bakıyorum. Hâlâ oradaydı.

"Dante. Nerede o?"

Ağır bir iç çeker. "O burada, evde, havuzun kenarında yatıyor. Ona zarar vermedim. Vermeye de niyetim yok."

"Harika." Gözlerimi deviriyorum, tamamen sinirlenmiş bir halde. "Onunla konuşup bunu teyit edeyim. Senin sözün çok az şey ifade ediyor."

"Sadece bana bir şey için söz verirsen."

"Ne olduğuna bağlı."

"Ona kim olduğumuzdan ve aileni nasıl tanıdığımızdan bahsetme."

Küçümsedim. "Pardon?"

"Eğer senden öğrenirse, beni asla affetmez." "Güzel!"

Göğsümden bir kıs kıs gülme yuvarlanıyor. "Affetmemeli."

"Kızgın olduğunu anlıyorum." Diğer uçta sanki oturuyormuş ya da ayağa kalkıyormuş gibi bir kıpırtı var. "Kızmakta haklısın ama tüm bu saçmalıklar sırasında ona değer vermeye başladım ve sanırım o da bana değer veriyor. Sal'i ve diğerlerini yakalayana kadar bu iş böyle devam etsin, sonra ona söylerim. Bana biraz zaman ver."

Hiçbir şey söylemiyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Kuzenimden bahsederkenki içtenliği kalbimi eritiyor.

"Bir şeyler olabiliriz, Chiara. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Tanrım. Onu gerçekten önemsiyor.

"Bunu neden yaptın ki? Bu senin amacına nasıl hizmet ediyor?"

İç çekiyor. "Bianchilerin bizden ne kadar nefret ettiğini herkesten iyi biliyorsun. Kızlarından biri bizden biriyle evlenirse ne hissedeceklerini bir düşünsene. Sal mutlu olmaz, değil mi?"

Mizahsızca gülüyorum. "Biraz bile değil. Henüz bilmiyor mu?"

"Henüz değil. Onu bu şekilde kullanmak istemiyorum. Yine de beynine bir kurşun sıkmadan hemen önce ona söyleyeceğim."

"Çok romantiksin."

"Deniyorum."

Kıkırdıyor.

"Kelleler , sadece Sal'in değil," diye ekliyorum. "Carlito'nun da." "Sabırsızlanıyorum. O piçten nefret ediyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Başka bir gün için uzun hikaye. Sadece ona bir şey söylemeyeceğine söz ver. Lütfen, Chiara."

Bunu düşündüm ama kuzenime nasıl yalan söyleyebilirim?

Yine de, aynı zamanda, ben kimim ki onun sürekli görücü usulü evlilik tehdidinden kaçma şansını elinden alayım? Belki de gerçekten istediği budur, her ne kadar hikayenin tamamını öğrenemese de. Dante hakkında ne hissettiğini bilmek zorundayım.

"Şu anda bir şey söylemeyeceğim. Senin onu önemsedğin gibi onun da seni önemsedğini görürsem söylemem. Ama korkarsa, ayrılmak isterse, ona her şeyi anlatırım."

Derin bir nefes alır. "Tamam. Gidip onu getireyim."

"Bekle," dedim. "Ona söylemek çok uzun sürmesin. Dom ve bana ne olduğuna bir bak. Gerçek her zaman bir yolunu bulur ve hiç beklemediğin bir anda seni ısıtır. Amcalarımla aramızdakilerin ne kadar süreceğini bilmiyorum ama babasını öldüreceğini bilmeye hakkı var. Söylediğin kişi olmadığını."

"Her zaman tam baş belasıydın."

"Değildim!"

O kıkırdarken bir kapının açıldığını duyuyorum.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor. "Dom tam bir karmaşa. Ve o asla dağınık değildir."

O devam ederken ben sessiz kalıyorum.

"Kaçtıktan sonra bir gece ağladığını hatırlıyorum, o pis barınaklardan birine düştükten sonra."

Sığınakta mıydılar? Aman Tanrım.

"Eminim duymamı istemedi ama duydum ve ağlarken senin adını söyledi. Sanki o da senin yasını tutuyor gibiydi. Hepimizin dışında güvenilebileceği tek kişi sendin ve arkadaşlığınızın bittiğini düşünüyordu."

Çenem sertleşiyor, boğazımın arkasında bir ağrı oluşuyor. "Neden benimle iletişime geçmeye çalışmadı? Bana o mesajlar hakkında soru sormadı?"

"Biliyorum. Haklısın. Ama o erkek olmak zorunda bırakılmış bir çocuktuk. Bizim için berbat bir dönemdi. Tek başımıza olmak, ailemizi ve kardeşimizi kaybetmek... Bu bizi mahvetti. O zamanlar her şeye inanırdı. Sonra yıllar akıp gitti. Senden biraz anlayışlı olmanı istiyorum. Çok değil." Gülüyor. "Biraz, tamam mı?"

"Kapa çeneni, Dante." Ağzım sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor, parmaklarım kirpiklerimin arasında kalan gözyaşlarımı siliyor.

"Seni özledim aptal herif," diye araya giriyor. "Her neyse, salak."

Kahkahası hattan duyuluyor. "Raquel, Chiara telefonda." "Gerçekten mi?"

Sesi heyecanlı geliyor. "Onunla konuşmak güvenli mi?"

"Evet, ama çabuk ol bebeğim. Ne olur ne olmaz."

"Tamam," diye yanıtlıyor onu. "Chiara? Bu gerçekten sen misin?"

Rahat bir nefes alıyorum. "Benim. Aman Tanrım, seni özledim! İyi misin?"

"Ben iyiyim. Yemin ederim! Eminim milyonlarca sorunuz vardır. Ama bu adamla tanıştım ve Carlito'yla evlenmemem için benimle evlenmeyi kabul etti, ayrıca iş için bir eşe ihtiyacı vardı. İşte buradayız." Sonunda nefes alıyor. "Her şey çok hızlı oldu ve sonra ailem ya da Carlito bizi izleyebilir diye seni arayamadım."

"Evet, bana mutlu haberi verdi. Seni iyi tedavi ediyor mu?"

Benim için önemli olan tek şey bu. Gerisini başka bir zaman, her şey bittiğinde anlatabilir.

"O harika biri. İlk başta gergindim." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "O çok seksi ve teknik olarak benim kocamdı. Artık ona direnmekten kendimi alıkoyamıyordum."

"!" Nefesim kesilmiş gibi yapıyorum.

Kadınlar gibi erkekler hakkında dedikodu yapmak bize normalmiş gibi geliyor ama durumumuz hiç de normal değil.

"Yaptım. Hem de çok. Ve evet..." Sesi bir iç çekişle kesiliyor. "Bu konuda çok iyi."

"Peki, tamam o zaman. Eğlenmene ."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Seni seviyorum ve yakında seni görmek için sabırsızlanıyorum. Eğer ailem seninle iletişime geğerse, onlara hiçbir şey söyleme."

"Şaka mı yapıyorsun? Asla yapmam." Duraksadım. "Sesin mutlu geliyor." Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Özlüyorum. Sadece işimi özlüyorum ama uzun süre izin almamda bir sakınca görmüyorlar. Onlara ailevi bir acil durumum olduğunu söyledim. İstemediğim bir hayata zorlanmamın acil bir durum olduğunu söyleyebilirim." Kasvetli bir iç geçiriyor. "Hayatımın bittiğini sanmıştım, Chiara. Gerçekten de o pislikle evlenmek zorunda kalacağımı ya da öleceğimi düşünmüştüm. Şimdi başka biriyle evliyim. Üç aylık anlaşmamızın ötesinde sürmemesi gerektiğini biliyorum ama..."

"Ama ne?"

"Ya olsaydı? Ya evli kalsaydık? Yani, bana iyi davranıyor ve gerçekten değer verdiğini hissediyorum." Kadından ağır bir nefes çıkar. "Kulağa delice geliyor, biliyorum. Onu çok az tanıyorum. Sadece bir aydan kısa bir süre oldu."

Bekle, bir ay mı? Ben kaçırıldığım zaman mı? Kahretsin. Hiçbir fikrim yoktu.

"Sen deli değilsin. Bunca zamandır onunla birlikteydin, o evde tek başınaydın. Olur böyle şeyler."

"Sanırım, evet. Bize ne olacağını bilmiyorum ama şu kadar hoşuma gitti. Neyse, telefonları dinliyorlarsa diye gitmeliyim ama yakında tekrar konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı ve ben de telefonu yatağıma bıraktım. O gerçekten iyi. Dante yalan söylemiyordu.

Birimizin mutluluğa kavuşmasına sevindim. Bunun bana nasip olacağını hiç sanmıyorum. Ama yine de, Dom'un yaptığı her şeye rağmen, onu dinlemek istiyorum. Onu affetmek yapabileceğim bir şey olmasa bile, sanırım bu kapanışa ihtiyacım var.

Saat tam yedide Vixen'e varıyorum ama kiralık arabadan inmeye bir türlü cesaret edemiyorum. Otoparkta kalmak içeride beni bekleyenlerden daha güvenli görünüyor.

Ondan korktuğumdan değil. Daha çok kalbimden ve ona yapabileceklerinden korkuyorum.

Yaralarımızın altında o kadar çok şey saklı ki, acıyla örtölmüş o kadar çok şey var ki, yine de ona bakmamak, onu iliklerimde hissetmemek zor.

Eski Dom ve Chiara, ölümümüzün duvarları arasında, özgürlüklerini bulmayı ve olabilecekleri bekliyorlar.

Parmaklarımı düz saçlarımın arasından geçirerek arabanın aynasını açıyor ve yüzüme bakıyorum. Koyu kahverengi farlar şişkin gözkapaklarımı gizlemekte iyi iş çıkartıyor ama yine de kendim gibi görünmüyorum.

Aynayı kapatarak arabadan çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Kulübün girişine yaklaşırken siyah ince topuklu ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor. Park alanı birkaç araba dışında neredeyse boş. Mekânın bu saatte açık olduğundan bile şüpheliyim. Çoğu dans kulübü en az dokuzdan önce başlamaz.

Yaklaştığımda, kafası tıraşlı ve siyah tişörtlü, uzun boylu, fit bir adam beni gülümseyerek karşılıyor.

"Chiara sen misin?" diye soruyor kapının kolunu avuçlayıp iterek açarken.

"Evet, benim."

"İçeri girin hanımefendi."

Giriş kapısı beni karşılıyor ve içeri adım atmadan önce ona teşekkür ediyorum. Gözlerim dar ve boş koridora alışırken kapı kapanıyor. Sol tarafımda "vestiyer" yazan bir pencere var ama orada kimse yok.

Nerede olduğundan emin olmadan yürümeye devam ediyorum. "Hey," diye selamlıyor beni arkamdan.

Nefesim kesiliyor, bedenim onun gücünün alt akıntısının aşırı farkında. Enerjisi her yanıma sarmış durumda, derin ve boğuk sesi midemi allak bullak ediyor.

Kıpırdamadan dururken kalbim hızla çarpıyor, arkama bakamıyorum, kollarına atlamak isteyeceğimden ve onları etrafımda hissedip tüm kötölükleri uzak tutacağımdan korkuyorum.

Ama kötü olan oydu. Yapabileceğini hiç düşünmediğim halde beni inciten oydu.

"Neden buradayım?" Sesim kalbimden daha emin bir şekilde soruyorum.

Dönüyorum, yavaş yavaş ona bakıyorum ve kalbim daha hızlı atarken gözlerim açılıyor. Sanki ona ilk kez bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Büyümüş. Bir zamanlar tanıdığım sırık gibi çocuğun yerini sert kaslar ve keskin, erkeksi hatlar aldı. O artık bir erkek.

Düğmeleri neredeyse göğsünden fırlayacak gibi duran siyah gömleğine bakarken bedenim ısınıyor. Kıyafetlerinin altında ne yattığını biliyordum ama o zamanlar kime olduğunu bilmiyordum. Şimdi bildiğime göre, sanki ilk kez tadıyormuşum gibi onu tatmak istiyorum. Ve benim için, sanırım öyle olacak.

Atan kalplerimizi sadece bir el dilimi ayırana kadar bir adım ilerliyor. Gözleri kapanıyor ve bana bakarken adem elması sallanıyor, dili dışarı fırlıyor, dudaklarının arasını yalıyor. Sanki aynı kirli düşünceleri düşünüyormuşuz gibi.

"Buradasın çünkü seni özledim." Kaşları öyle sert bükülüyor ki, ıstırabının bedenimde titreştiğini hissedebiliyorum. "Ve burada olman senin de beni özlediğini gösteriyor."

Elimi tutuyor ve ben de tutmasına izin veriyorum. Karıncalanan tenimi hissetmesine izin veriyorum, onu nasıl canlandırdığını hissedemese bile.

"Sana ihtiyacım var, Chiara." Gözleri benimkilere doğru derinleşiyor. "Lütfen kal. Sadece şimdi değil, sonsuza dek."

Ağzını alnıma indiriyor, dudakları bir öpücük bırakıyor. Onun şefkatinin ardından tenim karıncalanıyor, kalbim istediği adam için çarpıyor.

"Artık birbirimizi tanımıyor olabileceğimizi biliyorum. Eskisi gibi değil." Burnu burnumun üzerinde gezinirken yumuşak sözcükleri dudaklarımın üzerinde kayıyor. "Ama seni hâlâ her yerde hissediyorum. Kahkahalarını, aramızdaki şakaları, üzgün olduğunda başını omzuma yaslayışını. Bu anılar... Onlar bizim, Chiara."

Gözyaşlarımı geri kırarak, onun gözlerinin bana baktığını görecektik kadar uzaklaşıyorum.

Ben.

"Keşke benimle konuşsaydın." Sesimden duygular sızıyor. kelimeler beni parçalıyor.

Elleri yüzümün her iki yanını kavıyor. "Özür dilerim bebeğim. Her şey için." Gözleri bulanıklaşıyor, sözlerim onu da ağlatıyor. "Affet beni."

"Dom." Bu kelime bir yalvarış. Umarım bulabileceğimiz, saklayabileceğimiz ve sonsuza dek değerini bileceğimiz bir şey için.

"Chiara..." Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor.

Nefeslerim hızlanıyor, göğsüm kalbimin hızlı atışlarıyla inip kalkıyor. Gözlerim onun ağzını buluyor ve dudakları benimkilerle çarpışıyor. Şimdi sevdiğim çocuğa ait olduklarını bilmek, bu öpücüğü paylaştığımız diğer öpücüklerden farklı kılıyor.

Bu öpücük, geçmişimizin küllerinden ve geleceğimizin köklerinden geliyor.

Elim ensesini kavıyor, onunki yüzüme yapışmış, başparmakları nemli yanaklarımı okşuyor. Dudakları yavaşça, tutkuyla benimkilerin üzerinde geziniyor, sanki her hareketi, her nefesi ezberlemek istiyor.

Ve ağzının yapabileceği tüm vahşi şeyleri bildiğimden, bunu da yapabileceğini bilmek güzel: bana onun için ne ifade ettiğini göster.

Yüzünü uzaklaştırıyor, alnı benimkinin üzerine eğiliyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Bunu yapmak istememiştim," diyor sertçe yutkunarak, kolları sırtımın etrafında dolanıyor.

"Bu çok kötü, çünkü yapmanı istiyordum," diye fısıltıyla itiraf ediyorum bir santim hareket ederken.

Ellerim boynuna dolanıyor ve Dom'a bakarken babamın benden bir şey daha almasına izin veremeyeceğimi anlıyorum. Geleceğimi ben yaratacağım ve o geleceği bu adamla birlikte istiyorum.

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor, gözlerinin derinliksiz havuzları benimkileri arıyor.

Ona bakarken dudaklarım aralanıyor, kalbim o kadar çok şeyle dolup taşıyor ki hepsini zapt etmek zor.

"Sanırım deneyebilirim."

Cebine uzanıp siyah bir cüzdan çıkarmadan önce göğsünden ağır bir nefes çıkıyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ve ne yaptığını sormama fırsat vermeden içinden bir şey çıkarıyor. Gözlerim açılıyor ve elinde ne olduğunu gördüğümde bir nefes alıyorum.

"Gerçekten mi?" Görüşümü kaplayan gözyaşlarımın arasından soruyorum.

"Tabii ki yaptım." Annesinin cenazesinin olduğu gün ona verdiğim dostluk kolyesinin yarısı elinde sallanıyor. "Bizimle ilgili her şeyi burada sakladım." Göğsünü avuçluyor. "Tek bir şeyi bile unutmadım, hatırlamak acı verse bile."

Elimi kolyeye uzatıp parmağımı yumuşak köşelerinde gezdiriyorum.

"Bunun hâlâ sende olduğuna gerçekten inanamıyorum. Mektupta öyle dediğini biliyorum ama onu görünce..." Sesim keskin bir şekilde çatlıyor, gözyaşlarım kaybettiğimiz yıllar gibi süzülüyor.

"Asla çıkarmayacağıma yemin ettim," diyor, kolu sırtımda kıvrılıyor ve beni içine çekiyor. "Nereye gidersem gideyim yanımda. Bana seni hatırlatıyor."

"Keşke benim de olsaydı," diye itiraf ediyorum.

Gülümsüyor ve nefesim kesiliyor. "Öyle."

"Ne? Hayır." Başımı sallıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Hâlâ benim evimde, içeride-"

"Senin ve benim resmimizin yanında kase," diye bitiriyor.

Elini üzerimden çekip ikinci kez cebine uzanıyor ve kalbimin diğer yarısını çıkarıyor.

Titreyen elim yavaşça ağzıma yaklaşıyor. "Sen mi aldın?" "Evet."

Sırıttırıyor. "Çaldığım tek şey senin külotun değildi." Ne kadar kızgın olduğumu hatırlayarak bir kahkaha atıyorum.

"Baban eve giderse diye ona bir şey olmasını istemedim," diye açıklıyor.

Uzun zamandır ilk kez mutlulukla gülümseyerek ona şefkatle "Bana tak," diyorum.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Yüzü aydınlanıyor, gamzesi dudaklarının kıvrımıyla derinleşiyor. "Arkanı dön."

Kolyeyi boynuma taktığında, benim olmadığını fark ediyorum. Onun kolyesi. Kolyenin arkasında *Dom* yazıyor. Tekrar ona döndüğümde, yarımı boynuna doladığını görüyorum.

"Şimdi sen benim kalbimin bir parçasına sahipsin, ben de seninkine," diyor, parmak eklemleri yanağımda gezinirken.

Kalbim hızla çarpıyor, duygu dalgaları göğsümün ortasına yerleşiyor.

Kolyeme uzanıyorum, bakışları bakışlarımı yakaladığında parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. "Onu asla çıkarmayacağım."

"Ben de öyle," diye yemin ediyor.

"Muhtemelen çok çocuksu görünüyoruz," diye gülüyorum, alt dudağımın kenarını ısırarak.

Avuç içi yanağımın üzerine oturuyor, bakışlarındaki yoğunluk - nazik ama aç - beni içine çekiyor, her nefesime sahip oluyor.

"Muhtemelen var," diye , kadar derinden ki neredeyse hissedebiliyorum. Nabzım kalbimi sıkıştırıyor; midem düşüyor.

"Umurunda mı bebeğim? Çünkü benim umurumda değil."

Sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor, beni yakıcı bir öpücükle alıyor. Bu sefer daha sert, daha talepkâr. Sanki dudaklarımı yutmak, bedenimi de onlarla birlikte almak istiyor.

Benimkinin akışıyla hareket eden ağzının hissi dışında her şeye kendimi kaptırmış durumdayım. Eli saçlarımin arasına giriyor, parmak uçları kafa derime sürtünüyor, diğer eli kalçamı sertçe avuçlarının içine alıyor.

Yüzünü eğerek dilini benimkinin üzerinde dolaştırıyor, bizi tüketene kadar beni öpüyor ve vücudunun gücüyle beni duvara doğru itiyor.

Parmaklarını saçlarımla arasından geçirerek başımı geriye çekiyor, dudaklarını çenemde gezdiriyor, dili boynumdan aşağı kaymadan önce dişleri tenimi tırmalıyor. Ağzı omzumun yanından geçiyor, parmağı mavi atletimin ince askısına kayıyor ve onu kolumun yanından geçiriyor.

"Dom," diye inliyorum, bacaklarımla arasındaki şehvet kaynaklı ağrıyı kontrol edemiyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, gözleri ateşli bakışlarla beni kısıtıyor. "Bana böyle hitap etmeni bekliyordum. Ve şimdi, bunu duymak..."

Başparmağıyla çenemi kaldırıyor, dudakları yavaşça dudaklarımla üzerine iniyor. Bir kez. İki kez. Geri çekilirken homurdanıyor, sanki hissettiğim arzuyla savaşıyormuş gibi.

"Seni istiyorum, Chiara. Her şeyi istiyorum. Ama bunu mahvetmek istemiyorum. İstedğim son şey bu olsa bile yavaştan almalıyız."

Avuç içi enseme uzanıyor, ağzını ağzıma yaklaştırırken beni tutuyor ve onun tadına bir kez daha bakmak için beni çıldırtıyor.

"Seni tanımak istiyorum," diyor, nefesi benimkiyle flört ediyor. "Hepinizi."

"Ben de seni tanımak istiyorum." Cevabım bir sessizlikle geliyor, aramızda usulca yankılanıyor.

"O zaman hemen şimdi başlayalım." Geri çekildi, bana elini uzattı ve benimkini istedi. "Bu an bizim yeni başlangıcımız olabilir."

"Yeni başlangıçlar," diyorum, beni kulübün derinliklerine götürürken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

CHAPTER TK)RTV-SEVEN

DOM) N) C

ONA GELMESINI SÖYLEDİĞİMDE, GELECEĞİNİ HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM. BİRLİKTE Özel partiler için her zaman kullandığım bir şefle özel bir akşam yemeği yedikten sonra ona evime gelmesini teklif ettim. Hiç tereddüt etmeden kabul etti ve kollarımda olduğuna inanamıyorum.

En son ne zaman reddedilmekten korktuğumu hatırlamıyorum. Ama onunla, bu beni mahvetti.

Ama onu öptükten sonra sanki aramızda bir bağ oluştu. Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum ve bunu yaşadığım her gün yapmayı planlıyorum. En iyi arkadaşımı, her şeyden çok sevdiğim kızı geri kazandım ve ikinci şansımızı hafife almayacağım.

Gözlerimi kapatarak parmaklarımı kolunun pürüzsüzlüğünde aşağı yukarı gezdiriyorum, başını göğsüme yaslıyor. Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

"Seni düzgün bir randevuya çıkaramadığım için üzgünüm," diyorum ona. "Kulüplerim güvenli ve senin güvenliğini riske atamazdım."

"Beni nereye götürdüğün umurumda değil, Dom. Süslü restoranlara ihtiyacım yok.

Ben bununla ilgili değilim."

"Bunu biliyorum. Ama sana her şeyi vermek istiyorum. Kaçırdığımız tüm randevuları telafi etmek istiyorum."

"Yapacağız." Elim tutuyor ve güven vermek için sıkıyor. "Doğru zaman geldiğinde."

"Haklısın, bebeğim."

Ben tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık.

"Seni bir şoförün alacağını söylediğimden neredeyse eminim. Etrafta tek başına dolaşmanı istemiyorum."

Chiara'yı, kendisini bir şoförün alması teklifimi kabul etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum ama denemek zorundaydım.

"Onlardan korkmuyorum." Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak keskin bir iç çekiyorum. "Biliyorum sen değilsin ama ben öyleyim. Eğer sana bir şey olursa..."

Bu saçmalığı düşünemiyorum bile.

"Benim için kendine iyi bak, olur mu?"

"Bana hiçbir şey olmayacak." Bir avucunu yanağıma koyuyor.

Ağzım bir gülümsemeyle seğiriyor. "İnatçı kadın. Ama bu seni daha da benim yapan şey."

"Mmm, bunu bir daha söyle," diye inliyor, kollarını boynumda dolaştırırken kalçalarını kanepeden kaldırıyor, üzerime biniyor, amı sert sikime sürtünüyor.

"Ne diyeyim?" Bana yaptıklarını ona da hissettirmek için pelvisimi yukarı kaldırarak inliyorum.

"Biliyor musun?" Sesi titriyor.

"Yavaş gitme sözümü tutmamı çok zorlaştırıyorsun." Saçlarını avuçlayıp sıkıca kavıyorum ve boynuna öpücükler konduruyorum.

"Seninle olmak için sabırsızlanıyorum, Dom." Sözleri bir iniltiyle tökezledi. "Benim Dom'um."

"Siktir, bebeğim. Tekrar söyle." Tenini yalayıp yutmaya devam ediyorum, kalçaları üzerimde daireler çiziyor.

"Ne diyeyim?" diye dalga geçiyor.

Yüzünü kendime yaklaştırıyorum, boğucu bakışlarına yakalanıyorum ve bana bu şekilde bakarken, aldığım tüm hayatlar ve hala almam gereken tüm hayatlar için beni bir canavar olarak görüp görmediğini merak ediyorum. Gerçeği duymak istemesem de, bundan korksam da yine de soruyorum.

"Hepsini öldürmek zorunda kalacağımı biliyorsun, değil mi?"

Bana bakarken soru aramızda havada asılı kalıyor. "Seviyorum."

"Dönüştüğüm şeyden nefret mi ediyorsun? Bir katilden mi? Şu an olduğum kişiyle gerçekten başa çıkabilir misin, Chiara? Edemiyorsan sorun değil."

Bu lanet bir yalan. Ben iyi olmayacağım.

Kaşları geriliyor, parmak eklemleri yanağıma okşuyor. "Senden asla nefret edemem, özellikle de bunun için."

Rahatlıyorum ve duygularımı kontrol altına almak için çenemi sıkıyorum.

"Aileni tüm kalbimle sevdim," diye itiraf ediyor. "Ve ailemin Matteo'ya ne yaptığını bilerek..." Gözyaşları onları boğarken bile gözleri kararıyor. "Ne yapılması gerekiyorsa yapıyorsun. Ve acıttığından emin oluyorsun."

Gözlerim kapandı, anladığı için minnettarım. Çok yakında onları tekrar vuracağız. Adamlarım detaylar üzerinde çalışıyor.

"Seni seviyorum, Chiara. Bu dünyadaki her şeyden daha çok." "Ben de seni seviyorum Dom," nefes alıyor. "Her zaman sevdim." İçimi bir huzur duygusu kaplıyor.

Sonunda, sadece hayatımın aşkı olarak değil, intikam planımda gerçek bir ortak olarak da ona sahibim. Planım daha yeni başlıyor.

CHAPTER K) RTV-E) GKT

CK) ARA

TKREE DAVS SONRA

"NASIL OLUR DA YEMEK YAPMAYI BILMEZSIN?" DIYE SORUYOR.
bir tava çıkarıp ocağın üzerine koyun.

"Bilmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Bilmiyorum işte. Bununla başa ık."

"Nasıl var sen yönetilen için hayatta kalmak üzerinde senin kendi mi?" o Bir şişe zeytinyağını açıp cızırdayan tavaya biraz ekleyerek alay ediyor.

Biraz kıyılmış sarımsak ve zencefil atıyor, tahta kaşık elinde karıştırıyor.

"Paket servis. Duh." Gözlerimi deviriyorum. "Hepimizin arka cebinde bir Sonia olmadığı için zgünüm."

Kıkırdıyor. "Yemek yapıyorum. Gördüğünüz gibi bugün izinli." Göz

kırpıyor. "Vay canına. Özel aşçınız izinli mi? Zavall küçük sen."

"Burada yaşadığınızı düşünürsek, o artık sizin de şefiniz."

Aslında taşındım. Bana yepyeni bir gardırop, yeni bir araba ve ihtiyacım olabilecek diğerk her şeyi satın aldı.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken kaslı kollarının üzerinden geçerek ellerimi çağırıyorum. "şanslıyım."

Kaşlarını attı. "Bana öyle bakma." "Öyle mi?

Bu konuda ne yapacaksın?"

Eli durur, bakışları beni gözlerinin zümrütlerine çeker.

"Burada, bu zeminde vücuduna yapmak istediğim her şeyi bir bilsen..." Çenesi sertleşiyor ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar daha belirgin hale geliyor.

Dudaklarım kaşlarımla birlikte yukarı kalkıyor. "O zaman sen yapmalısın."

"Siktir, Chiara. İşleri ağırdan almaya çalışıyordum ama şu anda yapmak istediğim son şey bu."

Sözleri kalçalarımın arasındaki boşluğu kızdırıyor ve bana arzuladığım şeyden biraz veriyor.

Bana dokunmadı, istediğim şekilde dokunmadı ve üç gün yeterince uzun. Ona içimde ihtiyacım var. Onunla sadece bizim yapabileceğimiz şekilde bağ kurmak istiyorum.

Son birkaç gündür onun evine kapandık, konuştuk, birbirimizi tanıdık, geçmişimizdeki her şeyi açığa çıkardık.

Evsizler barınağında yaşadıklarını anlattığında midem bulandı. Kendisine en yakın insanları kaybetmenin yanı sıra neler yaşadığını hayal bile edemezdin.

Amcalarıma ne yaptığı umurumda değil. Onlar bunu hak ediyor. Paylaştığımız kanın artık bir önemi yok. Üçü de benim için ölü. Dom'a söylediklerimde ciddiydim. Umarım onu ve ailesini incittikleri gibi onları da incitir.

Laura'nın ölümü hala aklımdan çıkmıyor. O arabada diri diri yanarkenki görüntüsünden kurtulamıyorum. Ailemin kimseye merhameti yok, neden karşılığında bir şey alsınlar ki?

Dom, ailesinin onun anısına kurduğu çocuk hayır kurumuna büyük bir katkıda bulundu. Her zaman başkalarına yardım eden güzel bir insana benziyordu. On yıl boyunca bir kadın sığınma evi işletmiş. Arabadan inmeme izin vermemesine şaşmamalı.

"O güzel kışını buraya getir." Düşüncelerimin arasında tökezliyor. "Birlikte yemek pişiriyoruz."

"Tamam," diye kabul ediyorum, sandalyeden kalkıp ona doğru yürüyorum. "Ama karidesleri yakarsam beni suçlama."

Kalçalarımı kavırıyor, beni katı bedenine doğru çekiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, odunsu kolonyasının kokusu duyularıma nüfuz ediyor.

"Merak etme..." Dudaklarını daha da yaklaştırıyor, ta ki benimkilerin üzerinden geçene kadar. "Bunu telafi edeceksin."

Ve tam beni öpeceğini düşündüğüm anda, şeytanca sırtarak geri çekiliyor. Vücudumu sobaya doğru çevirip kışımı tokatlıyor.

"Bakalım sende ne varmış, bebeğim." "Göt herif," diye mırıldandım şakacı bir şekilde.

"Mmm, konuşmaya devam et," diye inliyor, sikinin sertliği sırtımın küçük kısmının üzerinde sallanıyor.

"Eğer durmazsan," diyorum tahta kaşığı kaldırarak. "Beni dizlerimin üzerinde, sakin ağzımda bulabilirsin."

Keskin bir nefes alıyor ve aniden yumruğu saçlarımda, başımı geriye doğru

"Beklemekten bıktım," diye söz veriyor sertleşmiş, aç bakışlarıyla. Bir inilti çıkarıp kıcımlı onun aletine sürüyorum.

Diğer eli, ince siyah yoga şortumun altında saklı olan kıkır yavaşlığı kavlıyor. Etimi yoğuruyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Sikimi içinde istiyor musun bebeğim?" Parmağı kıkır yanaklarımdan arasına dalıyor ve bir inilti daha çıkarıyor. "Sen de beni orada istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Becer beni Dom," diye yalvarıyorum.

"Karides kasesini al ve tavaya ekle." "Ne...?"

Saçımı bırakıyor ve iki eli de kalçalarımda.

"Karidesleri pembeleşmeye başlayana kadar çevir." Başparmakları şortumun altından kayıyor ve kıkırımdan aşağı doğru çekmeye başlıyor. "Ondan sonra domatesleri ekleyin."

"Sen ne-?" "Dediğimi

yap."

Sesi patlayıcı bir kokteyl gibi, içimin daha fazlası için zonklamasına neden oluyor. "Yakma," diye uyarıyor, dudakları boynumun kıvrımına dalıyor O öperken ve emerken.

Karides dolu kaseyi kaldırırken kalçalarımla birbirine bastırıyorum. Bu sırada eli kıkırımda geziniyor ve amımı avuçluyor.

"Senin için yapmadan önce kalçalarını ayır," diye uyarıyor ben bir inilti çıkarırken.

Kalçalarımla onun emrettiği şeyi yaparken kaseyi tavaya çeviriyorum. Bana yapmak üzere olduğu şeyi yaparken nasıl yemek yapacağımı bilmiyorum. Sadece yemeği değil, muhtemelen ikimizi de yakacağımdan korkuyorum.

Tam karidesi karıştırmak üzereyken, bir parmağı yarığımın arasından kayıyor ve biraz bana sakladığı şeyin sadece tadına baktırırken zevkle haykırıyorum.

Am dudaklarımla çimdikliyor ve ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak iniliyorum. "Sana durmanı söylemedim.

Karıştırmaya devam et."

Dediklerini yaparken bile bacaklarım güçsüzleşiyor, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Aferin kızıma." Eli göbeğimden ayrılıyor ve bir de bakıyorum ki kolu bacağımı kaldırıp omzuna atıyor.

Aşağıya bakarken onu dizlerinin üzerinde, gözleri benimkilerin üzerinde buluyorum. Ama dudakları, dili az önce parmaklarının olduğu yerdeydi. Dudaklarımın şeklini çizerek bir hamle yapıyor ve nefesim kesiliyor, dizlerim titriyor, elim neredeyse kaşığı düşürmek üzere.

"Sen durursan ben de dururum," diye tehdit ediyor, bakışları itaatsizlik etmem için bana meydan okuyor.

Bu beni daha da ıslatıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Baskın tarafını. Buna ihtiyacım var. Onu istiyorum.

Ağzı üzerimde, her santimde ziyafet çekiyor, başparmağı klitorisimle oynarken dili içime giriyor. Kekeleyerek hareketlerle karıştırmaya devam ediyorum, gözlerim başıma dönerken inliyorum.

İçime girmesini, beni tamamen germesini istiyorum. Beni ne kadar çok çalıştırır, o kadar çok sınırın ötesine itiliyorum.

Duruyor ve ben hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Dom, lanet olsun.

Boşalmam lazım."

"Karidesler pişmedi mi daha?" diye soruyor rahatça, benim gibi kokan ve tadı olan bir adam gibi değil.

"Ben...ah...um...sanırım."

"Domatesleri ekleyin."

Hemen yapıyorum, dili klitorisimi okşarken, iki parmağım içimde, G noktama doğru kıvrılırken onları içeri atıyorum.

"Oh, lanet olsun. Yesss..." Nefesim kesiliyor, elim tezgahın kenarına yapışıyor, kaşık diğer elimde çırpınıyor.

Daha sert pompalıyor, parmakları en hassas yerime giriyor, dili elimin yemeği karıştırma ritmine ayak uyduruyor, hızını koruyamıyor.

Düşüyorum, kurtulmak için can atıyorum.

Diline bir kez daha dokunduğumda orgazmım patlıyor.

"Evet!" Taşan tutku dalgası beni bir el bombası gibi vurduğunda ağlıyorum, kaşık yere düşüyor. Ellerim soğuk graniti kavırıyor, yanlışlıkla sobaya uzanmadığım için şanslıyım.

Acele etmiyor, zevkin her zerresi diline dolanana kadar beni yiyip bitiriyor. Ayağa kalkıyor, bir elini önüme doluyor, kollarımı sıkıca kavırıyor, vücudum onunkine göre şekilleniyor. Uzanıp ocağı kapatıyor ve arkamızdaki masaya çarpına kadar beni geriye doğru çekiyor.

Yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor, sert bakışları benimkileri arıyor. "Tadın çok güzel."

"Bu... vay canına," diye nefes alıyorum, göğsüm düzensiz nefeslerle çılgınca düşüyor. "Sana ihtiyacım var. Şu anda. Seni hissetmek için bir an daha bekleyemem."

İnliyor, eli başımın arkasını kavıyor, kolları kalçalarımın dolanmadan ve beni yerden kaldırmadan önce gözleri gözlerimden ağzıma doğru çılgınca dalıyor.

Karnımı öpüyor, beni yere yatırıp sırtımı soğuk porselen karolara yaslarken kokumu içine çekiyor.

"Prezervatife ihtiyacım var mı?" diye soruyor, sesi derin ve çakıllı, üzerimde dururken.

Ve onun görüntüsü -kaslarını esnetmesi, bana yutmak üzere olduğu bir yemekmişim gibi bakması- o kadar erotik ki, elim göğüslerimin arasına giriyor. Aşağıya doğru kayıyor, arasına düşüyor, kendime dokunuyor, onun beni izlemesini seyrediyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum, kalçalarım yerde dönüyor, ona ihtiyacım var. Be

n. "Aferin kızım," diye onaylayarak homurdanıyor ve kemerinin tokasını çıkarıyor.

Şıngırdıyor, sesi odada yankılanıyor, beni daha da heyecanlandırıyor. Daha fazla.

"Çok güzelsin." Sözleri bir tapınma yankısı, gözleri sessiz bir övgü.

Gülümsüyorum, iltifatı bana oturup siyah atleti vücudumdan kaldırma cesareti veriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor fermuarı indirirken, bakışları göğüslerimde ziyafet çekiyor, sonra pantolonu ve boxer'ı yere düşüyor. İçinden çıkıp gömleğini çıkarıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, bronz teninin altında esneyen yontulmuş karın kaslarına bakarken kalbim çarpıyor.

Vay canına, o gerçekten benim.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken yere iniyor, dizlerimden tutup beni kendine çekiyor. Vücudu benimkinin üzerine düşüyor ve içime doğru iten gücünün hissi beni çılgına çeviriyor.

Elim başının arkasına dolanıyor ve bakışları beni sıcak tutuyor. Sevginin üzerime aktığını hissedebiliyorum.

"Bundan sonra sadece sen ve ben varız bebeğim," diye söz veriyor. "Kimse aramıza giremeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

"Asla." Başıımı sallıyorum, inilti ağzımdan kaçıyor, sesinin hırıltılı tonu karnımda bir ateş yakıyor, vücudumdaki her boşluğa yayılıyor.

Beni usulca öpüyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve sikinin ucunu ıslak girişime dayamadan önce kalçalarımı aralıyor.

"Seni seviyorum," diye yemin ediyor. "Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla."

"Göster bana." Kalçalarımı onun şişkin ereksiyonunun etrafında sallıyorum. "Hissetmeme izin ver o."

Ve gözlerini gözlerimden ayırmadan içime girdi, beni doldurdu. Tamamen.

İkimiz de inliyoruz, arzudan kayganlaşıyoruz, o hızını artırırken, vücudu beni daha çok çalıştırıyor.

Daha

hızlı.

Daha

derin.

Vücudum canlanıyor, göbeğim sıkılıyor, onun etrafında ağrıyor, başka bir orgazm uçuşu yakalıyor.

"Evet, işte böyle bebeğim. Sikimi o amcığın içine daha derine çek."

Her iki bacağımı da kaldırıp dizlerim göğsüme değene kadar büküyor.

"Oh, lanet olsun, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, beni cezalandırarak vuruyor

Vuruşlar.

Tırnaklarım yeri tırmalıyor, ihtiyaç tüm vücudum titreyene, dayanamayana kadar artıyor.

Çekiyor, protesto çığlıkları atıyorum, ama aniden parmakları içimde, üçü birden, içimde kıvrılıyor, beni öyle sert beceriyor ki, sanki beden dışı bir deneyim gibi.

"Evet, işte bu bebeğim. akmasını istiyorum." "Ne?

Ben hiç..."

Dişlerini gıcırdatarak amımı daha sert pompalıyor. "Evet, yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Bir parmağını daha sokup yerime bastırıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan boşalıyorum.

"Oh... aman... yesss!"

Her şey içimden fişkırıyor, vücuduma, onun üzerine yağıyor. Kendimi mahcup, utanmış hissetmek istiyorum ama hissetmiyorum. Sanki en değerli varlığına bakıyormuş gibi bana bakıyor.

Sırıttıyor. "Sana söyledim, bunu yapabilirsin. Ve yine yapacaksın."
İtiraz etmeye fırsat bulamadan, siki tekrar içeri kayıyor, onun orgazmı artana, benimki yeni bir zirveye ulaşana kadar beni beceriyor.
Ve o geldiğinde, ben de boşalıyorum, geçen seferkinden daha güçlü bir şekilde. "Lanet olsun, bebeğim. Bunu yapmanı bütün gün izleyebilirim."
Vücudumdaki titreme durulduğunda, orada çıplak, konuşamaz halde yatıyorum ve o beni kucaklayıp üstüne çıkarıyor.

"Muhtemelen bizi bir yatağa ya da en azından bir haliya götürmeliyim."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, zevk hala içimde akıyor.

"Gördün mü, hiçbir şeyi yakmadın." Sözlerindeki kahkahayı duyuyorum. "Hayır, ama sanırım beni ne kadar sert siktiğin için kışımı yaktım." "Arkanı dön. O seksi kışın tek parça olduğundan emin olmama izin ver."

Eli göbeğime doğru kayarken, telefonu tezgahın üzerinde titriyor. Görmezden geliyor, benimle en sevdiği oyuncağıymışım gibi oynuyor. Ama hemen ardından telefonu çalıyor.

"Git getir," dedim ona.

"Meşgulüm." Parmağını içime sokuyor ve ben inliyorum.

Tekrar titriyor.

"Sadece şu lanet şeyi al," diye inliyorum hayal kırıklığı içinde, başımı kaldırarak.

"İki saniye sonra geliyorum." Ayağa fırlamadan önce beni burnumun ucundan öpüyor.

"Ne oldu, Dante?"

Kardeşinin adını duyunca . Ne de olsa kuzenim onunla birlikte yaşıyor. Dom'un gözleri bana dikiliyor ama orada bir şey var. Ters bir şey.

"Mm-hmm. Ne zaman?"

Bir saniye geçti.

"Tamam. Takımı hazırla. Ben geliyorum."

Ayağa kalkarken gömleğimi geri giydim. " oluyor?"

Parmağıyla bir dakikaya ihtiyacı olduğunu gösteren bir işaret yapıyor. "Onu bulacağız."

Merak etmeyin. Ödeyecek."

Buzbir ürperti kollarımdan aşağı iniyor, midemde bir düğüm oluşuyor, büyüyor ve düşüncelerimi ele geçiriyor.

Raquel'e kötü bir şey oldu. Bunu biliyorum.

Telefonu kapatıyor ve gözlerindeki ifade sıkıntılı.

"Anlat bana," diyorum. "Ona ne oldu?"

Sertçe nefes alıyor, kıyafetlerini topluyor ve giyiniyor. "Endişelenmeni istemiyorum."

"Söyle bana, Allah kahretsin!" Öfke görüşümü bulandırıyor. "Kimin elinde?" "Carlito," diyor yumuşak bir sesle, elime uzanıp başparmağını Benim.

"Oh, Tanrım!"

Nefesim kesiliyor, sığ bir nefesle soluk soluğa kalıyorum.

"Başka bir adamla evlendiğini öğrenirse onu öldürecek," diye hıçkırıyorum. "Eğer henüz öldürmediyse."

"Hâlâ hayatta," diye açıklıyor. "Dante öyle söyledi." "Onu kurtarmalısın. Lütfen!"

"Her şeyi yapacağım, bebeğim. Yemin ederim." "Ona nasıl ulaştı?" diye sordum.

Tekrar yukarı bakmadan önce yere bir göz atıyor. "Evden dışarı çıktı ve bir minibüs onu aldı."

"Ona her şeyi anlatmasını söyledim! Kaçmış olmalı. Hepsi benim suçum!" Elimi çekip gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır, değil," diyor usulca. "Ne bile bilmiyoruz. Dante bana başka bir şey söylemedi."

Gözyaşlarımı silerek hıçkırıyorum. "Onun peşinden ne zaman gidiyoruz?" Orada olmamamın imkanı yok.

"Chiara..." Başını yana eğiyor, bakışları hassas. "Ne?" Ses tonum keskinleşiyor.

"Bebeğim, burada kalmalısın." "Kesinlikle olmaz! Ben de seninle geliyorum."

"Gelmiyorsun."

"Onun için endişelenip durmayacağım. Sizin için, için. Hayır!"

"Bebeğim, onu sağ salım geri getirmek için elimdeki her kaynağı kullanacağım." Elinin tersini çenemin altına sıkıştırıyor, gözleri benimkilerle aynı hizada. "Ama senin için endişelenirken bunu yapamam."

Gözlerim yaşardı.

"Adamlarım burada olacak. Güvende olacaksın."

Bundan nefret ediyorum. Orada olmalıydım ama sevdiğim adamı daha fazla tehlikeye atmayı reddediyorum.

"Onu bulun. Onu geri getir," diyorum, sesim acı dolu bir fısıltıya dönüşüyor. "Getireceğim. Yemin ederim."

Ama ya yapamazsa?

"Seni seviyorum, Chiara. Bunu unutma." Geri çekiliyorum.

"Hayır!" Umutsuzca başımı sallıyorum. "Veda ediyormuşsun gibi yapma." Sadece bir an sessiz kalıyor ve gözlerime yansıyan acıyı içine çekiyor.

"Canlı dönmeyi hiç önemsememiştım. Ama bir kez umursuyorum." Eğildi, ağzını benimkinin üzerine sürterek beni umutsuzca öptü. "Seni sevmeyi bitirmedim."

Hâlâ boynunda asılı duran kolyeye uzanıyor, kalbin yarısını avucumun içinde tutuyorum.

"Olmasan iyi olur." Sesimde ağır bir duygu dalgası var.

Boynumdan sarkan kalbe uzanıyor ve onu sıkıca tutuyor. "Gitmem gerek bebeğim. Dante bekliyor."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım birbirine karışıyor. "Git."

Geri çekiliyor ama gözleri benimkilerden ayrılamıyor.

"Döndüğümde birlikte makaron yapacağız." Dudaklarında bir gülümseme belirir.

Bir tanesine karşılık vermeye çalışıyorum. "Bunun olduğunu görmeyi çok isterim."

Göz kırpıyor, dönüp kapıya doğru koşmadan önce *seni seviyorum diyor*. Ve kapandığını duyduğumda, onu şimdiden özlüyorum.

Onu bedenime kabul ettim ve kalbimi almasına izin verdim. Ve şimdi, geleceğin ne getireceğini merak ediyorum.

Hepimiz için.

Mill Dante ve kardeşleri Raquel'i zamanında kurtarabilecek mi?

Öğrenmek için TIKLAYIN!

***The Devil's Pawn'ın* çıkmasını beklerken tıka basa okuyacağınız bir şeyler mi arıyorsunuz? *Kırılğan Kalpler* serisinin 1. Kitabı *Kırılğan Yaralar'ı* deneyin. Yanınızda mendil bulundurun. Kopyanızı almak için BURAYA**

TIKLAYIN!

ALSOBVL)L)ANKARR)S

Kırılğan Kalpler Serisi

1. *Kırılğan Yara İzleri* (Damian & Lilah)
2. *Kırılğan Yalanlar* (Jax & Lexi Kitap 1)
3. *Kırılğan Gerçekler* (Jax & Lexi Kitap 2)
4. *Kırılğan Parçalar* (Gabe & Mia)

Cavaleri Kardeşler Serisi

1. *Şeytanın Anlaşması* (Dominic & Chiara)
2. *Şeytanın Piyonu* (Dante & Raquel)
3. *Şeytanın Sırrı*
4. *Şeytanın İni*

Spotify'da dinleyin!

- "The Beginning of the End" Klergy ve Valerie Broussard "Play
- With Fire" Sam Tinnesz feat. Yacht Money "Madness" by
- Ruelle
- "War of Hearts (Acoustic Version)" by Ruelle
- "Here Come the Monsters" by Adona
- "Revolution" by Unsecret and Ruelle
- Whissell'den "Get Free"
- The Rigs'ten "Devil's Playground"
- Empara Mi'den "Saving All My Love"
- Pour Vous'tan "Scorpio"
- Ramsey'den "Pay"
- Neoni'den "Where We Rise" Katie
- Garfield'dan "Warfare"
- "Wild" John Legend feat. Gary Clark Jr.
- "Minefields" by Faouzia feat. John Legend
- "Daddy" by Ramsey
- Mothica'dan "Vices"
- "Kiss Me, Kill Me" Ari Hicks
- "Cinderella" Wens
- Wens'ten "Forest Fire"
- Troye Sivan'dan "Bite"
- Madalen Duke tarafından yazılan "How Villains
- Are Made" Ellise tarafından yazılan "Nightmares"
- Unions'tan "You Better Run"
- "Walk Through Fire" by Zayde Wølf feat. Ruelle "Sinners
- and Saints" Andrea Wasse
- Amy Stroup'un yazdığı "Gölgelerde" Liv
- Ash'in yazdığı "Asla Teslim Olma"
- Aloe Blacc'tan "I Do"
- "Vendetta" by Unsecret feat. Krigaré
- "Easy on Me" by Adele

- "Still Into You" yazan Hannah Trigwell
- "Death of Me" yazan Julien Kelland

ACKNOWLEDGMENTS

Bunu yazarken, yayıncılığımın ikinci yıl dönümü. Bu topluluğun bir parçası olduğum için çok mutluyum. Biraz farklı bir şeyler yazmaya karar verdiğimde bile beni yalnız bırakmayan okuyuculara teşekkür ederim. Bana bir şans veren yeni okuyuculara teşekkür ederim. Size her zaman benimle konuşan hikayeler vereceğim ve Cavaleri kardeşler yıllardır konuşmayı bırakmadılar.

Harika bir editör olduğun için teşekkürler Carmen! 2019'da tekrar bir araya geldiğimiz için çok mutluyum! Ayrıca, düzeltmenim Judy'ye ve muhteşem kapağım için Black Widow Designs'dan Dee'ye teşekkür ederim! Hayalimi hayata geçirdiniz.

Beta okuyucularıma ve blog yazarlarına, desteğiniz ve sürekli yardımınız için teşekkürler. Zamanınıza o kadar değer veriyorum ki, tahmin bile edemezsiniz!

Ve Ainsley, kahramanın teyzesi için isim önerine bayıldım! Kirsten Teyze olsun. Teşekkür ederim!

Son olarak, kocama ve çocuklarıma, dizüstü bilgisayarımı henüz pencereden atmadıkları için teşekkür ederim.

ABOUTTHEAUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalmazsınız!

En son , alıntılarını almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için onun okuyucu grubuna katılın:

Okuyucu Grubu.

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

E-posta

İmzalı Kitaplar

Website Bülten

Facebook

Instagram

TikTok

Twitter

Goodreads

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.